

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Miranda Dickinson

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

"İyimser, samimi ve eğlenceli bir hikâye...
sanki benimle konuşuluyormuş gibi hissettim."

Hanna Insyirah

Sisters Planet

indigo

*Bir günde hayatınızdaki her şeyi kaybetseydiniz,
ne yapardınız?*

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Miranda Dickinson

Nell Sullivan, otuz üç yaşında, başarılı, iş odaklı yaşayan, bir barışıp bir ayrıldığı sevgilisiyle aynı işyerinde çalışan kontrol manyağı bir kadındır. Fakat bir gün içinde kendisini hem evsiz, hem işsiz, hem de sevgilisinden ayrılmış olarak bulur.

Hayatındaki her şey kontrolünden çıkmıştır.

Nell Sullivan bu durumla baş etmek için bir çılgınlık yapmaya karar verir: San Francisco'da yaşayan kuzeni Lizzie'yi ziyaret etmek. Nell'in tamamen kontrolü dışında gerçekleşen bu gezi sayesinde Nell, daha önceleri hayal bile edemeyeceği tamamen başka bir dünyanın kapılarını aralar.

Kendime Yeni Bir Ben Lazım, kimi zaman güldüren kimi zaman da duygulandıran hikâyesiyle bazen "her şey bitti" dediğimiz anlarda bile aslında hayatın sürprizlerle dolu olduğunu gösteriyor okura.

Sisters Planet

ISBN 978-605-9144-10-0

indigo

Ücretsiz PDF Kitap Arsiyi - <https://rantev.org>

9786059144100

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Miranda Dickinson

Baskı: Temmuz 2015
ISBN: 978-605-9144-10-0
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © MIRANDA DICKINSON

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajansı aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

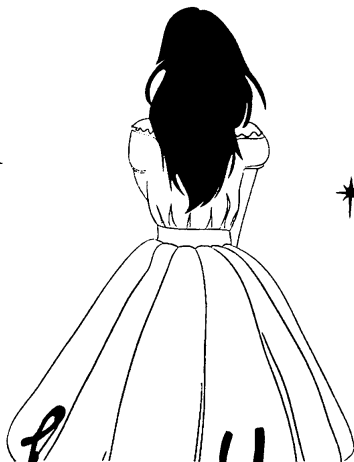
Orijinal Adı: Take a Look At Me Now
Çeviren: Esra Yüksel
Editör: Arzu Sarı
Redaksiyon: Yasemin Çelik
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti
Matbaa Sertifika No: 12156
Davutpaşa C. Güven San. Sit. C Blok No:244 Topkapı / İSTANBUL
Tel: 0 212 576 01 66

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Oruçreis Mah. Tekstilkent Cad. No:10 D:Z07 Esenler/İSTANBUL
Tel: 0 212 438 17 83 • Fax: 0 212 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
İK İNDİGO Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Miranda Dickinson

Kendime Yeni Bir
Ben Lazım

Çeviren: Esra Yüksel

Sevgili Okuyucularım,

Şu an beşinci romanımı elinizde tutuyorsunuz. Birden fazla roman yazabilmiş olmama ben bile hâlâ inanamıyorum. Kısaca beş romanımın olması inanılmaz ve muhteşem! Umarım bu kitaptaki hikâye çok hoşunuza gider, çünkü bunu sizler için yazdım.

Öncelikle Avon Yayınevi'nin harika çalışanlarına teşekkür etmek istiyorum; sevgili editörüm Sammia Rafique, kitabımı düzeltme konusunda harika iş çıkaran Claire Bord, Caroline Ridding, Rhian McKay ve tabii Anne Rieley. Harika ajansım Hannah Ferguson, sürekli beni desteklediğin, şevkimi artırdığın ve acil durumlarda bana çikolata bulduğun için sana da bütün kalbimle teşekkür ederim. Ayrıca Dickinson, White, Smith, Davies ve Ellis ailelerine, kilise arkadaşlarıma ve şahane dostlarıma teşekkür etmek istiyorum. Desteğiniz ve sevginiz benim için dünyalar kadar değerli. Bu süreçte beni en çok yüreklendiren Kim Curran Goodson sana da özel olarak teşekkür ederim. Ve tabii biricik kocam Bob, hayatımın aşkı olduğun için sana da kocaman bir teşekkür borçluyum.

Twitter ve Facebook'ta çok değerli insanlarla işbirliği içinde çalışıyorum. Düzeltme sürecinde beni yalnız bırakmadıkları gibi, bu süreci çok daha eğlenceli bir hale getiriyorlar. #getinvolved hashtagi altında bu kitapla ilgili bana parlak fikirler veren bütün insanlara sonsuz teşekkür ediyorum:

Taksi şoförü Apollo'nun adını öneren @bookminxsjv
adresli kullanıcı,

Well-Beloved isimli mağazanın adını öneren Melissa Denny,
Java'nın Mahzeni ismini öneren @bear_kp adresli kullanıcı,
Lizzie'nin dairesindeki Wonder Woman'ın fikir sahibi
Willow ve Anne Streeter,

Autumn (Ced'in kız arkadaşı) adını öneren Kayla Oliver,
Motersiklete binen horoz heykeli fikrini öneren Cathleen Holst,
Japon balığı Pablo'nun isim annesi @Promyelocyte13 adresli Niki,
S-O-S Kulübü'ndeki patlamış mısırlı kapkeklerin yaratıcısı @
MeMyBooksandI adresli Kate,

Annie'nin özel tahıl kahvesinin fikir sahibi Claire Scott,
Xiu Min (Eric'in kız arkadaşı) adını öneren Nancy Mac.

Her birimiz çok zor zamanlardan geçeriz. İşimiz sallantıdadır,
paramız kısıtlıdır ve gelecek tamamen belirsizdir. Bu hikâye işimize
yaramayan ve kendimizi kötü hissettiren şeylere tekme basıp daha
fazlasını hayal etme cüretini gösterebilmemiz üzerine. Neyse ki hayat
bize iyi ve güzel şeyler getirmek için çok eğlenceli yöntemler kullanı-
yor. Unutmamamız gereken nokta şu: Bazen tek yapmamız gereken
elimize geçen fırsatı doğru değerlendirmektir...

Miranda x

Biricik kocam Bob,

Sana çok ama çok teşekkür ederim.

Hayallerime inandığın,

**hayallerimden vazgeçmemem konusunda beni desteklediğin
ve çamaşırları yıkadığın için...**

Seni seviyorum xx

“En büyük tutkularımızı ateşleyen şey beklenmedik kıvılcımlardır.”

Samuel Johnson (1709-1784)

BİRİNCİ BÖLÜM

Hayatımın değiştiği gün

Hayatımı baştan aşağı değiştiren o olayı yaşayacağıma değil ihtimal vermek, böyle bir şeyi aklımın ucundan bile geçiremezdim.

O günü nasıl unutabilirim ki? Her zamanki gibi işe gitmek için otobüsteydim. Bir anda kendimi yolculardan birinin koltukaltına yakın bir yerde dururken buldum. Adamın koltukaltından yayılan soğan kokusu o kadar kötüydü ki kusmamak için kendimi zor tutuyordum. İşte, o an hayatımı değiştirecek bir şey olmasını *diledim*. Kafamdaki, daha doğrusu hayal ettiğim şey eşsiz, paha biçilemez ve büyük bir değişimdi. Bu değişikliğin hayatıma koro eşliğinde söylenen *Hallelujah* şarkısı gibi girmesini istiyordum. Ya da *X Factor* yarışmasında heyecanın dorukta olduğu an gibi anons edilmesini umuyordum:

“Nell Sullivan hayatını değiştirecek bir şey bekliyor. Evet, sayın seyirciler! VE ŞİMDİ o an geldi! İşte! BEKLEDİĞİ ŞEY!”

Beklemediğim şeyse işyerindeki bilgisayarımın ekranına iliştirilmiş yeşil renkli yapışkan not kâğıdının üstünde yazan birkaç satırdı. Hele ki notu yazanın Islington Belediyesi Planlama Departman Müdürüm Aidan Matthews olacağını hiç ummuyordum. Daha da önemlisi notu yazan kişi

sadece bölümdeki müdürüm değildi. Kendisi aynı zamanda hayatımın son beş yılında bir dargın bir barışık ilişki yürüttüğüm adamdı. Yine de yaşadığım ilişkiler içinde en istikrarlı olanı diyebilirdim.

Selam Nell,

Bu sabah bir fırsatını bulup ofisime uğrayabilir misin?

Seninle konuşmak istediğim şeyler var.

A x

Notu görür görmez otobüste tuttuğum dileğin meyve vermek üzere olduğunu hissettim. Evet! Aidan beni geri istiyordu. Aramızdaki sorunları çözüme kavuşturma konusunda bu kadar istekli olduğumu o ana dek fark etmemiştim. Son ayrılığımıza birlikte karar vermiştik. Hiçbir zaman çözemeyeceğimiz sorunlarla uğraşmaktan ikimiz de çok yorulmuştuk. Ancak Aidan'ın tanıdık elyazısının üstünde parmağını gezdirirken kalbim hızla atmaya başlamıştı. Belki ikimiz de bunun er ya da geç olacağını bilmeliydik; sonuçta daha önce de olmuştu. Biz birbirimizin kaderiydik. Ayrı olduğumuz zamanlarda bile aramızda çok güçlü bir çekim vardı. Uyuşan kimyamız ve aramızdaki elektriklenme metrelerce uzaktan bile fark edilebilirdi. Belki de bir süredir bu anı bekliyorduk: Elimdeki yeşil not kâğıdına bakarsak, Aidan'ın niyeti gayet açıktı.

Suratsız sekreter Connie Bagley'nin meraklı bakışlarından kaçınmaya çalıştım. Kendisinin masası benimkinin hemen yanında olduğu için bir baykuş gibi gözü sürekli üstümdeydi. Beni suçlayabilecek en ufak bir şey bulduğu anda koşa koşa yönetime şikâyet ederdi. Connie'ye açık

vermemeye çalıştım. Soğukkanlı bir şekilde gri halının üstünde yürüdüm ve Planlama Bölümü'nde yetkili olarak çalışan, aynı zamanda da benim en iyi arkadaşım olan Vicky Grocutt'ın yanına gittim.

"Günaydın Vicky," dedim. Huysuz Connie duyabilsin diye özellikle yüksek sesle konuşuyordum. "Müsaitsen birlikte iş başvurularının üzerinden geçebilir miyiz?"

Müstehcen bir dedikodunun yolda olduğunu anlayan Vicky'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sorun değil Nell. Ancak korkarım ki onlar dışında bakmamız gereken birkaç şey daha var." Vicky bilgiç bilgiç gülümsedi. Bir kucak dolusu dosyayı kapıldığı gibi ayağa kalktı. "Belki de bunları toplantı odasında incelemeliyiz?"

"Mükemmel bir fikir!"

İş arkadaşımızın zar zor dizginlediği öfkeli bakışlarına masumca tebessüm ederek karşılık verdik. Toplantı odasına girip de kapıyı kapatana dek Vicky de, ben de kahkahalarla gülmek için kendimizi zor tuttuk.

"Bunları sana vermem lazım Nell," dedi Vicky kahkahayı patlatarak. Ardından elindeki dosyaları kayın ağacından yapılmış oval toplantı masasıyla deri sandalyeye bıraktı. "Bu kadını nasıl kudurtacağını çok iyi biliyorsun."

"Aslında onun en büyük düşmanı yine kendisi. Herkesi ispiyonlamaktan bu kadar hoşlanmasaydı, onu kızdırmak bu kadar eğlenceli olmayacaktı." Kahve makinesinden iki fincan kahve doldurdum. Neyse ki departman çalışanlarının kafein ihtiyaçlarını gidermek için her daim göreve hazırды.

"Ama sen de bu işi iyi beceriyorsun."

Pis pis sırtarak masaya, Vicky'nin yanına oturdum. "Teşekkür ederim."

Vicky kahvesinden bir yudum aldı, damağında hissettiği kahve tortusuyla ürperti. “Aman Tanrım! Kahve makinesinin filtresini temizleme sırası bu sabah kimdeydi?”

“Terry’de sanırım.”

“Tamam, bu her şeyi açıklıyor. Sigarayı bırakmaya çalışıyor. *Yine!* Sigaranın boşluğunu doldurmak için kafeinden yardım alıyor olmalı.” Fincanını kenara itip bana doğru eğildi. “Eee, anlat bakalım. Toplantımızın esas nedeni ne?”

“İşte, bu.” Ceketimin cebinden çıkardığım not kâğıdını Vicky’ye uzatırken içimdeki umudun tadını çıkardım. Çok heyecanlıyım. “Bu sabah bunu bilgisayarımın ekranında buldum.”

Vicky notu eline aldı. Yazıları okumaya çalışırken yüzünde çok garip bir ifade belirdi. Gülümseyerek onu seyrettim. Çevresindeki herkes gözlük takması gerektiği konusunda ısrar ediyordu, ama Vicky Grocutt inatla takmak istemiyordu. Herkesin gözlük taktığı bir ailede büyüdüğü için göz doktoruna gitme düşüncesi bile, onu dehşete düşürmeye yetiyordu.

Notun ne hakkında olduğunu anladığı an bana bakıp göz kırptı.

“*Nell...*” Derin bir nefes aldı. “*Sence...*”

Omuz silktim. Aklıma gelen şeyi sesli söyleyemeyeceğime göre, başka bir şey yapamazdım. “Emin değilim. Ama başka ne olabilir ki?”

Vicky de en az benim kadar heyecanlanmıştı. Yıllardır beni dinleye dinleye aşk hayatım konusunda dolaylı olarak uzmanlık kazanmıştı. “Anlamıştım! Dünkü toplantıda onu sana bakarken yakaladığımı sana söylemiştim. Sezmiştim, ama konduramamıştım. Daha doğrusu böyle bir şey olacağını hayalimde bile canlandıramıyordum!”

Doğruydu. Dün öğleden sonra böyle bir şey olmuştu, ama ben inanmak istememişim. Son birkaç aydır Aidan’la aramız o kadar so-

ğuktu ki böyle bir şeyin olmasına ihtimal dahi vermiyordum. Ama sonra yöneticilerimiz planlama hedeflerimizden ve gelecek programlarından bahsederken, Aidan'ın benim olduğum tarafa baktığını fark ettim. Nefes kesici güzellikteki mavi gözleri her zamanki gibi midemde kelebeklerin kanat çırpmasına sebep olmuştu. Aidan Matthews kısıcık kesilmiş saçları, kemikli çenesi ve uğruna ölünebilecek kadar harika vücuduyla yine göz kamaştırıyordu.

Aidan tanıştığımız ilk günden beri tek bir bakışıyla içimi eritmeyi başarabiliyordu. Tam altı yıl önce ofisteki mutfakta tanışmıştık. O etrafımdayken adeta aklım başımdan gidiyordu. Yıllar geçtikçe bana bir sürü hayal kırıklığı yaşattı. Sözünü tutmadığı durumlar ya da zamanlamasının çok kötü olduğu günler yaşadık. Ancak yaşadığımız onca şeyi düşününce eninde sonunda birlikte olacağımızı düşündüm. Daha önce başarısızlıkla sonuçlanan ilişki denemelerimizi ikimizin de hazır olmamasına bağlıyordum. Bazen o kendini çekmişti, bazen de ben... ama kendimizi hep birbirimizin kollarında bulmuştuk. Bunca şeye rağmen bir araya geliyor olmamızın bir anlamı olmalıydı. Evet, kesinlikle bir anlamı vardı.

“Başka ne olabileceği konusunda aklıma bir şey gelmiyor,” diye cevap verdim. “Bence o tekrar bir araya gelmemizi istiyor. Ben de bunun ikimiz için en iyisi olacağını düşünüyorum. Bir dargın bir barışık ilişki yaşamak ikimizi de çok yordu. Belki de artık işi ciddiye bindirmenin zamanı gelmiştir.”

“Eh, geç bile kaldınız!” dedi Vicky sırıtarak. “Greg’le tanıştık, birlikte yaşamaya başladık. Siz üçüncü kez ayrılıp barışırken ben Ruby’ye hamileydim. Bana kalırsa, ikiniz de bu gelgitlere bir son verip durulmalısınız. Peki, sen bu konu hakkında ne hissediyorsun?”

“İyi,” dedim. Kafamın içi karmakarışık. “Yani tabii ki beklemiyordum. Ama şimdi biraz düşündüm ve yürütebileceğimize ina-

nıyorum.” Göz pınarlarıma akın eden yaşları hissedebiliyordum. “Yüce Tanrım! Kimi kandırıyorum ben? Ben onu hâlâ seviyorum Vix!”

En iyi arkadaşım bu gelişmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayarak bana sarıldı.

“Ah, tatlım, sevdiğini biliyorum. Yeniden birlikte olmanızı istiyorum. Umarım ateşli bir seks hayatınız ve bir sürü bebeğiniz olur!”

Vicky anne olalı iki yıldan uzun bir süre geçmişti. O günden beri herkesin hayatının onunkinden daha ilginç, seksi ve heyecanlı olduğunu düşünüyordu. Greg’i çok sevdiğini ve kızları Ruby’ye taptığını biliyordum. Ama Londra ve diğer şehirlerdeki bekâr erkeklere terör estirdiği zamanlardaki heyecanı da aramıyor değildi.

Toplantı odasından çıkmadan önce bana, “Onu görmeye ne zaman gideceksin?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. “Şimdi,” dedim.

Bu sabah otobüste hayatımı değiştirecek bir şeyin olmasını dilerken aklımdan geçebilecek en uzak ihtimal Aidan’la ilişkimizin daha ciddi ve gelecek vadeden bir hal almasıydı. Aslında bu hayatımda istediğim değişikliği yaratacak türde bir şey değildi, yani değişiklik derken bundan bahsetmiyordum. Ama yine de bir başlangıçtı. Daha oturaklı ve düzenli bir ilişki hayatımda yapmak istediğim değişiklikler konusunda bana yardımcı olabilirdi. Normalde birkaç yılda uygulayabileceğim planlarımı belki de artık yakın zamanda gerçekleştirebilecektim. Planlarımdan kimsenin, en iyi arkadaşımın bile haberi yoktu. Yıllardır içimde büyüttüğüm çok büyük bir hayalim vardı. Kendi işimin patronu olmayı hayal ediyordum. Bu konuda aklıma gelen ilk fikir restoran açmaktı. Ancak iki yıl önce Vicky’yle birlikte Noel alışverişi için New York’a gittiğimizde, restoran açma düşüncem biraz şekil değiştirdi. Büyük bir

şehirde sıradan bir kafe ya da restoran açmak yerine otantik yemekler, orijinal Amerikan yemekleri servis eden bir mekân açma hayali kurmaya başladım. Pankekler, waffle'lar, çeşit çeşit pizzalar, lezziz etler gibi şeyler olacaktı. Doğal malzemeler kullanılacak ve yemekler siparişe göre hazırlanacaktı. Bu sayede insanlar farklı ve lezzetli yiyecekleri taze olarak yiyebilecekti. Gün boyu süren sıkıcı toplantılarda, planları incelerken, defterimi karalarken hep bunun hayalini kuruyordum. Kafamda her şey gayet netti; taze ekmek pişecek, her sabah küçük bisküviler, kurabiyelerle tarçınlı rulolar hazırlanacak, her gün muzlu kremalı turtalar, kalın hamurdan elmalı tartlar özenle süslenecek, büyük miktarda pankek hamuru karıştırılacaktı. Ama bütün bu hayaller şimdiki işimin gerektirdiği prosedürler, planlamalar, kâğıt işleriyle dolu dünyadan çok ama çok uzaktı. Aidan'la ilişkimiz yeniden başlarsa, belki bu kez hayallerimi ona da anlatırdım. Üstelik Aidan çok sevecen biriydi. Birlikte olduğumuz zamanlarda çok mutluyduk ve keyifli zaman geçirirdik. Daha doğrusu kendimize göre mutluyduk. Neyse...

Toplantı odasından önce Vicky çıktı. Connie'yi lafa tutarak bana büyük bir iyilik yaptı. Ortamın müsait olduğunu görünce gizlice Aidan'ın ofisinin de bulunduğu yönetim bölümüne geçtim. Yan taraftaki boş ofisin siyah camına bakmak için durdum. Camdan yansıyan görüntümü kontrol ettim. Kendi kendime *Hiç de fena değilsin Sullivan*, dedim. Koyu sarı saçlarım kulaklarımın arkasında düzgünce duruyor, yüzümü kapatmıyordu. Bu sayede elmacıkkemiklerim ve derin bakan yeşil gözlerim çok daha belli oluyordu. Bu sabah alarmı iki kez erteledikten sonra, ancak kalkabildiğimi ve alelacele hazırlandığımı düşünürsek, fena bir görüntü sayılmazdı. Aidan beni görmek istiyor diye hatırlattım kendime. Nasıl görüldüğümün ne önemi vardı ki? Ceketimin etek kısımlarından çekiştirip kapıyı tıklattım.

“Evet?”

Kapı tokmağını itip içeri kafamı uzattım. “Selam. Beni görmek istedin, değil mi?” *Oyunu kuralına göre oyna Nell. Kovalanan taraf olmanın tadını çıkar...*

Aidan’ın mavi gözleri parladı, anında sandalyesinden kalktı. “Evet, evet, doğru. Sen çok... çok iyi görünüyorsun Nell.”

Evet, biliyorum Aidan. “Teşekkür ederim. Sen de.”

“Hadi, durma öyle, içeri gel ve kapıyı kapat.”

Aidan’ın dediğini yaptım. Son kez bir araya gelişimiz aklıma geldiği için hızlanan kalp atışlarımın biraz olsun yavaşlamasını diledim. Tutkulu öpüşmemiz, kilitli kapı, masasının hemen yanındaki saksının devrilişi... Aidan’ın karşısındaki koltuğa oturdum. Ağırbaşlı bir edayla ellerimi dizlerimin üstüne koydum. Aidan Matthews beni geri istiyordu, ama benim kolay kolay teslim olmak gibi bir niyetim yoktu. Bunun için biraz çabalaması gerekecekti. “Evet, geldim işte.”

“Evet, buradasın...” Zarif bir şekilde gülümsedi, esmer yüz hatları çok hoş görünüyordu. Midemdeki keleklerin kanat çırpışına engel olamıyordum, heyecanla yerimde kıpırdandım. Sonra Aidan doğrularak boğazını temizledi. O kadar savunmasız görünüyordu ki masanın üstüne atlayıp dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tuttum.

“Nell, sana söylemek istediğim bir şey var. Ben de dün öğrendim ve itiraf etmeliyim ki benim için de büyük bir şok oldu. Böyle bir şey olmasını hiç beklemiyordum.”

Emin ol ki bunu beklemeyen tek kişi sen değilsin. “Gerçekten mi?”

Gözleri üstümdeydi, çok anlamlı bakıyordu. “Gerçekten. Ben sadece... Nell, sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, hangi kelimeleri seçmem gerektiğinden bile emin değilim...”

Yüreğimle ona doğru gidiyordum. “Aidan, biliyorum. Lütfen söyle, içinden geldiği gibi söyle.”

Aniden Aidan'ın yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Biliyor musun? Ama... ama nasıl..."

Özgüvenle gülümseyerek ona doğru eğildim. "Biliyorum işte, Aidan. Her şey yüzünden okunuyor. Lütfen doğru kelimeleri bulmak için kendini yorma, söyle gitsin."

"Vaavvv." Sözlerim işe yaramıştı. Hem şaşkın hem de rahatlamış görünüyordu. "Sen inanılmaz birisin, bu konuda bile böyle olman çok güzel. Gerçekten harika bir kadınsın..."

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle masanın yanındaki Yucca bitkisine baktım. *Yeni bir saksı bitkisi almaya hazır olsan iyi edersin...*

"... Seni kaybedecek olmamız çok kötü."

O sırada neler olduğunu anlayamadım: Sanki karşımda durmuş, konuşmakta olan Aidan'ın sözleri, kafamdaki onu esir almıştı. Kafamdaki Aidan o an şöyle demeliydi: *Seni seviyorum Nell. Senden ayrı kalmaya daha fazla dayanamayacağım. Tekrar benimle birlikte olur musun?*

Bir an iki Aidan yüz yüze geldi. Biri aşk itiraflarında bulunup süslü cümleler kuruyor, diğeriye tam anlayamadığım garip bir şeyler söylüyordu.

"Nell? Tanrı aşkına, lütfen bir şey söyle!"

Kendimi toplayıp o ortama ve o ana döndüm. "Ben sadece... düşündüm de... pardon, sen ne demiştin?"

Aidan'ın omuzları düştü, yüzüne de suçluluk dolu bir ifade yerleşti. "Bu konuyu diğer insanlarla aynı anda öğrenmeni istemedim. Dediğim gibi, benim de daha dün haberim oldu. Dünkü toplantıdan sonra neredeyse sana söyleyecektim, ama olmadı. Sen ve ben, birlikte o kadar çok şey yaşadık ki benden değil de başkasından duymana dayanamazdım. Sen benim için çok önemlisin, bunu sen de biliyorsun..."

* Güney Amerika kökenli yeşil, ince uzun kenarlı, keskin yapraklı bir bitki. (Çev. n.)

Aidan'ın ağız hiç durmuyordu, ama söylediği kelimelerin hiçbirini anlam ifade etmiyordu. Sonra... gerçek, tünelin sonunda beliren ışık misali birden ortaya çıkıverdi.

“Beni *kovuyor* musun?”

“Öyle demeyelim de... ama...”

“Başka nasıl diyebiliriz ki Aidan? Sen işimi elimden alıyorsun!”

“Aslında işini elinden alan ben değilim. Nell...”

“Nedense bana öyle geldi.”

“Böyle hissetmeni anlayabiliyorum. Ama şöyle düşün, işten çıkarılan tek kişi sen değilsin tatlım.”

O an sinirden kan beynime sıçradı. “Ah, sorun yok o halde! Madem bu rezaleti yaşayan tek kişi ben değilim, tepki gösterecek bir durum da yok. Bu ne aptal, ne saçma bir mantık böyle!”

“Sesini biraz alçaltır mısın lütfen? Sonuçta bunu seninle paylaşmam gerekiyor.”

Burnumdan soluyarak, “Aman ne büyük lütf! Ne kadar da şanslıyım,” dedim.

Aidan koltuğundan kalkıp birden yanıma geldi. Ellerini omuzlarıma koydu. “Çok zor olduğunun farkındayım. Bunu sana nasıl anlatacağımı düşünmekten dün gece gözüme uyku girmedi. Ama inan bana Nell, bu durum benim dışımda. Elimden bir şey gelmediğini sen de görüyorsun. Senin adına yöneticilerle konuşmaya çalıştım, ama bütün departmanı yenilemek istiyorlar. Bu karar yukarıdakiler tarafından verilmiş. Bütçe kesintileri ve piyasadaki durgunluk sebebiyle bunu yapmaya mecbur kalmışlar. Yazık ki yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalıştım. Aidan'ın güzel mavi gözlerine bakarken kendimden nefret ettim. Hakkımdaki düşüncelerini hâlâ önemseydiğime inanamıyordum. “Peki, şimdi ben ne yapacağım?” Ona

yalvarıyordum. Zayıf ve muhtaç ses tonumdan ben bile tiksindim. “Kıramı nasıl ödeyeceğim? Ya arabam? Burada kazandığım kadar para verecek başka bir işi nereden bulacağım? Şu sıralar kimse eleman aramıyor, iş bulmak çok zor.”

Aidan yanağını okşadı. “En azından tazminatını alacaksın. Altı yıllık hizmetinin karşılığını ödemek zorundalar. Alacağın tazminatla en azından birkaç ay faturalarını ödeyebileceksin. İnan bana Nell, bu departmanda senden çok daha kötü duruma düşecek insanlar var.”

Söylediği şey içimi rahatlatmamıştı, hatta olumlu hiçbir etkisi olmamıştı. Aidan’a bakarak, “Başka kim?” diye sordum.

“Pardon?”

“Başka kimler işten çıkarılıyor Aidan?”

Aidan güçlkle yutkundu. Yüzünde gördüğüm utançtan ve mahcubiyetten nefret ettim. “Neredeyse herkes. Nick Planlama Direktörü olarak kalacak, ben Departman Müdürü olarak işime devam edeceğim. Connie de hem Planlama Bölümü’nde çalışacak hem de park ve bahçelerden sorumlu müdür olacak.”

Sinirle bir kahkaha attım. Connie’nin yıllardır üst yönetime yaptığı yağcılık boşa gitmemişti. “Peki. Başka bir şey yoksa, şimdi gitmek istiyorum.”

Ben ayağa kalkmaya çalışınca Aidan sendeledi. Birden ne kadar üzgün görüldüğüne dikkat ettim. İşyerindeki büyüklenmesinden, özgüveninden eser yoktu.

“Lütfen kimseye bir şey söyleme. Yarım saat sonra herkesi toplantı odasına çağıracağız.”

Bir yanım masanın yanındaki bitkiyi kapıp Aidan’ın kafasına geçirmek, boğazına yapışarak sıkmak istiyordu. Ancak içimdeki büyük öfkeye rağmen usul usul odadan çıkıp masama döndüm. Sonraki yarım

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

saat boyunca bilgisayarımın ekranının arkasına saklandım ve her şeyden habersiz iş arkadaşlarımın konuşmalarını, şakalaşmalarını izledim. Üzüntü ve sinirden içim parçalanıyordu.

İşimi kaybediyorum...

Bu iki kelime yabancı, tuhaf, soğuk ve bıçak kadar keskin gelmişti. Beynimin içinde onlarca kez bu cümleyi tekrarladım, ama gerçeği bir türlü kabullenemiyordum. Bu iki kelimenin ifade ettiği şeye alışamıyordum. Bunca yıllık iş hayatımda daha önce *hiç* böyle bir pozisyona düşmemiştim. Hiç istenmeyen eleman olmamıştım. Üniversiteden mezun olduğumdan beri üç farklı işyerinde çalışmış, hepsinde de başarılı olmuşum. Ya terfi etmişim ya da çok daha iyi koşulları olan bir işe geçmişim. Hayatımda, özellikle de iş hayatımda istenmemeye, fazlalıklmış gibi görülmeye hiç yer olmamıştı. Evim, arabam, kariyerim, hatta gizli gizli kurduğum kendi işimin patronu olma hayallerim... bunların hepsi için para gerekiyordu. Bol ve düzenli kazancım olmazsa, bunların hiçbiri hayatımda olamazdı.

Bilgisayarımın simsiyah ekranındaki yansımama baktım. Oradaki kız da bana korku dolu gözlerle baktı.

İşimi kaybediyorum. Peki, şimdi ben ne yapacağım?

İKİNCİ BÖLÜM

Veda zamanı, hoşça kal...

Aldığım haberi hazmetmem çok zordu. Kendimi onlarca bıçağın döndüğü bir odada gibi hissediyordum, içlerinden birinin kafama saplanması an meselesiydi. Kaçınılmaz sonu bekliyordum. Aidan ne hakla beni bu duruma düşürmüştü ki? Kötü haberi diğer iş arkadaşlarımdan önce öğrenmemin daha iyi olacağını nasıl düşünebilmişti? Keşke onlarla aynı anda öğrenseydim! O zaman hepimiz aynı anda şaşırır, aynı deneyimin mağduru olarak bir takım gibi tepki verirdik. Ama şimdi ben tek başıma zindana atılmıştım. Yarın gelecekleri bir işleri olduğunu sanıp da erken çıkan ya da onları bekleyen kötü kaderden habersiz günün bitmesini bekleyen diğer iş arkadaşlarım kadar şanslı değildim. Bundan nefret ediyordum, içinde bulunduğum durumdan nefret ediyordum. Onca seneden sonra beni hâlâ tanıyamamış olduğu için Aidan'dan da nefret ediyordum. Vicky'ye söylemek istedim, ama domuz pastırmalı sandviç almak için kantine gitmişti. Kendimi çok çaresiz hissediyordum. Toplantı saati yaklaştıkça, huzursuzluğum ve gerginliğim artıyordu.

Yarım saat kadar sonra mezbahaya sokulan koyunlar misali toplantı odasına alındık. İş arkadaşlarımdan hepsi az sonra tepelerine düşecek olan yıldırımdan habersizdi. Aidan ve iki üst düzey yönetici serinkanlı

Kendime Yeni Bir Ben Lagım

bir şekilde bize bazı zarflar dağıttı. İçinden çıkan kâğıtlarda belediyenin yeniden yapılandırma programı detaylı bir şekilde yazıyordu. Vicky ve iki kadın arkadaşım sessizce ağlamaya başladı. Erkeklerse yürek burkan gerçeğe gözlerini kırpmadan bakıyordu. Korkunç gerçeğe yüzleşirken tepki bile veremiyorlardı. Sonra kimsenin tanımadığı İnsan Kaynakları Departmanı'nda çalışan bir aptal ayağa kalkıp belediyenin bu kararı hangi sebeplerle verdiğini, hedefini falan açıkladı. On beş kişiyi işten çıkarmanın ne kadar mantıklı bir gerekçesi olabilirse artık! Düpedüz saçmalıyordu. Konuşmasından sonra kimse tek bir soru dahi sormadı. Adam da sessiz şekilde gösterilen bir nefretle baş başa kaldı.

Aidan'ın gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum. Ancak inatla ona bakmadım. Elimdeki zarfta yazılanlara odaklanmaya çalıştım:

Üzülerek sizi bilgilendiriyoruz ki bu kişisel başarısızlığınız sonucu oluşan bir durumdan ziyade, belediyenin finansal bütünlüğünü koruma kapsamında alınmış bir karardır. Bugüne kadar belediyeye yapmış olduğunuz katkılar için teşekkür eder...

Daha fazlasına gerek yoktu.

Sonuç kovulma...

İşsizlik...

Her ne kadar genel ifadeler kullanılmış olsa da yazılanları şahsi olarak algılamamam mümkün değildi. Bu benim başıma geliyor olamazdı! Daha bu sabah hayatımda bir değişiklik olmasını dilemiştim...

Birden gerçek yüzüme tokat gibi çarptı.

Evet, bir şey *değişmişti*. İyi bir değişiklik olmadığı kesindi, ama garip bir şekilde dileğim gerçek olmuştu. O andan itibaren hayatım eskisi gibi olmayacaktı. Planlama Bölümü Yetkilisi Nell Sullivan artık yoktu. Hayatımın o bölümü aniden sonlanmıştı ve şimdi...

Evet, şimdi ne?

İnsan Kaynakları'nda çalışan pislik işten çıkarılanlara kâğıt mendil dağıttı. Üstüne üstlük toplantı sonrası yeni iş imkânları için istihdam ajansıya bir görüşme organize etmişti. O an etrafımdaki üzgün iş arkadaşlarımı bile göremiyordum. Aklımdan milyonlarca şey geçiyordu. Hayatımı özenle planlamıştım, her şey kontrolüm altındaydı. Ama şimdi ihtimal bile vermeyeceğim bir gelişme olmuştu. İşten çıkarılıyordum. Üç aylık maaşlarımızın ödeneceği sözü veriliyordu, ama neye yarardı ki?

Toplantı sona erince iş arkadaşlarımı takip ederek odadan çıktım. Hayatım mahvolmuştu, ama kalbimde nedenini bilmediğim bir huzur vardı. Tuhaf bir şekilde kendimi hafiflemiş hissediyordum. Vicky kolumdan tutup çekti. Ayaklarımızı sürüye sürüye ilerleyen kalabalığın arasından geçip koridorun sonundaki odaya gittik.

“Bizi öylece işten attıklarına inanabiliyor musun?” diye sordu. Ağlamaktan rimeli akmış, yanaklarından siyah damlalar süzölmeye başlamıştı. “Adi herifler! Evim için daha yeni kredi çekmiştim. Tanrım! Ev kredisinin taksitlerini nasıl ödeyeceğim ben şimdi?”

“Bilmiyorum tatlım.”

“Greg’in fabrikadaki fazla mesaisi de kesildi. Her şey üst üste geliyor...”

“Bana mı söylüyorsun?” dedi arkamızda beliren orta yaşlı, cüsseli iş arkadaşımız Terry. “Sigarayı bırakmak için böyle uğursuz bir haftayı seçmiş olmama inanamıyorum. İkinizden birinde sigara olma ihtimali var mı?”

Hayır anlamında kafamızı salladık. Terry ağır adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

“Sigaraya başlayabilirim,” dedi Vicky boş gözlerle Terry’nin ardından bakarken. “Şu halime bakar mısın Nell, resmen titriyorum.” Elini

uzattı. Yakın zamanda manikür yapılmış ellerine baktım, gerçekten de zangır zangır titriyordu. “Greg’i arayıp haber vermem lazım. Önümüzdeki yıl yapmayı planladığımız düğün de yattı.”

“Ajans senin için bir şeyler ayarlayabilir Vix,” diye önerdim, ancak Aidan’ın yandaşı gibi konuştuğum için anında kendimden nefret ettim. Toplantı odasında aklıma gelen fikir büyüdü, olgunlaştı. Bu olayda kurban olmayacaktım, başka bir şey yapmak istiyordum.

“... Greg’in ben ve Ruby için planladığı Disney seyahati de hayal oldu tabii. Sanırım annemden Ruby’ye bakmasını rica etmek zorundayım. Çünkü artık haftanın beş günü için bakıcı parası ödeyemem. Bir de annemin sonu gelmeyen eleştiri bombardımanına katlanmak zorundayım. Hayatımızı tam olarak oturtmadan Ruby’yi dünyaya getirmekle ne kadar sorumsuz davrandığımı başımıza kakmaya devam edecek. Yüce Tanrım, eğer Brentwood’a, ailemin yanına taşınmak zorunda kılırsam, kesin aklımı kaçıırırım...”

Vicky artık parasının yetmeyeceği şeyleri sıralamaya devam ediyordu. Dikkatimi beynimde filizlenen düşünceye değil de ona vermek için kendimi epeyce zorladım. “Vix, tatlım, aklına sürekli en kötüsünü getirmemeye çalış. Hâlâ şokta olduğunun farkındayım, inan hepimiz aynı durumdayız. Ancak bundan sonra ne olacağını henüz bilmiyoruz. Greg’le sen daha önce de zor günler geçirdiniz. Sizin kadar mutlu ve güçlü bir çift çok az bulunur. Ruby çok tatlı ve muhteşem bir çocuk. İkinizi de çok seviyor. Greg’in çok iyi bir sevgili ve harika bir baba olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. İnan bana, ailece bunun da üstesinden geleceksiniz.”

Vicky burnunu çekerek, “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” dedi.

“Evet, tabii ki, sizin gibi güçlü ve birbirini seven bir çift bu zor günleri atlatamazsa, kimse atlatamaz.”

“Teşekkürler bebeğim. Senin de atlatacağına inanıyorum. En azından sen ve Aidan yeniden bir araya geldiniz. En kötü ihtimalle onun büyük evine taşınır ve onunla yaşarsın...”

Gözlerimi kaçırdığımı gören Vicky duraksadı.

“Tekrar bir araya geldiniz, değil mi?”

Derin derin iç çektim. Bunu duymak Vicky’nin hoşuna gitmeyecekti, ama ona yalan söyleyemezdim. “Hayır.”

“Anlamıyorum. Madem seninle barışmayacaktı, neden seni ofisine çağırdı ki?” Birden gerçeği anladı ve gözleri büyüdü. “Aman Tanrım! Biliyordun, değil mi?”

“Kimseye bir şey söylemememi istedi...”

Vicky’nin yüzü asıldı, sinirlenmişti. “Biliyordun Nell! Öğrendikten sonra hiçbir şey olmamış gibi masanda oturdun. Ofisten çıktığın andan beri her şeyden haberin vardı, ama sen hiçbir şey yapmadın.”

“Ne yapabiliirdim ki? Bütün o insanlara kötü haberi veren, herkesin kalbini kıran kişi olmak istemedim!”

Vicky kafasını salladı, odanın içinde soğuk rüzgârlar esmeye başladı. Birden tavır alarak bana arkasını dönüp koridordaki insanların peşine takıldı.

Tanrı aşkına, ne yapmamı bekliyordu ki? Çok öfkeli olduğu için çatacak birini aradığını biliyordum. Ona en yakın kişi olduğum için sinirini benden çıkarıyordu. Yine de ona çok kırıldım. Bana cevap verme fırsatı bile vermemiş, beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Bırak gitsin, belki de böylesi daha iyidir,” diyen bir ses duyduğum anda, omzumda bir el hissettim. Arkamı dönüp bakınca sıska sekreterin zafer dolu bakışını gördüm. “Çok üzgün, onu anlayabiliyorum.”

Öfkeyle omuz silkip Connie'den kurtuldum. "Kaybol Connie!"

Arkadaşıma eşlik ederek istihdam ajansıyla yapılacak toplantıya katılmadım. Onun yerine paltomla çantamı almak üzere ofisime uğradım. Ofisin boğucu atmosferinden kurtulup dışarı çıkmak istiyordum. Hayat damarlarımı kurutan bu ortamda biraz daha kalırsam, aklımı kaçırabilirdim.

"Biraz temiz hava alalım mı?" dedi birkaç adım ötemde duran Aidan. "Seni bilmem, ama bunca şeyden sonra benim bir kahveye ihtiyacım var."

"Hayır, teşekkürler." Paltomu giydim, çantamı da omzuma astım.

"Nell, çok zor olduğunu biliyorum. Ama sana ben bakabilirim. Bugün sana kötü haberi verirken, sana karşı çok yoğun duygular beslediğimi fark ettim. Aramızdaki şeyi aylardır görmezden geliyoruz. Belki de bu olay tekrar bir araya gelmemiz için bir fırsat. Sonuçta kendime ait büyük bir evim var. Lütfen artık rol yapmayı bırakalım ve ilişkimize yeniden başlayalım..."

Hayretle dönüp yüzüne baktım. "Şaka mı yapıyorsun? Ne yani, bana olan aşkını şimdi mi itiraf ediyorsun?"

Aidan ses tonumdaki şaşkınlığı yanlış yorumladı. Bana doğru yürürken özgüvenle sırıtiyordu. "Evet, hayatım. İzin ver de sana ben bakayım. İtiraf etmelisin ki bu ikimizin de istediği bir şey..."

Duyduklarıma inanamıyordum. Aidan Matthews benim işsiz kalmamı ilişkimizi yenilemek adına güzel bir haber olarak mı görüyordu?

"Defol Aidan! Bana kalırsa seninle konuşacağımız hiçbir şey kalmadı."

Ofisten çıktım. Aidan bana dilsiz bir hayvan gibi bakıyordu.

Çok uzağa gitmedim; sadece belediye binasının çevresini dolaşıp bahçesinde gezindim. Milyonlarca pounda mal olan bu bina... sekiz yıl önce, yani inşa edildiği vakit bir sürü tartışmaya konu olmuştu.

Gökyüzü griydi. Ufacık bir esinti bile olmadığı için her şey daha da sessiz görünüyordu.

Bugünün bu şekilde geçmesini hiç beklemiyordum. Her şey dört saat içinde olmuştu. Önce Aidan'la yeniden bir araya geleceğimizi sandım, sonra işimi kaybettiğimi öğrendim. En iyi arkadaşım bana gücenip tavrı yaptı. Ardından da beni kovan adam birlikte yaşamamızı teklif etti. Bayağı olaylı bir perşembe sabahıydı. Şimdiyse... kafamın içinde cevaplanmayı bekleyen onlarca soru vardı. Ne hissedeceğimi bilemiyordum. Tanrım! Ev kiramın bana düşen bölümünü nasıl ödeyecektim? Düzenli bir gelirim olmadan nasıl yaşayacaktım? Tazminatımla ne kadar süre geçinebilirdim ki?

Otoparkın orada yürürken Vicky'yle tartışmamızdan hemen önce aklıma gelen şeyi hatırladım. Başıma gelenleri düşündükçe yaşadığım haksızlığa daha da çok sinirleniyordum. Uslu uslu oturup yeni bir iş bulana kadar beklemek saçma geliyordu. Yeni bir iş bulmam aylar sürebilirdi. Şu sıralar iş bulmanın ne denli zor olduğunu anlamak için haberleri izlemek yeterdi.

Ben bundan çok daha iyisini hak ediyorum.

İşten çıkarma belgemde yazılanları düşündüm. Sözde eski işverenim kuruma katkılarımdan bahsedip teşekkür ediyordu, ama aslında bu düpedüz aşağılamaydı. Onurum kırılmıştı. Ancak sonuçta toplu bir para alacaktım, bu iyi bir şeydi. Bir nevi şanslı. Belki de bu, her detayını planlayarak yaşadığım hayatımın benim için ideal bir yaşam olmadığını gösteren bir işaretti. Evet, belki de bu bir fırsattı. Yeni, farklı bir şey denemem için bir fırsat...

Peki, ne yapmak istiyorsun Nell Sullivan?

Aniden aklımda bu soru belirdi, duraksadım. Kırılmıştım, üzül-müştüm ve öfkeliydim. Hepsinden de öte işsiz kaldığım için çok kor-

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

kuyordum. Yeni bir iş bulmam aylar sürecekti. Olumlu, güzel bir şeye ihtiyacım vardı. Bu olayın ardından sürünmek yerine doğrulup ayağa kalkmalıydım.

Sadece kendim için bir şey yapmak istiyorum.

İşte, o an aklıma bir fikir geldi. Bir yerlere gidebilirdim; eski işimden, belirsizliklerle örülü geleceğimden uzakta bir yere. Uzun zamandır doğru dürüst tatil yapmamıştım. En son iki yıl önce Vicky'yle birlikte New York'a gitmiştik. Uçak biletleri, gümrük vergisinden muaf ürünler gibi sıradan şeylerle dolu bir tatildi, ama bu seferki sadece bana özel olmalıydı. Günlük, rutin hayatımda mola vermek gibi bir şey istemiyordum; ihtiyacım olan şey maceraydı. Tazminatım faturalarımı ödememe yetmeyecekti nasıl olsa. Bu yüzden toplu paramı seyahate yatırmak gayet makul olabilirdi.

Harika bir fikirdi! Nereye gitmek istediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim buna gerçekten ihtiyacım olduğuydu. En kısa sürede gitmek benim için en iyisiydi.

Ofise döndüm. Arkadaşlarımın yıkıldığını gösteren ifadelerinden gerçek dünyaya da dönmüş oldum. Terry'nin yüzü gri bir renk almıştı. Ancak bunun nedeni büyük ihtimalle peş peşe içtiği yarım paket sigaraydı. Planlama Bölümü'nün yirmi yıllık çalışanları Dave ve Sid, Terry'nin masasının kenarında havası sönmüş bir balon gibi oturuyordu. Nick herkese sempatik görünmek için elinden geleni yapıyordu, ama içten içe hâlâ bir işi olmasına seviniyordu. Vicky ofis sandalyesine yığılmış, tırnaklarındaki ojeyi çıkarmakla meşguldü. Ofise girdiğimde kafasını kaldırıp bana bakmadı bile.

“Döndü,” dedi Terry. “Kaçtığını sandık.”

“Biraz dışarı çıkmak istedim.”

“İyi yapmışsın.”

“Sattığı insanların yüzüne bakmadığı için dışarı çıkmıştır,” dedi Vicky mırıldanarak. Hâlâ yüzüme bakmıyordu.

“Orada dur bir dakika,” diye lafa girdim, ama Dave hemen elini kaldırıp müdahale etti.

“Tamam Sully, sorun yok. Sadece çok üzgün... hepimiz çok üzgünüz,” dedi. Gülümsemesi bile hüznü doluydu. “Seni bu duruma Matthews’un düşürdüğünü biliyoruz.”

“Teşekkür ederim.”

“Burada dikilip boş boş sohbet etmeseniz iyi edersiniz,” dedi Connie. Hainliği ve mutluluğu yüzünden okunuyordu. “Yönetim on dakika içinde ofisi terk etmenizi istiyor.”

“Bunu sana kim söyledi?” diye sordu Vicky.

“Siz istihdam ajansındakilerle toplantı yaparken Bay Matthews söyledi.” Gerçekleştirmeyeceği vaatler veren hilekâr politikacılar gibi sırtıyordu. “Toplantı odasında karton kutular var. Eşyalarınızı koymak için onları kullanabilirsiniz.”

Boş karton kutuları alıp masalarımızı boşaltmaya başladık. Kaderine boyun eğmiş iş arkadaşlarımla ne kadar perişan görüldüğüne dik kat ettim. Kendi kutumu da onlarınkinin yanına koyarken kendimi sahtekâr gibi hissettim. Evet, yaşadığımız şey gerçekten çok üzücü ve korkunçtu, ama içten içe heyecanlanmaktan kendimi alamıyordum. Duyarlı ve sorumluluk sahibi tarafım, yani hayatımın büyük bölümünü yöneten parçam ilginç bir şekilde sessizdi. Yıllar sonra ilk kez kendimi bu kadar özgür hissediyordum. Aniden işsiz kalmak, uzun zamandır beni bağlayan zincirlerimden kurtulmamı sağlamıştı.

Caddeye çıkıp bir araya toplandık. Elindeki kutularla dikilen bir yığın işsiz. Bu işkenceyi daha fazla uzatmak istemesek de birbirimizi bırakıp öylece yolumuza gidemiyorduk. Birlik ve dayanışma üzerine bir

şeyler gevelendi, yakın zamanda bir şeyler içmek için buluşma sözleri verildi ve ayrıldık. Vicky burnunu çeke çeke bana doğru yürüdü.

“Özür dilerim Nell. Sana o sözleri söylememeliydim.”

Arkadaşıma sarıldım, biraz olsun rahatlamıştım. “Sorun değil canım. Çok üzgün ve sinirliydin.”

“Sevimsiz bir sürtük gibi konuştum. Ama anlayışın için çok teşekkür ederim.” İç geçirerek elindeki kutuda duran kişisel eşyalarına, özellikle de dışarı taşan kaktüse baktı. “Sanırım ben buradan doğruca eve gideceğim. Metro istasyonuna geliyor musun?”

“Hayır, şimdi değil.” Kafamın içinde alev alev yanan düşüncenin peşini bırakmak istemiyordum. Yoksa soğuk ve acımasız gerçek ilk fırsatta onu da yok edecekti. “Sadece biraz yalnız kalmaya... anlarsın işte...” Kafamı eğip uzaktaki mağazaların olduğu tarafı işaret ettim.

Vicky caddenin sonundaki barı gösterdiğimi düşündü. “Seni suçlayamam. Akşam eve dönünce beni ara, ama olur mu?”

Vicky’nin ayaklarım sürüye sürüye uzaklaşmasını seyrettim. Sonra kendimi içimde kabaran heyecan dalgasına bıraktım. Derin bir nefes aldım. Arkamı dönüp kararlı bir şekilde caddenin aşağısına doğru yürümeye başladım. Her adım beni kurtuluşum olacak binaya daha da yaklaştırıyordu.

İşte, bu Nell Sullivan! Vakit geldi!

Belediye binasının birkaç blok aşağısındaki küçük seyahat acentesine girdim. Pencereleri heyecan verici yerler, macera dolu tatiller vadeden afişlerle kaplanmıştı. Kendimi ihtimaller galerisinde bir tura çıkmış gibi hissettim. Her seçenek bana gülümseyerek bakıyor ve aynı soruyu soruyordu:

Nereye gideceksin Nell Sullivan?

İçeri girdim. Genç, parlak siyah saçlı erkek satış danışmanı bana bakıp gülümsedi. Elimdeki karton kutuyu masasına koyduğum an samimi ifadesine bir parça hayret karıştı. Ofis masamda duran saksı bitkisinin dal ve yaprakları kutunun kenarlarından sarkıyordu. Satış danışmanının bilgisayarının ekranından yansıyan ışık, eski işyerimden yadigâr tel zimbamın üstüne vuruyordu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye söze girdi görevli, profesyonel bir tavır takınarak. Yakasındaki rozette ismi yazıyordu: Josh.

“Bu miktarla nereye gidebileceğimi öğrenmek istiyorum.” Ceketimin cebinden işten çıkarma duyurumu çıkarıp adama uzattım. Ona, eski işyerimin benden kurtulabilmek adına ödemeye gönüllü olduğu tutarı gösterdim. “... Yani *bu kadar* parayla?”

“Hımm, aslında *bir sürü* yere gidebilirsiniz,” dedi Josh kekeleyerek. Anlaşılan acente onları elinde karton kutu ve saksılarla gelen çılgın müşterilere nasıl davranacakları konusunda iyi eğitmemişti. “Nereye gitmek istersiniz?”

O ana kadar planımın bu kısmını hiç düşünmemiştim. “Bilmiyorum. Heyecan verici bir şey olsun istiyorum. Sadece kendim için bir şey yapmak istiyorum. Gördüğünüz üzere daha yeni kovuldum.”

“Ohhh! Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Ne zaman oldu?”

“Yaklaşık üç saat önce.”

“Bu çok korkunç! Size iyi gelecek bir şeylere ihtiyacınız olduğu kesin.” Gülümseyerek masasının üstüne koca bir broşür yığını çıkardı. “Tamam. İsterseniz önce hayallerinizdeki tatil kavramıyla başlayalım. Kumsal mesela?”

“Hayır. Hiç sanmıyorum. Galiba ben daha farklı bir şey istiyorum.”

“Tamam, sorun yok.” Ayırdığı dört adet broşürü masasının yanına attı. “Kayak tatili? Ya da su sporları olabilir mi?”

“Hayır. Tatil aktiviteleri umurumda değil. Yani tek odağım bunlar olsun istemiyorum.”

“Mükemmel.” Yığından iki broşür daha elendi. “Doğa gezisine ne dersiniz? Şöyle macera dolu bir yolculuk olsun ister misiniz?”

“Belki, olabilir.” Kendimi Gobi Çölü’nde yürürken ya da Çin Seddi’ne tırmanırken falan hayal etmeye çalıştım. En iyimser, en yenilikçi tarafım bile bunu biraz fazla aşırı buldu. “Aslına bakarsanız hayır.”

Bir başka broşür daha kahverengi halıya atıldı. “Güzel. İlerleme kaydediyoruz.” Birkaç soru daha sorduktan sonra Josh’ın kahverengi halısındaki broşür sayısı arttı. Sonra Josh gülümseyerek kalın bir broşür çıkardı. “Amerika’ya ne dersiniz?”

Broşürün kapağında Rocky Dağları, Las Vegas tabelaları, New England ağaçlarının sonbahardaki görüntüsü ve heybetli Büyük Kanyon vardı. Fotoğrafların üstünde “Fırsatlar Ülkesi Amerika” yazıyordu. Birden kalbim hızla atmaya başladı.

“Evet! Harika görünüyor.”

“Süper.” Josh kafasını sallayarak broşürün sayfalarını çevirmeye başladı. “Amerika’da herkese hitap eden bir şey mutlaka vardır. Siz ne yapmak istersiniz? Şehirler? Kumsallar? Uçakla Amerika’ya gider, orada da arabanızla seyahate devam edebilirsiniz?”

Aklıma binlerce şey üşüştü. “Ben... bilmiyorum. Siz ne önerirsiniz?”

“Şahsi fikrimi sorarsanız ben tam bir Vegas hayranıyım. Ancak sahilleri ve özel konseptli parkları seviyorsanız, Florida da muhteşem bir yer. Ben tarihe meraklıyım dersanız da size New England ya da Philadelphia’yı öneririm. Ya da... ya da diğer şehirlerden birini seçebilirsiniz. Mesela New York, Chicago ya da San Francisco?”

“İşte, bu!” diye bağırdım. Josh korkudan sıçradı, yan masada oturan orta yaşlı kadın bir müşteri de kaşlarını çatarak bana baktı. Kıkır kı-

kır güldüm. Sonra ses tonumu alçaltıp, “Özür dilerim. Kuzenim Lizzie San Francisco’da yaşıyor. Daha önce bunu nasıl düşünemedim, bilmiyorum. Onu ziyarete gidebilirim,” dedim.

“Evet, hem bu sayede masraflarınızı da önemli ölçüde azaltmış olursunuz.”

“Evet, doğru.” Aniden aklıma bir şey geldi. “Şey... sizin için sakıncası yoksa, bir telefon edebilir miyim?”

“Tabii ki. Buyrun lütfen.” Josh’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, gariplik sınırlarını bu kadar zorlayan bir müşteri daha olamazdı.

Saatime baktım. Aklımdan hızlıca bir hesap yapıp San Francisco’da saatin kaç olduğunu bulmaya çalıştım. Buradan yedi saat gerideydiler, yani muhtemelen Lizzie yeni kalkmıştı. En azından ben uyanık olmasını ümit ediyordum. Kuzenimin numarasını tuşlayıp telefonu açmasını diledim. Telefonu gereğinden fazla çaldırdım. Bir süre sonra uyuklu bir ses telefona cevap verdi.

“Alo?”

“Lizzie merhaba. Ben Nell. Uyandırdım mı?”

“Kim? Ah! *Nellie!* Merhaba! Kusura bakma henüz sabah kahvem içmediğim için tanıyamadım. Nasılsın? Tanrı aşkına, neden beni sabah yedi on beşte arıyorsun? Her şey yolunda mı?”

Kıkırdadım. “Evet, iyiyim. Yani bugün işimi kaybetmiş olmamı saymazsak iyiyim. Sesini duymak çok iyi geldi!”

“İşini mi kaybettin? Ah, Nell, bu çok kötü! İnan bana çok ama çok üzüldüm.”

“Sorun yok, gerçekten. Yalnız senden küçük bir iyilik isteyeceğim. Emrivaki olduğunu falan düşünürsen, lütfen hayır de, oldu mu?”

“Ne olduğunu söyler misin lütfen?” Arkadan gelen kahve makinesinin sesini duyabiliyordum. Birden kuzenimin oturduğu daireyi gözüm-

de canlandırmaya çalıştım. Her yıl gönderdiği Noel kartlarının yanında gönderdiği fotoğraflardan tanıyordum, şehrin Haight-Ashbury bölgesinde yaşıyordu.

“Tazminat olarak elime bir miktar para geçecek. Bu parayla birkaç haftalığına farklı bir şeyler yapmaya karar verdim. Oraya, seni ziyarete gelsem olur mu?”

Kuzenimin attığı çılgın seyahat acentesinin içinde yankılandı ve yandaki müşterinin ikinci kez ters ters bakmasına yol açtı.

“Harika olur! Ne kadarlığına gelmeyi düşünüyorsun?”

Her şey o kadar hızlı geliyordu ki macera dolu yolculuğumun ne kadar süreceğini hesaplamamıştım. Derin bir nefes alıp cevap verdim. “Altı hafta nasıl?”

“Süper. Dur bir saniye, neden bunu sekiz hafta yapmıyoruz?”

“Lizzie senin için sorun olmasın?”

“Tabii ki olmaz! Bu sayede hem daha çok gezme fırsatın olur hem de şehri daha iyi yaşarsın. Sana her yeri gezdirir, arkadaşlarımla tanıştırmam. San Francisco’nun fahri vatandaşı olursun!”

Beş dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattım. Her şey çok hızlı olup bitse de işler gayet yolunda gidiyordu. Bir an önce kafamı toplamalıydım, kaybedecek zaman yoktu. “Tamamdır. Önümüzdeki hafta San Francisco’ya gitmek istiyorum. İki aylığına lütfen!”

Yepyeni bir şehirde tam *iki ay*... San Francisco’nun bana sunacağı güzellikleri yaşamak, yeni şeyler denemek için tam *iki ay*... eski Planlama Bölümü Yetkilisi, sorumluluk sahibi Nell Sullivan’ı unutup tamamen yeni biri olma riskine girmek için *iki ay*... bu... bu gerçekten *harikaydı!*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bütün dertleri bavula koyma vakti...

“Ne yapıyorum dedin?”

Ev arkadaşlarım Charlotte, Sarah ve Tom bana saçlarımı yeşile boyatmışım gibi hayretle bakıyorlardı. Küçük bir ev toplantısı yapalım dediğim andan beri bir şeylerden şüpheleniyorlardı. Şimdi Woodford'daki ortak evimizdeydik. Salondaki rengi solmuş İKEA kanepesinin üstünde Üç Bilge (aynı zamanda da huysuz) Maymun gibi oturuyorlardı. Endişe ve şüpheleri için onları suçlayamazdım: Son ev toplantımızı yaklaşık altı yıl önce yapmıştık. O da bir hafta önce verdiğimiz ev partisi sonrası kanepemizde uyuyan adamın kim olduğunu bulmak içindi. Toplantı sonrası anlaşıldı ki aslında hiçbirimiz o adamı tanımıyorduk. Son hız devam eden partiye kendimizi kaptırmış ve sokaktan geçen bir yabancıyı beslemiş, hatta ona yatacak bir yer vermiştik.

“Dün işimi kaybettim. Bu yüzden sekiz haftalığına San Francisco'ya gidiyorum,” diye tekrarladım. Umarım bu kez ne dediğimi anlarlar diye düşünüyordum.

Ama olmadı... yine anlamadılar.

“Pardon?” dedi Sarah. Uzun bacaklarını bacak bacak üstüne atarak bana okul müdiresi gibi bakmaya başladı. Onun o öğretmenvari ses tonu yok muydu, gerektiğinde yetişkin bir adamı bile rahatlıkla ağlatabilirdi. Daha önce buna çok şahit olmuştum. Genellikle de sorgu altındaki adam erkek arkadaşı Tom olurdu ki o şu an benim tarafımı tuttuğu için suspus oturuyordu. “Sen bunu doğru dürüst düşündüğüne emin misin? Tazminat paran bitince ne yapmayı planlıyorsun? Peki, buradaki odan ne olacak Nell? İki işsizi beslemeye maddi gücümüz yetmez.”

O sırada yüzünü buruşturan Tom’a suçlayıcı gözlerle baktı. Londra’daki reklam ajansından kovulduğundan beri Sarah’nın ona finansal anlamda da destek olduğunu hepimiz biliyorduk. İngiltere’de kalmak istemememin nedenlerinden biri de Tom’un işsizlik zamanlarını görmüş olmamdı. Son altı ayı üstünde pijamalarla bilgisayar oyunu oynayarak ve *Atlanta’nın Gerçek Ev Hanımları* adlı programı izleyerek geçirmek ona yetebilirdi, ama ben düştüğüm çamurda aylarca yuvarlanacak türde biri değildim.

Tom, “Ben iş arıyorum,” diye itiraz etti. Sesi ekonomik durgunluk mağduru yetişkin bir erkek gibi değil de üç yaşındaki küçük bir çocuk gibi çıkmıştı. “En azından buradan daha zor değildir. Bence kesinlikle gitmelisin Nell, doğru kararı vermişsin. Fırsatın varsa kaç kurtul buradan.”

“Tom...” dedi Sarah sert bir ses tonuyla, sinirden dişlerini sıkıyordu. “Hiç yardımcı olmuyorsun.” Sonra tekrar bana döndü. “Sakıncası yoksa bir şey söyleyeceğim Nell. Bence bu yaptığın büyük sorumsuzluk!”

O ana dek sessizliğini koruyan, kollarını kavuşturmuş bir şekilde oturan Charlotte bile birden Sarah’ya katıldığını belli ederek kafasını salladı. Bunca zamandır aynı evi paylaşıyorduk, daha önce bir kez olsun

onunla anlaşmazlığa düşmemiştim. Anlaşılan son sürprizim bu durumu bile değiştirecekti.

“O senin fikrin,” diye cevap verdim. Kirayı geciktirmedeğim ya da yemeği pişirmeyi ihmal etmediğim sürece hayatıma daha önce hiç bu kadar karışmamışlardı. Bu saatten sonra da buna izin vermek gibi bir niyetim yoktu. “Ama ben bunu yapmak istiyorum. İşler istemediğim gibi gitmediği takdirde bunun sonuçlarına katlanmaya hazırım.”

Charlotte, sanki ben orada yokmuşum gibi dümdüz sarı saçlarını savurarak Sarah’ya döndü. Gözleri dışında kafatasındaki en belirgin şey aşırı düz sarı saçlarıydı. “Dave yanımıza taşınabilir.”

“Gerçekten mi?” Sarah’nın ruh hali birden değişti. Az önce sinirden köpüren o değildi sanki.

“Bence gayet makul, çok iyi bir işi var.” Son kısmı özellikle vurgulamıştı, bana laf dokunduruyordu. Ama ben hiç üzerime alınmadım. “... Güvenilir biri. Ondan çok iyi ev arkadaşı olur.”

“Nell hâlâ burada,” dedi Tom, ama Sarah onu dinlemiyordu bile. Charlotte’un önerisinden etkilendiği ortadaydı. Aynı evde yaşayan iki çift olarak ortak düğün hayalleri kurmaya başladığını hissedebiliyordum, tam bir ergen kız tavrı...

Sarah’nın yüzü neşeyle parladı. “Harika. Ne zaman taşınıyorsun Nell?”

Sarah’nın tavrına takılmadım. O günün ilerleyen saatlerinde Charlotte’la birlikte odamı boşaltmama yardımcı oldular, o esnadaki neşelerini de önemsemedim. Odayı boşaltırken ikisi de bana bakıp ki-barca gülümsüyordu, ama söylenmese de ortada olan bir gerçek vardı: O da birbirimizi kesinlikle özlemeyeceğimizdi. Zaten tek yaptığımız aynı evi paylaşmaktı, o da kendime ait bir yer bulana dek idareten katlandığım bir şeydi. Aramızda gerçek bir bağ hiç olmamıştı. Tesadüfen

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

koridorda karşılaşmak ya da faturaların ödenmesi konusunda bir araya gelmek dışında doğru dürüst görüşmüyorduk bile. Ayrıca yakın arkadaş olsaydık, buradan gitmek benim için de bu kadar kolay olmazdı. Ama şimdi öyleydi, yani gerçekten çok kolaydı. Bu evden gideceğim için ne onlar üzülecekti ne de ben. Buradan öylece çıkıp gidecektim. Gittim de...

“Woodford’u özleyecek misin?” diye sordu babam. Ailemin Richmond’daki evinden çıkmış, Londra trafiğinde Volvosu’yla yol alıyorduk.

“Pek sayılmaz.”

“Bunun için seni suçlayamam Nellie. Burası gerçekten de korkunç bir yer. Üstelik şimdi seni bekleyen büyük bir macera var: Amerika!”

Gülümsedim. Bugün babamı her zamankinden daha çok seviyordum. San Francisco planlarımı ona ve anneme dün anlatmıştım. Babamın verdiği ilk tepki beni tebrik etmek olmuştu. “Müthiş! Belediyedeki kötü insanların seni aşağı çekmesine izin verme hayatım.” Yanlarına ilk gittiğimde, haberi öğrendiklerinde verecekleri tepkiyi çok merak etmiştim. Sonuçta yuvadan uçan yavru kuşları kanadı kırık bir halde geri dönüyordu. Ancak durumu ikisi de gayet normal karşılayıp bana hiçbir şey belli etmedi.

Sonraki birkaç gün annem etrafımda pervane oldu. Amerika’ya giderken yanıma alacağım kıyafetlerimi yıkamak için ısrar etti ve sürekli en sevdiğim yemekleri yaptı. İnsanın ailesinin olması güzel şeydi. Yalnız kalamamak, daha doğrusu kendi özelini yaşayamamak ilk başlarda biraz zor gelse de yanımda olmaları bana çok iyi gelmişti.

Aidan defalarca benimle iletişime geçmeye çalıştı. Önce sesli mesajlar bıraktı, sonra kısa mesajlar gönderdi, sonra da onlarca kez aradı. Bütün teşebbüsleri telefonumun ekranında sayısı giderek artan bir istatistikten öteye geçmedi, hepsini görmezden geldim. Ona hâlâ çok kızgındım. Bana karşı bir hamle yapmak için işten kovulduğum günü seçmesini hâlâ hazmedemiyordum. Buradan uzaktayken onu aklıma bile getirmeyecektim, bu konuda kendi kendime söz verdim. Çünkü bu, sadece kendime odaklanmam için elimdeki tek fırsattı; Aidan'a kızarak ya da onu düşünüp ıstırap çekerek heba edemeyeceğim kadar önemli bir fırsat. Vaktimin büyük bölümünü ona harcamıştım zaten, daha da fazlasını kaybetmek anlamsızdı.

Günler geçtikçe planlı seyahatimin teknik detaylarını düşünmeye başladım. Bir yandan da vazgeçerim endişesiyle fazla düşünmemeye çalışıyordum. Olumsuz düşüncelerle endişeler zihnimi doldurduğu an, kendi kendime “bunu kendim için yapıyorum” diye hatırlattım. Bu telkin işe yarıyordu, anında midemde kelekler uçuşmaya başlıyordu. Evet, kendim için iyi bir şey yapıyordum.

Yola çıkmadan bir gün önce Vicky'yle bir buluşma ayarladım. Ani seyahat kararımı duyunca hem çok şaşırdı hem de deli gibi heyecanlandı. Ona göre, ya sinir krizi geçiriyordum ya da muhtemel bir orta yaş sendromunun erken belirtilerinden birini yaşıyordum.

“Orta yaş sendromu olamaz,” dedim kahkaha atarak. “Daha otuz iki yaşındayım.”

“Hayır Nell, aslında olabilir,” dedi ısrarla. “Geçen hafta *Cosmopolitan*'da bir yazı okudum. Otuz yaşma gelen kadınlar birden hayatlarını değiştirebiliyorlmuş. Hatırlarsan geçen sene de buna benzer bir şey yaşadık. Durup dururken saçını siyaha boyamıştın, sonra da saçma bir karar olduğunu kendi ağzınla itiraf etmiştin. Şimdi, konumuza gelir-

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

sek; bak işimizi kaybetmek çok trajik ve korkunç bir olay, bunun ben de farkındayım, ama... yani sence de bu yaptığın biraz fazla uç bir davranış, yani fazla abartılı bir karar değil mi? Özellikle de senin gibi biri için? Demek istediğim, sen hep bir sonraki adımı düşünür, her şeyi kontrol etmeye çalışırsın. Sen sabahlara kadar içtiğimiz gecelerde bizi evimize bırakan kişisin. Sen Bayan Mantık'sın! Tanıdığım Nell'in böyle şeyler yapması beni bir parça endişelendiriyor.”

“Ben sadece tatile çıkıyorum,” diye cevap verdim. Vicky'ye yeni bir kadeh cin tonik uzattım. “İnan bana, amacım ‘kendini keşfet’ tarzı bir şey yapmak değil. Ama altı yıldır hep güvenli sularda yüzdüm, bunca zaman sadece kendim için tek bir şey yapmadım. Kaçmıyorum Vicky. Sadece hayat sahamda küçük bir mola hakkı kullanıyorum.”

Sözlerimden sonra Vicky neredeyse ikna oldu. Sonra bana bir şart sundu: “Her hafta bana e-mail atacağına söz vereceksin. İyi olduğunu bilmek istiyorum. Daha da önemlisi, bu fırsatı boşa harcamadığından emin olmam lazım. Kısacası önümüzdeki iki ay boyunca attığın her adımdan ve eğlenceli geçirdiğin her saniyeden haberdar olmak istiyorum. Bütün *detayları* bekliyorum küçük hanım! Eline geçen her fırsatta bana yazmayı ihmal etme sakın.”

Şartını seve seve kabul ettim. Hayatımda beni ve kararlarımı destekleyen böyle muhteşem insanlar olduğu için bir kez daha şükrettim.

O akşam yatağa yattığımda heyecandan uyuyamadım. Kim bilir beni nasıl bir sekiz hafta bekliyordu? Hayatın bana hazırladığı sürprizleri çok merak ediyordum.

Vakit geldi Nell Sullivan, dedim kendi kendime. *Maceran yarın başlıyor!*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Günaydın San Francisco

“Bayanlar baylar, birazdan San Francisco Uluslararası Havaalanı’na ineceğiz. Yerel saat on bir otuz. Hava güneşli ve hafif rüzgârlı. Hava sıcaklığı yaklaşık yirmi iki derece. Lütfen yerlerinize oturun ve kemerlerinizi bağlayın. Önünüzdeki masaları kapatın. Koltuklarınızı dik konuma getirin...”

Yanımdaki koltukta oturan esmer kadın gülümseyerek, “Eve geldim sayılır,” dedi. Paris Charles de Gaulle Havalanı’na aktarmalı on bir saatlik uçak yolculuğum boyunca, kadının adının Parti olduğunu, iş seyahati için gittiği Paris’ten San Francisco’daki evine döndüğünü, büyük elektronik sistemlerle ilgili bir işte çalıştığını öğrenmiştim. Şehre ilk gelişim olduğunu duyunca ziyaret etmem gereken yerler konusunda uzun uzun tavsiyeler vermeyi ihmal etmemişti. Alcatraz Modern Sanat Müzesi’nden tutun da Mission District’te sık sık gittiği Latin-jazz bara kadar her yeri anlatmıştı. Saatlerce uyumadan onu dinledikten sonra kendimi şehri daha önce görmüşüm gibi hissetmeye başlamıştım. “Hayatının *en güzel* zamanını burada geçireceksin tatlım. Dünyada bu kadar harika başka bir şehir daha yok.”

Uçak yavaşlamaya başlayınca pencereden dışarı baktım. Bembeyaz bulut kümesine bakarken içim bir hoş oldu. Islington’daki küçük se-

yahat acentesinde verdiğim ani karardan sonra, yaşadığım bir haftayı hayal meyal hatırlıyordum. Kararımı duyunca korkan ev arkadaşlarım, onlardan daha çok şaşırın ailemin yanına taşınmam, vize başvurum, iki aylık Amerika maceram için yeni bir bavul ve yeni kıyafetler alışım, onunla artık görüşmek istemediğimi anlamamakta ısrar eden Aidan'ın telefonlarına çıkmayışım... hepsi bulanıktı. Cep telefonumu son kez Paris'te uçak beklerken kontrol etmiştim. Aidan'dan gelen cevapsız çağrı sayısı yirmiden fazlaydı. Hâlâ onunla konuşmak gibi bir niyetim yoktu. Hayatımın bundan sonraki sekiz haftasında temiz bir sayfa açmak istiyordum. Yepyeni bir başlangıç için elimde çok önemli bir fırsat vardı. Bundan sonra ne yapacağımı bu sekiz haftadan sonra düşünmeyi planlıyordum. Ama şu an Nell Sullivan, San Francisco'ya varmak üzereydi. Üstelik hiçbir planı, programı ya da zaman kısıtlaması yoktu.

Parlak planımın detaylarına ve oraya nasıl gideceğime öylesine odaklanmışım ki bir şeyi fark etmemiştim. Unuttuğum gerçekle ancak uçak San Francisco Uluslararası Havaalanı'na indiği an yüzleşebildim. Uçak yavaşlayıp da terminale doğru ilerlerken mantıklı tarafım (ki bu yönümü yaklaşık bir haftadır tamamen görmezden gelmişim) sert bir dille beni uyardı.

Ben ne yapıyorum böyle? Neden bütün paramı bu seyahate harcıyorum ki?

Yıllardır görmediğim bir kuzenle tam sekiz hafta geçirmek uğruna daha önce adım atmadığım bir şehre gelmişim. Evet, ergenlik dönemi-mizde Lizzie ve ben gerçekten çok yakındık, ama bu uzun yıllar önceydi. O zamandan beri ben çok değişmişim, hiç şüphesiz Lizzie de çok değişmişti. Üstelik yaptığım şey emrivakilerin en büyüğüydü. Lizzie'ye seçme şansı tanımamıştım. Sabahın köründe seyahat acentesinden ona telefon edeceğime, kafasına silah dayasam muhtemelen daha az

şaşırtırdı. Ya sadece kibar davranmak için sekiz hafta diye teklif ettiyse? Kuzenim hakkında yüzde yüz emin olduğum tek gerçek onun dünya üzerinde yaşayan en tatlı insanlardan biri olduğuydu. Küçükken de böyleydi. İnsanları gücendirmemek için kendini zor durumda bırakmayı bile göze alırdı.

İçimde duyduğum korkular yeterince sinir bozucu değilmiş gibi, boğucu ve yüksek basınçlı kabinin havası beni daha da geriyordu. Öyle ki bir an panik atak geçirme sınırına geldiğimi hissettim. Görüşmediğimiz onca yıl boyunca neler yaptığımızı birbirimize anlattıktan sonra hangi konuda konuşacaktık? Nasıl birlikte zaman geçirecektik, neler paylaşacaktık? Hayatımı ona nasıl anlatacağımı düşünürken birden bir şey dikkatimi çekti. Aidan'la birlikte olsak da, olmasak da yıllardır hep iş odaklı bir hayat sürmüştüm. Tutkunu olduğum açsılığ bile bu uğurda arka plana atmıştım. Bu durumda mutfağı ev arkadaşlarımla ortak kullanıyor olmamın payı olduğu da yadsınamazdı. Şimdi hayatımdaki bir sürü şey değişmişti. Artık işim, ev arkadaşlarım yoktu. Sorun sadece bunları geride bırakmak değildi. Artık onların yerine ne koyacağımı da bulmak zorundaydım. Neyse, geleceğimle ilgili cevap bekleyen sorular şimdi bir kenarda durabilirdi, onlarla dönüşte ilgilenecektim. Ancak iki ay boyunca San Francisco'da ne yapacağım, nasıl bir hayatım olacak gibi soruları cevaplamayı erteleyemezdim. Ya Lizzie kendini çok az tanıyan, hayatında hiçbir şeyi tam oturtamamış biriyle yaşamak istemezse?

Sinirlerim iyice gerilirken terminale yaklaştık. Birden kendimi daha iyi hissetmeye ve daha olumlu düşünmeye başladım. Evet, her şey çok güzel olacaktı. Böyle olacağı konusunda kendi kendimi ikna ettim. Zaten bu saatten sonra yaptığım şeyden caymam gibi bir şey söz konusu olamazdı. Bu yüzden en iyisi gereksiz endişeleri bırakmaktı. Bütün sorularımın cevabını San Francisco'da bizzat yaşayarak öğrenecektim.

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Her şey bir yana, Vicky de yanımda sayılırdı. Sürekli iletişim halinde olacağımız konusunda ona söz vermiştim. Onun evde oturup işsizlik korkularıyla yalnız başına savaştığını bilmek beni huzursuz ediyordu. Ama biricik arkadaşım beni gitmekle en doğrusunu yaptığım konusunda ikna etmişti.

“Benim için endişelenme. Senin buna ihtiyacın var Nell. Hem zaten sürekli bana yazacaksın. Harika, korkunç, ilginç bütün detayları öğrenmek istiyorum. Yani sayende günlerim o kadar da sıkıcı geçmeyecek. Dört gözle senden gelecek haberleri bekliyor olacağım, anlaştık mı?”

San Francisco Havaalanı’nın milim ilerlemeyen göçmen kuyruğunda beklerken kendi kendime gülümsedim. Ancak Vicky gibi biri bundan bile eğlenceli bir şey çıkarabilirdi.

“Hanımefendi San Francisco’ya ilk gelişiniz mi?” diye sordu iri yapılı göçmenlik bürosu memuru. Konuşmasındaki kibarlık ile dış görünüşü o kadar aykırıydı ki! İstese rahatlıkla boynumu kırabilecek birinin karşısında bu kadar kırılıp dökülmesi tuhaf gelmişti.

“Evet.”

Pasaportumu açtı. Kalın kaşlarının altındaki koyu renk gözlerini yüzüme dikince pasaportumun üstündeki fotoğraftan daha da utandım. Az önceki kibarlığıyla pasaportumu geri verdi. “Teşekkürler. Güzel bir tatil geçirmenizi dilerim.”

Adamın zarafetine hayran kalmaya bir son verip oradan uzaklaştım.

Etrafım İngiltere ve Fransa’dan gelen yolcularla sarılı olmasına rağmen, bagajlarımı alacağım bölüme adım attığım an gerçekten Amerika’da olduğumdan emin oldum.

Büyük hangardaki gürültü ve tabelalar ne Heathrow ne de Paris Charles de Gaulle Havaalanı’ndakine benziyordu. İtiraf etmeliydim ki buranın kalabalığı, insanları, hatta havası bile çok farklıydı.

Uzun bir tüneli andıran yürüyüş yolundan geçip gürültüyü ve kalabalığı takip ettim. Bir anda kendimi bavullarımı alma mücadelesinin içinde buldum. Kendi adımın yazdığı bavul etiketini ararken Lizzie'yi fark ettim. Bir yandan Cheshire Kedisi' gibi sırtıyor, bir yandan da elinde süslü bir tabela tutuyordu. Tabelanın etrafı kiraz rengi tüylü fularla kaplanmış, adımsa üstüne son derece sanatsal bir şekilde yapışkan payetlerle yazılmıştı. Lizzie'nin çok rahat olduğunu görünce içime su serpildi. Dalgalı sarı saçlarını gelişigüzel toplamış, güneş gözlüğünü başının üstüne takmıştı. Bronz teni beyaz bluz ve açık mavi şortunun altında daha da parlak duruyordu.

"Nellie!" diye bağırdı. Yolcu bölümünü ayıran elastik şeridi kaldırıp geçerken elindeki tabelanın pembe tüyleri etrafa döküldü.

"Selam!"

Kuzenim bana öyle sıkı sarıldı ki bir an havaalanının parlak yer döşemelerine yığılacağımızı sandım.

"Gelmene çok sevindim! Nasılsın? Yolculuk nasıldı? Rahat uçtun mu? Aç mısın? Bahse varım ki çok açsın. Eve taksiyle gideriz, hem dilediğimiz yerde de durabiliriz. Bana neyi sevdiğini söylemen yeterli, sana göre bir yer buluruz. Sonuçta burası San Francisco. *Kahve!* Bahse varım ki canın deli gibi kahve çekiyordur. Amerika'daki ilk kahven çok özel olacak, bu konuda bana güvenebilirsin..." Sonunda nefes alması gerektiğini hatırlayıp durdu. Bana bakıp gülümsedi. "Çok fazla konuşuyorum, değil mi?"

Güldüm. "Şey..."

"Özür dilerim. Dün gece heyecandan gözüme uyku girmediydi. Günün ilk kahvesini sabahın beşinde içtim. Özetle uykusuzluk çeneme vurdu. Evet, o halde San Francisco'ya hoş geldin!"

* *Alice Harikalar Diyarı'nda* isimli masalın anakarakterlerinden biri olan, sürekli sırıtan, görünmez olabilen, ama gülümsemesi kalan zeki turuncu kedi. (Çev. n.)

Kahkaha attım. “Teşekkürler. Bu arada güzel tabela!”

“Biraz fazla gösterişli değil mi?” Lizzie kıkırdayarak tabelayı salladı. Üstündeki simler ve kenarlarındaki tüyler yere saçıldı. “Okul sonrası kulüpteki çocuklara seni alacağımı söyledim. Onlar da yardımcı olmak istedi. Çok özel bir karşılama olmasını istedim, eşi benzeri olmayan bir hoş geldin tabelası oldu.”

“Şey, onur duydum.”

“Bir ara gelip çocuklarla tanışmalısın. ‘Başka bir İngiliz’le daha tanışacakları için çok heyecanlılar. Kendini ünlü bir yıldız gibi hissedecek sin.” Lizzie bavulumu aldı. Birlikte terminalin çıkışına doğru yürüdük. “Şimdi istediğini yapabiliriz. Sana tavsiyem hemen uyuma, jetlag etkisini ancak bu şekilde en aza indirebilirsin. Uçak yolculukları beni hep perişan ediyor.”

Çok yorgundum. Hani vücudunuzdaki bütün kemikler sızlar ya, işte, öyle bir bitkinlik vardı üstümde. Ama aynı zamanda da kurt gibi acıkmıştım. Güzel bir Noel sabahında erkenden uyanan heyecanlı bir çocuk misali günün tek bir saniyesini dahi kaçırmamakta kararlıydım. Uyku biraz daha bekleyebilirdi: Önümde tanışmam gereken yepyeni bir şehir vardı.

Bindiğimiz taksinin şoförü ellili yaşlarının başında, cüsseli bir Yunandı. Havaalanından ayrılıp trafiğe karışırken bize adının Apollo olduğunu söyledi.

“San Francisco’ya ilk gelişiniz mi? Buraya bayılacaksınız bayan! Bu sonbahar itibarıyla bu şehirde on altıncı yılını dolduracağım. Şu kadarını söyleyeyim ki hayatım boyunca bu kadar güzel bir yerde yaşamamıştım. Burayı tek geçirim. Burada ev sahibi oldum, karımla burada tanıştım, çocuklarımı burada büyüttüm. Burası çok özel bir şehirdir.”

Lizzie ve ben arka koltukta oturuyorduk. Dikiz aynasından bize bakan şoförün gözleri mutlulukla ışıdıyordu. Adamın anlattıklarına gülümseyerek karşılık verdim. Evimden binlerce kilometre uzakta olmama rağmen kendimi evimde gibi hissetmem çok tuhaftı.

Kaliforniya'nın sıcakık güneşi aracın içine doldu. Bir anda kendimi yeni bir şehirde bulmanın ve yolculuğun etkisiyle kafam allak bullaktı. Ancak camdan dışarı baktığım an gördüğüm manzara beni kendime getirmeye yetti. Uzaklarda yüksek tepeler uzanıyordu, masmavi gökyüzüyse üstümüzde kubbe gibiydi. Her şey gün ışığından nasibini fazlasıyla alıyordu.

“Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum,” dedi Lizzie koluma girerek. “Seni yeniden görmek çok güzel!”

“Seni de... Çok uzun zaman oldu.”

“Evet, uzun zaman oldu. Ama kaybettiğimiz yılları telafi etmek için önümüzde koca bir sekiz hafta var. Bu süreyi olabildiğince iyi değerlendirelim. Pişano öğrencilerimden bir hafta izin istedim. Bu sayede sana rahat rahat etrafı gezdirebilirim.”

“Çok düşüncelisin... ama... emin misin? Bu şehirde tatillerin altın değerinde olduğunu biliyorum.”

Kuzenim endişeme çok kulak asmadı. “Ne demek, benim için zevk.” Birden gülümsemesi kayboldu, ellerimi avuçlarının arasına aldı. “Şimdi lütfen bana karşı dürüst ol ve gerçekten nasıl olduğunu anlat. İşini kaybetmek korkunç olmalı.”

“Aslına bakarsan nasıl olduğumu ben de bilmiyorum,” diye dürüstçe cevap verdim. “Beni artık istemediklerini görmek çok üzücü, gerçekten çok sinirlendim. Ama boş boş durmak yerine, öfkemi ve hüznümü eyleme dönüştürmeye karar verdim. Sonuç olarak buradayım. Kafamı toplayıp doğru dürüst düşünmek ve bu olayı atlatmak için biraz zamana ihtiyacım var.”

Kendime Yeni Bir Ben-Laşım

“Dilediğın kadar zamanın var. Böyle bir şeyle başa çıkabilmek çok zor, ama hallededeğinden eminim.” Lizzie ellerimi sıkı. “Buradayken neler yapmak istediğini düşüncek vaktin oldu mu?”

“Biraz. Olabildiğince çok şey yapmak istiyorum. Bu yüzden her türlü öneriye açığım.”

Lizzie dikkatlice beni inceledi. Biraz şaşkın, biraz sinsice bir gülümsemeyle, “Bu benim tanıdığım Nell Sullivan değil. Sen hep Bayan Beş Yıllık Plan oldun. Çocukluğundan beri böyleydin. Şimdi ne değişti?” dedi.

“Beş yıllık planım değişti. Ben farkında bile olmadan altı yıllık plan oldu. Sonra da *hükümsüz* hale geldi. Geçen haftaya kadar hayatımla ilgili bütün kararları o plan kapsamında alıyordum. Ama bir anda elimden alındı. Bu yüzden artık herhangi bir plan ya da programa bağlı olmamaya karar verdim. Aslına bakarsan, hiçbir planın olmadan yaşamak nasıl bir şey, onu merak ediyorum. Sadece içimden geldiği gibi davranmak, kendimi hayatın akışına bırakmak ve neler olacağını görmek istiyorum.”

“Mükemmel!” Lizzie onca yıllık kuzenini ilk kez görüyormuş gibi hayretle bakıyordu. “Peki, ya istediğın şeyin bu olmadığını anlarsan? O zaman ne olacak?”

Omuz silktim. İçimdeki iyimserliği, kapılıp gittiğim o duyguları seviyordum. “O zaman iki ayın tadını doyasıya çıkarır ve eve dönüp kaldığım yerden devam ederim.”

“Yürü be, kim tutar seni, *glıkia mu*,” diye lafa girdi Apollo. “Hayatını yaşamak için sadece tek bir şansın var. En kötü ne olabilir ki?”

“Teşekkürler Apollo,” diye cevap verdim. Bu esnada Lizzie kıkırdamasını engellemek için yüzünü boynundaki fulara gömdü. “Bunu aklımda tutacağım.”

* Yunanca tatlım, şekerim tarzı sempatik bir seslenme sözü. (Çev. n.)

Miranda Dickinson

“Tavsiyeler de hizmete dahil.” Dikiz aynasından bana bakan Apollo’nun bembeyaz ve samimi gülümsemesi Kaliforniya’nın güneşiyle yarışabilecek kadar parlak ve sıcaktı.

Sonra birden ufukta San Francisco’nun ıslıl ıslıl şehir manzarası belirdi. Nefesim kesildi.

“Vaaaavvv!”

Lizzie gülümseyerek omzumu sıktı. Bense dimdik oturmuş, hayranlıkla manzarayı seyrediyordum. “İşte, burası. Olağanüstü, değil mi?”

“Muhteşem! Bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum.”

“Çok özel bir yer olduğunu söylemiştim,” dedi Apollo sırtarak. Gördüğümüz manzaranın güzel yorumları sonuna kadar hak ettiği ortadaydı. Apollo’nun şehre duyduğu hayranlık ve burada yaşıyor olmanın verdiği gurur bulaşıcı gibiydi. Kısa süre sonra Lizzie’yle birlikte anlattığı her şeye kafamızı sallamaya başladık. San Francisco caddelerinden geçerken her şey gözüme bir film karesinden alınmış kadar harika gözüktü.

Bir köşeden dönüp geniş bir caddeye çıktık. Caddenin iki yanında Viktorya tarzında inşa edilmiş ilginç ve eski evler uzanıyordu. Altlarında da çeşit çeşit dükkânlar vardı. Tişört, dondurma, bitkisel çay, antika plak, kitap gibi değişik ürünler A panoların üstüne tebeşirle yazılmıştı. Dükkânların tenteleri çok gösterişliydi. Renkli camların ardındaki vitrinlerde vintage kıyafetler, el yapımı eşyalar ve mumlar duruyordu. Bar ve restoranların kalabalığı geniş kaldırımlara kadar taşmıştı.

“Haight-Ashbury’ye hoş geldin,” dedi Lizzie sırtarak. “İşte, sekiz hafta boyunca evin olacak yer burası!”

Taksi üç katlı bir binanın önünde durdu. İki katın pencereleri altıgen şeklindeydi. Binanın altındaysa Haight Caddesi ve Cole Caddesi’nin kesiştiği köşeye bakan modern kıyafetler ve müzikle ilgili şeyler

satan bir dükkân vardı. Cole Caddesi'ndeki diğer dükkâna kadar bütün duvar rengârenk mozaiklerle kaplıydı. Kaldırımın üstündeki büyük ağacın gölgesi dükkânın girişine vuruyordu. Renkli mozaiklerin diğer ucundaki kapının üstünde el boyaması bir resim vardı; koyu yeşil tuğla duvarın üstünden fışkıran akasya çiçeklerine benziyordu.

Lizzie bana dönüp gülümsedi. "İşte, geldik."

Apollo'ya taksi parasını ödedik. Bagajdan bavulumu indirirken ona teşekkür ettim.

"Harika zaman geçireceksin," dedi Apollo sırtarak.

"Evet, biliyorum, teşekkür ederim."

Lizzie binanın en üst katında oturuyordu. İki kat boyunca merdivenleri kahkahalarla gülerek çıktı. "Burada olduğun sürece en az Apollo kadar ilginç bir sürü karakterle tanışacaksın." Kapıyı açıp beni içeri davet etti. "İşte! Evim evim, güzel evim!"

Lizzie'nin dairesi aydınlık ve havadardı. Duvarlar, altıgen şekilli cumba pencerelerden giren güneş ışığını daha iyi yansıtması için beyaza boyanmıştı. Devasa boyuttaki kanvas tablolarla vintage San Francisco posterleri vardı duvarlarda. Küre şeklindeki büyük kâğıt avizeler tavan-daki gül motifli alçıpandan sarkıyordu. Ana oturma salonunun ortasına berjerlerle büyük bir kanepe konulmuştu. Üzerlerine Hint kumaşı parçalarından yapılmış yama işi örtüler serilmişti. Cumba pencerenin hemen yakınında küçük bir masayla iki sandalye vardı. Mutfakla oturma bölümünü ayıran tek şey tik ağacından yapılmış dar tezgâhtı. Odanın içi çok ilginç aksesuarlarla süslenmişti; en orijinali hurda metalden yapılmış motosiklete binen horoz ve gerçeğe uygun boyutta hazırlanmış Wonder Woman'dı.* Her yer mis gibi gül kokuyordu: Kurutulmuş gül

* Gelen her türlü kurşun saldırısını karşılayabilen, hatta bu kurşunları düşmanına tekrar atabilen bir süper kahraman ve DC Comics karakteridir. (Çev. n.)

yaprakları tabloların kenarlarına asılmış, bütün kapılara da üstü gonca güllerle süslü kalpler asılmıştı.

Lizzie bavulumu giriş kapısının yanına bıraktıktan sonra, bana döndü. “Şimdi... evi gezdirmeden önce sana hayatımın erkeğinden bahsetsem iyi olacak.”

Bundan haberim yoktu. “Hayatında bir erkek mi var?”

“Evet var. İkinizin iyi anlaşması çok önemli, çünkü birlikte çok vakit geçireceksiniz.”

“Lizzie Sullivan! Ne yere bakan yürek yakanmışsın! Şimdi burada mı peki?” Sevgilisinin nerede olduğunu anlamak için dairenin içine göz attım.

“Aslına bakarsan burada...” Klasik modeldeki büfeye doğru yürüyüp parmağıyla hafifçe cam fanusun üstüne vurdu. İçinde küçük bir japonbalığı yüzüyordu.

“Nell seni Pablo’yla tanıştırmak istiyorum.”

Kıkır kıkır gülmek için kendimi zor tuttum. “Pablo mu?”

Lizzie ciddi görünmeye çalışarak kafasını salladı. “Japonbalığı Pablo! Kendisi evimi ve sırlarımı paylaştığım, neredeyse her zaman hayatımda olan tek kişi... Pablo bir erkekte aradığım bütün özelliklere sahip. Tabii şey hariç... bilirsin işte...”

“İyyy! Öyle bir şeyi gözümde canlandırmak bile istemiyorum!”

Lizzie’nin yüzü kızardı. “Hayır! Yanlış anladın. Demek istediğim Pablo çöpü dışarı çıkaramaz ya da çimleri biçemez. Gerçi benim biçilecek çimim de yok ya, neyse... sanırım bu benzetme işini fazla abarttım.”

“Bence de. Bu arada cidden hayatında biri yok mu?”

Lizzie omuz silkti. “Arada sırada çıktığım kişiler oluyor, ama önemli biri yok. Peki, ya senin? Aidan denen şu adam hâlâ hayatında mı?”

“Aslına bakarsan işsiz kaldığımı bana o söyledi.”

“Ahh! Çok kötü olmuş! Sonrası da pek romantik olmamış anlaşılan.”

“Evet.” Aidan’dan bahsetmek sandığımdan daha acı vericiydi. “Buraya gelene kadar beni onlarca kez aradı. Ama bana göre birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı.”

“Emin misin?”

Cevabımın inandırıcı olmasını diledim. “Evet, galiba eminim. Ama sorun yok. Böyle olacağı belliydi zaten.”

Lizzie bana sıkıca sarıldı. “Bence sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Neyse, sonuçta buraya eğlenmek için geldin. Şu an önemli olan tek şey de bu! Hadi, gel de seni Cole Caddesi 24B no.’lu dairemde küçük bir tura çıkarayım. Küçük derken ciddiym, yaklaşık otuz saniye sürecek. Evet, burası mutfak, umarım enfes yemeklerinden pişirmek için sana ilham verir. Ama mecbur değilsin, unutma! Orası yemek ve oturma bölümü. Lütfen dilediğin yere otur. En sevdiğim koltuk gibi takıntılarım yok. Sağdaki ilk kapı benim yatak odam, ortadaki banyo. Neyse ki banyo pek küçük değil. Son kapı da senin odan... normalde orayı çalışma odası olarak düşünmüştüm. Ama buradaki masada çalışmayı tercih ediyorum. Kısaca beni zor durumda bıraktığını falan düşünüp endişelenmene hiç gerek yok. Oraya çok rahat bir kanepe koydum, eşyalarını rahatça yerleştirebilmen için dolabı da boşalttım. Sekiz hafta boyunca bu evdeki her şey senin. Televizyon izlemek, yemek ya da kahve hazırlamak istersen, lütfen rahatına bak. Gece yarısı bile olsa, lütfen çekinme.”

Lizzie her zaman tanıdığım gibi çılgın ve cana yakındı. Olduğu gibi biriydi. Yirmi dört saattir hiç uyumamış olmama ve bir anda kendimi tanımadığım bir dairede bulmama rağmen, tuhaf bir biçimde kendimi evimde gibi hissediyordum. Kuzenim önümüzdeki iki ayı onunla geçireceğim için çok ama çok heyecanlıydı. Onu böyle görünce ben

de heyecanlanmaya başladım. Ama bir şey daha vardı. Nedenini bilmiyordum, ama Haight-Ashbury bana çok tanıdık gelmişti. Bunu kısıcık taksi yolculuğumda anlamıştım. İçimden bir his sekiz hafta boyunca burada yaşamının çok keyifli bir deneyim olacağını söylüyordu.

“Hadi, gel otur, ben de su ısıtıcısını çalıştırayım,” dedi Lizzie koşarak mutfığa giderken. “İstersen dışarı çıkıp bir şeyler de yeriz. Ama önce sıcak bir şey içsen iyi olur.” Üstteki dolaplardan birinin kapağını açıp içinden bir kutu İngiliz çayı çıkardı. Çay kutusunu o kadar özenle tutuyordu ki sanki elindeki çay değil de dünyanın en değerli hazinesiydi. “Annem bana bunları gönderiyor,” dedi ve iki adet çay poşetini renkli demliğin içine attı. “Amerika’da yaşamaya başladığımdan beri, hayatımda bir sürü şey değişmiş olabilir, ama demleme çay asla vazgeçemeyeceğim şeylerden biri.”

“Demliğine bayıldım. Kendin mi boyadın?”

“Hayır, gerçi buraya geldiğim zaman çömlekçilik dersleri almıştım. Beni bilirsin, oldum olası sanatın her dalına meraklıyım. Bak mesele, kitap raflarında duran o vazoları ben yaptım. Bir acemiye göre hiç de fena sayılmaz, ne dersin? Ama bu demliği eve son gidişimde Brighton’dan aldım. Annemin arkadaşlarından birinin Shoreham-by-Sea’de bir çömlek atölyesi var, adı Guin. İşte, bu demliği onunla tanıştığım zaman aldım. Buraya da el bagajıma sokarak getirdim. Havaalanı güvenliği muhtemelen deli olduğumu düşünmüştür.” Çayları koyup getirirken keyifle gülüyordu. “Artık evimde İngiltere’ye ait üç şey var: Çayım, demliğim ve sen.”

Lizzie’yle birlikte Kent sahilinde büyümüştük, sonra biz Richmond’a taşındık, ama ayrılana dek çok yakındık. Lizzie’nin sanatçı yönünü ve yaratıcılığını kıskanırdım. Hep bir şeylerle ilgilenir, ya yeni bir enstrüman çalmayı ya da yemek pişirmeyi öğrenirdi. Ben düzenli

yüzme dersleri alıyordum, arada sırada da ata biniyordum. Ama Lizzie'nin ajandası hep çok doluydu; sanat kulübü, satranç kulübü, bale, Caz dansı, tiyatro kulübü, fotoğrafçılık dersi ve şan dersleri... Biz Richmond'a taşındıktan sonra Lizzie ilgi alanlarının sayısını azalttı ve tutkunu olduğu iki şeye yöneldi: Piyano çalmak ve aşçılık. Müzik konusunda hiç yeteneğim yoktu, ama yemek yapmak benim de en büyük tutkularımdan biriydi. Yemek yapmak kuzenimle aramızdaki ortak paydalarından biriydi. Birbirimizi sadece okul tatile girdiği zaman görebiliyor olmamız bile buna engel değildi. Lizzie yaklaşık sekiz yıl önce Amerika'ya taşındı. Yemek iletişimimizde çok önemli bir yere sahipti. Sürekli olarak birbirimize yeni tarifler, leziz yemek fotoğrafları, aşçılıkla ilgili son gelişmeler hakkında yazılar falan gönderiyorduk.

Lizzie artık piyano öğretmeni olmuştu. Körfez bölgesindeki okullarda müzik derslerine giriyordu. Ayrıca bazı çocuklara özel dersler veriyordu. Bunların yanı sıra Mission District'teki bir ilkokulun sanat kulüplerinde ve okul sonrası aşçılık kurslarında aktif olarak görev alıyordu. O kadar başarılı olmuştu ki bölgedeki üç okul daha Lizzie'nin eğitim programını uygulamaya başlamıştı. Bu başarılarından ötürü Kaliforniya Eyaleti Eğitim Bölümü ondan okul sonrası programlarla ilgili danışmanlık hizmeti istemişti.

"İşin en harika yanı ne biliyor musun, yaptığım onca şey şans eseri ortaya çıktı," dedi Lizzie sırıtarak. "Tek yaptığım Mission'daki okulda okul sonrası bir etkinliğe katılmak oldu. Her şey oradan çıktı. Planlarım arasında böyle bir şey yapmak yoktu, ama şimdi o kadar keyifle yapıyorum ki başka bir iş yapabileceğimi hayal bile edemiyorum."

Sonra Lizzie bana hayatındaki diğer gelişmelerden bahsetti. Öyle şeyler anlattı ki kuzenimle çok gurur duydum. Amerika'ya geleceği zaman ne kadar gergin olduğunu hâlâ hatırlıyorum. Gittikten dokuz gün sonra

ağlayarak beni aramış ve hayatının en büyük hatasını yaptığını söylemişti. Amerika planlarından vazgeçip eve dönmek istiyordu. Ama sonra tesadüfen müzik ve tiyatro yapan gezici bir grupta tanışmıştı. Grup, Lizzie'nin yaşadığı şehirdeki okullardan birini ziyaret ediyordu. Lizzie'nin de enstrüman çaldığını öğrenince ondan kendilerine katılmasını istemişlerdi. Organizasyon firması Lizzie'ye yeşil kart çıkarmış, bir yıl içinde de gerçek bir Amerikan vatandaşı olmasını sağlamıştı. Bir tur gezisinde gördüğü San Francisco'ya âşık olup buraya yerleşmişti. Şimdi o kadar mutluydu ki onun başka bir yerde yaşayabileceğini hiç sanmıyorum.

"Sence de bu biraz garip değil mi? Yani hayatımızın onca yılı ayrı geçti, şimdi onca yılı birbirimize anlatıyoruz. Yanlış anlama, kesinlikle çok güzel, ama karşılıklı oturup konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuş ki! Onca yılda o kadar çok şey olmuş ki ben bile anlatınca fark ediyorum."

"Ben duyduklarımı keyifle dinliyorum. Bunca yıl çok iyi işler çıkarmışsın."

"Oh! Teşekkürler tatlım. Sen de öyle."

Lizzie'ye baktım. "Aslında pek sayılmaz. Daha yeni işimi kaybettim. Hem de bu acı haberi yeniden birleşiriz diye ümit ettiğim eski sevgilimden aldım. Ailemin yanına taşınmak zorunda kaldım. Döndüğümde yeni bir iş bulmak zorundayım ve bunu her yer işsiz insandan geçilmezken becermek durumundayım." Bunca şeyi sesli söyleyince hayatımın altı yılını daha iyi özetleyecek başka bir şey olmadığını fark ettim. "İşte, burada olmak bu yüzden çok güzel! Kendim için iyi bir şey yapıyormuş gibi hissediyorum."

Lizzie kolunu omzuma attı. "Zaten iyi bir şey yapıyorsun. Bence şu andan itibaren hayatının yönünü dilediğin gibi belirleyebilirsin. Bence bu özgürlük çok heyecan verici..."

“Evet, ama aynı zamanda da çok korkutucu! Çünkü sırada beni neyin beklediğini bilmiyorum. Fakat her şeye rağmen çok şanslıyım. Her durumda beni destekleyen muhteşem bir ailem var. Teşekkür ederim Lizzie.”

“Ne demek! Eee, yeniden anne ve babanla yaşamak nasıl bir duygu?” Birden ah ederek alnına vurdu. “Özür dilerim. Böyle aptalca bir soru sorduğum için lütfen beni affet.”

“Özür dilemene lüzum yok. Gayet yerinde bir soru. Aslına bakarsan iyiyim. Onca zaman sonra özgürlüğümden feragat etmek biraz zor oldu, ama neyse ki ikisi de çok anlayışlı ve iyi.”

Lizzie fincanımdaki çayı tazeleme konusunda ısrar etti, ama ben istemedim. “Peki, ev arkadaşların haberi nasıl karşıladı?”

Yüzümü ekşittim. Çok kolay bir konuşma olduğunu söyleyemedim. Sonuçta ev arkadaşlarım beş yıldır birlikte yaşadıkları insanın ne halde olduğundan çok, faturaların dörtte birinin nasıl ödeneceğini düşünüp endişelenmişti.

“Biraz sinirlendiler. Galiba Sarah aklımı kaçırdığımı düşündü. Beni özleyeceklerini hiç sanmıyorum. Aslında iyi insanlar. Ama bizimki harika dostlarla aynı evi paylaşmaktan çok, üniversite yurdunda kalmak gibiydi. Şartlar öyle gerektirdiği için birlikteydik.”

San Francisco’ya doğru uçarken biraz olsun hayatımı gözden geçirecek vaktim olmuştu. İşten kovulduğum günden beri birçok şey değişmişti, ama bir şeyi fark etmiştim. O güne dek küçük çaplı ve sıradan bir hayat yaşamıştım. Her şeyin bir sonu vardı. Benim de o güne dek yaşadığım “Bu olursa mutlu olacağım” felsefesi doğrultusundaki yaşamım sona ermişti. Hep güzel şeylerin bana gelmesini beklemiştim. Hep mantıklı kız olmuştum. Hani iş görüşmelerinde sorulan şu meşhur soru vardır ya: “Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?” İşte,

ben o soruya şak diye cevap veren kişiydim. Çünkü cevabı düşünmeme hiç gerek yoktu. Çünkü cevabım hep hazırdı.

İşte, bu yüzden mutfak dışında paylaşacak hiçbir şeyimin olmadığı yabancı insanlarla dolu metronun yakınındaki o eve taşınmıştım. Çünkü mantıken orası yaşamam gereken yerdi. Kendime ait bir eve taşınacak parayı ancak bu sayede biriktirebilirdim. Londra'nın en saygın kurumlarından birinde, belediyede işe girmiş ve tam altı yıl orada çalışmıştım. Orada çalışarak karşıma yeni bir fırsat çıkmasını bekliyordum. Bana göre mantıklı olan yeni bir iş bulana ya da Aidan'la kalıcı bir ilişkiye başlayana dek orada çalışmaya devam etmekte. Aidan'la birlikte olursak, ikimizin maaşı birleşecekti. Böylelikle para sıkıntısı olmayacak, yeni şeyler denemek için fırsat doğacaktı.

İçten içe kurduğum bir hayalim vardı. Üstelik bu hayalimin halihazırda çalıştığım meslekle, imar hukuku ya da planlama stratejileriyle uzaktan yakından alakası yoktu. Ancak bir kez olsun, bu hayalimi ciddi anlamda düşünmemiştim. Çünkü çok riskliydi. Çünkü başarısızlık ihtimali çok yüksekti. Hayalimi gerçekleştirmek için kendimi hep şartların yeterince uygun olmadığına ikna etmiştim. “Daha çok para biriktirince...”, “Daha iyi bir konuma gelince...”, “Gerçekten hazır olduğumda...” gibi gerekçelerle hep ileriki bir tarihe ertelemiştim.

Ama işten kovulmak sığındığım mazeret limanlarının hepsini elimden almıştı: Sırf mantıklı diye paylaştığım ev gitmişti, artık para biriktirme imkânım yoktu, Aidan Matthews'la ortak bir geleceğimin olmayacağı da ortadaydı. Artık hiçbir şeyim yoktu. İşsizdim, iki ay sonra ne yapacağım belli değildi. Risklerin ortasına düşmüştüm. Bunu bilince ihtimaller serisi önüme seriliyordu, artık *her şeyin mümkün* olduğu noktadaydım.

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Lizzie kolumu sıktı. “Burada çok iyi zaman geçirmen için elimden geleni yapacağım. Buradaki hayatına gidip güzel bir yemek yiyerek başlıyoruz.”

Açlıktan guruldayan midem bir yana, yeni bir lezzet tadacak olmanın düşüncesi bile keyif vermişti. “Harika fikir! Nereye gidiyoruz?”

Lizzie’nin geniş gülümsemesi odayı aydınlattı. “Seni bu mahalledeki en iyi yere, yani Annie’nin yerine götüreceğim!”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mahalleye hoş geldin!

Hayatta bazen öyle anlar vardır ki kendinizi birden en doğru yerde bulursunuz. Aslında orada olmak istediğinizi siz bile bilmezsiniz, biri söylese saçma bulursunuz, ama o an orada olmak kaderinizde vardır. Tam o tarihte, o saatte, o mekânda olmanız gerekir. Siz bilmezsiniz, ama öyle olduğunu yüreğiniz bilir. San Francisco'daki ilk günümde Annie'nin restoranına gitmek bana o anlardan birini yaşadığımı hissettirdi.

Gerçek bir Amerikan restoranında görmeyi umut ettiğim her şey Annie'nin yerinde vardı. Haight ve Clayton caddelerinin köşesindeki restoran yaklaşık kırk yıldır o civarda yaşayan insanlara leziz yemek sağlıyordu. Dışarıdan hemen fark edilmiyordu. Geniş pencerelerine asılmış mavi ve pembe renkli neon tabela iki caddenin kesiştiği yerde çok sıradan bir şeymiş gibi görünüyordu. Ön tarafındaki ahşap paneller sütlü kahverengiye boyanmış olsa da yıllarca egzoz dumanı ve şehir havasının sindiği belli oluyordu. Böyle bir mekân İngiltere'de olsa küçük, ucuz ve salaş bir kafe olarak görülür ve kimse içeri girmek istemezdi. Fakat burada, yani San Francisco'da bunca yıllık yaşanmışlığın izlerini taşıyor olması buraya ayrı bir hava katıyor, hatta mekânın cazibesini

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

artırıyordu. Burada bir Amerikan polisiye dizisinin çekildiğini hayal edebiliyordum. Görmüş geçirmiş sert mizaçlı dedektif köstebeğiyle burada gizlice buluşuyor, pankek yiyip kahve içmeyi planlarken, çatışma çıkıyor ve pis işler yapan koca bir suç çetesini çökertiyor.

Annie'nin restoranına dikkatle baktığımı gören Lizzie kahkahalarla gülmeye başladı. "Yüzünü görmen lazım... yüzündeki şaşkınlığı gören biri seni restorana değil de Disney Dünyası'na getirdiğimi zanneder. *Sadece* bir restoran! Çok iyi bir restoran tabii, ama sonuçta Amerikalıların bir şeyler atıştırdığı klasik mekânlardan biri."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Az önce *atıştırmak* mı dedin sen? İşte, şimdi tam bir Amerikalı ağızyla konuştun!"

Bu arada Lizzie yanıliyordu. Annie'nin yeri sıradan bir restorandan çok daha özel bir yerdi. Buranın o bölgedeki insanları bir araya getiren özel bir mekân olduğunu sonradan öğrenecektim. Haight Caddesi ya da civarda yaşayan herkes hac vazifesini yerine getirir gibi, her hafta sonu buraya brunch için geliyordu. Her yer mis gibi kahve, şeker, vanilya, enfes pankek ve kızarmış biftek kokuyordu. Bu kokular insanın burun deliklerini lezzet arzusuyla sızlatıyordu. Parlak krom tezgâha yaklaştık. Haki yeşili rengindeki taburelerde oturan müşteriler hem deli gibi sade kahve tüketiyor hem de devasa boyuttaki porsiyonlarda lezzetli yiyecekler yiyordu. Onları gören birinin ağzının sulanmaması ya da açlıktan gözünün dönmemesi imkânsızdı. Kırmızı duvarlarda eski müşterilerle personelin siyah beyaz fotoğrafları asılıydı. Hepsi de çok mutlu görünüyor ve gülümsüyordu. İşin ilginç yüzlerindeki ifade restoranın şu anki müşterilerinde de vardı. Sanki burada zamandan bağımsız bir kutsallık hâkimdi. Eski müşterilerin yüzlerindeki mutluluk şimdiki müşterilerde yaşıyordu.

"San Francisco'daki ilk haftamdan beri buraya geliyorum," dedi Lizzie. "Fransız tostunu mutlaka denemelisin. Haight Caddesi'nde efsanedir!"

“Hey Lizzie! Annie’den bağılılık primi almalısın,” diye bağırdı tezgâhın diğer ucundaki saçları dökülmeye başlamış geniş sırtlı adam.

Onun hemen yanında oturan aşırı gür sakallı, ama daha az saçlı olan diğer adam da kıkır kıkır gülererek, “Evet, bonusları birikti. Bir yeni müşteri daha getirirse ideal müşteri hedefini tutturmuş olacak,” dedi.

“Umarım,” diye cevap verdi kuzenim. Bu arada diğer müşteriler de ellerini kaldırıp kuzenimi selamladı. “Marty, Frankie, bu benim kuzenim Nell. İngiltere’den geldi. Birkaç ay benimle kalacak. Çevrenizde başka bir İngiliz daha olmasına alışsanız iyi edersiniz.”

Marty, yani sakalsız olanı merhaba demek için elini kaldırdı. “Selam İngiltereli Nell. Amerika’ya ilk gelişin mi?”

“Evet.”

“Ona karşı kibar olsan iyi edersin Marty,” dedi Frankie kâğıt peçeteyle sakalındaki ketçabı silerken. “Bir müşteriyi daha korkutup kaçırırsan Annie seni çiğ çiğ yer. Tanıştığımıza memnun oldum Nell. Marty’nin söylediklerine sakın kulak asma. Keyfine bak!”

Güldüm. “Teşekkürler, bunu aklımda tutacağım.”

Tezgâhın hemen yanındaki masada oturan çift kalkınca Lizzie hızlı davranıp o masaya geçti. “Marty ve Frankie taksi şoförüdür,” diye bilgilendirmeye başladı. Bir yandan da ne dediği anlaşılmaması diye mönüyle yüzünü kapatıyordu. “Ayrıca kendileri mahallemizin filozoflarıdır. Herhangi bir konuda akıl danışmak falan istersen kesinlikle onlara sormalısın.”

Kalın mönüdeki sayısız yiyecek alternatifine baktım. “Vavvv! Fransız tostı meşhurdur derken şaka yapmıyormuşsun. Tam *on yedi* çeşidi var!”

“Evet. Hepsi de *olağanüstü* lezzetli.” Lizzie’nin yüz ifadesi bana yıllar öncesini, ailelerimizin pankek günlerinde bir araya gelişini hatırlattı. Aramızda tatlıya düşkün olan Lizzie’ydi. Bu yüzden ona doğum

günü ya da Noel hediyesi almak çok kolaydı. Komaya girecek kadar çok şekerli yiyecek yiyebilirdi. Onu hiç tatlı yerken olduğu kadar mutlu görmemiştim. “Hepsini mutlaka denemelisin, ama benim favorim muzlu, cevizli ve akçaağaç şuruplu olan. İnanılmaz lezzetli! Bazı geceler rüyalarım bile giriyor.”

“O zaman onu deneyeyim. Yanında da bir fincan kahve lütfen!”

“O konuda hiç endişelenme. Burada sipariş etmesen bile sürekli kahve gelir.” Sonra masamızda ters duran kahve kupalarını çevirdi. “Buranın kahvesi harikadır.” Kafasını kaldırıp bize doğru gelen genç kadın garsona baktı. “Hey Laverne. Bu kuzenim Nell, İngiltere’den geldi.”

Laverne siparişleri not ettiği defteri önlüğünün beline sıkıştırıp elimi sıktı. “Merhaba. Lizzie bana senden çok bahsetti!”

“Gerçekten mi?” Laverne’in hakkımda bir şeyler biliyor olması ve samimiyeti beni çok şaşırttı.

“Laverne’e genç kızken yaptığın çikolatalı ve portakallı cheesecake’leri çok anlattım. Hatırlıyorsun, değil mi?”

O günleri düşünmeyeli uzun zaman olmuştu, ama birden gençlik aşklarımın ayrıldıktan sonra evde cheesecake yiyerek geçirdiğim o öğleden sonraları bütün detaylarıyla gözümün önüne geldi. “Evet, hatırlıyorum. Faciayla biten ilişkilerimizin ardından onlarca dilim yedik.”

Laverne gülümsedi. “Ben tam bir hamur işi delisiyim. İngiltere’ye dönmeden tarifini bana vermelisin.”

“Tabii. Hatırlarsam neden olmasın. Uzun zamandır yapmadım.”

“Çok teşekkür ederim! Eee, sizlere ne vermemi istersiniz?”

“Bir tane muzlu, cevizli ve akçaağaç şuruplu, bir tane de narlı ve Nutellalı Fransız tostlu lütfen.” Sipariş verirken izlediğim kuzenimin tam bir San Franciscolu olması beni şaşırttı. Ses tonu bile artık çok farklıydı. Burada daha rahat ve mutlu biri haline gelmişti.

“Tamamdır. Gidip size biraz da kahve getireyim. Bu arada Annie’ye burada olduğunuzu söyleyeceğim. Seninle tanışmak hoşuna gidecektir.”

Laverne uzaklaşınca Lizzie’ye doğru eğildim. “Annie mi? Şu meşhur Annie mi?”

“Ta kendisi. Otuz yedi yıl önce burayı açan kişi. Olağanüstü bir kadın, ona bayılacaksınız.”

“Tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Lizzie ellerini kareli masa örtüsünün üstünde kenetledi. “Eee, yemek yapmama konusu da nedir Nellie? Biz çocukken sürekli bir şeyler pişirirdin.”

Arkama yaslandım. “Son zamanlarda hiç yemek yapmadım. Son kez Aidan’la birlikte yemek yapmıştım.”

Kuzenim kaşlarını çatı. “Ama sen sadece onun için yemek yapmıyorsun. Aççılık her zaman senin en büyük tutkularından biriydi, haksız mıyım?”

Aidan aklıma gelince kendimi biraz kötü hissettim. Son bir haftadır onu düşünmekten özellikle kaçınıyordum ve bu hiç de kolay değildi. “Sanırım ilişkimizle ilgili son denememiz de başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra, bana onu hatırlatan her şeyi rafa kaldırdım. Galiba farklı biri olmaya çalıştım. Atlıkarınca misali sürekli olduğu yerde dönüp duran ilişkimiz beni hasta ediyordu.”

“Anlıyorum. Biliyorsun, burada olduğun sürece benim mutfağım senin mutfağındır. Yani içinden yeniden yemek yapmak gelirse, istediğin gibi kullanmakta özgürsün.”

Masum görünüşlü teklifinin altında yatan diğer nedeni anlayınca güldüm. “Sanırım seni pişirdiğim yemekleri yeme mecburiyetinde bırakmak istemiyorum. Benim için buna katlanmayı gerçekten istediğine emin misin?”

Lizzie yakalandığını görünce kıkır kıkır güldü. “Galiba bunu yapabilirim.”

Laverne taze kahve dolu sürahiyle döndü ve büyük kupalarımızı doldurdu. “Buyurun bakalım, Annie’nin özel tahıl kahvesi.”

Kafam karışmıştı. Lizzie’ye bakarak, “Ama kahve tahıldan yapılmaz ki,” dedim.

Laverne güldü. “Ben de öyle sanıyordum. Buranın gizemli tariflerinden biri de bu. Sadece tadını çıkarın. Afiyet olsun,” dedi neşeyle ve yanımızdan ayrıldı.

İlk Amerikan kahvemin kokusu harikaydı, tadıysa olağanüstü. Planlama Departmanı’nda çalışırken içtiğim filtre kahveye kıyasla çok daha sertti. Oradaki kahveyi tam bir kafein delisi olan Terry’nin hazırladığı düşünülünce, buradakinin daha sert olması büyük bir mucizeydi. Eski iş arkadaşlarımı hatırlayınca içime bir hüznün çöktü. Kim bilir, şimdi ne yapıyorlardı? Eve döndüğümüzde Lizzie’ye, Vicky’ye mail atabilir miyim diye sormam gerektiğini zihnimin bir köşesine not ettim.

“Duyduğuma göre burada İngiliz istilası varmış?”

Büyük kahve kupamdan başımı kaldırıp bakınca kaç yaşında olduğunu kestiremediğim minyon kadını gördüm, yüzünde hafif bir tebesüm vardı. Saçları bakır rengine boyanmıştı. Gülünce, zaten beyaz olan dişleri karamel rengi teninde daha da beyaz görünüyordu. Bir kulağının arkasında kırmızı bir kalem duruyordu, boynundaysa bir sürü altın zincir vardı. Üstündeki siyah Polo tişört ona birkaç beden büyüktü, ama ön tarafındaki kırmızı işlemeler tişörtlere çok süslü bir hava katmıştı. Altındaysa siyah dapdar bir kot pantolon ve leopar desenli topuklu ayakkabılar vardı. Çok baskın ve havalı bir görüntüsü vardı, varlığıyla ortamı dolduruyordu. Sanki restoranın camlarından giren gün ışığı bile, onun yanında sönük kaldığını düşünüp saygı duruşuna geçiyordu.

“Merhaba. Ben Annie Legado. Bu restoranın sahibiyim.”

“Merhaba, ben Nell.” Karşısında reverans mı yapsam, yoksa başımı eğerek mi onu selamlasam, bilemedim. Sadece elimi uzatmayı seçtim. Annie elimi sıkı. Ufak tefek yapısından beklenmeyecek kadar güçlüydü.

“Lizzie’ye benziyorsun. Burada ne kadar kalacaksın?”

“İki ay.”

Kafasını salladı, yüzünde hâlâ aynı garip gülümseme vardı. “İki ay gayet iyi bir süre.”

“Bu demek oluyor ki kuzenimi gerçek bir San Franciscolu yapabil-
mek için önümüzde tam iki ay var Annie,” dedi Lizzie sırtarak.

Annie, tıpkı hasarlı arabanızın tamir masrafını söylemeye hazırla-
nan bir usta gibi dişlerinin arasından nefes aldı. “Zor iş, ama en azından
deneriz.” Sonra koltuğumun arkasına vurarak, “Bayanlar, size güzel bir
gün dilerim,” deyip gitti.

Lizzie’ye baktım. “Çok ürkütücü bir kadın!”

“Onu daha yakından tanıyana dek bekle. Bence o zaman onu ta-
nımlamak için *yenilmez* kelimesini kullanacaksın. İşletmesinin bunca
yıl nasıl ayakta kaldığını o zaman daha iyi anlarsın. Burası bunca yıldır
var, çünkü kimse Annie’nin elinden almaya cesaret edemedi.”

Annie’nin yerinde inanılmaz bir gürültü vardı, içeride onlarca kişi
konuşuyordu. Tezgâhın bir ucunda oturan, baştan aşağı siyah giyin-
miş, soluk yüzlü ve gotik görünümlü genç bir çift tezgâhın diğer ucunda
oturan Marty ve Frankie’yle konuşuyordu. Restoranın diğer ucunda üç
çocuğuyla oturan bir kadın vardı. Annie restoranın içinde avını kolla-
yan bir aslan gibi sinsi sinsi geziniyordu. Yanından geçtiği masalarda
konuşulanlara kulak misafiri olmaya çalışıyordu. Bir sonraki masaya
geçmeden önce de yüzünde doğal olmayan aynı tebessümle kafasını
sallıyordu.

Lizzie dirseğiyle beni dürttü. “Eee, Annie’nin yerini beğendin mi?”

Saçma sapan bir şekilde sırtıtmaya başladım. Bunun altında yatan şey aşırı uykusuzluk muydu, yoksa az önce içtiğim ve kanıma yeni karışmış olan kafein bombardımanına tutan kahve miydi, bilmiyorum. Belki de sadece orada olduğum için duyduğum heyecandı. “Harika,” diye cevap verdim. “Biraz gerçekdışı, ama harika! İki hafta önce işimi kaybediyordum, ama şimdi San Francisco’da gerçek bir Amerikan restoranındayım. Hayatımda ilk kez bundan sonrasında ne olacağıyla ilgili en ufak bir fikrim yok ve bu çok güzel bir duygu.”

“Evet. Bir adet muzlu, cevizli, akçaağaç şuruplu, bir adet de narlı, Nutellalı Fransız tostı.” Laverne bize iki tane oval tabak getirdi. Tabaklar o kadar büyüktü ki masaya zar zor sığıdı. “Afiyet olsun!”

Üçgen şeklindeki yağlı tost ekmeklerinin arasında muz dilimleri vardı, üstüne de pudra şekeri serpilmişti. En altta da akçaağaç şurubundan bir havuz vardı. Herkesin görmesi gereken gerçek bir lezzet şöleniydi.

“Buradaki bütün Fransız tostları bu kadar büyük mü?” diye sordum hayretle tabağıma bakarken.

“Evet. Aslında daha önce gittiğim diğer restoranlarla karşılaştırıldığında, buradaki porsiyonlar küçük bile sayılır.”

Acaba onları bunca şeker ve yağ saldırısına maruz bıraktığım için damarlarım ileride benden nefret eder mi diye düşündüm. Ama sonra kendimi Amerika efsanesindeki ilk günüm olduğu için bu kadarcık şımarıklığa hakkım olduğuna ikna ettim. Sekiz hafta boyunca bu kadar lezzetli şeyler yiyeceksem, düzenli egzersiz yapmam şarttı. İngiltere’ye dünya nimetlerinin kölesi olmuş bir Jabba the Hutt’ gibi dönmek istemiyordum.

* Star Wars (Yıldız Savaşları) serisinde geçen, kurgusal karakterlerden biridir. Sümküklüboceğe benzeyen bir görünüşe sahip obez bir yaratıktır. (Çev. n.)

Bir saat sonra dışarı çıkıp Lizzie'yle beraber güneşli kaldırımda yürümeye başladık. Midem infilak etmek üzereydi.

Lizzie derin bir of çekti. "Eve otobüsle gitmeyi önerecektim, ama onca şey yedikten sonra biraz yürümenin iyi geleceğini düşündüm."

"Yürümek kesinlikle çok iyi fikir..."

Caddenin karşısına geçip birkaç blok yürüdük. Kilisenin ve rengârenk boyanmış ahşap binaların önünden geçtik. Trafikteki araçların sesi, yolun kenarındaki ağaçlarda öten kuşlarınkine karışıyordu. Köşedeki binanın önündeki sokak bateristi çok güzel çalıyordu. Bir müddet daha yürüdükten sonra parka çıkan büyük taş merdivenlere vardık.

"Bu merdivenleri çıkmak biraz yorucu, ama söz veriyorum ki yukarıdan gördüğün manzara yorgunluğuna değecek," dedi Lizzie. Yediğimiz yemeğin ağırlığından doğru dürüst nefes bile alamıyorduk. "Burası Buena Vista Parkı. Burada yaşadığım ilk iki yıl böyle bir yerin varlığından bile haberim yoktu, ama sonradan öğrendim ki okul sonrası kulüpte bana yardım eden birkaç kişi de burayı bilmiyormuş. Üstelik onlar San Francisco'nun yerlisi."

Park ağaçlarla kaplı bir tepedeydi. Ağaçların arasındaki patikadan yürüdük. Köpekleriyle yürüyen bir çiftin ve bankta uyuyan bir evsizinin yanından geçtik. Ancak onlardan başka kimse yoktu, park neredeyse bomboştu. Şehrin göbeğinde böyle sakin ve yeşil bir yer olması çok şaşırtıcıydı. Ağaçlardan aşağıdaki yol bile görünmüyordu. Kendimi medeniyetten uzak bir ormanda gibi hissettim. Cıvı cıvı öten kuşlar ve rüzgârla hışırdayan yapraklar dışında hiç ses yoktu. Tabii bir de söylene söylene tepeye tırmanan iki kadının oflamaları vardı.

Zirveye çıkınca biraz nefeslenmek için yere oturduk. Lizzie kendini güneşin ısıttığı çimlerin üstüne bıraktı.

“Bunca zamandır burada yaşıyorsun, midenin ne kadar kapasitesi olduğunu hâlâ öğrenemedin mi diye düşündüğüne eminim,” dedi Lizzie karnına vurarak. O vurdukça boynundaki kolyenin cam boncukları da birbirine çarpıyordu. “Ama hayır. Annie’nin yerine her gidişimde bu sefer kontrollü yiyeceğim diye verdiğim kararları unutuyorum.”

“Fransız tostu muhteşemdi. Tanrı aşkına, bunları yiyip de obez olmamayı nasıl başarıyorsun?”

“Yürüyorum, hem de çok. Okul işleri, müzik dersleri ve diğer işler sayesinde oturacak zaman bile bulamıyorum.”

“Harika görünüyorsun. Tam bir San Franciscolu gibi.”

Kuzenim kıkır kıkır güldü. “Teşekkür ederim efendim. Sen de harika görünüyorsun Nellie. Daha mutlusun. Seni böyle görmek çok güzel. Şimdi...” Biraz zorlanarak ayağa kalktı. Elimi tutup çekti. “Şimdi buraya gelmemizin gerçek nedenini görmem lazım! Sadece şuna bak.”

Lizzie’nin parmağıyla işaret ettiği yere baktım. Birden nefesim kesildi. Altımızdaki şehrin ilerisinde masmavi suyun üstünde uzanan kırmızı renkli bir yapı vardı.

“İşte, Golden Gate Köprüsü!”

Çok güzeldi. Daha önce televizyon programlarıyla filmlerde gördüğüm bir sahneydi. Ama insanın kendi gözleriyle görmesi çok başkaydı. Nefes kesiciydi.

“Ve dünyanın en güzel körfezi!” Lizzie koluma girdi. “Sana söz veriyorum ki önümüzdeki sekiz hafta inanılmaz geçecek. Hayatına yepyeni anlamlar katacaksın.”

Orada dikilip güneşin altında parlayan güzel San Francisco Körfezi’ne bakmak büyüleyici bir deneyimdi. Kuzenimin hakkı vardı. Galiba bu hayatımdaki en muhteşem tatil olacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

San Francisco'daki evsizler

Jetlag garip ve meraklı bir hayvan gibiydi, insana ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Akşam saat yedi olmadan gözkapaklarımı açık tutmak imkânsız hale gelmişti. Bu yüzden erkenden yat-tım, fakat saat sabahın beşinde birden uyandım. Ne yaptırıysam tek-rar uyuyamadım. Dört saat boyunca Lizzie'nin dairesinde hayalet gibi gezindim. Hem ayakta duramayacak kadar bitkindim hem de zerre uykum yoktu. Uyumam gerektiğini biliyordum, ama bedenim buna izin vermiyordu. Zihnimse onlarca şeyi aynı anda düşünmek-ten kısa devre yapmak üzereydi.

Kendime bir fincan çay hazırladım ve geçici bir süre için bana ait olan yatak odamda Lizzie'nin bilgisayarına girdim. Umut ettiğim gibi Vicky bana e-mail göndermişti. Vicky'ninki, Aidan'dan gelen beş okunmamış mailin üstündeydi. Aidan'ın attığı maillerin hepsinin konu kısmında aynı şey yazıyordu.

Nell : Lütfen bunu oku!

Kendime Yeni Bir Ben. Sayem

Kısa mesajlarıyla çağrılarını görmezden gelmenin onu durduracağını sanmakla hata etmiştim. Mouse'u adının çevresinde gezdirdim. Belki bedenimi kum torbası gibi hırpalanmış hissetmediğim bir zaman maillerini açıp okurdum... ama şimdi... şimdi ihtiyacım olan tek şey yurdumdan güzel bir haber almaktı.

Gönderen: vickster1981@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: ORADA MISIN?

Salam Nell,

Neredesin? Vardın mı? Zaman farkını hesaplamaya çalıştım, ama zekâmın bu konuda iyi olmadığını görünce vazgeçtim. Doğum yapalı iki buçuk yıl olduğu halde beynimin hâlâ hamilelik dönemindeki gibi çalışması mümkün mü? Greg senin için endişelenme konusunu abarttığımı düşünüyor. Çok iyi olacağını söylüyor. Haklı olduğunu ben de biliyorum, ama yine de senden haber alamadan duramadım.

Bana mail at kadın!

Kocaman sevgiler

Vix xxx

Gülümseyerek cevap yazdım:

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: vickster1981@me-mail.com

Konu: Endişelenmeyi bırak – Buradayım!

Miranda Dickinson

Selam Vix,

Lütfen endişelenme – Geldim!

Burada olduğuma hâlâ inanamıyorum. Lizzie'nin evi çok hoş. Haight-Ashbury'deki herkes buraya "Haight" diyor. Burası zamanında hippilerin yaz aşklarını yaşadığı yer. Burada hâlâ hippie benzeyen garip tipler var. Dükkânlar da çok ilginç.

Burayı sevdim: Bana biraz oradaki Camden semtini hatırlatıyor. Ama buradaki insanlar çok daha güler yüzlü. Bu arada ilk kez gerçek bir Amerikan restoranına gittim. Lizzie beni Annie'nin yerine götürdü. Ciddi olarak söylüyorum, tıpkı filmlerdeki gibi bir yer. Yemekler harikulade, çok hoş bir ortam. Şehrin havasını yansıtan güzel bir yer. Sadece yirmi dört saattir burada olmama rağmen kendimi evimde gibi hissettim. San Francisco'ya gelmekle çok doğru bir karar verdiğimi anladım. Hiçbir şey olmasa da buradan çok mutlu anılarla ayrılacağım. Zorlu iş arama sürecine girmeden önce iyi bir şey yapmış olacağım.

İş aramak demişken, senin nasıl gidiyor? Güzel haberler var mı? Bu arada diğer arkadaşlardan haber aldın mı? Umarım senin için her şey daha iyi olur tatlım. En azından Greg'e ve muhteşem Ruby'ye sahipsin, onlar seni gülümsetir. Bütün kalbimle senin için dua ediyorum.

Şimdi gitmem lazım. Yarın yine mail atarım.

Sevgiler,

Nell xxx

En iyi arkadaşımın hayatımdaki diğer şeyler gibi binlerce kilometre uzağımda olması tuhaf bir histi. Evimi düşününce mideme bir kramp girdi. Bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için tam sekiz haftam

Kendime Yeni Bir Ben Lazem

vardı. Birden bu süre gözüme çok uzun göründü. Panik olmak üzereydim ki ekrana yeni bir mail düştü.

Gönderen: vickster1981@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: Re: Endişelenmeyi bırak – Buradayım!

Huuu huuu!

Oraya sağ salim varmana sevindim! Gittiğinden beri seni o kadar merak ediyorum ki Greg'i delirttim. Uçak kazası ya da deprem oldu mu diye sürekli haberleri dinliyorum. Beni biliyorsun, hep fazla tedbirliyimdir. Orada güzel zaman geçirmeni çok istiyorum tabii, ama SEKİZ HAFTA SONRA EVE DÖNMENİ DAHA ÇOK İSTİYORUM. İşsizlikten kafayı yemek üzereyim.

Seninle konuşmaya çok ihtiyacım var.

Yarın kariyer danışmanıya bir randevum var. Düşünsene Nell, kariyer danışmanı! 32 yaşındayım! Kendimi 16 yaşında gibi hissediyor ve çok korkuyorum. Kendimi çok başarısız biri gibi hissediyorum. İngiltere'nin en iyi planlama yetkilisi olabileceksen işimi kaybetmek çok kötü oldu. Ama bu durum benim elimde değildi. O dalkavuk Connie dışında hiçbirimizin elinden bir şey gelmezdi. Sırf kariyer hedeflerime ulaşacağım diye onun gibi dizlerimin üstüne çöküp el etek öpemem. Neyi kastettiğimi anladın umarım... 😊

Bana olabildiğince sık mail at, bütün gelişmelerden haberdar olmak istiyorum. Ve Tanrı aşkına, lütfen çok EĞLEN! İkimizden biri en azından güzel vakit geçirsin. Eğlen ki anne-

min eski Star dergileri dışında okuyabilecek bir şeyim olsun. Senin küçük seyahatin beni Kerry Katona'nın* yaptırdığı boksoklardan çok daha fazla ilgilendiriyor.

Kocaman sevgilerimle,

Vix xxx

En yakın arkadaşımın haber alabilmek çok güzeldi. Onun esprili satırlarını okumak bana çok iyi gelmişti. Çok kırılgan ruh halimi de hesaba katarsak, gözlerimin dolması doğaldı.

"Günaydın, çok erkencisin." Lizzie'nin gülümseyen yüzü birden karpıda belirdi. "Hâlâ ölü gibi yattığını sanmıştım. Ne kadar çabuk kendine gelmişsin."

Hemen gözlerimi sildim. "Normalde hâlâ uyuyor olmam lazımdı. Ama bedenim ne yazık ki benimle aynı fikirde değil. E-maillerimi kontrol ediyordum. Umarım senin için bir sakıncası yoktur?"

"Tabii ki hayır! San Francisco'yu keşfe çıkmaya hazır mısın bakalım?"

Kafamı salladım. "Kesinlikle!" Güneş Haight-Ashbury sokaklarını ısılatıyor, gün ışığıyla her renk olduğundan daha parlak görünüyordu. Caddede bir karnaval havası hâkimdi. Caddede yürüyüp dükkânlara girip çıktıkça, insanlar bize merhaba demek için yanımıza uğruyordu. Lizzie gerekli bilgilendirmeleri yapıyordu neyse ki:

"Bu Anya, kızına piyano çalmayı öğretiyorum. Bu Marcella, buradaki öğretmenlik hayatımda ilk ders verdiğim öğrencilerden. Stanley'nin oğlu Karl, kendisi en iyi öğrencilerimden biri."

"Haight-Ashbury'deki herkese ders veriyor musun?" diye sordum kıkırdarak. Dışarı çıktığımızdan beri bize selam veren beşinci kişiydi.

* 6 Eylül 1980 doğumlu İngiliz şarkıcı ve medyatik isim. (Çev. n.)

Lizzie kızardı. “Öyle gibi görünüyor, değil mi? Burası küçük ve samimi bir mahalle. Herkes birbirini tanır. Yıllar boyunca da ders verdiğim kişiler beni bir değerine tavsiye etti. Öğrenci bulma konusunda şansım epey yaver gitti.”

“Herkes çok dost canlısı,” dedim. Hâlâ hiç tanımadığım insanlarla el sıkışmakla meşguldüm. O sabah tanıştığım beş kişiden dördü bana sarılmıştı. Bu durumun hoşuma gittiğini söyleyemezdim.

“Ah, bu arada seni uyarmam gerekirdi. Buradaki kucaklaşmalara alışmam zaman aldı. Buradaki insanların kişisel sınırlara bakış açısı Londra’dakiler gibi değil. Merak etme, zamanla sen de alışırsın.”

Tam olarak ikna olmamıştım. Kişisel alanımın tanımadığım insanlar tarafından işgal edilmesi beni hem çok şaşırtıyor hem de rahatsız ediyordu. Normal insanlar bir yana, neredeyse her köşede dikilen evsiz tipler bile, yolumuza çıkıp bize selam veriyordu. Bir günde bu kadar evsiz görmek beni hayrete düşürmüştü. San Francisco gibi bir yerde bunca evsiz insan olmasını hiç beklemiyordum. Sokakta yaşayan tiplerin çoğu erkekti, hepsi de gayet kibardı. Yani aslında başkalarını rahatsız eden ya da tehlikeli tipler değillerdi, ama küçücük bir alanda bu kadar çok evsiz görmek gerçekten ilginçti. Sadece bugün bile, elindeki karton bardakla caddede dilenen dört adamla karşılaşmıştık. Bana göre çok üzücü bir durumdu. Lizzie onların önünden direkt geçmemi söyledi. Londra’da *Big Issue* dergisi almak için mutlaka dururdum, ama oradaki satıcılar buradaki evsiz insanlar gibi insanın peşine takılmazdı. Birkaç saat sonra elinde karton bardak sallayan bir evsiz gördüğüm an kafamı eğip görmezden gelmeye başladım. Böyle bir şey yaptığım için kendimi kötü hissettim.

Galiba Lizzie de bu rahatsızlığımı fark etti. Bunu mahalledeki turumuz bitip de dairesine dönerken koluma girmesinden anladım.

“Tamam. Şimdi seni kimsenin sana sarılmayacağı, peşine düşmeyeceği ve gizlice yanına sokulmayacağı bir yere götüreceğim. Hadi, gel benimle.”

Lizzie ön cephesi simsiyah olan bir kafenin önünde durdu. Pencere-lerinde mor renkli kadife perdeler asılıydı. Örümcek ağı gibi hazırlanmış tabelada da gümüş harflerle *Java'nın Mahzeni* yazıyordu.

Dükkâna bakakaldım. “Cenaze evine benziyor.”

“Dış görünüş aldatıcı olabilir. Buraya bayılacaksınız.”

Java'nın Mahzeni İngiltere'de olsa, koşarak uzaklaşacağın türde bir mekândı. Ama burada, yani San Francisco'da, özellikle de Haight Caddesi gibi bir yerde olması boşuna değildi. Gerçi ilk etapta biraz ürkütücü görünüyordu, ama içine girince insanın korkusu geçiyordu. Edgar Allan Poe'yu siyah ve mor renklerle dekore edilmiş kafede otururken hayal edebiliyordum. Mor kadife ve siyah dantelle süslenmiş koltuklarda, örümcek ağına benzeyen abajurların altında oturmuş, buzlu Java lattesinden bir yudum alıyordu muhtemelen. Kafenin, daha doğrusu “kafein sığınağı”nıki Lizzie'nin söylediğine göre, sahibi böyle denmesini tercih ediyormuş, içinde her kesimden insan vardı. Gotik tipler, Amerikalı turistler, Çinli aileler ve tuhaf giyimli San Francisco yerlileri bunlardan sadece birkaçıydı. Normal hayatta yan yana bile gelmekten kaçınacak tiplerin burada uyumlu bir şekilde bir arada oturması çok şaşırtıcıydı.

İçecek servisi yapılan siyah renkli tezgâha yaklaştık. Tezgâhın arkasında beliren uzun boylu, siyah saçlı, ölü kadar solgun benizli ve simsiyah giyimli adamı görünce korkudan sıçradım. Hayalet gibi görünüyordu. Tam arkamı dönüp kaçacaktım ki gözlerine siyah kalem çekmiş olanı gözlerini kırptı ve mor renkli dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi.

“Hey Lizzie! Epeydir seni buralarda görmüyorum.”

“Selam Ced.” Kuzenimle mutlu gotik görünümlü tipin selamlaşmak amacıyla yumruklarını tokuşturduğunu görünce şaşırısam mı, gülsem mi, bilemedim. “Kuzenimi sizin mekânın lezzetleriyle tanıştırtmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm.”

Adam soluk mavi gözlerini bana dikti. “Selam Lizzie’nin kuzeni.”

“Merhaba, ben Nell.”

Adam elini yumruk yapıp kaldırdı, incecik bileğindeki deri ve gümüş bileklikler sallandı. Az önce Lizzie’nin yaptığı şeyi taklit ederek ben de elimi yumruk yaptım ve adama çaktım. Aşırı samimiyet dolu kucaklaşmalardan sonra değişik bir selamlaşma tarzıydı.

“Tanıştığımıza sevindim. Ben Ced. Java’nın Mahzeni’ne hoş geldin. Sana ne vereyim istersin?”

“Peru usulü filtre kahvenizden iki tane lütfen,” dedi Lizzie gülümseyerek.

“Güzel. Gidin ve oturacak bir kabin bulun. Ben kahvelerinizi oraya getiririm.”

“Buraya sık gelir misin?” diye fısıldadım Lizzie’nin kulağına. Bir yer bulup oturduk. “Gotik bir yönün olduğunu hiç bilmiyordum.”

Lizzie kahkaha attı. “Gotik değilim zaten, tıpkı buradaki müşterilerin çoğu gibi. Ced’in karısı Autumn piyano dersi verdiğim öğrencilerden biri. İkisi de çok iyi arkadaşım.”

Beş dakika sonra Ced kahvelerimizle geldi, yanında da beyaz ve bitter çikolatalı büyük bir dilim cheesecake getirmişti. “Bu Autumn’dan,” diyerek durumu açıkladı ve Lizzie’nin yanına oturdu. “Söylediğine göre sana bundan bahsetmiş?”

Lizzie’nin yüzünde keyifli bir ifade belirdi. Ced’in davetsiz olarak masamıza oturmasından huzursuz olduğum halde mecburen ben de

gülümsedim. “Evet! Son birkaç hafta yaptığımız derslerde bu muhteşem tariften konuştuk.”

“Siz kadınlar, iyi seçim yapmakta üzerinize yok.” Ced bize iki çatal uzattı. “Eee Nell, buradaki ziyaretin ne kadar sürecek?”

“Sekiz hafta.”

Çok etkilenmişe benziyordu. “Büyük Amerika macerası demek?”

Lezzetli cheesecake’den bir çatal alırken kafamı salladım. “Evet, onun gibi bir şey.”

“Nell İngiltere’deki işinden yeni ayrıldı. Buraya kafa dağıtmak ve biraz eğlenmek için geldi,” dedi Lizzie. Hakkımda bunca şey söylemesi beni afallattı. Farkında olmadan ona dik dik bakmış olacağım ki bir anda yüzündeki gülümseme kayboldu. “Özür dilerim tatlım. Ama sonuçta burada olma nedenin bu.”

“Sorun yok. Ben sadece...” Ced’e baktım, “Kusura bakma. Hâlâ buradaki insanların rahat tavırlarına alışmaya çalışıyorum.”

Gotik adam gülümsedi. “Sorun değil. İyi düşünümüştün! Aslına barksan ben de işimi kaybettiğim için bu şehirdeyim.”

“Gerçekten mi?”

Ced kafasını salladı. “Bu temmuzda on yıl olacak. İnanır mısın bilmem, ama önceden New York’ta avukatlık yapıyordum.”

Ced’i avukat olarak hayal etmek bile imkânsızdı, özellikle de şu anki görüntüsüne bakınca. “Vaavvv!”

Ced elini salladı. “Sorun değil Nell. Gülmene müsaade ediyorum. Bana bile çok komik geliyor. İki yıl boyunca Wall Street’de Jefferson Jones ve Ortakları firmasının en parlak avukatı olarak çalıştığıma inanmak zor. Aslında şirketin altın çocuğuydum. Ama,” Eliyle siyah saçlarını düzelterip devam etti, “ruhaf bir şekilde altın rengini pek sevmediğimi fark ettim.”

Ced'in espri anlayışı hoşuma gitmişti, gülümsedim. Artık kendimi daha rahat hissediyordum. "Bunu sevdim," diye cevap verdim. "Peki, San Francisco'ya yolun nasıl düştü?"

"Kovuldum. Aslında ortada doğru dürüst bir neden yoktu. Sadece ortaklardan biri benden fena halde nefret etmeye başlamıştı. Bu olay sonrası hukukla yollarım ayrıldı. Saatlerce Central Park'ta yürüdüm ve hayatımın çoğunu kariyerime adadığımı fark ettim. Karşılığında da elime bir şey geçmemişti. Sonra bir karar verdim. Dairemi boşalttım, bütün takım elbiselerimi çöpe attım. Yanıma bir bavul ve gitarımı alıp West Coast'a taşındım. Bir süre sokak çalgıcılığı yaptım. Sonra Santa Monica'daki bir konserde Autumn'la tanıştım. Birlikte buraya yerleştik. İki yıl sonra da Java'nın Mahzeni'ni açtım."

Ced'in hikâyesinden çok etkilenmiştim. Ayrıca yaşadığı talihsizlik sonrası her şeye sıfırdan başlaması bana da cesaret vermişti. Ced bunu başarabiliyorsa, acaba ben de başarabilir miyim diye düşündüm. "Hikâyesi dinlemek güzeldi."

"Burası maceracı bir ruha sahip insanların şehridir Nell. Gerçekten ister ve çok çalışırsan, başaramayacağın hiçbir şey yok."

Biz sohbet ederken kafeye bu sabah Lizzie'yle tanıştığımız evsizlerden biri girdi. Boyun ve omuz kaslarımın hepsi gerilmişti. Londra'da olsak böyle bir sahne az sonra kötü bir şeyler yaşanacağına işaret ederdi. Ced soğukkanlı bir şekilde masadan kalktı ve içeri giren adamın yanına gitti.

"Selam ahbap, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Beklemede hiç kahven var mı?" diye sordu adam, ses tonu alçak ve boğuktu.

"Tabii ki ahbap... Hadi, bara gel."

Ced'in peşinden kahve servisi yapılan tezgâhın yanına giden adamı seyrettim. Ced tezgâhın ardına geçerek adama büyük bir kahve hazırladı. Adam Ced'e teşekkür edip kapıya yöneldi. Yanımızdan geçerken

beyzbol şapkasına vurarak bizi selamladı. Gördüğüm sahne karşısında kafam karışmıştı. Lizzie'ye döndüm.

"Az önce ne oldu öyle?"

Lizzie gülümsedi. "Burada çok sık olur. İnsanlar kendilerine bir kahve alırlar, bir tane kahveyi de fazladan alır ve askıda beklemeye bırakırlar. Bu sayede evsiz insanlar buraya gelince parası ödenmiş bir kahve içebilir. Her mekânda uygulanan bir şey değil, ama Ced burayı açtığından beri bu sistemi uyguluyor."

Buranın her şeyin açıkça yaşandığı ve söylendiği bir şehir olduğunu hızla öğreniyordum. Her şey ve herkes olduğu gibiydi; iyi ya da kötü, güzel ya da çirkin... Böyle cesur ve net bir anlayışa alışmam biraz zaman alacaktı.

Lizzie'nin dairesine döndüğümüz zaman, kendimi ağır sıklet bir boksörle sekiz round dövüşmüş kadar yorgun hissediyordum. Jetlaga yenik düşen vücudum perişan haldeydi. Birkaç saat uyudum. Sonra kalkıp e-maillerimi kontrol ettim. Nedenini bilmediğim bir şekilde Aidan'dan gelen maillerden birini tıkladım. O gün onunla ilgili tek bir kelime dahi duymak istemediğime karar verdiğim halde yazdıklarını çok merak ediyordum. Şeytana uydum haliyle ve maili açtım, ama açar açmaz keşke bunu yapmasaydım diye düşünüp anında pişman oldum:

Gönderen: a.matthews@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: Nell – lütfen bunu oku

Nell,

Kendimi çok kötü hissediyorum. Keşke seninle konuşa-

Kendime Yeni Bir Ben Lâgem

bilseydik, bunları senin yüzüne söylemek isterdim. Ama telefonlarıma cevap vermiyorsun ve bir anda ortadan kayboldun. Mail göndermekten başka çarem kalmadı.

İşten kovulduğunu sana söyleyen kişi olduğum için kendimden nefret ediyorum. Daha da kötüsü bana açıklama yapma fırsatı vermeden çekip gittin.

Senin için çok uğraştım Nell, inan bana gerçekten çok uğraştım. İşten kovulmaman için elimden ne geliyorsa yaptım. Fikirlerini değiştirmek için çok dil döktüm. Artık sen yoksun. İnan bana, sen yokken bu ofis morgdan farksız. Seni çok öz-lüyorum.

İlişkimizle ilgili öyle konuşmakla büyük aptallık ettim. Ama söylediklerim hâlâ geçerli. Bir hafta boyunca senden ayrı olmak sana karşı olan hislerimi daha da güçlendirdi. Seni seviyorum Nell! Senden bir cevap alana dek her gün mail atacağım. Çünkü senin de benimle aynı şeyleri hissettiğini biliyorum.

Şimdi çok kızgınsın, bunu anlayabiliyorum. Ama lütfen kalbinin sesini dinle. Birlikte olmamızı istemediğini söyleyebilir misin? Lütfen kendine karşı dürüst ol.

Biz seninle birçok şeyin üstesinden geldik. Bu olayı da aşacağımıza inanıyorum. Ben bizden vazgeçmeyeceğim Nell.

Seni seviyorum.

Aidan xx

Sinirden kan beynime sıçramıştı, hemen mailimden çıktım. Aidan'ın da acı çektiğini bilmek, sözleriyle umutlanmak istemiyordum. Birden kendimi arafta hissettim. Hâlâ kendimi bir parçası gibi hissedemediğim San Francisco ile arkamda bırakmaya çalıştığım eski hayatımın hayaletleri arasında kalmıştım. Aidan'ın gönderdiği diğer mailleri

okumamaya karar verdim. Buradayken Aidan'ın satırlarını okumak hiçbir şeyi çözmeyecekti, aksine kafamdaki soru işaretleri artacaktı. Önce beni işsiz bıraktığı, sonra da benimle yeniden birlikte olmaya çalıştığı için ona hâlâ çok kızgındım. Her şey bir yana, bu şehirde geçireceğim zamanı geleceğimi ve neler yapmak istediğimi düşünerek geçirmeliydim. Aidan tekrar hayatımın bir parçası olur muydu, bilmiyordum, daha doğrusu henüz bu konuyu düşünecek halde değildim.

Ben uyurken Lizzie çok meşguldü. Kendimi şehrin bir parçası gibi hissetmemi istiyordu. Bu yüzden arkadaşı Eric'i akşam yemeğine davet etmişti.

“Onu çok seveceksin,” diye söz verdi. Yemek hazırlamak için küçük mutfağında koşturuyordu. “Moralini düzeltebilecek biri varsa, o kişinin Eric olduğundan emin olabilirsiniz.”

Eric Walker 1.80 boylarında, enerjik, yüzünde her daim hınzır bir sırıtma olan, eli ayağı hiç durmayan biriydi. Konuşurken her kelimeyi üzerine basa basa söylüyordu. Lizzie'nin yemek masasında otururken bile, kıpırdamadan duramıyor, el kol hareketleriyle konuşuyor, bir hikâyeden öbürüne geçiyordu. Aslında Essex Dagenhamlıydı, San Francisco'ya bir yıllığına gelmişti. Sonra kendine has İngiliz mizahı, akrobatik yetenekleri ve çılgın tek tekerlekli bisiklet gösterileri sayesinde eğlence sektöründe kazançlı bir iş bulmuştu. On beş yıldır bu işi yapıyor, şu an da Pier 39'da çalışıyordu. Onunla tanışmak harikaydı. İngiliz aksanı yerini West Coast tarzı konuşmaya bırakmış olsa da İngiliz biriyle konuşmak keyifliydi.

“İngiltere'de kalmış olsaydım, şimdi muhasebeci olarak çalışıyordum,” dedi bana. Lizzie'nin salonunda yaptığı hokkabazlıklar ve süsleyerek anlattığı hikâyeler yüzünden gülmekten gözümünden yaş gelmişti. “Babam muhasebeci olmamı istiyordu. Ama ben jonklörlüğün ve tek tekerlek

Kendime Yeni Bir Ben Layım

üzerinde yapılan gösterilerin daha çok kabul gördüğü San Francisco'da yaşamaya karar verdim. Günlük şovlardan iyi kazanıyorum, ayrıca sirklerle özgü yeteneklerimi öğrettiğim özel öğrencilerim de var. İşin garibi, öğrencilerimin çoğu muhasebeciler, avukatlar ve bankacılar. Dagenham'da yaşadığımı ve muhasebeci olduğumu düşünebiliyor musun?"

Lizzie'nin arkadaşının doğaçlama yeteneğine şahit olduktan sonra, onun bir büroya kapanıp vergi beyannamesi hazırladığını düşünemiyordum.

"Lizzie bana çok zor bir gün geçirdiğini söyledi, doğru mu?" diye sordu Eric. Bu sırada Lizzie mutfakta tatlı servisini hazırlıyordu.

"Pek sayılmaz. Sadece kendimi biraz yabancı hissettim. Buradaki her şey çok farklı: Caddenin karşısına geçmek, bir fincan kahve sipariş etmek, hatta mağazadan alışveriş yapmak..."

Eric kahkaha attı. "Merak etme, birlikte hallederiz. Bak, ne diyeceğim, Fisherman's Wharf'a gittin mi hiç?"

"Hayır, daha dün geldim. Ama gidilecek yerler listemde orası da var."

"Mükemmel!" Eric çatal bıçakları alıp jonklörlük yapmaya başladı, beni güldürmeyi yine başarmıştı. "Neden ikiniz yarınki gösterimi izlemeye gelmiyorsunuz? Pier 39'a bayılacaksınız. Orası bana çocukken Southend ve Bournemouth'da geçirdiğim yaz tatillerini hatırlatıyor." Sonra elinde çevirdiği çatal ve bıçaklara biber değirmenini de ekledi. Değirmendeki karabiber kucığına dökülünce kıkır kıkır güldü. "Bana güven, orada kendini kesinlikle yabancı hissetmeyeceksin. Lizzie, sen ne diyorsun?"

Lizzie elindeki devasa kâseyle masaya döndü. Koca kâse dondurma doluydu, dondurmaların üstüne de beyaz krema dolgu çikolata serpiştirmişti. "Bence harika bir fikir, ama bu Nell'in tatili. Ona soralım."

Miranda Dickinson

O ana dek o kadar çok gülmüştüm ki gülmekten karnım ağrıyordu. Kendimi daha şimdiden çok daha iyi hissediyordum. Eric'in önerisi de kulağa harika geliyordu.

Nefes alıp, "Evet, hadi gidelim!" dedim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Tramvay ve sahilde caz

Ertesi sabah Fisherman's Wharf'a doğru yola çıktık. Eric öğle yemeği için harika bir yer tavsiye etmişti. Ayrıca öğleden sonraki şovuna kadar Bayside caddelerinde dolaşmamızı ve ortamın tadını çıkarmamızı söylemişti.

"Eric'i gerçekten çok sevdim," dedim Lizzie'ye. Birlikte San Francisco Körfezi'ne uzanan iskelede yürüyorduk. "Onunla nasıl tanıştın?"

"Piyano dersi verdiğim okullardan birinde sirk numaraları öğretiyordu. Bizi arkadaşım Tyler tanıştırdı. Tyler okul sonrası kulüplerinde görev aldığım Sacred Heart İlkokulu'nun müdürü. Yanlış hatırlamıyorsam Eric'le tanıştırmadan önce bana şöyle demişti: 'Burada çılgın bir İngiliz daha var, onunla mutlaka tanışmalısın.' Sırf ikimiz de İngiltere'den geliyoruz diye Eric'i tanımam gerektiğini düşünüyordu. Amerikalıların sürekli böyle düşündüğünü zamanla sen de göreceksin. Neyse, sonra Eric'le tanıştık ve çok iyi arkadaş olduk. Doğrusunu istersen okul sonrası kulüpler konusunda bana ilham veren Eric'in çocuklarla ilişkisi oldu. Buna sebep olduğu için ona minnettarım."

Çeşit çeşit restoranların ve yiyecek tezgâhlarının önünden geçtik. Taze yengeç, deniztarağı çorbası, sosisli sandviç, değişik deniz ürünleri gibi akla gelebilecek her türlü şey satılıyordu. Tişört, ucuz güneş gözlüğü, biblo gibi şeyler satan hediyelik eşya dükkânlarının önünden geçerken bile, burnumuza mis gibi yemek kokuları geliyordu. Bunun dışında dış cephesi rengârenk boyanmış seyyar kafeler, bisiklet kiralama dükkânları ve elektronik eşya satan mağazalar da vardı. Ortamın kokusunu derin derin içime çektim. Düne kıyasla kendimi çok daha umutlu hissediyordum. İçimde garip bir sevinç vardı. Koca bir bebek gibi sürekli sırtıyordum.

Her caddenin köşesinde sokak çalgıcıları vardı. Müzik tarzları yanlarında durdukları standın sattığı yiyeceğe göre farklılık gösteriyordu. Mesela deniztarağı çorbası satan standın yanındakiler reggae, kahve ve çörek satan standın yanındakiler klasik rock çalıyordu. İtalyan pizzası satan standın yanında caz yapan grubun adının da ‘Pompei’ Mağarası’ olması çok manalıydı doğrusu. Diğer müzik çeşitlerine gelirsek, yirmi dört saat kahvaltı servisi yapan standın yanındakiler funk, Uzakdoğu ve Japon yemekleri satan yerin yanındakiler de klasik opera çalıyordu. San Francisco’daki her şeyin temelini oluşturan, hatta olmazsa olmaz olarak görülen iki şeyi artık anlamıştım: Yemek ve müzik.

“Eric’in tavsiye ettiği restoran ileride,” dedi Lizzie ve eski bir sintizayzırla Bob Marley şarkıları çalan sokak çalgıcısının kovaşına bir dolar attı. Ardından bir balık restoranının yanına dizilmiş ahşap masalara yöneldi.

Dumanı üstünde deniztarağı çorbası ve ekmek sipariş ettik. Lezzetli bir öğle yemeği için yerimizi aldık.

“Dün Aidan’ın attığı maillerden birini okudum,” diye itiraf ettim sıcak çorbamdan bir kaşık alırken.

* İtalya’nın Campania bölgesinde, Napoli şehrine bağlı bir antik şehir. (Çev. n.)

“Gerçekten mi?” Lizzie tepkisini gizlemeye çalışmamıştı bile. “Eee, kendini savunmak için neler yazmış?”

“Çok üzgün olduğunu ve beni sevdiğini yazmış. Söylediğine göre ben işten kovulunca hayatında olmamı ne kadar istediğini fark etmiş.”

“Sahiden böyle mi yazmış?” Lizzie kafasını salladı. “Aman ne büyük lütuf! Peki, sen ne hissediyorsun?”

“Bilmiyorum. Yani ofiste bana bıraktığı notu görünce tekrar birlikte olmamız isteyeceğini sanmıştım. Şimdi böyle düşünmesi bir açıdan haksız olmadığını doğruluyor. Fakat işimi kaybettikten sonra hayatımdaki her şey değişti, artık hayatımdaki hiçbir şeyden emin değilim. Ona hâlâ çok kızgınım. Söylediğine göre işten çıkarılmamam için çok uğraşmış. Ama şimdi bunu söylemek çok kolay, haksız mıyım? Bu sabah biraz düşündüm ve bir şey fark ettim. Aidan’la yeniden bir ilişki yaşamak için kendimi hazır hissetmiyorum. Önce hayatımın kalanını nasıl geçireceğime karar vermem lazım.” Çorbama bir avuç daha çıtır isticiridye koydum. “Sence doğru mu hareket ediyorum?”

“Evet, kesinlikle. Sonuçta bu tatile kendin için çıktın, Aidan’ın suçluluk duygularıyla uğraşmanın zamanı değil.” Lizzie elini kaldırdı. “Bu arada seni sevmediğini söylemiyorum. Seni sevdiğinden şüphem yok. Ama şimdi kendine odaklanman lazım, ona değil. Buraya ilk taşındığımda ben de benzer duygular yaşadım. Birkaç yıl önce bir erkek arkadaşım vardı. Bir an çok ateşliydi, başka bir ansa buz gibi soğuktu. Altı ay boyunca ilişkimizi devam ettirmeye çabaladım. Sonra Eric, adamın benden çok şey istediğini söyledi. Ona ayırdığım zamanı kendime bile ayırmadığımı fark etmemi sağladı. Birkaç hafta boyunca haksız olduğunu düşünüp Eric’e karşı çıktım, ama sonra gerçeği gördüm. Kendimi çektim, tabii benim sevgili anında ortadan kayboldu.”

Lizzie'nin neler hissettiğini anlaması ve bana kendi özelini açması çok güzeldi. Son ilişkisinin sonlanmasında Eric'in rolü olduğunu duy-
mak ilginç gelmişti. Dün akşam ne kadar yakın olduklarını da gördü-
ğüm için acaba ilişkileri arkadaşlıktan ileriye gider mi diye merak ettim.
“Eric iyi bir arkadaşına benziyor.”

“Öyledir.” Lizzie'nin yüz ifadesinde kendini ele veren bir şey gör-
memiştim.

“Ced ve karısı da var. Bu arada bahsettiğin şu müdürün adı neydi?
Tom muydu?”

Lizzie kıkırdarak, “Tyler,” dedi.

İşte, bu gözden kaçırılmaması gereken bir detaydı. “O kıkırdama da
neyin nesi? Bence Tyler hakkında daha çok şey anlatmalısın.”

Lizzie bana bir bakış fırlattı. Ama güneş kadar parlak gülümsemesi
hâlâ yüzündeydi. “Anlatacak bir şey yok. Onu dört yıldır tanıyorum.
Otuz beş yaşında, bölgedeki en genç müdürlerden biri ve çok iyi bir
arkadaş. Şehirdeki eğitim programları için bana yardımcı oluyor. Yaz-
dığım şeyleri çok beğeniyor. Hepsi bu yani...” Lizzie saatine baktı, ko-
nuyu kapatmaya çalıştığı belliydi. “Yavaş yavaş Pier 39’a gitsek iyi olur.”

Deniz kıyısındaki renkli tramvayların gittiği yöne doğru yürüdük.
Ellerinde kamera, üstlerinde yağmurluk olan turist kafilesinin ve Pier
39’a gitmek için bisiklet kiralama kuyruğunda bekleyen insanların ya-
nından geçtik. Sonra Pier 39’un önündeki meydana vardık. Rengârenk
bayraklar rüzgârla dalgalanıyordu. Meydanda demirden yapılmış deva-
sa bir yengeç heykeli vardı, gövde kısmına da çiçekler ekilmişti.

“Eric’in gösterisi nerede?” diye sordum Lizzie’ye.

“Ahşap iskelenin tam ortasında, ama onu görmeden önce sesini du-
yacağız.”

“Bu ne demek?”

Kuzenim gülümsedi. “Birazdan görürsün. Biraz erken geldik. Hesaplarıma göre tam şurada dursak iyi olur.”

Ahşap iskelede yürüdük. Tam köşeyi dönecektik ki birden kalabalığın uğultusunu bastıran bir ses duyduk. Bu sesi tanıyordum, Eric’in Essexli aksanıydı.

“Bayanlar baylar, haydi toplanın! On yılın şovuna on beş dakika kaldı, doyasıya eğlenmeye ve aklın sınırlarını zorlayan şovlara hazır olun. Bunu kaçırmak istemezsiniz! Saat tam ikide atlıkarıncanın yanında olacağım!”

Lizzie’ye döndüm. “Eric mi?”

“Evet, o.”

Eric’i görene dek sesi takip ettik. Siyah tişört, sokak dansçılarının giydiği tarzda kırmızı renkli bir şalvar giymiş, tek tekerlekli bisikletin üstünde şaşkın şaşkın kendisini izleyen turistlerin etrafında turluyordu. Bizi görünce ellerini kaldırıp pedalları daha hızlı çevirdi.

“Gelmişsiniz!” Yanımıza gelip önce benim, sonra da Lizzie’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Gününüz güzel geçiyor mu Nell? Burası hakkında söylediklerimde haklı mıymışım?”

Gülümsedim, zaten Eric yakınlardayken ciddi olmak imkânsızdı. “Çok güzel bir gün geçiriyorum, teşekkür ederim. Bu arada çalıştığın yere bayıldım.”

Eric kıkır kıkır gülerken kollarını iki yana açtı. “Havasız bir muhasebe bürosundan daha iyi, değil mi?”

“Gösteriden önce sana bir şey almamı ister misin?” diye sordu Lizzie, Eric’e. “Suyun var mı?”

Eric’in gözleri parladı. “Canım ya, resmen aklımı okudun. Su çok iyi olur, ama bir fincan kahve için yapamayacağım şey yok. Bu sabah hiç kahve içmedim. Sana zahmet olmaz, değil mi?”

“Tabii ki olmaz.” Kuzenim çantasını açıp derinlerdeki cüzdanını aramaya başladı.

“Neden ben almıyorum?” diye teklif ettim. Ortam çok güzeldi. Üstelik beni buraya getirdikleri için Lizzie ve Eric’e teşekkür etmek istiyordum. “Kahveler nasıl olsun?”

Kahve siparişlerini alıp kalabalığa karıştım. Ahşap iskelenin baş tarafında gördüğüm kahve büfesine gittim. Tezgâhın arkasındaki kibar bayan bana İngiltere’nin neresinden olduğumu sordu. Dumanı tüten kahveleri verirken de şehirde güzel bir tatil geçirmemi diledi. Karton bardakların içine plastik kaşıklar koydum, sonra bardakları karton tepsiye yerleştirdim. Tam arkamı dönüp gidecektim ki bir dirsek elimi çarptı. Bütün kahveler havaya uçtu. Şok olmuştum. Üstüme sıcak kahve dökülmesin diye sıçrayarak geriye çekildim. O an az önce bana çarpan kişiyle yüz yüze geldim.

İşte... onu ilk gördüğüm an buydu.

Güneş gözlüklerinin ardındaki gözleri tam seçilmiyordu, rüzgârla uçuşan dalgalı saçlarıysa esmer yüzüne düşüyordu. Siyah tişört, kot pantolon ve haki rengi mont giymişti. Çok korktuğu her halinden belli oluyordu.

“Aman Tanrım! Çok özür dilerim,” dedi. Ses tonundan ve aksanından tipik bir San Franciscolu olduğunu anladım. “Önüme bakmıyordum.”

“Evet, bakmıyordun. O kahveler çok sıcaktı. Yanabilirdik.”

Kolumu tuttu. “Özür dilerim. Sen iyi misin?”

Derin bir nefes aldım. “Evet, iyiyim. Sen iyi misin?”

Güneş gözlüğünü çıkardı, güvercin grisi gözleri çok endişeli bakıyordu. “Ben iyiyim. İzin ver de dökülen kahvelerin yenisini alayım. En azından bu kadarını yapmak istiyorum.”

Karşımdaki göz kamaştırıcı yabancıнын samimiyetinden ve özür dilemeye çalışmasından çok etkilenmiştim. Kendini affettirmek için kahve almak istemesi de ilk tepkimden ötürü duyduğum mahcubiyetimi artırmıştı. Bedenimi ateş basmıştı. Bunun nedeni çarpışmadan dolayı sinirlenmem mi, yoksa hatasını telafi etmeye çalışan yakışıklı adam mıydı, bilmiyordum. Teklifini kabul ettim. Adam kahve sırasına girdi, istemeden neden olduğu kazayı düzelteceği için çok hevesli görünüyordu.

“İşte,” dedi aldığı kahveleri bana vererek. “Bir kez daha özür dilerim.”

“Çok nazıksın, teşekkürler.”

Adamın gülümsemesi sıcacıktı. “İngiliz misin?”

“Evet.”

“Çok güzel.” Sonra yapması gereken bir şeyi hatırlamışçasına birden elini uzattı. “Ben Max.”

Uzattığı eli sıktım. Eli de en az gülümsemesi kadar sıcacıktı. “Nell... kahveler için tekrar teşekkürler.”

“Ne demek.” Bir süre gözlerimin içine baktı. “Tamam... seninle tanıştığıma sevindim Nell.”

Hemen gitmek içimden gelmedi. Tuhaf bir şekilde yeni tanıştığım yabancıyla arkadaşlığım biraz daha sürsün istedim. Ancak Lizzie ve Eric beni bekliyordu. Gösteriden önce Eric’in kafein alması gerekiyordu. Aklımdan geçen saçma sapan düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak adama gülümsedim. “Tanıştığımıza memnun oldum Max. Artık gitsem iyi olacak...”

“Tabii ki. Şey... hoşça kal.”

Arkamı dönüp ahaşap iskeleye yöneldiğimde kalbim hızla atıyordu. Belki hayal gücümün bir ürünüydü, belki de gerçekten öyleydi, bilmi-

yorum, ama gözden kaybolana dek adamın arkamdan baktığına yemin edebilirdim.

“Sen bir meleksin,” dedi Eric gülümseyerek. Kahvesini aldı.

“Üzgünüm biraz geciktim. Küçük bir aksilik oldu da...”

Lizzie de karton tepsideki kahvesini aldı. “Ne oldu?”

“Biri bana çarptı ve aldığım kahveler döküldü. Ama sonra yenilerini aldı, çok kibardı.”

“Nell Sullivan, kızarıyorsun!”

Kıkırdadım. “Şey, aslında çok hoştu.”

Kuzenim güldü. “Vaavvv Nellie! İşte, bu tam bir dönüm noktası! Daha dün kendini yabancı gibi hissettiğini söylüyordun, ama şimdi San Francisco halkıyla kaynaşmaya başladığını görüyorum. Seninle gurur duyuyorum.”

“Tamam, güzel bayanlar,” dedi Eric. Üç tane uzun değneği aldı ve tek tekerlekli bisikletinin üstüne döndü. “Şov zamanı!”

Eric’in iş arkadaşı herkesi Pier’in önündeki geniş meydana topladı. Elindeki megafondan ses çok cızırtılı çıkıyordu.

“Eşi benzeri görülmemiş şovumuz başlamak üzere,” diye bağırdı. “İnanın bana, bu şovu kaçırsanız ömrünüz boyunca pişman olursunuz! Yaklaşın, yaklaşın lütfen! Hepinize yetecek kadar yer var!”

Merakla şovu bekleyen seyircileri izlemeye başladık. Lizzie bana sırf Eric’in şovunu izlemek için sık sık buraya gelen seyirciler olduğunu söyledi. Büyük ve ünlü bir gösteriydi. Dakikalar sonra Eric seyircilerini selamladı ve tek tekerlekli bisikletin üstünde dengesini sağladı. Elinde de ucunda alevler olan değnekler vardı.

“Şimdi yapacağım şeyi daha önce yapmış da olabilirim, yapmamış da. Acaba geçmişte bu numaranın altından kalkmış mıydım,” dedi Eric sırtarak. Sendeleterek onlara yaklaştığını gören ön taraftaki seyirciler

çığlıklar atarak geri çekildi. “Evet, her şey yolunda giderse ki ben öyle olmasını umuyorum, büyük bir zafer...”

Eric tek tekerlekli bisikletin üstünde o kadar eğimli duruyordu ki az kalsın insanların üstüne düşecek gibi görünüyordu. Kalabalık çığlıklar atmaya başladı. Sonra Eric dengesini tekrar sağladı ve elindeki meşaleleri mükemmel bir şekilde havada döndürdü. Seyirciler mest olmuştu. Islık ve tezahürat sesleri yükseldi. Eric’in yardımcısı şovları yorumlayıp seyircilerin heyecanını körüklüyordu. Her performans öncesi “Acaba bunu başarabilecek mi?” gibi laflar edip şüpheliymiş gibi bir imaj uyandırıyordu. Eric et bıçakları, karpuzlar ve çekiçlerle akıl almaz şovlar yaptı. Ardından tek tekerlekli bisikletin üstünden atladı, merdivenleri koşarak çıktı ve Pier’in ilk katına çıktı. Birden yukarıdan inip selesi tekerleğin en az iki metre üstünde duran başka bir tek tekerlekli bisikletin üstüne bindi. Herkes deli gibi alkışlıyordu.

Lizzie ve ben de tıpkı diğer izleyiciler gibi kahkahalarla güldük, alkış tuttuk, çığlık attık. Mükemmel bir gösteriydi. Büyük finale yaklaşıncı kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. İşte, o an kahve standında tanıştığım adamın birinci katın balkonunda olduğunu fark ettim. Eric’in bisikletin üstüne atladığı yerde duruyordu. Gülümseyerek gösteriyi izliyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Uzakta olmanın rahatlığıyla onu baştan aşağı süzdüm. Turiste benzemiyordu, Pier’de çalışan biri gibi de görünmüyordu. Ama tuhaf bir şekilde evindeymiş kadar rahat davranıyor, Eric’in maskaralıklarına kahkahalarla gülüyordu. Aniden kafasını hafifçe çevirdi ve direkt bana baktı, hemen gözlerimi kaçırdım. Gülümsemesinden beni tanıdığı anlaşılıyordu, elini kaldırıp bana selam verdi. Kıpırmızı olmuşum, kafamı çevirdim ve bütün dikkatimi Eric’in gösterisinin son bölümüne vermeye çalıştım. Tam Lizzie’ye onu göstermeye karar vermişim ki adamın gittiğini fark ettim.

Aslında onunla tanışmam basit bir tesadüften fazlası değildi. Yine de nedenini bilmediğim bir şekilde çok ilgimi çekmişti. Eric'in şovu bitip de alkış kıyamet koparken aklımda hâlâ onun güzel gülümsemesi vardı.

Eric son selamını verip zıplaya zıplaya sahneden ayrıldı. Havluyla alındaki teri kuruladı.

"Gösteriyi beğendiniz mi?"

"İnanılmazdı," diye cevap verdim. "Yüce Tanrım! Tek tekerleğin üstünde o hareketleri nasıl yapılabiliyorsun?"

"Sana sırrımı veririm," dedi. Ancak diğer seyirciler duymasın diye eğilip kulağıma fısıldamıştı. "Aslına bakarsan on iki ay boyunca ben de yapamadım. Ama çalışmaktan ve denemekten hiç vazgeçmedim. Sonradan komedi gösterisinin bir parçası olmasına karar verdik. Chad'le birlikte komedi konusunda iyi iş çıkarıyoruz, öyle değil mi?"

Eric'in gösteri ortağı yanımıza geldi ve Eric'e bir şişe su uzattı. "Merhaba bayanlar, Eric özel misafirlerinin geleceğinden bahsetmişti. Gösteriyi beğendiniz mi?" Rahat ve gamsız bir tavrı vardı, tipik Batı Yakası aksanına sahipti.

Lizzie başını salladı. "Her zamanki gibi olağanüstüydü Chad. Yalnız çekiç çevirme hareketini ön sıradaki bayanın yanında yapmanız kötü oldu, kadın az kalsın kalp krizi geçiriyordu."

"Evet ya, ona ben de dikkat ettim. Ne diyebilirim ki, kadınlar üzerinde inanılmaz bir etkim var."

Lizzie yakın zamanda yine akşam yemeği yiyelim deyip Eric'i davet etti. Sonra bir sonraki gösteriye hazırlanmaları için onları yalnız bıraktık, seyirciler toplanmaya başlamıştı bile. Pier 39'dan çıkıp Aqua Park ve Ghirardelli Meydanı'nın oraya yürüdük. Körfezin üstünü kaplayan ince sis tabakası yüzünden uzaktaki tepeler mavi-yeşil suyun üstünde

yüzüyor gibi görünüyordu. Golden Gate Köprüsü ve Alcatraz Adası turist kaynıyordu; nice mahkûmun tutsak yaşadığı adanın üstünde özgürce dolaşmanın ve körfezin keyfini çıkarıyorlardı.

Powell Caddesi'ne, San Francisco tramvaylarının olduğu terminale vardığımızda kuzenim koluyla hafifçe beni dürttü.

"Tramvayla gideriz diye düşündüm, hadi, sıraya girelim. Buraya kadar gelmişken tramvaya binmeden olmaz."

Caddenin köşesine dek uzanan uzun bir kuyruk vardı. Ancak öğleden sonra güneşi ısıltı ısıltı parlıyordu, turistler de çok cana yakındı. Çok hoş bir ortamdı. Sıraya girdik, küçük turistik maceramız sebebiyle Lizzie'nin keyfi yerindeydi.

"Kulağa garip geleceğini biliyorum, ama tramvaya binmeyeli yıllar oldu. Buraya geldiğim zaman birçok yeri gezmiştim. Ama burada yaşamaya başladıktan sonra şehrin güzelliklerinin tadını çıkaracak fırsatım olmadı, galiba ben de zaman ayırmayı ihmal ettim."

"O halde şu an kesinlikle en doğru şeyi yapıyoruz."

"Sana katılıyorum kuzen. Bu arada senin yakışıklı yabancıyı unut-tum sanma sakın. Onu tekrar gördün ve bana söylemedin. Sana inana-mıyorum."

"Söyleyecektim, ama sana gösteremeden gitmiş."

"Tabii, tabii... Eminim öyledir. Yakışıklı ve çekici erkeklerin hepsi-ni kendine saklıyorsun," diye şaka yaptı Lizzie.

Kuyruk epey ilerledi, ahşap tramvaylar terminalin göbeğinden dö-nüyordu. Vatman ve diğer görevliler tramvayları ustalıkla yanaştırıyor-du. Vatman tramvayı terminal kulübesinin yanında durdurup mola verdi. Arkadaşına kırmızı renkli meyankökü şekeri ikram etti. Gördüğüm sahne beni çok şaşırttı. New York'tan gelen yerli bir turist oldu-ğunu sonradan öğrendiğim kadının biri yüksek sesle itiraz etti. Bunca

insan beklerken mola vermenin herkese haksızlık olduğunu söyledi. Ama vatman, “Bayan, biz meyankökö şekerini yemezsek siz de Powell Caddesi’nden ayrılamazsınız. Başka soru?” deyince kuyrukta bekleyen insanlar kahkahalarla güldü.

Lizzie’yle birlikte ahşap tramvaya bindiğimizde aşırı gülmekten dolayı yüz kaslarım ağrıyordu. Fisher’s Wharf çok güzel bir yerdi, ama daha da önemlisi bölge halkının ya da yabancı ziyaretçilerin tam keşfedemediği büyük bir potansiyele sahipti. Burası hakkında her şeyi bilmek neredeyse imkânsızdı. Tramvaya binmek o günkü gezimizi sonlandırmak için yaptığımız en harika şeydi. Kelimelerle anlatamayaçağım kadar çok heyecanlanmıştım. Lizzie’yle birlikte bank şeklindeki koltuklara oturduk. Şarap ve altın rengi ahşap tramvay caddede yokuş yukarı giderken oturduğumuz yerde hoplayıp zıplıyorduk. Ayrıca açık pencerelerden içeri giren ılık rüzgâr tenimizi okşuyordu. Keyfimize diyecek yoktu, sürekli kıkırdıyorduk.

Bir süre sonra tramvaydan aktarma yapıp daha ağırbaşlı bir taşıt olan trolleybüse bindik. Lizzie sırtarak bana baktı.

“Güzel bir gündü, değil mi?”

“Harikaydı. Teşekkür ederim.”

“Ne demek, benim için zevkti. Şehri yeniden keşfediyormuş gibi hissettim. Eee, yarın nereye gidiyoruz?”

Çantamdan şehir rehberimi çıkardım ve önceden katlayarak işaretlediğim sayfaları inceledim. Yüce Tanrı aşkına! Hakkında bilgi edindiğim o kadar çok muhteşem yer vardı ki hangisini seçeceğimi bilmiyordum. “Bilmiyorum. Sen nereyi önerirsin?”

Lizzie kafasını salladı. “Hayır, söylemem, bu senin tatilin... ama aklıma bir şey geldi. Gözlerini kapat hadi!”

“Ne yapayım?”

“İtiraz etme Nellie, sadece dediğimi yap.”

Dediğini yaptım. “Tamam. Şimdi ne olacak?”

“Rehberi aç, rasgele bir sayfayı açabilirsin.”

“Bu düpedüz saçmalık...”

“Hayır, değil! Hadi, ama Nell. Biraz risk al! Buraya macera yaşamak için geldin, unuttun mu?”

Gülerek rehberi açtım, sayfaları karıştırdım ve birden durdum.

“Mükemmel!” dedi Lizzie. “Anlaşıldı, yarın buraya gidiyoruz?”

Gözlerimi açıp sayfaya baktım. Gideceğimiz yeri görünce sızlayan yüzümde yeni bir gülümseme daha belirdi. Müthiş bir yerdi ve bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordum.

“Demek burası...”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ünlü markalar

Ertesi gün ilk işimiz Annie'nin yerinde kahvaltı yapmak oldu. O gün Ç-M-K krep yemeye karar verdim. Şöyle açıklayayım çıtır çıtır kreplerin arasına taze çilek, muz ve kivi koyuluyor ve sıcak akçağaç şurubuyla servis ediliyordu. Yanına da birkaç kupa Annie'nin özel kahvesinden aldık. Güne başlamanın daha leziz bir yolu kesinlikle olamazdı. Laverne, yanında yaşlı bir adam ve kadınla masamıza geldiğinde kahvaltımızı yeni bitirmiştik.

"Nell, seninle tanışmak isteyen iki özel müşterimiz var. Bunlar Bay ve Bayan Alfaro, kendileri Annie'nin düzenli müşterilerindendir."

"Lizzie'nin ailesinden biriyle tanıştığımıza çok memnun olduk," dedi Bay Alfaro gülümseyerek. Gülünce gözleri kalın gözlük camlarının ardında kayboluyordu. "Kuzenini çok seviyoruz."

Adamın elini sıktım. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum bayım."

"Bu kadar iltifat yeter, yoksa beyefendiyi senin yanından ayıramayız," dedi Bayan Alfaro kıkırdayarak. "Saul Alfaro bu sıralar genç bayanların ilgisine pek mazhar olamıyor da..."

"Her şeyi de sen biliyorsun..." diye mırıldandı Bay Alfaro, hâlâ bana bakıp gülümsüyordu.

“Tabii ki bileceğim. Sonuçta seninle elli dokuz yıldır evli olan benim. Nell, seninle tanışmak büyük zevk. Neden bize çaya gelmiyorsunuz?”

“Çok nazıksınız Bayan Alfaro, ama size rahatsızlık vermek istemeyiz,” diye cevap verdi Lizzie. Yaşlı kadın biraz hayal kırıklığına uğradı ve kısa bir süre sessizlik oldu. Ama sonra ısrar etti.

“Saçmalamayın, rahatsızlık da ne demek? Kuzenin şehre yeni geldi. İkinizi de çaya bekliyoruz. İtiraz istemiyorum. Yarın akşam bizim için uygun mesela. Saul, hadi çay davetimizi kabul etmelerini sağla.”

Saul Alfaro elli dokuz yıllık karısına baktı. “Peki, bunu nasıl yapacağımı söyler misin?” Lizzie ve bana döndü. “Kızlar, lütfen bize çaya geleceğinizi söyleyin. Bu karımı çok mutlu edecek. Hem sayenizde benim günüm de daha huzurlu geçecek.”

Esther kendi kendine anlayamadığımız bir şeyler mırıldandı. Hem Bay Alfaro’yu kurtarmak hem de Bayan Alfaro’yu sakinleştirmek için Lizzie birden lafa girdi.

“Tabii ki geliriz. Hem de memnuniyetle,” dedi.

Yaşlı adamın yüzündeki rahatlık ifadesi görülmeye değerdi. “Harika bir haber! O halde, size güzel bir gün dilerim bayanlar!” dedi Bay Alfaro bize göz kırparak.

Lizzie adama bakıp gülümsedi. “Teşekkürler Saul.”

Bayan Alfaro kocasının koluna girdi ve çift yanımızdan uzaklaşmaya başladı. “Demek artık genç kızlara göz kırpyorsun? Ne zamandan beri kadınlara göz kırptığını sorabilir miyim?”

“Belki de kadınlara hep göz kırpmışımdır,” dedi Bay Alfaro. Yanlış duymadıysam hemen ardından da şöyle dedi, “Belki de sadece sana göz kırpmıyorumdur.”

Trolleybüse doğru yürüyorduk. Yirmi dakika kadar sonra güneşin tadını çıkarmak için kısa bir süre durduk. O arada Lizzie, “Az önce

yaşayan tarih ve asaletin kendisiyle tanıştığını fark ettin umarım,” dedi. “Alfarolar, açıldığı günden beri Annie’nin yerine geliyorlar. Sanırım restorana gitmedikleri tek bir hafta bile yoktur. Yarın öğleden sonraya hazır ol.”

Onlarla görüşmeyi dört gözle bekliyordum. Union Meydanı hakkında çok fazla şey okumuştum, ama oraya gitmek çok farklı bir deneyimdi. Çok geniş taş meydanın ortasında uzun bir korint* sütun vardı. Sütunun üstünde de Zafer Tanrıçası Victoria’nın heykeli duruyordu. Meydanın çevresinde bir sürü ünlü mağaza vardı. İsimlerine dikkat ettiğim kadarıyla aralarında Macy’s, Saks Fifth Avenue, Tiffany, Neiman Marcus, Barney’s ve Bloomingdale’s gibi ünlü yerler vardı. Şehir trafiğinin gürültüsü, biraz uzaktan gelen itfaiye sirenleri ve Powell Caddesi’nden gelen tramvayların zilleri birbirine karışıyordu. Dürüst olmak gerekirse, oraya gitmeden önce beni meydan değil de meydanın etrafındaki mağazalar ilgilendiriyordu. Ancak oraya ayak bastığım an meydan ve çevresinde akan hayat beni büyüledi. Bütün gün orada dikilip insanları, araçları ve şehir manzarasını seyredebilirdim. Ancak ne yazık ki bunu yapamazdım, çünkü en iyi arkadaşım için yerine getirmem gereken özel bir görevim vardı: İki yıl önce alışveriş için New York’a geldiğimizden beri Vicky’de Macy’s takıntısı vardı. Macy’s mağazasından ona bir şey almam için resmen bana yalvarmıştı.

San Francisco’ya gelmeden önce bana, “Sıradan bir alışveriş çantası bile alsan olur,” demişti. “New York’a gittiğimizde hiç alışveriş çantası almadım. En azından alışveriş çantam olursa, düzenli olarak Macy’s ürünleri alıyorum diye kendimi kandırabilirim,” demişti.

* Korint sütun düzeni, sütun başlarının akantus yapraklarıyla süslendiği ve sütunların bir kaide üzerine oturtulduğu klasik mimari düzenlerinden biridir. (Çev. n.)

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Macy's mağazasının ıslıl ıslıl girişi daha dün gezdiğim Fisherman's Wharf'dan o kadar farklıydı ki bir an hâlâ aynı şehirde mi geziyorum diye şüpheye düştüm. Macy's mağazasında her şey parlak, muntazam ve şıktı. Aslında mağazanın içindeki ürünlerin yerleşimi meydanın etrafında konumlanan mağazalara çok benziyordu. Özenli, elit ve kusursuz... Lizzie'yle birlikte saatlerce mağazanın katlarında dolaştık. Kendimizi ünlü bir Amerikan dizisinde oynayan film yıldızları gibi hissediyorduk. Mağazadaki özel tasarım kıyafet ve ayakkabıları görünce bir an şeytana uyup kredi kartıma yüklenmek üzereydim. Ama sonra mantıklı harcamalar yapmam gerektiğine, daha önümde yedi buçuk hafta olduğuna karar verdim. Ama Lizzie, etiketin yarı fiyatına satılan çok güzel bir çift ayakkabı buldu ve aldı. Böyle büyük bir harcama yaptığı için kendine kızsız da aldığı şeyin onu ne kadar mutlu ettiğini görebiliyordum.

"Şimdi ihtiyacın olan tek şey bu ayakkabıları giymek için özel bir ortam," dedim Macy's mağazasının üst katındaki *The Cheesecake Factory* isimli restoranda öğle yemeği yerken. Dışı camla kaplı teras Union Meydanı'na tepeden bakıyordu. Çok şık bir yerdi.

"Bu ayakkabıları Pablo için giyeceğim."

"Onları sadece evde giyemezsin Lizzie! O ayakkabıları giymen için seni dışarı çıkaracak bir erkek bulmalıyız. Muhteşem bir randevu olmalı."

Lizzie iç çekti. "O halde sana iyi şanslar. Ben evimde oturup japon-balığımla vakit geçirmekten gayet memnunum."

"Ama bana arada çıktığın birileri olduğunu söylemiştin."

"Tabii ki var, yani görüştüğüm birileri oldu." Elinde çevirdiği şarap kadehine baktı. "Ama burada çıkmak biriyle akşam yemeği yemek ya da bir şeyler içmekten ibaret. Daha derin bir anlam içermiyor. Çoğu insan sadece sosyalleşmek için dışarı çıkıyor."

Dediklerini düşündüm ve konuyu biraz daha deşmeye karar verdim. “Peki, ya Eric? Dün seni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Yemekte de son derece nazikti. Yakışıklı, eğlenceli...”

Lizzie güldü. “Şunu keser misin? Eric harika bir arkadaşdır. Yanındaki kim olursa olsun onunla yakından ilgilenir, cana yakın ve insancıldır. O zaten Çinli sevgilisi Xiu Min’e sırlıslıklam âşık. Muhteşem bir kız. Üstelik benim de çok iyi arkadaşım.”

“Ah! Anladım.”

“Evet. Neyse, benden yeterince konuştuk. Bu masada çöpçatanlık yapacağımız biri varsa, o kişi kesinlikle sen olmalısın. Özellikle de dünkü tanışma macerandan sonra.”

Lizzie’nin konuyu özellikle değiştirmek istediğini biliyordum, ama itiraz etmedim. Şimdi soruyu duymazdan gelme sırası bendeydi. “Hayır, şu an isteyeceğim son şey tatil kaçamağı...”

“Ama Kaliforniyalı erkekler çok rağbet görür.” Lizzie’nin yüzünde keyif aldığı gösteren hınzır bir ifade vardı.

Güldüm. “Tamam, gerçekten yakışıklı ve hoşlar. Sanırım buradayken biraz göz banyosu yapabilirim.”

“Kesinlikle. Bence burada kaldığın sürece bu konuya daha çok ağırlık vermelisin.”

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: vickster1981@me-mail.com

Konu: Alışverişi!

Selam Vix,

Lütfen ekteki fotoğrafa bak, sana göndereceğim Macy’s

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

çantası! İçinde de küçük bir hediye var. Ama onu söyleyemem, sürpriz olsun.

Macy's müthiş bir yer. Union Meydanı'nın bir tarafını kaplayacak kadar da büyük. Bence orayı tamamen gezmek için bir haftanı burada geçirmen lazım.

Umarım iş konusunda güzel gelişmeler vardır. Yakın zamanda harika bir iş bulman için sürekli dua ediyorum. Sakın vazgeçme. Yaklaşık yedi hafta sonra eve döneceğim, muhtemelen de direkt işsizler ordusuna katılacağım...

Sevgiler,

Nell xxx

Gönderen: vickster1981@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: Re: Alışveriş!

NELL SULLIVAN SENİ SEVİYORUM!!!

Aslına bakarsan, sadece alışveriş çantası alman bile süper, ama sürpriz hediye de olduğunu söyleyince çok heyecanlandım! Sabırsızlıkla kargoyu bekleyeceğim.

İş konusu hâlâ iç karartıcı Nellie. Durum kötü! Burada hiçbir gelişme yok. On bir yıllık kariyer danışmanı bile, bana en iyisinin üniversiteye tekrar gidip yeni bir eğitim almak olduğunu söyledi. İş piyasası çok durgunmuş. Aslına bakarsan, adamın gerçekçi ve bilgili yorumu beni çok etkiledi. Söylediklerinde haklı olması çok üzücü. Greg, Sainsbury'de gece mesaisi yapıyor. Süpermarketin raflarını düzenliyor. Aslında bu iyi bir şey, ama kendimi çok kötü hissediyorum. O bu kadar çalışıp yorulurken hiçbir şey yapmadan oturmak çok do-

kunuyor. Acaba sürekli CBeebies seyrettiğim için BBC bana para öder mi? Ruby'yle birlikte saatlerce o çocuk kanalını seyrediyoruz. Artık çocuk programları konusunda uzman sayılırım. Belki de BBC'ye mail atmalıyım.

Çok güzel zaman geçir ve bana fotoğraf göndermeye devam et!

Kocaman sevgiler,

Vix xxx

Macy's alışveriş çantasının içine çok hoş bir bileklik koymuştum. Vicky'nin en sevdiği renklerde, yani eflatun ve pembeydi. Yanına da o gün öğleden sonra aldığım kartpostalları ve not defterini koymuştum. Şirin not defterinin üstünde Tiffany logosu vardı. İki adet kartpostalın üstünde de Union Meydanı'nın resmi vardı. Eve dönerken Lizzie'nin oturduğu apartmanın altındaki hediyelik eşya dükkânına uğramıştım. Meksikalı dükkân sahibi Rosita benim için çok özel bir batik kart seçti, üstüne altın renginde şu cümle işlenmişti: "Hep en iyisinin olacağına inan."

Hediyelerimi koliye koydum. Umarım bu Vicky'ye göndereceğim pozitif şeylerin ilki olur diye diledim. San Francisco'dayken onun için elimden ancak bu kadar geliyordu. Hediye ve fotoğrafların bir süreliğine de olsa dikkatini dağıtmasını, işsizlik ve parasızlıktan başka şeyler de düşünmesini istiyordum. Vicky sürekli aklımdaydı, kovulan diğer iş arkadaşlarım da tabii... Yeni bir iş bulmak için beklemek denilen işkenceye katlanıyorlardı. Evde kalıp işsizlik sorunumla yüzleşmek yerine, Kaliforniya güneşi altında keyif yaptığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Aslında tek yaptığımı kaçınılmaz sonu ertelemekti. Her

şeye rağmen burada olmakla doğru şeyi yaptığıma inanıyordum ve çok mutluydum.

“Güzel bir öğleden sonra ha,” dedi yanımdan geçen adam. Piercingden teni neredeyse görünmüyordu.

“Evet,” dedim tebessüm ederek.

“Tadını çıkar,” dedi uzun boylu, zarif sevgilisi. Uzun, gümüşü saçları vardı. Hint kumaşından bir etek giymişti. Adım attıkça eteğindeki metallere zil sesine benzer bir ses çıkarıyordu.

Haight Caddesi’nin herkesi kucaklayan tavrını, samimiyetini çok seviyordum. Burası çılgin, mantıklı, harika insanların yaşadığı kozmopolit bir yerdi. Eski planlama yetkilisi ve yeni işsiz bir kadın olan ben burada hipiler, gotikler, antisosyal tipler ve entellerle kaynaşmışım. Hatta ve hatta Panhandle’da yaşayan ve ağaçlarla konuşan bir adamla... Böylesine geniş bir yelpaze dünyanın hiçbir yerinde olamazdı. Ama San Francisco... farklılıkların şehriydi. Farklılıkların uyumu... Bu şehirde keşfetmem gereken daha çok şey vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Fal kurabiyeleri ve kader

Ertesi gün Grant Avenue ve Sacramento caddelerinin köşesinde yaşlı, Çinli bir adam huquin* çalıyordu. Bu, Çin Mahallesi'nin otantikliğini mükemmel şekilde yansıtan bir manzaraydı. Sonra adamın Nirvana'nın *Smells Like Teen Spirit* şarkısını çaldığını fark ettim. Kanadalı bir öğrenci grubu yaşlı adamın etrafına toplandı. Sırt çantalarında Kanada bayrağının arması vardı. Adamın Nirvana performansını hayranlıkla dinlediler. Öğrencilerin coşku dolu alkışlarından memnun olan adam ardından *Clementine* ve *Happy Birthday to You* şarkılarını çaldı.

Grant Avenue'ya doğru yürürken Lizzie kıkır kıkır gülererek, "Öğrencileri görünce bütün kozlarını erkenden oynayan adamı düşünmeden duramıyorum," dedi. Grant Avenue'da hem geleneksel Çin dükkânları vardı hem de yol ağzlarından San Francisco finans dünyasının büyük binaları görünüyordu. Tuhaf bir sentezdi.

"Adamın CD'lerinden birini almalıydık. Anlattığım zaman Vicky bana kesinlikle inanmayacak."

* Dik tutularak çalınan iki telli Çin halk kemani. (Çev. n.)

Çin yeni yılı sebebiyle caddenin bir ucundan öteki ucuna kırmızı fenerler asılmıştı. Fenerlerin rengi Grant Avenue'daki dükkânların dış cephe ve tabelalarına uygundu. Sokaklar tütsü ve çay kokuyordu. Çin mantısı ve noodle standlarından da bol baharatlı kızarmış et, soya filizi noodle ve zencefil kokusu yayılıyordu. Caddedeki Amerikan arabaları, trolleybüsler, beyaz ve sarı taksiler olmasa, gerçek bir Çin şehrinde yürüdüğümü sanabilirdim.

Ross Sokağı'ndaki Golden Gate Fal Kurabiyesi fabrikasını da ziyaret ettik. Küçük ve loş bir odada çalışan beş kadın sıcak hamurlara şekil veriyor ve içlerine küçük bir kâğıt yerleştiriyordu. Son haline getirdikleri kurabiyeleri de bambu sepetlerin içine atıyorlardı. Oradan çıktıktan sonra Portsmouth Meydanı'ndaki çocuk oyun parkına tepeden bakan bir banka oturduk. Yanımızdaki taş bankta oturan bir grup Çinli adam Çin dominosu oynuyordu. Hepsi aynı anda konuşuyor ve karşı tarafı dinlemek için bir an olsun durmuyorlardı. İşin garibi, her biri diğerlerinin ne dediğini gayet iyi anlıyordu. Adamların diğer tarafındaki bankta oturan bir grup kadınsa onlara kınayan gözlerle bakıyor, kafasını sallıyor ve yüksek sesle eleştiriyordu. Çocuklar, anne ve büyükannelerinin gözetiminde parkta oyun oynuyordu. Şık takım elbiseler giymiş kadın ve adamlarsa bento kutularda yemeklerini yiyordu. Bu durum finans sektöründe faaliyet gösteren büyük plazaların Çin Mahallesi'ne çok yakın olduğunu gösteriyordu. Bu kültür mozağının üstünde de San Francisco'nun en yüksek gökdeleni olan *The Transamerica Pyramid* yükseliyordu.

"Fal Kurabiyesi Fabrikası'nı da görmedim demem artık," dedim gülerek.

Lizzie, "Hemen dalga geçme," diye uyardı fal kurabiyesi dolu çantayı sallayarak. "Polietilen çanta ve şekerin altına kaderimiz gizlenmiş olabilir."

"Tamam, görelim bakalım."

Lizzie tatlı bir kurabiyeyi ayırıp içindeki kâğıdı çıkardı. “Dinle bak: ‘Çok yakında kaderinde yazan şeyi yaşayacaksın.’ Çok tuhaf Nell.”

Başka bir kurabiyeyi böldüm. “Ah, Lizzie! İşte, bir tane de senin için: ‘Davetsiz bir misafirin gelişiyse sevinebilirsin.’ Bahse varım bu Pablo değil.”

“Kulağa çok umut verici geliyor.” Lizzie başka bir kurabiye açtı, bir anda gülümsemesi kayboldu. “Ah! Bak, bu pek iyi bir haber değil: ‘Bir süre yalnız kalman gerekiyor.’ Kahretsin!”

Küçük oyunumuz çok keyifliydi, gülümseyerek Lizzie’ye baktım. “Ne düşünüyorum, biliyor musun, bu kurabiyeleri iyi ki almışsınız. Aksi takdirde geleceğimizin gebe olduğu şeyleri asla bilemeyecektik.”

Kuzenim kahkaha attı. “Haklısın. Ama ben zaten düzgün bir moral ve yeni fikirlerle San Francisco’dan ayrılacağın gibi bir hisse sahiptim. Sezgilerime göre bu şehir hayatında çok şeyi değiştirecek.”

Çin daması sona ermişti. Oyunun galibi hoplaya zıplaya zafer dansı yaptı. Arkadaşları da yüksek sesle galibiyetine itiraz ediyordu.

“Umarım öyle olur Liz. Aksi takdirde eve daha mutlu, daha sıkıntılı ve fakir olarak döneceğim.”

“... Ve daha bronz harika bir tenle.”

“Ya San Francisco’da bütün sorularımın cevabını bulacağım ya da kafamdaki sorulara yenilerini ekleyeceğim.”

“Bu arada da bir valiz dolusu fal kurabiyesi taşıyor olacaksın!”

Gülmekten gözümüzden yaş geldi, kuzenime bakıp gülümsedim. “Neden olmasın, bana uyar.”

“Güzel. Hey, artık geri dönmeliyiz. Haight Caddesi’nin en soylu ailesiyle randevumuz var, unuttun mu?” Bir saat sonra Lizzie’yle birlikte Broderick Caddesi’nde kahverengi ahşap bir evin önünde dikiliyorduk.

“İşte, geldik,” dedi Lizzie sırtarak. “Alfaro Ailesi’yle çay içmeye hazır mısın?”

Lizzie önde, ben arkada zemin kattaki kapının önüne yürüdük, zile bastık. Kapının üstündeki buzlu camdan bizi karşılamaya gelen Bay Alfaro’nun silüetini gördük. Yavaş yavaş yürüdüğü için kapıyı açması biraz zaman aldı.

“Bu koridor her geçen gün daha da uzuyor,” dedi kapıyı açınca. Geç açtığı için özür diledikten sonra bizi içeri aldı.

İçeride çok güçlü bir oda spreyi ve çamaşır suyu kokusu vardı. Girişteki koridorun duvarlarında aile fotoğrafları asılıydı. Fotoğraflar yaşlı çiftin bütün hayatının özeti gibiydi; çocuklar, torunlar, torunların çocukları, torunların torunları... Bay Alfaro hepsini bize tek tek tanıttı. Öyle bir takdim ediyordu ki sanki bahsettiğimiz kişiler fotoğrafta değil de koridorda karşımızda duruyordu.

“Bu erkek kardeşim Cab, kız kardeşim Miryam, küçük erkek kardeşim Zaccai... Esther’in babası Benny, çok korkutucu değil mi? Bu da annem, huzur içinde yatsın... vee bunlar da oğullarımız Daniel, Micah ve Clint...” Clint ismine şaşırdığımızı görünce omuz silkti ve “Karım Kirli Adam* hayranı, ne yapayım?” dedi.

O esnada Esther küçük mutfaktaydı. Üstünde mavi renkli şık bir elbise vardı, önüne de beyaz bir önlük takmıştı. Evin her yeri kahve rengi ve bej rengine olduğu için mavi elbise ve beyaz önlük çok aykırı duruyordu. Esther bizi görünce koşarak koridora geldi, kocasını da içecekleri hazırlaması için mutfığa postaladı.

* Kirli Adam 1971 ABD yapımı polisiye gerilim filmidir. Özgün adı *Dirty Harry* olan bu kült film Türkiye’de sinemalarda “Kirli Adam” adıyla gösterilmiştir. Başrolünde Clint Eastwood’un oynadığı film çok tutulunca dört devam filmi daha çekilmiştir. (Çev. n.)

“Öncelikle şunu belirteyim, buradaki çaylar İngiltere’de içtikleriniz kadar lezzetli değil,” dedi peşinen. Anlaşılan o da İngiltere’de yaşayan herkesin Ritz Carlton’da beş çayı keyfi yaptığına inananlardandı. Bizi salona alırken, “Ama bu sabah çok güzel şeyler pişirdim. Umarım hazırladıklarım hoşuna gider Nell,” diye ekledi.

“Keşke bunca zahmete girmeseydiniz,” dedim.

“Ah, canım, daha bu hiçbir şey. Sizi çaya değil de akşam yemeğine davet etmiş olsaydık, günlerce bir şey yiyemezsiniz,” dedi gülümseyerek. “Buyurun, oturun lütfen. Kocam ve ben de birazdan size katılacağız.”

Karikoca etrafımızda pervane olmuştu. Bir yandan şeftali aromalı buzlu çayları cam bardaklara koyarken, diğer yandan da tabak tabak pasta ve kurabiye servis ediyorlardı. Nefis görünen yiyeceklerden gözlerimi alamadım. Salonun duvarları verniklenmiş ahşaptı, ayrıca bazı yerler de kahverengi ve krem renkli duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı. Neredeyse bütün düz zeminlere çeşitli ebat ve şekillerde resim çerçeveleri asılmıştı. Alfaroların maun yemek masasına oturduğumuz an etrafımız bizi izleyen siyah-beyaz izleyicilerle sarılı gibi hissettirdi. Bu kadar çok fotoğraf olunca salon olduğundan daha kalabalık görünüyordu.

“Lütfen bunlardan da al,” dedi Esther çikolatalı ve tarçınlı hilal şeklindeki kurabiyelerle dolu tabağı uzatarak. “Bunlara *rugelach** deniyor. Ne zaman eve misafir gelse, annem bunlardan yapardı. Bu onun özel tarifi.”

* İçi meyve, çikolata, fındık gibi malzemelerle doldurulan bir çeşit Yahudi kurabiyesi. (Çev. n.)

“Bu kurabiyeleri ilk kez yediğimde az kalsın annesiyle evlenmeye karar veriyordum,” dedi Saul sırtarak. Karısının ona doğru yaklaşan elinden başını eğerek kurtuldu. “Kurabiyeleri beğendiniz mi bayanlar?”

Ağzımız tıkabasa kurabiye doluyken, cevap vermek çok zordu, ama yine de elimizden geleni yaptık.

“Eeee, Nell, burada kaldığın sürede neler yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Bay Alfaro.

“Öncelikle biraz şehri gezeceğim, sonrasını inanın ben de bilmiyorum. Şehri keşfetmek çok eğlenceli olacak, özellikle de Lizzie’yle birlikte.”

“Nell’e etrafı gezdirebilmek için öğrencilerimden bir hafta izin aldım,” dedi Lizzie sırtarak. Bay Alfaro’nun gururlu bakışları altında tabaktan bir kurabiye daha aldı. “Lizzie’yi şehrin en sevdiğim yerlerine götürmek için sabırsızlanıyorum.”

“San Francisco çok güzel bir şehirdir,” dedi Bay Alfaro, Lizzie’ye katıldığını belirtmek için. “Ben burada büyüdüm, oğullarımızı burada büyüttük. Öldüğümde de buraya gömülmek istiyorum. Hayatım boyunca birçok yere gittim, ama San Francisco kadar muhteşem bir yer görmedim. Nell’i mutlaka Alama Meydam’na götürmelisin Lizzie. Oradan şehir manzarası olağanüstü görünür. Karıma hep çok zengin olsam, orada yaşayacağımı söylerim.”

Bayan Alfaro öksürerek, “Ne kadar zengin olduğunu siz de görüyorsunuz,” diye mırıldandı.

Lizzie, Bay Alfaro’nun yüzündeki mahzun ifadeyi görünce, “Çok güzel bir eviniz var Bayan Alfaro,” dedi.

“Evet, ama ne yazık ki Alamo Meydanı’nda değil.”

“Çok zengin değilsin, çok lüks bir evin de yok, ama harika bir kocan var,” dedi Saul göz kırparak. “Hadi, itiraf et Esther, benim gibi birine sahip olarak turnayı gözünden vurdun.”

Esther Alfaro kızmıştı, ama bizimle göz göze gelince hiçbir şey yokmuş gibi gülümsedi. “Sakın San Francisco’da Saul’dan başka talibim olmadığını sanmayın.”

“Nasıl tanıştınız?” diye sordu Lizzie. “Yanılmıyorsam tanışma hikâyenizi hiç dinlemedim.”

“Ben cennetten onun kollarına düştüm,” diye espri yaptı Bay Alfaro. “Tamam, sadece şaka yapıyordum. Doğrusunu isterseniz, Esther benimle yürüyüşe çıkmayı kabul edene dek ailesinin evinin etrafında hasta sokak köpeği gibi haftalarca dolaştım.” Karısına baktı. “Esther Miechowicz hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Ailesiyle birlikte mahalleye taşındığında arkadaşlarıma, ‘İşte, evleneceğim kız bu,’ demiştim. Beş yıl uğraştım, ama sonunda onunla evlenmeyi başardım.”

“Bay Alfaro, bu çok romantik,” dedi Lizzie hayranlıkla gülümseyerek.

“Kafasına koyduğunu mutlaka yapar,” dedi Bayan Alfaro kocasına şaka yollu vurarak. “Hayatında bir erkek var mı Nell?”

Öksürüp buzlu çayından bir yudum aldım. “Şu an biri yok.” Bayan Alfaro’nun gözlerindeki beklentiye görünce konuyu bu kadar kısa bir cevapla geçiştiremeyeceğimi anladım. “Aslında İngiltere’de biri vardı, ama yürütemedik.”

Bay Alfaro, “Çok aptal bir adammış,” diye durumu özetledi. “Neyse, kendini üzme. Bence er ya da geç aşk seni bulur, hem de en beklediğin anda. Kocamı ve beni örnek al mesela: Birlikte olmamız çok zordu, ama aşk ne yapıp edip bizi birleştirdi ve hiç ayrılmadan bugünlere geldik.” Mutluydu. Masanın üstüne hafifçe vurdu, Lizzie’yle ikimize bakıp anaç bir şekilde gülümsedi. “Neyse, sonuçta burada olmanız çok güzel: Yaşlı ve genç arkadaşlar hepimiz aynı masanın etrafında toplandık.” Bardaklarımızdaki buzlu çayı tazeledi ve kendi bardağını havaya

kaldırdı. “Şehrimize hoş geldin Nell! Umarım burada hayalini bile kurmadığın mutluluklar yaşarsın.”

Alfarolardan çıkıp eve dönerken marketten taze sebzeler aldık. Akşam olunca Lizzie’yle birlikte makarna yapmaya başladık. Mutfaktayken birden kendimi çok huzurlu hissettiğimi fark ettim. İşten kovulduğum günden beri geçirdiğim en huzurlu gündü. O gün gerçekten çok farklıydı ve bir ömür kadar uzundu. Hayatımın değiştiğini hissedebiliyordum ve bu beni çok mutlu ediyordu.

“Bu çok güzel bir şey,” dedim. Ezilmiş sarmısak, ince ince doğranmış domates ve iri iri kesilmiş kırmızı, yeşil ve sarı biberlerin üstüne zeytinyağı gezdirdiyordum.

“Daha mutlu görünüyorsun,” diye gözlemini paylaştı kuzenim. “Üstelik benim mutfağında kendini evinde gibi hissettiğini görüyorum.”

“Gerçekten de kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum,” dedim. Yemek yapmayı ne çok özlemişim. Günlerdir yediğimiz onca harika yemekten ilham almamak imkânsızdı. Aklıma kendi restoranımı açma hayalim geldi. Acaba bir gün kuzenim dışındaki insanlara da yemek yapabilecek miydim? Acaba Lizzie’ye hayalimden bahsetsem mi diye düşündüm. Hayalimi anlar mıydı, yoksa bunu sıradan bir tatil fantezisi olarak mı görürdü? Tam hayalimi anlatmaya başlayacaktım ki Lizzie birden Eric’le ilgili bir hikâye anlatmaya başladı. Bunun bir işaret olduğunu düşündüm. Gülümsedim ve anlatmaktan vazgeçtim.

Ertesi sabah evden çıkmak üzereyken Lizzie’nin cep telefonu çaldı.

“Alo ben Lizzie... ne? Bekle bir saniye... Margaretha, lütfen biraz yavaş konuş. Tamam, şimdi neler olduğunu anlat...” Fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı. “Panik yapmayı kes! Saatlerce çalıştın, parçalarını çok iyi biliyorsun. Her şey yolunda gidecek. İyi olacaksın.”

Arayan kişinin telaşlı sesini ben de duyabiliyordum. Üstelik Lizzie'nin yüzünde de gergin bir ifade vardı.

"Biliyorum tatlım, ama şu an yanımda kuzenim var. Bu haftayı onunla geçireceğime söz verdim..." Mazeretini anlatmaya çalışıyordu.

Lizzie'nin dikkatini çekmek için elimi salladım. Bana bakınca, "Benim için endişelenme, yapman gereken bir şey varsa yap," diye fısıldadım.

"Tamam, tamam, bir saniye bekle lütfen." Eliyle telefonun hoparlörünü kapattı. "Nell, çok özür dilerim. Piyano öğrencilerimden birinin öğlen sınavı var. Sinirleri bozulmuş. Sınava girerken onun yanında olmam senin için sorun olur mu? Birkaç saate dönmüş olurum."

"Kesinlikle sorun olmaz. Git tabii." Bütün hafta boyunca gezdikten sonra sakın bir gün geçirecek olmak kulağa çok cazip geliyordu.

Kuzenimin yüzünde rahatladığını gösteren bir ifade belirdi. "Teşekkür ederim! Tamam Margaretha. Oraya geliyorum. Evet, yarım saat içinde orada olurum. Sen parçalarını çalışmaya devam et, anlaştık mı?"

Lizzie bana yedek anahtarı verdi. Her şeyin yerini bildiğimden emin olmak için aynı şeyleri tekrar tekrar anlattı. O kadar endişeliydi ki bir an önce gitmesi için neredeyse onu zorla kapı dışarı edecektim. Lizzie nihayet gitmişti. Evde yalnızdım. Bir kupa çay hazırladım ve pencerenin yanındaki kanepeye oturdum. Uçak saatini beklerken Heathrow Havaalanı'ndan aldığım kitabı okumaya niyetlendim.

Yarım saat sonra ağaçların yapraklarına vuran güneş, mis gibi hava beni baştan çıkardı. Kitabımı, çantamı ve Lizzie'nin verdiği yedek anahtarı alıp Haight-Ashbury Caddesi'nde yalnız yürümek için dışarı çıktım. Bu mahallenin daha şimdiden bu kadar tanıdık gelmesi çok tuhaftı. Özgürlüğün tadını çıkarmak güzel şeydi. Uzun kitap raflarına bakarak ve kitap arkalarındaki ünlü sözleri okuyarak Booksmith'te biraz zaman ge-

çirdim. Sonra dükkân vitrinlerine baka baka bir süre Haight Caddesi'nde dolaştım. Kıyafet satan butiklerden birine girip rock baskılı bir tişört ve uzun pamuklu bir eşarp aldım. Biraz alışveriş yapmanın kimseye bir zararı olmazdı, tadını çıkardım. Haight ve Clayton caddelerinin köşesine vardığımda, Annie'nin restoranının neon tabelasını gördüm.

"Neden olmasın?" dedim kendi kendime, hem de yüksek sesle. Caddeyi geçip restorana doğru yürüdüm.

Tezgâhın arkasındaki görevliyi hatırlamamıştım, ama o beni tanı-mıştı.

"Hey! Sen Lizzie'nin kuzenisin, değil mi? Ben PJ, burada öğleden sonra vardiyasında çalışıyorum. Laverne bana senden bahsetti. Tezgâha yakın bir masaya otur, ben de hemen geliyorum."

Hemen tanınmış olmanın şaşkınlığıyla masama oturdum ve restoranın içine göz attım. Kahvaltı zamanındaki telaş yoktu, şimdi çok daha sessizdi. Lizzie ve Laverne, sabah kahvaltısı ve akşam yemeği saatlerinin bu restoranın en yoğun zamanı olduğunu bana söylemişti zaten, özellikle de hafta sonları. Saat yediden itibaren öyle bir yoğunluk oluyordu ki oturacak yer bulabilmek için en az bir saat beklemek gerekiyordu. Uzayıp giden müşteri kuyruğunda hem Annie'nin yeri olmasının hem de mönüdeki geniş Fransız tostü seçeneklerinin etkisi vardı.

"Günün iyi geçiyor mu?" diye sordu PJ, kupama kahve koyarken. Kahve isteyip istemediğimi sormamıştı bile.

"Gayet güzel geçiyor. Teşekkürler. Lizzie piyano dersi verdiği öğrencilerinden birinin sınavına gitti. Ben de yalnız başıma takılıyorum."

"Lizzie harika biridir. Yeğenim onun okul sonrası kulüplerine katılıyor, tek kelimeyle ona bayılıyor. Lizzie'yi dilinden düşürmüyor, özellikle de Lizzie'nin müzik derslerine katılmaya başladığından beri."

İnsanların kuzenime bu kadar saygı duyduğuna tanık olmak hem çok gurur vericiydi hem de kuzenimin yaşadığı toplumun önemli bir parçası olduğunu gösteriyordu.

“Sana ne getirmemi istersin? Bugünün spesyali yabancılarınla turtta, tavsiye ederim.”

Aç olup olmadığımı bile bilmiyordum. Zaten San Francisco’ya geldiğimden beri bu ikisini ayırt edemez olmuştum. Ama Amerikan kültürünün farklı özelliklerini keşfetme fırsatını kaçırmamaya karar verdim. Sonuçta yabancılarınla turtadan daha Amerikan ne olabilirdi ki?

Turtam geldi; büyük ve gösterişliydi, üstüne pudra şekeri serpilmiş, dondurma ve krema yatağında servis edilmişti. Çantamdan kitabımı çıkardım ve lezzetin zirvesinden bir kaşık aldım. Etrafım Amerikalı ve Latin Amerikalı insanların sesleriyle doluydu. Mutfaktan tencere ve tabak sesleri geliyordu. Dışarıdan geçen polis arabasının sirenlerini de duyabiliyordum. Restoranın içinde George Benson’ şarkıları çalıyordu, ama ara ara yüksek sesle konuşan bir müşterinin kahkahası müziği bastırıyordu. Yeni ortamımda mutlu ve huzurluydum. İşten kovulma stresini biraz olsun üzerimden attığım için rahatlamıştım. Kitap önümde açıktı, ama ben okumuyordum. Gözlerimle aynı sayfaya bakıp duryordum, ama benim kulağım ve dikkatim Annie’nin restoranındaki seslerdeydi.

“Nell.”

Omzumda bir el hissedince boş bulunup sıçradım. Yanıma gelen Bayan Alfaro’ydu. “Ah! Merhaba Bayan Alfaro.”

“Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Turtanı beğendin mi?”

* 1943 doğumlu Amerikalı caz gitaristi. (Çev. n.)

Hâlâ biraz şaşkındım. Kafamı sallayarak, "Evet... çok güzel," dedim.

"Sevindim. Turta siparişi verdiğini görünce kocama, 'Turta istedi,' dedim. O da 'Turta çok lezzetli. Kesin beğenecek,' dedi. Tahmin ettiğimiz gibi turtayı beğenmişsin. Afiyet olsun." Bana bakıp güldü.

Ne tepki vereceğimi bilemedim, ama Bayan Alfaro bir cevap bekliyor gibiydi. "Teşekkür ederim," dedim.

"Memnun oldum. Aynı hafta içinde seni ikinci kez görmek harika. Umarım buraya tekrar gelirsin. İngiltere'deki hayatın hakkında daha çok şey öğrenmek isterim. Lizzie bize Londra'da yaşadığını söyledi."

"Evet. Ama şu an Richmond'da ailemle yaşıyorum."

Bunu duymak Bayan Alfaro'nun hoşuna gitmişti. Kollarını önünde kavuşturdu ve takdir edercesine kafasını salladı. "Ailen seninle gurur duyuyor olmalı. Oğullarımız bize hiç yakın bir yerde yaşamadı. Kendilerine ait bir hayatları var tabii, ama bir anne olarak onları çok öz-lüyorum. Ne yazık ki hayat böyle!" Duraksadı, yüzünde hâlâ beklenti dolu bir tebessüm mevcuttu. Şimdi söyleyeceği şeyi düşünüyor gibiydi. Sanki bana sormak istediği bir şey vardı da nasıl soracağını bilmiyordu. Tuhaf bir biçimde etrafa bakındıktan sonra yeniden konuşmaya başladı. "Gördüğüm kadarıyla buraya yalnız gelmişsin."

"Sadece birkaç saatliğine yalnızım. Lizzie'nin piyano öğrencilerinden birinin yanına gitmesi gerekti. Ama sorun değil, yalnız başıma da gayet güzel vakit geçiriyorum."

"Burası candan insanlarla dolu bir mahalle Nell. Yalnız bile olsan burada güvendesin. Çok yaşlandığım halde kendimi burada son derece güvende hissediyorum," dedi ve tekrar gülümsedi. "Aslına bakarsan, tanışmanı istediğim biri var, tabii senin için de sorun olmazsa?"

Şok olmuştum, ama aynı zamanda çok da etkilenmiştim. Esther Alfaro'nun beni mahalleden biriyle tanıştırmak istemesi çok hoş ve dokunaklıydı. "Tabii ki. Çok sevinirim."

Birkaç saniye gözlerini kırptırdı, o an içimden acaba neye evet dedim diye geçirdim. “Güzel.” Zayıf elini kaldırdı ve restoranın ilerisindeki masalardan birine bakıp salladı. “Kocam onu buraya getirecek.”

Bir şey dememe fırsat kalmadan Bay Alfaro göründü, başıyla da arkadaki birini çağırıyordu.

“Geliyor mu?” diye sordu karısı.

“Evet.”

“Eee, nerede peki?”

“Acele etme Esther, çocuğu koşturacak halimiz yok ya...”

“Geldim Bayan Alfaro.” Arkamda yeni bir ses duydum. Derinden gelen yumuşak bir ses tonuydu. Ses beni gülümsetti, dönüp sahibine bakmak istedim. Arkamı döndüğüm an nefesim kesildi.

Dalgacı koyu renk saçları kulaklarının arkasındaydı. Güneş gözlüklerini mor tişörtünün yakasına tutturmuştu. Esmer teninde ışıldayan güvercin grisi gözleri yine harika görünüyordu. Bana yaklaşırken şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereydim. Karşımdaki Pier 39’da gördüğüm Max’tı. Bana elini uzattı.

“Vaavvv... şey... tekrar merhaba,” dedi gülümseyerek.

“Merhaba.” Sıkınca elinin inanılmaz sıcak olduğunu fark ettim.

“Endişelenme. Bu sefer kahvenden makul bir uzaklıktayım,” diye espri yaptı. Gözlerindeki hınzır ifadeye bakarken midemde kelebekler uçuşmaya başladı. “Masana böyle davetsiz geldiğim için beni bağışla lütfen. Dostlarım Alfarolar istediklerinde çok ikna edici olabiliyorlar.”

“Evet, bunu ben de fark ettim.” Tanrı’ya şükür ki destek alabileceğim yeşil deri koltuk vardı. Çünkü dizlerimin bağı her an çözülebilirdi.

“İkiniz tanışıyor musunuz? Mükemmel! Hadi, konuşun,” dedi Bayan Alfaro bizi dürterek. “Hadi, arkadaş olun.” Görevini başarıyla tamamlamanın verdiği sevinçle kocasının koluna girdi. Yaşlı çift aceleyle masasına döndü.

“Oturabilir miyim?” diye sordu Max. Kafamı salladım. Hemen yanımdaki boş iskemleye oturdu. “Şey, bu büyük bir sürpriz oldu. Sanırım bugün görmeyi beklediğin son kişi bendim.”

Sıradışı tesadüfü mizahla ele aldı. “Haksız sayılmazsın. Alfaroları nereden tanıyorsun?”

Gülümsedi. “Kendileri çalıştığım sanat galerisinin bağışçılarından. Yıllardır tanışıyoruz, zamanla en iyi dostlarımdan oldular. Ancak seni tanıdıklarından haberim yoktu.” Güldü. PJ, kahve fincanını önüne koyarken eliyle masanın üstündeki şeker parçalarını temizledi. “Tanrım! Umarım bunun benim kurduğum bir tezgâh olduğunu falan düşünmezsin!”

“Hayır, yani öyle olduğunu sanmıyorum,” dedim gülümseyerek. Aramızdaki etkileşimin böyle samimi bir hal alması çok şaşırtıcıydı.

Max kahkaha attı. “Yemin ederim bu bana da sürpriz oldu, senden daha şaşkınım. İster inan, ister inanma, ama normalde güzel kadınların kahve siparişlerini katletme gibi bir alışkanlığım yoktur.” Yüzünü buruşturdu. “Tanrım, bu hiç de gurur duymadığım bir taktik.”

Kendi kendiyile dalga geçmesi çok şirin ve çekiciydi. “Bu masum bir taktik sayılır.”

“Kusura bakma lütfen. Biraz paslanmışım. Ümitsiz bir vaka olduğum konusundaki şüphelerinin artmaması için lütfen bana biraz yardımcı ol.”

Beni hiç tanımayan biriyle şaka yollu sohbet etmek biraz tuhaftı. Bu da benim için yeni bir şeydi. Bu güzel deneyim hoşuma gitmişti. “Tamam. Seni Haight Caddesi’ne getiren şey neydi?”

“Burada yaşıyorum. Ya sen?”

“Birkaç ay burada kuzenimle kalacağım.”

Gülümsemesi Pier 39’daki kadar muhteşemdi. “Güzel. Galiba burada daha güvenli sularda sayılırız.” Kahvesinden bir yudum alıp dışarı,

Haight Caddesi'ne baktı. "Galiba işleri bir kez daha mahvetmeyi göze alarak bir şey söyleyeceğim. Senin için sakıncası yoksa tabii?"

Kollarımı kavuşturdum ve düşünüyormuş gibi yaptım. "Şey... bilmem ki..."

Max elini kalbinin üstüne koydu. "Sadece bir tek şey, söz veriyorum. Hoşuna gitmezse gitmemi isteyebilirsiniz."

"Tamam, kulağa yeterince makul geliyor. Söyle, lütfen."

Masaya doğru eğildi, ama beni rahatsız edecek kadar çok değil. Sesi ni alçalttı. "Tamam, işte söylüyorum: Aslına bakarsan bu hafta seninle ikinci kere karşılaştığıma mutlu oldum. Seni tekrar görmek çok güzel!" Elmacık kemiklerinin üstü hafif kızarmıştı, yeniden arkasına yaslandı.

Belki de nedeni Annie'nin restoranında aldığım aşırı dozda kafeindi, bilmiyordum, ama resmen başım dönüyordu. Geri çekildim. Cevap vermeye çalıştım, ama bir şey diyemedim. Yüzümde dozunu tam ayarlayamadığım bir gülümseme vardı.

"Bu arada," dedi Max. Tehlikeli itirafından sonra konuyu değiştirmeye çalıştığı belli oluyordu. Elini koyu gri pantolonunun cebine soktu ve bana sıcak, hafif buruşmuş kartvizitini verdi. "İki hafta sonra çalıştığım sanat galerisinin düzenlediği bir sergi var. Gelirsen çok sevinirim. İstersen kuzenini de getirebilirsin."

MAX ROSSI

Haight Kentsel Sanat Galerisi

"Demek adın Max Rossi," dedim içimden. Kartı okudum. Altta da galerinin ilgilendiği sanat dalları listelenmişti. "İlginç görünüyor. Gelip ne iş yaptığını görmeyi çok isterim. Peki, sen hangisisin?"

“Pardon?” Elindeki kartvizitle kafasına vurduktan sonra kartın üstünde bir noktayı işaret etti. “Ah, affedersin. Ben heykeltıraşım. Yani ağırlıkla yaptığım bu. Ama birçok sanat dalıyla da orta düzeyde ilgileniyorum. Kendimi tek bir alanla kısıtlamak istemiyorum. Hatta geçen sezon tiyatro ekibimizi de geliştirdim. Şöyle söyleyeyim, yakın zamanda *Inside the Actor’s Studio’ya* katılabilirim.”

“Anlıyorum.” Kalbim güm güm atıyordu, bir an Annie’nin restoranındaki herkes kalp atışlarımı duyuyor sandım. Saati unutmamıştım. Birazdan Lizzie eve dönecek ve nerede olduğumu merak etmeye başlayacaktı. Üstelik burada gereğinden fazla kalmıştım, sinir sistemim daha fazlasını kaldırmayabilirdi. Şu ana dek kendime hâkim olmayı başarmış ve sohbeti gayet güzel idare etmiştim, ama bu heyecana daha fazla dayanmam zordu.

Max gitmem gerektiğini anlamıştı. Bu yüzden önce o, “Gitsem iyi olacak. Bir saat sonra sanat dersim var. Geç kalıp da onların gazabına uğramak istemem,” dedi.

“Kulağa korkunç geliyor! Tamam, o halde bu civarlarda yine görüşürüz, değil mi?”

Max sandalyeden yere düşmüş gibi gülümsedi. “Seninle karşılaşmalarımızı düşünürsek, sanırım bu kaçınılmaz.” Ayağa kalktı, Alfarolara son bir kez el sallayıp bana döndü. “Seni görmek güzeldi Nell.”

“Seni de Max.”

Max restorandan çıktı ve Clayton Caddesi’ne doğru yürüdü, sonra da gözden kayboldu. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. Önümdeki turtaya baktım, dörtte üçü hâlâ duruyordu. Uzun süre turtaya baktım. PJ, kahve servisi yapmak için yanıma gelince ben de kendime geldim.

* James Lipton tarafından sunulan bir talk showdur. Yapımcılığını ve yönetmenliğini Jeff Wurtz yapar. İlk kez 1994’de yayınlanmıştır. Pace Üniversitesi’nin New York City kampüsünde çekilmiştir. (Çev. n.)

“Hayır... daha fazla kahve istemiyorum. Teşekkürler PJ. Fazla bile içtim.”

PJ yüzüme, kertenkele adamların dünyayı istila ettiğini iddia eden kişilere kuşkuyla bakan insanlar gibi bakıyordu. Uzun uzun beni inceledikten sonra, “Emin misin? Kafeinsiz kahvemiz de var, tabii Annie’den gizlice yürütmem gerekir,” dedi.

“Hayır, teşekkürler. Eve dönsem iyi olacak.”

“Rahatına bak. Turtayı paket yapmamı ister misin?”

“Şey... evet. Lütfen.”

“Tamamdır.”

Kafam karman çormandı. *Az önce olan neydi öyle?* Hafta başı tanıştığımızda Max’in hoş bir San Francisco hatırası olarak kalacağını düşünmüştüm. Vicky’yi eğlendirmek için anlatacağım komik bir hikâye... Ama şimdi Aidan dışında bir erkeğe karşı da kalbimin hızla atabileceğini fark etmiştim. Şimdi onunla tekrar karşılaşmıştık, daha doğrusu Alfaro çiftinin iyi niyeti sonucu tanıştırılmıştık. Komik, nazik ve zeki biriydi... ve benimle ilgileniyordu.

Haight Caddesi’nden Lizzie’nin evine doğru yürüyordum. Elimdeki turta paketi sallanıyordu. Gerçi artık iştahım kapanmıştı. Son bir saat içinde olanları defalarca düşündüm. Şüphesiz çok kibar bir adamdı. Bilmeden doksanlı yaşlarında iki yaşlı çiftin çöpçatanlık tuzağına düşmüştü. Beni utandırmamak için masadan kalkıp gitmemişti ki bu onun düşünceli ve gerçek bir beyefendi olduğunu gösteriyordu.

Ama... konuşurken aramızdaki elektrik, o çekim de neydi? Bu hayal gücümün bir ürünü müydü, yoksa basit bir kimyasal reaksiyon muydu? Seni gördüğüme sevindim derken gerçekten samimi miydi? Yoksa sadece kibarlık ve ağız alışkanlığı yüzünden mi bu cümleyi kurmuştu?

Kendime Yeni Bir Ben-Layem

Gerçek ne olursa olsun, çok heyecanlanmıştım. Hiç aklımda olmayan bir şey yaşamıştım. Fisherman's Wharf'da ayaküstü tanıştığım yabancı hiç beklemediğim bir şekilde mahalle restoranında karşıma çıkmıştı. Üstelik beni sergisine davet etmişti. Ya San Francisco bana birçok sürprizin olduğu bir hoş geldin diyordu ya da... diğer alternatifin ne olduğunu ben de bilmiyordum.

Cole Caddesi'ne varmak üzereyken birden Aidan'ın yüzü gözümün önüne geldi. Aidan'la aramızda inkâr edilemez bir elektrik olduğu kesindi. Ancak bunu başka biriyle de yaşayabileceğimi bilmek çok güzeldi. Geçici bir şey olsa da yine böyle hissedebilmek, bu denli heyecanlanmak muhteşemdi. Aidan ayrıldığımızda bile, ondan vazgeçemediğimi, hep onu beklediğimi düşünüyordu. Bugün yaşadığım şey Aidan'ın ne kadar yanıldığının ispatıydı.

Max Rossi'yle tanışmak kısa süreli bir flörtten öteye geçmeyebilirdi, ama bana hayatımda Aidan Matthews dışında seçeneklerimin de olduğunu göstermişti. Şimdilik bilmem gereken tek şey buydu. Yapmam gereken tek şey arkama yaslanıp yolculuğun tadını çıkarmaktı.

ONUNCU BÖLÜM

Kalbim San Francisco'da kaldı, Tony Bennett

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: vickster1981@me-mail.com

Konu: Yemek!

Selam Vix,

Bu hafta yemek kamyonetlerini keşfettim, eminim gör-sen, sen de bayılırsın!

Lizzie'nin oturduğu yerin yakınında yiyecek satan kam-
yonların yanaştığı bir yer var. Kelimenin tam anlamıyla te-
kerlek üstü ziyafet sofrası. Hatta içlerinden biri sadece Bel-
çika waffle'ı satıyor. Lizzie'yle senin kamyonu soyduğunuzu
hayal edebiliyorum! Bu öğleden sonra oradaydık. Çok lez-
zetli seçenekler var. Sanki annem beni yolun sonundaki tatlı
dükkanına götürmüş de dilediğimi yiyebileceğimi söylemiş
gibi hissettim. Ne yiyeceğime karar vermem tam yirmi da-

* 1926 doğumlu, ABD'li popüler müzik, klasik pop ve caz şarkıcısı. (Çev. n.)

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

kika sürdü. Vietnam yemeği olan Banh Mi* yedim. Baharatlı domuz eti ve kimchee** karışımı bir şey. Ama muhteşem!

Lizzie'yle birlikte çıktığımız şehir turları bitmek üzere. Önümüzdeki pazartesi den itibaren gün boyu yalnız olacağım. Şimdiden gidecek birkaç yer buldum. Bir kısmı hiç görmediğim, diğerleri de tekrar görmek istediğim yerler. Yalnız başıma gezeceğim için çok heyecanlıyım, ama biraz da korkuyorum. Ne olursa olsun bunu yapabileceğimi biliyorum.

Gelişmelerden seni haberdar edeceğim. Umarım hepiniz iyisinizdir tatlım.

Sevgiler,
Nell xxx

Gönderen: vickster1981@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: Re: Yemek!

Süpermiş! Şu an ağzımı sulandı, çok sağ ol Nell.

Belçika waffle'ı satan kamyonda Ryan Gosling'e benzeyen bir adam çalışıyor mu? Lütfen, evet de! Evet dersen yıllardır fantezisini kurduğum şey gerçek olacak 😊

Fotoğraf bekliyorum kızım! Özellikle de Ryan'ın waffle servis ederkenki fotoğrafını. Aslında en iyisi onu kaçır. Gelirken bavula koy ve ANNECİĞE GETİR.

Tek istediğim bu.

Vix xxx

* Vietnam'da ciğer ezmesi, domuz pastırması, yeşil soğan, taze kişniş, salatalık, domates, kıyılmış çin biberi ve rendelenmiş havuç gibi malzemelerle hazırlanan bir tür ekmek arası salata. (Çev. n.)

** Mayalanmış kırmızıbiber ve sebzelerden, özellikle çin lahanasından yapılan geleneksel bir Kore yemeğidir. (Çev. n.)

Vicky'ye, Max Rossi'den bahsetmedim. Henüz erkendi. Kayda değer bir şey olduğunda anlatmaya karar verdim. Max'i tekrar görüp göremeyeceğimi bile bilmiyordum. En iyisi akışına bırakmaktı... yani... neyse... Bu arada Lizzie'ye de anlatmamıştım, ama bu başıma dert açabilirdi. Aslında dün eve geldiğimde neler olduğunu anlatacak fırsatım olmamıştı. Kuzenim direkt yabanmersinli turtanın kalanına odaklanmıştı. Tatlıyı ağzına tıkınca çıkan çiğneme sesinden başka bir şey duyacak durumda değildi. Ah, sevgili kuzenim, tatlılar tanrıçası...

Olanları ona anlatacaktım tabii ki, ama şimdilik Max'le yaptığımız küçük sohbeti kendime saklayacaktım.

"İki tane fistukezmeli waffle, fistukezmesi domuz yağından olsun lütfen?"

"Evet, burada, buyurun."

Ryan Gossling çakması kamyon görevlisi siparişlerimizi uzattı. Verdiği beyannamelerini doldururken duyduğum heves bile, onun çalışma sevkinden fazlaydı. Lizzie'ye waffle'ını uzatırken kıkır kıkır güldüm.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Vicky, waffle servisi yapan adamın Ryan Gossling'e benzemesini ümit ediyor."

Lizzie suratını buruşturdu. "Vay canına! Keşke benzese, o zaman her gün, her öğün burada yerdim. Bence sakın fotoğrafını gönderme. Vicky büyük hayal kırıklığı yaşar."

O öğleden sonra hava biraz bulutluydu, ama Golden Gate Parkı'nın çevresi çok sıcaktı. Öğle yemeği molası vermiş birkaç kişi çimlere yayılmıştı. Onlar da ağaçların gölgesine park etmiş, yiyecek kamyonlarının sunduğu lezzetlerin tadını çıkarmak için gelmişti.

"Turumuzun son gününe geldik."

"Biliyorum." Kuzenim ayak parmak uçlarını çimlere sürttü. "Bensiz gezebileceğine emin misin hayatım?"

“Merak etme, iyi olacağım. Hangi otobüslere bineceğimi biliyorum. Ced bana kesinlikle ayak basmamam gereken bölgeleri tek tek anlattı. Hem daha şimdiden burayı evim gibi görüyorum. Benim için endişelenme Liz. Bu yüzden buraya gelmedim mi?”

Belçika usulü lezzet bombalarını bitirdikten sonra, Haight Caddesi'ne doğru yürümeye başladık. Parkın diğer ucundan geçerken San Francisco'nun en ünlü manzaralarından birini gördük. Burası Bayan Alfaro'nun hayran kaldığı evlerin olduğu yer, Alamo Meydanı'ydı. Buraya kadar gelmişken *Painted Ladies*'i ziyaret etmemek kabalık olurdu. Tarihi ahşap evlerin dış cephesi rengârenk pastel renklere boyanmıştı.

“Acaba Esther Alfaro'nun imrendiği hangisi?” diye sordum Lizzie'ye. Elindeki kameralarla ünlü evleri çekmeye çalışan turist kalabalığının arasından geçmeye çalışıyorduk.

“Bence hangisi olduğu çok da önemli değildir, biri onun olsun yeter,” dedi Lizzie. Sonra telefonu kaldırıp evlerin fonda olduğu bir fotoğrafımızı çekti.

“Turist albümleri için vazgeçilmez bir poz,” dedi sırtarak.

Alama Meydanı ve çevresi rengârenk lüks evlerle doluydu. Aileler, çocuklar ve köpekler... bunun yanı sıra, tur otobüsleri ve dünyanın değişik yerlerinden gelen elinden fotoğraf makinesi düşmeyen turistler vardı. Bir grup Japon turist arkamızdaki çimlerin üstünde zafer işareti yaparak poz verdi. Adamın biri de karısını tuttuğu gibi çimlerin üstünde dans etmeye başladı. Bağıra bağıra Tonny Bennett'in *I Left My Heart in San Francisco* şarkısını söylüyordu. Arkadaşları da onları cep telefonu kamerasıyla kaydediyordu. Geçtiğimiz hafta bu şarkıyı en az yirmi kez

* San Francisco Alamo Meydanı'nda bulunan, Viktorya mimarisine göre inşa edilmiş meşhur sıra evler. (Çev. n.)

duymuştum, ama bu versiyonunu ilk kez dinliyordum, her yerde rastlanmayacak türden bir sahne olduğu kesindi. Adam şarkıyı bitirdikten sonra, turist grubuyla birlikte biz de alkışladık. Lizzie ve bana bakarak başıyla selam verdi.

“Ben Yuuto, Tony Bennett’in kayıp Kyotolu kuzeniyim. Ölene dek onun şarkılarını söyleyeceğim!”

“Bak, evlerden biri satılık,” dedi Lizzie. “Kartpostaldaki manzara resimlerine benziyor.”

“Vaavvv! Orada yaşadığını hayal edebiliyor musun?” Bir an ben de bunun hayalini kurdum. “Masaldan fırlamış gibi görünüyor. Bak, seni uyarıyorum, tazminatım o evi almaya yetmez. Hem her gün bir sürü yabancının evine hayran hayran bakması çok sinir bozucu.”

Lizzie kıkırdadı. “Annemin orada yaşadığını düşünebiliyor musun? Lüks evin bütün pencerelerine kalın tül ve perdeler takardı.”

Sue Teyze’nin Alamo Meydanı’ndaki evlerden birinde olduğunu ve dışarıdan görünmesin diye bütün perdeleri çektiğini düşünmek çok komikti. Bizimkiler bu konuda ona hiç benzemiyordu. Akşam olsa da perdeleri kapatmayı unuturlardı. Richmond’daki evimizin içi günün yirmi dört saati dışarıdan görünürdü. Sue Teyze ve Dave Enişte bize geldiği zaman, babam neden hemen perdeleri çekiyorsun diye ona çıkıştı. Cadde ışıklarını evden gördüğü zaman teyzemin içi hiç rahat etmezdi.

Buraya geleli sadece bir hafta olmasına rağmen burada yaşadığımı hayal edebilmem çok garipti. Kendimi parklarda yürüyüş yaparken, hafta sonları Annie’nin restoranında brunch yaparken, arkadaşlarımla sohbet ederken, barlarda eğlenirken, kitap fuarlarına ve sergilere katılırken hayal edebiliyordum, özellikle *de sergilerde*... Max’in yüzü gözümün önüne gelince elimde olmadan gülümsedim. Onunla bir daha ne zaman ve ne-

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

rede karşılaşacağımı hiç bilmiyordum. Ama en azından bu sefer elimde iki hafta sonra açılacak olan bir sergi daveti vardı. Üstelik Alfarolar yine olaya el atarsa, onu sandığımdan daha erken görebilirdim.

Ancak bugün düşünmem gereken çok daha acil şeyler vardı. Son bir haftadır Lizzie'ye nasıl teşekkür etsem diye düşünüp duruyordum. Bana San Francisco'yu gezdirmesi, iki ay boyunca evinde kira vermeden yaşamama izin vermesi çok hoş bir davranıştı. Aklımdaki planı uygulamanın vakti artık gelmişti.

Kuzenimle ertesi günkü planımızı yaptıktan sonra, genç kızken Lizzie'nin çok sevdiği çikolatalı ve portakallı cheesecake'i pişirmeye karar verdim. Sabah ilk işim Lizzie uyurken evden gizlice çıkmak oldu. Kahvaltı için kahve ve Fransız tostı almak amacıyla Annie'nin restoranına gittim. Siparişlerimin hazırlanmasını beklerken ihtiyacım olan malzemeleri taşımak için Laverne'den yardım istedim. Karşılık olarak da özel tarifimi yazıp verdim. Bütün malzemeleri Lizzie'nin oturduğu apartmanın altındaki dükkânın sahibi Rosita'ya bıraktık, hani şu hoş Meksikalı kadın. Dışarıdayken sürekli cheesecake tarifini düşündüm, nasıl yapacağımı kafamda netleştirdim. Kuzenime yapacağım sürprizin kusuruz olmasını istiyordum.

Eve döndük. Lizzie piyano dersi vermeye başlayacağı öğrenci adayıyla görüşmek için bir saatliğine dışarı çıkacaktı. Harekete geçmek için gitmesini bekledim. Sonra merdivenleri koşarak indim ve Rosita'nın dükkânına bıraktığım alışveriş poşetlerini aldım. Ona da bir dilim vereceğime söz verip eve döndüm. Kek kalıbını ve ihtiyacım olan araç gereçleri bulmak biraz zaman aldı. Lizzie'nin çok tuhaf bir mutfak düzeni vardı. Kek kalıbı pirinç ve noodle paketlerinin altında duruyordu, karıştırma kâsesiye mutfak havlularının olduğu çekmecedan çıkmıştı. Tahta kaşık da buzdolabının arkasın-

daki mutfak önlüğünün cebindeydi. Neyse, zor da olsa bütün araç gereci toparlamıştım. Hemen işe koyuldum, bir gözüm de saatteydi. Lizzie'ye saat beşte Java'nın Mahzeni'nde buluşmayı teklif etmiş-tim. Bu sayede tatlının soğumasına yetecek kadar zamanı kazanma-yı planlamıştım.

Tekrar bir şeyler pişirmek çok güzeldi. Mutfakta çalışırken o kadar çok gülümsedim ki yüz kaslarım sızlayınca ancak fark ettim. Hayatım boyunca beni en mutlu eden şey diğer insanlar için yemek yapmaktı. Leziz bir şeyler yapabilmenin haklı gururu bir yana, birine sürpriz bir tatlı yapmak bile çok heyecan vericiydi. Diğer insanların benim yaptığımı yemekleri iştahla yediğini görmek olağanüstü bir duyguydu. Böyle zamanlarda hep olmak istediğim insan olduğumu, yani kendim olduğumu hissediyordum. Bu şehirde öyle lezzetli şeyler yemiştim ki içimdeki aşçı aşka gelmişti. Son birkaç yıldır ihmal ettiğim yemek pişirme tutkum yeniden hayat bulmuştu.

Hiç alışık olmadığım bir fırını kullanacağım için ilk etapta endişelendim. Endişelerimin yersiz olduğunu cheesecake'in mükemmel piştiğini görünce anladım. Üstünü süslemek için Ghirardelli marka portakallı bitter çikolata erittim. Sıkma torbasına doldurduğum çikolatayı cheesecake'in üstüne ince şeritler halinde sürdüm. Ardından eserimi buzdolabına koydum.

Aceleyle Java'nın Mahzeni'ne gittim, kuzenim hâlâ gelmemiştii. "Duyduğuma göre sen de gizli bir aşçıymışsın," dedi Ced sırtarak.

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. "Sen nereden duydun?"

"Laverne'den. Malzemeleri Rosita'ya bıraktıktan sonra buraya uğradı." Haberlerin bu kadar hızla yayılması hayret vericiydi. Şaşkınlığımı gören Ced kahkaha attı. "Burada çok güçlü bir istihbarat ağı var. Haight Caddesi'ndeki hiçbir haber atlanmaz." Viktorya tarzı siyah kasaya

uzanıp bana bir el ilanı verdi. "Salı günleri burada müzik yapılıyor. Gelirsen çok sevinirim."

El ilanında çoğu orta yaşlı olan adamlar vardı. Gitarları ve seksenli yılların peruklarını andıran garip saçları vardı.

"Bayfinger Grubu demek?"

"Evet," dedi Ced ciddi bir ifadeyle başını sallayarak. "Amerika'nın en iyi *tribute band*'larından biridir. Seksenli yılların kült rock şarkılarını çalıyorlar. Amcamın grubu. Gerçekten çok iyiler! Şarkıları bilmesen bile çok eğlenirsin."

Övgü dolu sözleri duyduktan sonra teklifini reddetmeye cesaret edemedim. "Lizzie'ye söylerim. Eğlenceli olabilir," dedim kibarca. Lizzie'nin gitmemek için bir bahane bulacağını biliyordum, ama ben Ced'in duygularını incitmek istemiyordum.

"Harika. Hadi, sen oturacak bir yer bul. Birazdan zehrini getiririm."

Ah Ced, kelimelerle arası senin kadar iyi biri var mı acaba?

Lizzie telaşla içeri girdi. Yirmi dakika geç kaldığı için defalarca özür diledi. Kahvemizi içerken heyecandan içim içime sığmıyordu. Yaptığım cheesecake'i görünce Lizzie'nin yüzü nasıl bir hal alacaktı acaba? Eve döndüğümüz zaman daha fazla sabredemeyeceğimi anladım.

"Lizzie sana bir sürprizim var," diye ağzımdan kaçtı. Bu sırrı bir saniye daha saklayamayacaktım.

"Gerçekten mi? Ah, Nellie, ne gerek vardı?"

"Evet. Sayende mükemmel bir hafta geçirdim. İyi niyetin ve desteklerin olmasa bu tatil hiç olmayacaktı. Sana o kadar minnettarım ki

* Genellikle ünlü grupların şarkılarının cover versiyonunu çalan, o gruba yoğun hayranlık duyan kişilerce kurulan gruplardır. Amerika'da bu tür grupların sayısı hayli fazladır. (Çev. n.)

bunu anlatmak için sana özel bir şey yapmak istedim. Şimdi..." Mutfağın önünden çekildim. "Hadi buzdolabını aç."

Lizzie kuşku dolu gözlerle bana baktıktan sonra, büyük buzdolabına doğru yürüdü. Buzdolabının kapağını o kadar dikkatli açıyordu ki gören de bubi tuzağı kurulmuş sanırdı. Buzdolabının iç aydınlatması yandığı an öyle bir çığlık attı ki alt katta yaşayan kadın komşusu onun başına bir şey geldiğini düşünüp 911'i arasa yeriydi.

"*Cheesecake!* Ah, Nellie! Aman Tanrım... *cheesecake!*" Önce bana sarıldı, sonra da mutfakta çılgınlar gibi hoplayıp zıpladı. Küçük mutfak dans pistine çevirmişti. Sonra tadına bakabilecek kadar sakinleşti. Ağzına attığı an yüzünde oluşan ifade tam da hayal ettiğim gibiydi. Dünyalar benim olmuştu. Evvvvett! Bu işte hâlâ çok iyiydim! Hâlâ yaptığım yemeklerle insanları zevkten gülümsetebiliyordum.

Lizzie birkaç kalın dilim yedikten sonra kanepeye, yanıma köktü. "Nefis olmuş Nell! Tek kelimeyle müthiş! Görünen o ki sen buradayken hayatımın en güzel zamanlarından birini geçireceğim."

Beğenmesine çok ama çok memnun olmuştum. Amacıma ulaşmanın verdiği huzurun da etkisiyle yüzüm sevinçle parladı. "Ben zaten geçiriyorum."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

*A Spoonful of Sugar**

Tıpkı eskiden olduğu gibi yine yemek yapmak üzerine hayaller kurmaya başladım. Büyük ihtimalle Lizzie'nin mutfağını çok yakında yine kullanacaktım. Artık orada olduğundan bile emin olmadığım bir tutkum yeniden su yüzüne çıkmıştı. Yıllardır içimde uyuyan aşçı uyanmıştı. O akşam uzun zamandır uyumadığım kadar rahat ve huzurlu bir uyku çektim. Sabah da mutlu ve enerjik kalktım. Sanki bedenim ve ruhum baştan aşağı yenilenmişti.

“Sana bir şey itiraf etmem lazım,” dedi kuzenim salona girdiğim an. “Gecenin bir yarısı gizlice mutfağa gittim ve o efsane cheesecake'den bir dilim daha yedim.”

Sabahın köründe yaptığı itiraf hoşuma gitmişti, şok olmuş gibi yaptım. “Lizzie Sullivan, sen ne yaptın böyle?”

“Ama çok güzeldi. Dayanamadım ne yapayım? Buzdolabım içinde bu kadar lezzetli tatlılar saklamayalı ne kadar zaman oldu, haberin var mı? Bu arada biraz düşündüm ve aklıma bir fikir geldi.” Tost tabağını

* Mary Poppins isimli 1964 yılı ABD yapımı fantastik müzikal filmde söylenen ünlü şarkılardan biridir. Türkçe ‘Bir Kaşık Dolusu Şeker’ anlamına gelmektedir. Filmin başrol-lerinde Julie Andrews, Dick Van Dyke, Karen Dotrice gibi isimler oynamıştır. (Çev. n.)

bana uzattı ve birlikte yemek masasına oturduk. “Neden okul sonrası kulüpteki öğrencilerime böyle güzel şeyler pişirmiyorsun? Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar zaten. Eminim ki birkaç tarif öğrenmek çok hoşlarına gidecektir.”

Harika bir fikirdi! San Francisco’nun önüne sunduğu fırsatlardan birine daha tanık olmak hayret vericiydi. “Vitray kurabiye yapabiliriz mesela,” diye bir fikir attım. Lizzie, Sue Teyze, annem ve benim birlikte pasta börekler yaptığımız yaz tatillerini hatırladım. Annemin üstü başı un olurdu, Sue Teyze’nin deniz kıyısındaki evinin mutfağı fena dağılırdı, ama o kadar mutlu olurduk ki...

Bu fikri beğenen Lizzie ellerini kenetledi. “Evet! Belki inanmayacaksn, ama vitray kurabiye yemeyeli yıllar oluyor!”

“Anlaştık o halde. Kulüp ne zaman?”

“Bugün öğleden sonra... aslında genellikle çarşamba günleri toplanırız, ama bu hafta okulda yemek pişirme etkinlikleri var. Bu yüzden sadece bu haftaya mahsus olmak üzere cumaya aldık.”

“Tamam. O halde ben malzeme listesini hazırlamaya başlayayım. Yalnız bana kaç çocuğun yemek pişireceğine dair yaklaşık bir sayı vermen lazım. Sonra da birlikte alışverişe gitmeliyiz.”

Kahvaltıdan sonra gereken malzemeleri almak için dışarı çıktık. Kurabiye'nin ortasında cam gibi görünecek kısmı yapmak için meyveli bonbon ve yumuşak şeker aldık. Alışveriş yaparken kafamdaki tarifi düşünüp ortaya çıkacak şeyin hayalini kurmayı ne kadar özlediğimi fark ettim. Woodford’da ev arkadaşlarımla paylaştığım eve ilk taşındığım zaman neredeyse her hafta sonu mutfığa girerdim. Yaptığım kekler, kurabiyeler, turtalar ev arkadaşlarımla aklını başından alırdı. Bir süre sonra Aidan’la sevgili olduk ve tatlı ustalığım onun mutfağına taşındı. Pazar sabahları erkenden kalkar, o uyurken çeşit çeşit tatlılar, kurabiyeler yapardım.

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Şimdi beni görse, acaba ne düşündü? Her şeyi en ince ayrıntılarına kadar planlamadan hareket etmeyen o mantık abidesi kız artık çok farklı biriydi. Plansız yaşayacak ve yeni şeyler deneyecek kadar cesurdu. İçten içe acaba bu değişimimden hoşlanacak mı diye merak ediyordum. Sonra hâlâ Aidan'ı düşündüğüm için kendime kızdım. An itibariyle hayatımdaki her şey sadece benimle ilgiliydi, öyle olmak zorundaydı. Benden başka kimsenin önemi yoktu. Çünkü bu benim hayatımdı.

Lizzie'nin dairesine dönünce malzemeleri çocuk sayısına göre bölüştürdük. Renklerine göre ayırdığımız bonbon şekerleri parçaladık. Bunu yapmayalı uzun yıllar olmuştu, ama hâlâ o zamanlardaki kadar eğleneliydi. Ardından malzemeleri poşetlere yerleştirdik. Okul sonrası toplantiya yetişmek için Mission District'e giden otobüse bindik. Okul, otobüsten indiğimiz yerden sadece bir blok ötede olduğu için yolun o kısmını yürüdük.

Sacred Heart İlkokulu dış görünüş itibariyle ilkokuldan çok üniversiteye benziyordu. Lizzie bana bunun bölgedeki diğer okullar içinde en küçüğü olduğunu söylemişti. Okulu görünce diğer okulların büyüklüğünü hayal bile edemedim. Aileler okulun önünde çocuklarını bekliyordu. Çoğu anne baba, Lizzie'yi eski bir arkadaşımı gibi selamladı, ona karşı çok sıcaktı.

"Burası gerçek bir vakıf okulu," diye açıkladı Lizzie asfalt patikada yürürken. Kısa süre sonra da okulun girişindeki taş merdivenlere vardık. "Okul yönetiminde etkin olmak için aileler teşvik ediliyor. Okula bağış toplamak amacıyla yıl boyunca bir sürü etkinlik düzenleniyor. San Francisco'da çalıştığım okullar içinde en sevdiğim bu diyebilirim."

Binaya girdik. Zemini çinilerle kaplı uzun koridorun iki yanındaki kapılar sınıflara açılıyordu. Duvar diplerinde koyu gri rengindeki kilimli öğrenci dolapları duruyordu. Üstlerinde rengârenk çıkartmalar, resim-

ler ve dolabın sahibi öğrencinin adının yazdığı etiketler vardı. İçerisi dezenfektan kokuyordu. Kapalı sınıf kapılarının ardından gülüşme ve konuşma sesleri geliyordu.

“Okul sonrası kulübe katılan çocuklar kaç yaşında?” diye sordum.

“En küçüğü altı, ama büyük bölümü yedi ila on yaşında. Çocukların hepsi her hafta gelmiyor. Ancak ebeveynleri akşam saat altıya kadar çalışan çocuklar hep burada, yaklaşık yirmi kişilik bir esas kadro var diyebiliriz. Onları çok seveceğinden eminim. Hepsi de harika çocuklar.”

Koridorun sonuna gelince sağa döndük ve okulun ana giriş salonuna vardık. Sonra arkamızdan biri seslendi. Lizzie durup arkaya baktı.

“Hey Lizzie!”

Arkamı dönünce önce kuzenimin yüzündeki geniş gülümsemeyi, sonra da en az onun kadar içten gülen yakışıklı adamı gördüm. Adam hızlı adımlarla bize doğru yürüdü. Mavi beyaz kareli gömlek ve lacivert pantolon giymiş, lacivert kravat takmıştı. Bana Jamie Foxx’u* hatırlattı. Çok kısa saçları yüzünden yaşını tahmin etmek zordu, ama ıslıl ıslıl bakan çikolata kahvesi gözleri ve rahat yürüyüşü Jamie Foxx’u çok andırıyordu.

Lizzie, “Merhaba Tyler,” diye selam verdi. Yüzünün kızardığı dikkatimden kaçmadı.

“Seni yakalamayı ümit ediyordum. Okul Aile Birliği sanat konulu yaz kampı için çalışmalarla başlamamızı istedi. Kamp planları için en yakın zamanda bir araya gelebilir miyiz?”

“Tabii ki.” Lizzie sarı saçlarını kulağının arkasına attı ve mutlu bir şekilde kafa salladı. Tyler gülümseyerek ellerini pantolonunun ceplerine soktu. O an kuzenimin hayatına dair aslında çok az şey bildiğimi fark ettim.

* Asıl adı Eric Marlon Bishop olan ABD’li erkek sinema sanatçısı. (Çev. n.)

Tyler ona baktığını anladı ve hemen öne doğru yürüdü. “Kusura bakma lütfen. Arkadaşıma hoş geldin demeyi unuttum. Merhaba, ben Tyler Palmer... Sacred Heart İlkokulu’nun müdürüyüm.”

Uzattığı eli sıktım, benim elim onunkinin yanında cüce eli gibi kaldı. “Nell Sullivan. Lizzie’nin kuzeniyim.”

“Ah, tabii ya. Lizzie onu ziyaret edeceğinden bahsetmişti. Okuluma hoş geldin.”

“Nell çok iyi bir aşçıdır, özellikle de pastane ürünlerinde harikalar yaratır,” dedi Lizzie ve elindeki malzeme dolu poşetleri Tyler’ın görmesi için havaya kaldırdı. “Bugün çocuklarla kurabiye yapacak.”

“Madem kurabiye yapılacak, buralardan çok uzaklaşsam iyi olur.”

“İstediğin zaman gelip bize katılabilirsin Ty.”

Zil çalınca Tyler saatine baktı. “Ooo, acele etseniz iyi olur. Çocuklar birazdan başınıza üşüşür. Seninle tanıştığımıza memnun oldum Nell. Lizzie seni daha sonra ararım, olur mu?”

“Evet. Sonra konuşuruz.”

Çocuklar sınıflardan koşarak çıkmaya başladı. Heyecanlı sesleri ve enerjileri ortamın havasını bir anda değiştirdi. Lizzie’yle birlikte okulun daha sakin bir koridoruna geçtik.

Dikkatli dikkatli kuzenime baktım. “Demek arkadaşın Tyler bu? Hayatındaki tek erkeğin Pablo olduğunu düşünmekle hata mı yaptım acaba?”

Lizzie yine kızardı. Alışveriş poşetlerini duvarın yanındaki masanın üstüne bıraktı. “Sen de çok iyi biliyorsun ki Pablo’ya asla ihanet etmem.”

“Bana masal anlatma Lizzie. Aranızdaki elektrik o kadar güçlü ki Büyük Hadron Çarpıştırıcısı’nın* enerji ihtiyacını bile karşılar.”

* CERN’de 2008 yılında devreye girip yüksek enerjili parçacık fiziği deneyleri yapılmasına imkân verecek bir projedir. İsviçre-Fransa sınırında, daha önce kullanılmış olan ve yerin 100 m altında, çevresi 27 km uzunluğunda olan LEP tüneline kurulmuştur. (Çev. n.)

Lizzie düşünceli gözlerle bana baktı. “Dediğin şey çok zor... evet, Ty çok etkileyici bir adam. Ondan hoşlanmıyorum desem yalan söylemiş olurum. Ama bugüne dek sadece bir kez çıktık. O da eskide kaldı.”

“Sadece bir kez mi çıktınız? Bana bundan hiç söz etmedin. Sadece okul sonrası kulüplerin programıyla ilgili sana yardımcı olduğunu sanıyordum. Az önce gördüklerime dayanarak söylüyorum ki o sana başka konularda da yardımcı olmak için can atıyor.”

“Nell! Neler diyorsun öyle! Umarım haklısındır.” Lizzie güldü. Bu itirafın üzerine konuyu kapatacağımızı anlamıştım. “Tamam, şimdi bu masaları koridora çıkarmamız lazım. Her masaya dört sandalye koyacağız. Ben bu bölüme uzun bir masa koyacağım ki kurabiye yapımını net olarak gösterebileyim.”

“Kurabiyeleri nerede pişireceğiz?”

Lizzie bir kapıyı açtı ve bana içinde dört adet ocağın bulunduğu küçük odayı gösterdi. “Burası okulun ev konseptli özel odası.” Kapı eşiğinde dikildi. “Burada olman gerçekten çok güzel Nell. Normalde burayı kimseyle paylaşmam.”

“Tyler dışında sanırım...” Kuzenimin bana doğru attığı önlükten kafamı eğerek kurtulabildim.

“Uslu ol ve onu tak.”

Önlüğü yerden aldım ve ön tarafındaki kulüp logosu işlemlerini görmek için açtım:

Spoonful of Sugar Kulübü

“Beğendin mi?”

Kafamı salladım. “Bence harika.”

Saat neredeyse dörde geliyordu. Koridorun çift kanatlı kapısından gelen seslere bakılırsa, çocuklar birazdan burada olacaktı. Lizzie’yle birlikte değişik faaliyetler için koridorda gerekli düzenlemeleri yaptık. Lizzie bunlara “Süper Faaliyet Alanları” diyordu. Çocuklar müzik, resim, oyun, hikâye, aşçılık gibi çeşit çeşit aktiviteyle ilgilenabiliyordu. Kulüp aktivitelerini hazırlamaya yardımcı olmak için birkaç gönüllü daha geldi. Mesela Miguel ve Poppy Gimenez, kendileri her hafta grupta gönüllü olarak çalışan bir karıkocaydı. Hem de bunu çocukları ilkokulu bitireli yıllar olduğu halde yapıyorlardı. Öğrendiğim kadarıyla üniversiteye giden iki oğulları vardı. Sonra kızı bu okulda okuyan Sam Yip vardı ve Astrid Vinter, dört çocuğundan üçü lisede, biri de bu ilkokulda okuyan bir anneydi. Okul aktivitelerine verdikleri candan destekten ve her şeye pozitif yaklaşımlarından çok etkilenmiştim. Evlerindeki aksine burada büyükler çocuklarla arkadaş gibiydi. Okul yönetimi hem çocukların diledikleri aktivitelerle ilgilenmesini hem de ebeveynlerin kulüplerde gönüllü olarak çalışmasını teşvik ediyordu. Spoonful of Sugar Kulübü’nün, kısaca “S-O-S Kulübü”nün ki herkes bu kısaltmayı kullanıyordu, gönüllü çalışanları bana her hafta yapılan organizasyonları iple çektiğini, bu kulübün çocukların gelişiminde çok faydalı olduğunu söyledi.

“Bu kulüpte çalışırken kendimizi topluma hizmet ediyor gibi hissediyoruz,” dedi Poppy, Süper Faaliyet Alanları’nın levhalarını iğneyle tuttururken. “Benim çocukluğumda böyle bir şey yoktu. Lizzie bu ilkokula çok özel bir şey kazandırdı, çocukların elinde böyle bir imkân olması beni çok mutlu ediyor.”

“Üstelik her etkinlikte insan kendini ünlü biri gibi hissediyor,” dedi Astrid gülerek yanımıza gelirken. “S-O-S Kulübü’nde geçirdiğim bir saat boyunca çocuklarla o kadar çok kucaklaşıyorum ki kendi ailemle bile bir yılda bu kadar sarılmamışımdır. Çocuklar çok tatlı... sadece burada olmamız bile onları mutlu etmeye yetiyor. Bundan âlâ iş memnuniyeti olur mu?”

Lizzie ekibine gülümseyerek baktı. “Tamam, zaman geldi. Hazır olun!” Kapıyı açınca küçük çocuk kalabalığı içeri hücum etti. Gönüllü çalışanların her birine bir beşlik çaktılar. Montlarıyla okul çantalarını kapının yanındaki masanın üstüne koyup sevdikleri yerlere geçtiler. Bu hengamenin ortasında Lizzie sakın sakın gezindi ve listedeki isimlerin karşısına tik attı. Bütün çocuklar oturunca ellerini kaldırdı, çocuklar da aynısını yaptı ve gürültü bir anda kesildi.

“Tamam! Herkese merhaba. Bugün aramıza yeni katılan bir arkadaşımız var. Herkes Nell’e merhaba desin.”

Beni işaret etti. Çocuklar koro halinde, “Merhaba Nell,” diye bağırırken elimle onları selamladım.

“Nell bizim pasta kraliçemiz,” dedi Lizzie sırtarak. “Kısaca S-O-S Kulübü’nün aşçıları bugün çok şanslı gününde.”

Hoş geldin merasiminden sonra Miguel çocukları ortama ısındırmak için küçük bir oyun oynattı. Ben de o arada küçük mutfığa gidip fırınların hepsini olması gereken sıcaklığa getirdim. Şaşırtıcı bir biçimde çok gergindim, ancak Lizzie’ye yardım ediyor olmanın huzuru daha ağır basıyordu. Fırın tepsilerini hazırladım. Karıştırma kâselerini, ahşap kaşıkları ve merdaneleri alıp koridora geri döndüm.

“Sen İngilizsin değil mi?”

Kafamı kaldırıncaya kapı eşiginde dikilen küçük bir kız gördüm. Simsiyah kıvrıkcık saçları başının tepesinde topuz yapılmıştı. Pembe beyaz

çizgili, uzun kollu bir bluzun üstüne kolsuz kot bir elbise giymişti. Altında da parlak pembe külotlu çorap ve mavi renkte konçlu spor ayakkabı vardı.

“Merhaba,” dedim. “Haklısın, İngilizim.”

Küçük kızın çikolata kahvesi gözleri büyüdü. “Mary Poppins gibi konuşuyorsun!”

Gülerek, “Sahiden mi?” dedim.

“Kesinlikle.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Teşekkür ederim.”

Omuz silkti. “Bence de... benim adım Eva.”

Gözlerime gülümseyerek bakan küçük kızın özgüveni beni çok şaşırtmıştı. “Merhaba Eva. Benim adım da Nell. Bugün benimle tatlı pişirecek misin?”

“Evet, ama mükemmel bir aşçı olduğum konusunda seni uyarmalıyım.”

“Gerçekten mi?”

“Hı hı. Beş yaşımdan beri mutfağa giriyorum.”

“Vaavvv. Peki, şimdi kaç yaşındasın?”

“Sekiz, ama çok yakında dokuzuma gireceğim.”

“O zaman sen bu konuda uzmansın.”

Eva mutfakta gezinerek fırın tepsilerini incelemeye başladı. “Lizzie geleceğini söylemişti. Hep birlikte senin için bir tabela hazırladık. Gördün mü?”

Kafamı salladım. “Evet, çok güzeldi.”

“Bence çok abartılı,” dedi burnunu kırıstırarak. “O tüyleri koymak Maya ve LeSean’ın fikriydi. Bana kalırsa payetler yeterliydi.”

Gülümsedim. “Tüyleri sevmiyor musun?”

“Yoo, bence süs amaçlı kullanılabilir, ama kıyafetlerde, tabelalarda

değil. Maya benim en iyi arkadaşım, ama tüyleri kullanmakla büyük hata yaptı. Tabelanın etrafına tüy yapıştırmak çok aptalca. Bunları pişirme alanına götürmemi ister misin?”

“Evet, lütfen. Zahmet olmayacaksa tabii?”

Eva fırın tepsilerini, ben de karıştırma kâseleriyle mutfak aletlerini aldım. Birlikte koridora döndük. Lizzie pişirme alanında geziniyordu, bizi görünce gülümsedi.

“Demek Eva’yla tanıştın?”

“Evet. Havaalanındaki hoş geldin tabelası hakkında konuşuyorduk.”

“Ah, evet. O tabela yapılırken burada küçük çaplı bir tartışma yaşandı. Eva, bugün Nell’in asistanlığını sen yapar mısın? Ona yardım edecek becerikli birine ihtiyacı var, çırpma konusunda çok iyi olduğun biliyorum.”

Eva’nın gözleri parladı. “Gerçekten olabilir miyim?”

Kafamı salladım. “Tabii ki. Bu işi bilen birine gerçekten çok ihtiyacım var.”

“Oley! Hemen gidip Maya’ya söyleyeceğim. Çok kıskanacak.”

Eva koşarak uzaklaşırken Lizzie kafasını salladı. “İşte, bizim Evamız bu.”

“Muhteşem bir çocuk! Çok sevdim.”

“Eva gerçekten harika bir çocuk. Demek istediğim hepsinin ayrı ayrı müthiş özellikleri var, ancak bir iki tanesi diğerlerinin arasında güneş gibi parlıyor. Yıldız öğrencilerimizden biri JJ, bak, orada. Başında kırmızı beyzbol şapkası olan kısa boylu Çinli çocuk. Çok şirin, değil mi? Eva da diğer yıldızımız. Yemin ederim bazen sekiz yaşında bir kızla değil de kırk yaşında olgun bir insanla konuştuğumu sanıyorum. Öyle şeyler söylüyor ki... bence buradaki herkesten çok daha zeki...” Omzunun üstünden oyunu bitirmek üzere olan Miguel’e baktı. “Gitsek iyi olacak. Birkaç dakika sonra kurabiye yapmaya hazır mısın bakalım?”

Masanın üstündeki malzemelere baktım, birden mideme küçük çaplı bir kramp girdi. “İstedğin zaman başlayabiliriz, ben hazırım.”

Bir grup çocuk masanın etrafına toplanıp kollarını sıvadı. Her hareketimi heyecanlı gözlerle izlemeye başladılar. Eva malzemelerin ambalajını açmama yardım etti, adım adım tarifi yapmaya koyulduk. Bisküvi hamuru yoğrulurken çocuklar gülümseyen gözlerle izledi. Hepsinin elleri una bulanmıştı. Kül sarısı saçlı ve beyaz tenli Maya, Eva’nın tam karşısında oturuyordu. Yaptığım her şeyi soluksuz izliyordu. Kesici ve kalıpları aralarında paylaştılar. Fırın tepsileri çiçek şekilleriyle dolmaya başladı. Üstleri açık kurabiye hamurları doldurulmayı bekliyordu. Kırık bonbon şekerlerle dolu poşeti uzattığım an çocuklar bana aklımı kaçırmışım gibi bakmaya başladı. Tarif gereği bunu yaptığımızı, her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Hâlâ tam ikna olmamışlardı, yine de talimatlarımı yerine getirdiler. Bonbon şekerleri parmaklarının arasına alırken çok eğleniyorlardı.

“Yeşil bir canavara benzedim!” diye haykırdı JJ. Parmaklarının arasını yeşil şekerle kaplayınca hayatımda gördüğüm en şirin canavar olmuştu.

“Yapış yapış,” dedi Maya kıkırdarak. “Ellerim çilek gibi kokuyor.”

“Bunun işe yarayacağından emin misin?” diye sordu Eva. Portakallı şeker kaplı parmaklarını havaya kaldırdı. “Bu İngiliz tarifi mi?”

“Göreceksin,” dedim. Fırın tepsilerini küçük mutfağa götürüp fırınlara yerleştirdim.

Bisküvilerin pişmesini beklerken çocuklarla birlikte pişirme alanını temizledik. Ortaya nasıl bir şey çıkacak diye merak eden çocukların heyecanı her geçen dakika daha da artıyordu.

“İngiltere’de de bu kurabiyelerden yapıyorlar mı?” diye sordu JJ, madlen çikolata gibi yuvarlak gözleriyle bana bakarak.

“Evet, yapıyoruz, ama bugün yaptığımız şey normal kurabiyelerden çok bisküviye benziyor.”

Beyzbol şapkasının altındaki kaşlarını çattı. “Bunlar büyükannemin yaptığı bisküvilere hiç benzemiyor.”

“Gravy sosla yenen bisküvileri mi kastediyorsun?” diye sordu Lizzie, Astrid’le birlikte yanımıza gelerek. Elllerinde bir sürü karton poşet vardı. Çocuklar kurabiyeleri evlerine götürmeden önce bu poşetleri de süsleyecekti.

JJ kafasını sallayınca Lizzie bana bakıp gülümsedi. “Bunu daha önce söylemeliydim. Amerika’daki bisküviler sıcak çöşeğe benziyor ve gravy adı verilen bir çeşit sosla birlikte yeniyor. Ancak bizim İngiltere’de etlerin yanında kullandığımız gravy sosu gibi değil. Biraz kafa karıştırıcı olduğunun farkındayım.”

“İngilizsen evet, ama bizim için sorun yok,” dedi Astrid gülerek.

On dakika sonra fırının alarmı çaldı, çocuklar anında etrafıma toplandı.

“Tamam çocuklar. Sihirli bir gösteriye hazır mısınız?”

Hep bir ağızdan, “Eveetttt!” dediler.

Vitray kurabiyeleri fırından çıkarırken çok heyecanlıyım. Tepsiyi çocuklara göstermek için koridora götürdüm. Bonbon şekerler eriyip cam gibi parlak olmuş, tepsinin içi renk cümbüşüne dönüşmüştü. Çocukların şaşkın ve hayran bakışları çok hoşuma gitmişti. Özellikle de Eva, daha önce bu kadar harika bir şey görmemiş gibi hayretle bakıyordu. Çocuklardan bir kez daha masanın etrafındaki yerlerine geçmelerini istedim. Vitray kurabiyeleri onları yapan minik aşçıların olduğu yere götürdüm. Son dokunuş olarak bisküvilerin kenarlarına tarçınlı toz şeker serpтік.

Kulüp etkinliği göz açıp kapayıncaya kadar sona ermişti. Astrid bisküvileri süslü karton poşetlere yerleştirmeme yardım etti.

“İyi zaman geçirdin mi?” diye sordu Astrid.

“Evet. Çok eğlenceliydi.”

“Nell, bak senin resmini yaptım!” dedi Maya gururla. Çizdiği şey insandan çok, yüzü olan bir çiçeğe benziyordu. Karton poşetin üstünde pastel boyalarla beni ölümsüzleştirmek istemesi beni çok duygulandırdı.

“Vaavvv! Bu harika. Yüzüme kocaman bir gülümseme kondurmuşsun.”

“Çünkü hep gülümsüyorsun,” dedi Maya. Ardından bütün dikkatini sanat eserine verdi.

Yemek yaparken duyduğum mutluluğu küçücük bir çocuk bile fark etmişti. Küçük bir detay gibi görünse de aslında çok önemli bir noktayı yakalamıştı. Evet, bu öğleden sonra kurabiye yaparken çok ama çok mutlu olmuştum. Bu tutkumu minik kalplerle paylaşmaksa paha biçilemezdi.

“İyi ki geldin,” dedi Astrid. “Çocuklar etkinlik boyunca senden konuştular. Katılımcıların S-O-S Kulübü dışında da bir hayatları olmasına bu kadar şaşkınlıkları çok tuhaf. Mesela onlar sadece bu okulda okuyan en küçük çocuğumu tanıyorlar. Geçtiğimiz dönem büyük kızımı görünce yüzlerindeki şaşkınlığı görmem lazımdı. Başka çocuklarım da olabileceği akıllarına bile gelmemişti. Bu arada Lizzie’ye de tapıyorlar. Bugünkü gözlemlerime dayanarak söylüyorum, senden de çok hoşlandılar.”

“Burada çok güzel karşılandım, herkes çok iyiydi. Harika bir kulüp!”

Astrid hafifçe omzuma vurdu. “Evet, öyle. Umarım San Francisco’da kaldığın sürede seni tekrar aramızda görebiliriz.”

Aileler gelmeye başlamıştı. Eva koridordaki kapıya doğru koştu, sonra yanında güzel bir kadınla geri döndü.

“Anne, bak, bu Nell. İngiltere’den geliyor. Mary Poppins gibi konuşuyor!”

Kadın gülümseyince anne ve kızın birbirine ne kadar benzediği dikkatimi çekti. “Eva seninle tanışmak için sabırsızlanıyordu,” dedi annesi. “O film yüzünden İngiltere’ye büyük bir hayranlık duyuyor. Bu arada merhaba, ben Shanti.”

Kadının elini sıktım. Bu sırada Eva etrafımızda zıplayarak annesine o gün olanları; pişirdiğimiz kurabiyelerin JJ’in büyükannesinin yaptığı bisküvilere hiç benzemediğini, parçalanmış şekerlerin fırına girince berbat olacağını sandığını anlattı. Annesi bir yandan kızına cevap vermeye çalışırken, diğer yandan da bana Eva’nın büyükannesinin geçen Noel’de *Mary Poppins* filmi hediye ettiğini, o günden beri bunun Eva’nın en sevdiği film olduğunu anlattı.

“Korkarım Eva İngiltere’de yaşayan herkesin Julie Andrews gibi konuştuğunu ve eski salon kıyafetleri giydiğini sanıyor. Böyle olmadığını ona defalarca anlattım, ama...”

“Keşke Londra filmdeki gibi bir yer olsa,” dedim. “Çatı üstünde dans eden tipler ve Dick Van Dyke gibi insanlar olsa, çok eğlenceli bir şehir olurdu.”

Eva ve annesi gittikten sonra birinin pantolonumu çekiştirdiğini hissettim. Kafamı eğdiğimde JJ’in bana baktığını gördüm. Kollarını bana doğru uzattı. Bir an ne yapacağımı bilemeyeyek Lizzie’ye baktım. O da bana ona sarılmamın iyi olacağını işaret etti. Eğildim, JJ bütün gücüyle dizlerime sarılınca az kalsın yere yuvarlanıyordum. O esnada annesi sırt çantasını, montunu ve kurabiye poşetini tutuyordu.

“Vaayyy, az önce meşhur JJ sarılmasına nail oldun. Umarım bunun ne büyük onur olduğunun farkındasıdır,” dedi annesi.

“Gurur duydum,” dedim ve hafifçe JJ’in sırtını sıvazladım. Onlar da gidince Lizzie’ye, “Aman Tanrım, ne şirin bir çocuk!” dedim.

“Öyledir. Bazen içimden onu yemek geliyor. Annesi de harika bir kadın.” Bana yaklaşıp sesini alçalttı. “Aslına bakarsan olağanüstü insanlar. JJ’in babası geçen yıl kanserden öldü. Esasen sadece babasını değil, neredeyse her şeylerini kaybettiler; evlerini, aile şirketlerini, güvenliklerini... Bir süre Tenderloin’de korkunç bir apartmanda yaşadılar. Şu kadarını söyleyeyim, ne sen ne de ben gündüz saatlerinde bile oraya ayak basmayız. Ayrıca JJ, annesinin bir soyguncunun saldırısına uğradığına tanık oldu, Noel’den hemen önceydi. Hiçbir çocuk böyle bir şey yaşamamalı, özellikle de sekiz yaşındaki küçük bir çocuk. Ama Tyler okula yakın bir yerde ev bulmaları için onlara yardım etti. Artık ikisi de çok daha mutlu.”

JJ ve annesinin arkasından bakakaldım. Katlanmak zorunda kaldıkları acıları duyunca şok olmuştum. Güzel kadın ve sevimli oğlu koridorun geniş merdivenlerinden iniyordu. Anne oğulun yaşadığı korkuları ve zorlukları değil anlamak, hayal bile edemiyordum.

Lizzie üzüldüğümü görünce elini omzuma attı. “İşte, bu yüzden bu kulüp çok ayrıcalıklı bir yere sahip. Çocuklara eğlenceli bir saat yaşıyoruz, ancak daha da önemlisi onlara güven, istikrar ve sevgi veriyoruz. Çocuklarının burada güvende olduklarını ve güzel zaman geçirdiklerini bilmek ailelerinin de içini rahatlatıyor. Ne yazık ki dışarıdaki hayatlarına pek bir etkimiz olamıyor, ama haftada sadece bir saatliğine de olsa onlara ne kadar mükemmel olduklarını gösteriyor, sadece eğlenmeleri için yapacak bir şeyler veriyor ve çocukluklarının tadını çıkarmalarına izin veriyoruz.”

Bütün çocuklar gittikten sonra ben, Lizzie ve gönüllü kulüp çalışanları etrafı topladık. Bütün eşyaları koridorun ortasında bir araya

getirdik. Yorgunluktan ölüyordum, ama çok mutluydum. Çocuklarla arkadaşlık yapmanın bana bu kadar iyi geleceğini tahmin etmemiştim.

“Umarım seni yine aramızda görürüz Nell,” dedi Miguel. “Yeni yüzler görmek çocukların çok hoşuna gidiyor.”

Burada daha çok keyifli zaman geçirme fikri hoşuma gitmişti. “Daha yedi hafta buradayım. Tekrar davet ederseniz seve seve gelirim.”

Astrid, Sam, Poppy ve Miguel tezahürat yapar gibi hep bir ağızdan beni yeniden görmek istediklerini söyledi. Samimi tekliflerini kabul ederken, Lizzie’nin gurur dolu gülümsemesini fark ettim.

Okuldan çıkınca Lizzie, en sevdiği burrito restoranına gitmeyi teklif etti, sadece birkaç blok ötedeydi. İyi baharatlı et, peynir, pirinç, kırmızı ve yeşil acı biber sosuyla dolu olan devasa burritolarımızı yerken kulüpten, çocuklardan ve bugünkü etkinliğin ne kadar verimli geçtiğinden konuştuk.

“S-O-S Kulübü’ne katıldığın için çok mutluyum,” dedi Lizzie burritosunu ısıırken. “Çoğu insan gelmemek için bin bir bahane bulur. Çocukların hepsi harika, ama bu yaştaki çocuklarla daha önce iletişim kurmamış biri için kulüp etkinliği korkutucu olabilir.”

Hayır anlamında kafamı salladım. “Aslında hiç de korkutucu değil, hatta çok sevdiğimi bile söyleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse bu kadar güzel zaman geçireceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. O ufaklıklarla kurabiye yapmak harika bir şeydi. Bana çocukken yaptığımız kurabiye ve tatlıları hatırlattı. Birlikte karıştırdığımız malzemelerin fırından lezzetli kurabiyeler olarak çıkması büyüleyiciydi.

Kuzenim sırtıarak bana baktı. “Sen doğuştan yetenekli birisin Nell. Çocuklar sana hayran kaldı, özellikle de Eva.”

¹ Tortilla ekmeğinin içine fasulye püresi, et, tavuk, peynir gibi malzemeler konarak yapılan, dürüme benzer bir tür Meksika yemeği. (Çev. n.)

“Çok zeki bir çocuk...” Çocuğun sekiz yaşından çok daha büyük-müş gibi laflar ettiğini hatırlayınca ben de kuzenim gibi sırtıtmaya baş-ladım. “Bu arada annesi ne kadar göz kamaştırıcı öyle?”

“Evet. Shanti Michaelson üstüne ne giyerse giysin, hep şık ve asil görünen kadınlardan. Eva’nın annesinin güzelliğini aldığını sen de fark etmişsindir. Neyse... bahse varım San Francisco’ya gelirken okul son-rası yapılan bir kulüp etkinliğine gönüllü olarak katılacağını hayal bile etmemişsindir.”

Evet, etmemiştim, ama San Francisco’nun bana sayısız sürpriz ha-zırladığını görüyordum, kim bilir, daha nelerle karşılaşacaktım. Daha şimdiden bir sonraki etkinlikte çocuklarla paylaşacağım tarifi düşün-meye başlamıştım. Bu düşüncemi fark edince, uzun zaman sonra ilk kez kendimi başarılı hissettim. Bu çok güzel bir duyguydu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Haight-Ashbury'nin eşi benzeri olmayan yönleri

“*G*ünaydın Nell.”
“Günaydın.”

Rosita, yani Lizzie'nin oturduğu apartmanın altındaki dükkânın sürekli gülümseyen sahibi, dükkâna girdiğimi görünce her zamanki gibi gülümsedi. Yoğun ahşap kokusu, baharatlı mumların aroması burun deliklerimin içine işledi. Lizzie'ye sürpriz yaparken bana yardım ettikten sonra, Rosita beni bir fincan bitki çayı içmeye davet etmişti. Hislerimde yanılmıyorsam yavaş yavaş arkadaş oluyorduk.

Sabah pişirdiğim hindistancevizli ve tarçınlı kurabiyelerle dolu ta-
bağı Rosita'ya verdim. “Buyur bakalım. Bugün yeni bir tarif denedim.”

“Ah *chiquita*,^{*} harikası!” Hâlâ sıcak olan kurabiyelerden bir tane aldı. “Bu kurabiyeden öte bir lezzet, nefis!”

Yeni arkadaşımın küçük hediyemi beğenmesine sevinmiştim. “Nasıl buldun?”

“Çok lezzetli. Sen çok yetenekli bir genç bayansın. Bu kurabiyelerin yanına çay iyi gidecek.” Cam kapaklı çay kutusunu açarak iki poşet çay

^{*} İspanyolca küçük, şirin kızlara seslenme sözü. (Çev. n.)

çıkardı. “Limonlu yeşil çay, bu hafta geldi.”

Rosita çayı hazırlarken dükkânın içindeki kıyafet, çanta, şal, rengârenk mum ve duvarlardaki resimlere göz attım. “İşler nasıl gidiyor?”

Rosita omuz silkti. “Şimdilik durgun. Zaten turistler öğleden önce gelmez. Dün bir Japon kafilesine elimdeki bütün batık tişörtleri sattım. Beni tebrik edebilirsin yani.” Bana üstünde simge olan bir kupa verdi. Haight Caddesi’ndeki neredeyse bütün dükkânların vitrinlerinde bu sembol vardı.

Limonlu bitki çayı mis gibi kokuyordu, kurabiyelerin içindeki tarçınla çok uyumluydu. “Bu çaydan birkaç poşet alsam iyi olur,” dedim limon kokusunu içime çekerek. “İçtiğim onca kahveden sonra sinir ve sindirim sistemime iyi gelecektir.”

“Bir kutu alabilirsin,” dedi Rosita gülümseyerek. “Tabii bütün yeni tarifleri bende denemeye söz vermek şartıyla...”

Kupamı Rosita’nın kupasıyla tokuşturdum. “Anlaştık. Bu kurabiyeleri bu hafta çocuklarla yapmayı planlıyorum. Ancak sanırım hindistancevizini çıkarıp yerine limon kreması koysam daha iyi olacak.” Yeni tariflerle ilgili yaratıcılığımı kullanmak beni çok heyecanlandırıyordu.

“Kulağa harika geliyor. Eee, bugün için planın nedir Bayan Sullivan?”

Yapacağım keyifli şey aklıma gelince hınzırca sıırttım. “Alışverişe gidiyorum!”

Lizzie’nin evine çok da uzak olmayan birkaç dükkânı gözüme kestirmiştim. Biri Well Beloved’dı, eski kıyafetler satan güzel bir yerdi. Tibet ürünleri satan dükkânla el yapımı pipo, sigara ve benzer tütün ürünleri satan dükkânın arasındaydı. Burayı şehirdeki ilk haftamın ortasında, Lizzie yiyecek bir şeyler almak için markete girince keşfetmiştim. Küçük dükkânın içi çok eski ve tarz kıyafetlerle doluydu. Mahalledeki

diğer dükkânlar gibi, bu da ürünleri tavana kadar yığarak koymuştu. Bu sebeple üst raftaki kıyafetleri almak için ustalıkla kurduğu makara sistemini ya da ucu kancalı uzun sopayı kullanıyordu.

Alışverişi es geçmek istemiyordum, özellikle de yanımda getirdiğim kıyafetlerin hepsini en az bir kere giydikten sonra. Kendimi, alışverişin yeni *beni* yaratmak için gerekli olduğu konusunda ikna etmiştim. İçimde hissettiğim değişim dışıma da yansısın istiyordum. Geçici mahalleimde alışverişi yapmak bu niyetimi gerçekleştirmek için harika bir yoldu.

Bir süre raflardaki altmışlı yılların batık tişörtlerine, püsküllü bluzlara, Hint işi gömleklere baktım. Sonra çiçek desenli kumaşlardan yapılmış kolsuz mini elbiselerin durduğu bölümü gördüm. Askının tam ortasında krem rengi çok güzel bir elbise buldum. Sarı çuha desenli elbise yığınının arasında duruyordu. Yaka ve etek kısmında altın renkli zikzaklar vardı. Biraz yıprandığı için tadilata ihtiyacı vardı, ama bu haliyle bile çok güzel bir elbiseydi. Aydınlık, ferah, biraz da tuhaf bir havası vardı, tıpkı Haight gibi. Elbiseyi görür görmez sevmiştim.

“Bu elbiseyi alacak kişiyi çok merak ediyordum,” dedi satış tezgâhının arkasında dikilen bayan. Beni inceliyordu. “Senin için paketlememi ister misin?”

“Evet, görür görmez vuruldum,” dedim kafamı sallayarak. Sonra yirmi dolarlık bir banknot uzattım. “Desenine bayıldım.”

“Altmışlı yılların sonundan kalma,” dedi kadın. Satma isteği gözlerinden okunuyordu. “68 ya da 69 sanırım. *Aşk Yazı* dönemine ait. Muhtemelen çok güzel günler gördü, ama hiçbir şey sonsuza dek dayanmıyor.”

“Onu yenilemeyi düşünüyorum,” dedim. Elimi cam tezgâhın üstünde duran elbisenin soluk çiçek desenlerinin üstünde gezdirdim.

* *Aşk Yazı* ya da *Hippi Yazı*, 1967 yılı yazında ABD’de oluşan hippie hareketini tanımlamak için kullanılan bir terim. (Çev. n.)

“Belki onu yeniden hayata döndürebilirim.”

Kadının gülümsemesi bana annemi hatırlattı, onu çok özlediğimi fark ettim. Aslında buraya geldiğimden beri onunla da, babamla da defalarca konuşmuştum. Böyle bir maceraya atıldığım için ikisi de çok heyecanlıydı. Amerika’da olduğum için annem beni çok merak ediyordu. Onu daha fazla endişelendirmemek adına her detayı anlatmıyordum. Eve gidince bol bol konuşacak vaktimiz olacaktı ne de olsa...

Kadın birden, “Tam sana göre harika bir şeyim var!” dedi ve kafasını tezgâhın altına soktu. Birden ayakkabılar, kıyafetler ve kutular havada uçtu. “Nereye koydum... nereye... Buraya koyduğuma eminim, ama... aha! İşte, buldum!” dedi ve bana ahşap bir kutu uzattı. Kapağın üstü boncuklarla süslenmişti. “Bu kutu aylar önce bir koli giysinin yanında geldi. Bunu sana hediye etmek istiyorum.”

Kadının jesti beni şok etti. Kutunun kapağını açınca içindeki kumaş parçalarını, düğmeleri, cam boncukları, kurdeleleri ve ipek iplikleri gördüm. “Vaavvv! Bu müthiş bir şey! Ama emin misiniz? Ücreti neyse ödemek isterim.”

“Tabii ki eminim. Bu kutuyu doğru müşteri için saklıyordum. Bana kalırsa içindekiler o elbiseyi güzelleştirirken kesinlikle çok işine yarayacak.”

“Hiç şüphem yok. Teşekkür ederim.”

Kadın elbiseyi katladı, önce kutuya koydu, sonra da kutuyu kah-verengi karton poşete yerleştirdi. Poşeti bana uzatırken, “Rica ederim. Sana iyi günler dilerim,” dedi.

“Teşekkürler.”

Dükkândan çıkarken Hint gömleği, bol kot pantolon, sandalet giymiş, rastalı sarı saçlı bir adam bana kapıyı açtı. Adama teşekkür ederken burnuma paçuli kokusu geldi. İyi ki bu elbiseyi satın aldım diye düşünerek köşeyi döndüm. Barlar, dükkânlar ve kafelerin önünden geçerek

Masonic Caddesi'ne doğru yürümeye başladım.

Birden bulutların arkasından çıkan güneş gözümü aldı, kafamı eğdim ve aniden durdum.

Kaldırımında derin bir uçurum vardı. Şok oldum. Az kalsın uçurumdan düşüyordum, çok korktum. Tanrı aşkına, dükkânın tam önünde böyle bir şey nasıl olabilirdi? Parçalanmış kaldırımın altındaki şey bir nehir mi yoksa diye düşündüm.

Tam o anda bir kahkaha sesi duydum. Güçlkle nefes alıyordum. Sesin geldiği yöne döndüğümde, orta yaşlı turist grubunu gördüm.

"Zekice ha?" Kısa boylu, kıpkırmızı yüzlü bir adam göz kırparak kaldırımdaki yarığı işaret etti. "İlk gördüğümde orası dümdüzdü."

"Biz Ohioluyuz," diye lafa girdi kısa boylu bir kadın. "Orada böyle şeyler yapılmıyor."

"Ölüyorum sandım. Az kalsın korkudan kalbim duracaktı."

Benim kalbim de hâlâ gümbür gümbür attığı için o adama sonuna kadar katılıyordum. "Düşeceğimi sandım."

"Bu kaldırım sanatı," dedi kadın. "Anlamam biraz vakit aldı. Kim boyadıysa işini çok iyi bildiği kesin."

Korkuyla geriye sıçrayan başka bir yaya daha aramıza katılınca, hayretle yarığa bakan küçük bir grup olduk.

"Sorun yok, sadece bir resim."

"Kalbim duracak sandım."

"Biz Ohio'dan geldik. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Düşüp ölmeyeceğime emin olduktan sonra, kaldırımın üstündeki uçurum resmine hayran kaldım. Yakından bakınca, uçurumun aşağısındaki küçük köyün pencerelerini gördüm, diğer taraftaysa kayalıkların üstünde bir kartal yuvası vardı. Birkaç açıdan bakınca resim olduğu anlaşılıyordu, ama güneş doğru açıdan vurunca, korkutucu

derecede gerçek görünüyordu. Caddenin karşısındaki küçük kafeye gidip buzlu kahve söyledim. Oturduğum yerden kaldırımı seyrederken en az yirmi kişinin daha uçurum ilüzyonuna kanıp aptallaştığını gördüm.

Yapan kişi titiz çalışmış, tam bir sanat eseri ortaya çıkarmıştı. Kim böyle bir şey yapmak için bu kadar zahmete girer ki diye merak ettim. Yağmur yağdığı an mahvolacak bir şey için bunca uğraş niyeydi?

“Bir kahve daha getirmemi ister misiniz?” diye sordu yanımdaki masayı silen garson.

“Evet, lütfen.” Sonra bir çığlık sesi daha geldi. Genç bir kadın uçurumdan yuvarlanmamak için ondan daha uzun boylu erkek arkadaşının koluna yapışmıştı. “Zavallı kız, ne yapsın, o kadar gerçek görünüyor ki!”

Garson güldü. “Yapan adam gerçek bir dâhi! Hep çok iyi iş çıkarıp milletin ödünü koparıyor.”

“Onu tanıyor musun?”

“Şahsen mi? Hayır, kimse tanımıyor, ama eserlerini buralarda sürekli görüyoruz.”

Yapan adamın görünmez olması hoşuma gitmişti. “Bunu neden yaptığını merak ediyorum.”

“Sanatçı çünkü. Her yere bunlardan yapıyor. Bazen sabah altı buçukta geliyorum ve onu çalışırken görüyorum. Hep maske takıyor. Bu artık Haight’e özel bir şey oldu. İnsanlar sabırsızlıkla bir sonraki eserini bekliyor.”

“Resimlerin hepsini Haight’te mi yapıyor?” diye sordum. Gizemli sanatçının eserleri hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum.

“Şehrin her yerinde... tabii görürseniz.” Boş kahve fincanımı alıp elindeki bezle hızlıca masanın üstünü sildi. “Dediğim gibi, adam buranın önemli bir parçası.”

Miranda Dickinson

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: vickster1981@me-mail.com

Konu: Haight Gizemi

Son gelişmeler biraz tuhaf.

Geçen hafta ilk kez yalnız başıma dolaştım. Çünkü Lizzie okuldaki işine geri dönmek zorundaydı. Ben de şehrin farklı yönlerini keşfederken kaldırım sanatıyla tanıştım. Kaldırımın üstüne öyle bir resim yapıyorlar ki üç boyutlu olduğunu sanıp ilüzyon yaşıyorsun. Birden kendini nehre atlamak üzere buluyorsun ya da binanın tepesine tırmanan bir örümcek adam görüyorsun. Bu arada binanın tepesi kaldırım oluyor. O resimleri yapan adam şehrin her yerinde çalışıyor, ama kim olduğunu bilen yok. Lizzie'nin oturduğu apartmanın altındaki dükkânın sahibi Rosita da adamın büyük hayranı. Adamı Twitter'dan takip ediyor ve bana son resimlerinin olduğu yerleri söylüyor. Rosita adamın yaşlı biri olduğunu düşünüyor. Çünkü gizemli sanatçının eserlerini yıllardır Haight'te görüyormuş.

Çok havalı, değil mi?

Nell xxx

Gönderen: vickster1981@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: Re: Haight Gizemi

Burada kimse öyle bir şey yapma zahmetine katlanmaz.

Sürekli iş başvuruları yapıyorum, ama hiç umudum yok. Günümün çoğu Ruby'yle *Rastamouse* isimli çizgi filmi izle-

mekle geçiyor. İmkânım olsa, çizgi filmdeki fareyle evlenirdim. Greg artık benimle konuşmuyor. Çünkü onu hayallerimin erkeği sıralamasında üçüncü sıraya koyduğumu öğrendi. Bir numara Ryan Gossling tabii ki, iki numarada da Olly Murs var. İkisine de bayılıyorum, ne yapayım? Bu sabah işe bir karış suratla gitti, attığım mesajlara da cevap yazmadı. Ben de üstüne gitmedim. Neden erkekler cevaplarından hoşlanmayacakları sorular sorar ki?

Şu gizemli sanatçının kim olduğunu mutlaka öğrenmelisin. Belki tam senin tipindir. Belki de hayatında güzel bir şeyler olsun istediğim için çaresizce buna inanıyorumdur. Neyse, yakala onu Sullivan ve bana bol bol fotoğraf gönder!

(Adam tipsiz ya da itici çıkarsa da altı hafta sonra San Francisco'dan ayrılıyorum nasıl olsa diye düşün, yani olaya iyi yönünden bak. Filmlerde gördüğüm kadarıyla San Francisco'da psikopatlardan saklanabileceğin çok fazla yer var.)

Yap şunu kızım!

Vix xxxx

Yeni resimleri düzenli bir şekilde takip etmeye çalışırken, şehrin çok farklı yerlerini görme imkânı buldum. Resimlerden birinde ressam kaldırım taşını gökdelenin teras bahçesine çevirmişti. Yüksek terastan sarkan asma filizleri cadde boyunca ilerliyordu. Onlara bakayım derken kendimi Mission'da güzel bir kilisede buldum. Başka bir resimdeyse kola kutusu çizmişti, kutunun deliğinden bakınca Karayip sahili görünüyordu. Bu resim sayesinde de hemen yakındaki mücevher dükkânını keşfettim. Bir gün de içleri taş ve suyla kaplı bir sürü dinozor ayak izi çizmişti, izler beni Golden Gate Köprüsü manzaralı yat limanına götürdü. Manzarayı görünce adeta nefesim kesildi. Bu oyundan giderek daha çok hoşlanıyor-

dum, sanki sanatçı beni şehrin en sevdiği yerlerine götürüyordu.

Rengârenk izleri takip ettikçe içimde bir umut belirdi. Belki ressamı çalışırken yakalayabilirdim. Çok gizemli biriydi ve olağanüstü eserlere imza atıyordu. Kaldırımın üstüne çizilen bütün resimlerin tek tek fotoğrafını çektim. Delilleri Vicky'ye mail ekinde gönderdim. O da kendi tarzında esprili yorumlar yapmayı ihmal etmedi tabii.

“Elleri çok maharetli Nell, bir kadın daha başka ne ister ki?”

“Boylarla yarattığı harikaları kendi gözlerinle gördün, KENDİNİ kaldırım olarak hayal etsene.”

“Kahretsin Nell! Bir an önce onu bul ve onunla EVLEN. Doksan yaşında olması ya da *Karate Kid*'deki Bay Miyagi'ye benzemesi bile önemli değil. Onunla evlenmelisin.”

İşte, Vicky'nin yorumları hep böyleydi, hepsine ayrı ayrı çok gülmüştüm. Canım arkadaşım çok zor zamanlar geçirdiği halde, hâlâ beni neşelendirmeyi başarabiliyordu. Döndüğümde ben de onun gibi iş arama sürecinin umutsuzluğuna gömülecektim. Bu süreci biraz olsun erteleyebildiğim için çok mutluydum. İki şeyi çok merak ediyordum, birincisi Londra'da kalsaydım hayatımın nasıl olacağını, ikincisi de buraya gelmeye karar verdikten sonra hayatımın hangi doğrultuda ilerleyeceğini. En iyi arkadaşımı sıkıntılı gününde yalnız bıraktığım için bir parça vicdan azabı çekiyordum tabii, fakat bazen de burada olmanın ikimiz açısından da daha iyi olduğuna inanıyordum. Orada olsaydım, ikimiz de aynı bunalımın içinde debelenecek, sürekli kendimize acıyacaktık. Bunun kime ne faydası olacaktı ki? Zaten altı hafta sonra oraya dönecektim. Kaçınılmaz son sadece sekiz hafta ertelenmişti, o kadar...

Lizzie'nin oturduğu sokağın köşesinde de kaldırım sanatını gördüğüm an kuzenimi alıp gittim. O da gördüğü resim karşısında hayrete düştü. Resimde kaldırım buz kütesiydi, bir kutup ayısı da onu kırıyor-

du. Resmi incelemek için neredeyse bir saat başında dikildik.

“Bunca zamandır burada yaşadığım halde bir kere bile görmediğime inanmıyorum,” dedi Lizzie. Sözde San Francisco’yu sana ben gezdirecektim. Sayende neler öğreniyorum, baksana.” Kolumu sıktı. “Bu şehri sevmen beni ne kadar mutlu ediyor, anlatamam. Bu güzellikleri seninle paylaşabilmek çok güzel.”

Yaklaşık iki hafta gizemli ressamın kaldırım sanatlarını takip etmek hem onu gözümde daha da çekici kılmış hem de sayesinde hayatıma farklı bir açıdan bakmaya başlamıştım. Resimlerine baktıkça uzun zamandır özlediğim şeyleri, kimseye söylemediğim hayallerimi düşündüm. Belki evimden binlerce kilometre uzakta olduğum için bunları düşünecek vaktim oluyordu, bu şehirde sakın sakın düşünmek bile çok daha kolaydı. Belediyedeki işe başladığımda bu hayallerimi bir kutuya koyup rafa kaldırmıştım, “doğru zaman” gelene dek de kutunun kapağını açmayı düşünmüyordum, ama şimdi böyle düşünmekle ne kadar büyük bir hata yaptığımı fark ediyordum. İşten atılmasaydım ya da Aidan’la birlikte olsaydık da o doğru zaman hiç gelmeyebilirdi. Bu şehirde, etrafım pozitif düşünce, yaratıcılık ve iyimserlikle sarılıyken yeniden hayal kurabiliyordum.

Amerika’ya Hayaller Ülkesi diyorlar. Bence böyle demelerinin sebebi sadece hayallerin burada gerçekleşmesi değil, hayallerinin farkında olmayan insanlara hayallerini de hatırlatmasıydı. Hatta hayallerinin peşinden gitmeleri için onları heveslendiriyordu, tıpkı beni heveslendirdiği gibi. Bu şehirdeki herkes bir amaç için buradaydı. Yüreklarının derinliklerinde yatan yaşama dair planlarıyla tutkularını hayata geçirmek için, tıpkı Marty ve Frankie gibi. Annie’nin restoranında gördüğüm şu taksi şoförlerinden bahsediyorum: Marty elli yaşına gelince emekli olmayı planlıyordu, Frankie’ye küçük bir balıkçı teknesi almak için para biriktiriyordu. Onun hayali körfezde tek başına balık tutmak. Ben zamanı geldiğinde ikisinin de amacına ulaşacağından eminim. Bunu, hayallerinden bahsederkenki ses tonları, inançları ve kalplerindeki tutkudan anladım:

“Tekneler çok pahalı tabii,” dedi Frankie bana. “Benim o kadar param yok, ama her hafta düzenli para biriktiriyorum. Her geçen yıl o tekneye daha da yaklaştığımı hissediyorum. Hangi tekneyi alacağıma, tekneye neler ekleteceğime, hatta rengine bile karar verdim. Teknemin son halini zihnimde görebiliyorum. Doksan yaşına kadar beklemem de gerekse o tekneyi mutlaka alacağım.”

“Evet, tabii,” dedi Marty pişmiş kelle gibi sırtarak. “Sonra da otur balık bekle!”

Kaldırımlara resim yapan sanatçı da bunu hayalini gerçekleştirmek için yapıyordu. Belki de dünyaca ünlü bir yıldız olmanın hayalini kuruyordu? Kim bilir, belki de amacı bu sanatı dünyaya tanıtmaktı. Belki de tek neden sevdiği ve yeteneği olan şeyi yapmak istemesiydi. Her gün sabahdan akşama kadar bu yüzden çalışıyordu ve hayatının geri kalanını bu sanatla ilgilenererek geçirmek istiyordu. Belki o da yıllarca hiç sevmediği bir işi yapmak zorunda kalmıştı, o sırada da bütün yüreğiyle yaşadığı şehri renk ve manzaralarla donatmayı hayal etmişti. Sonra bir gün istifa edip boyalarını eline almış ve artık hayallerini gerçekleştirme zamanı diye düşünmüştü.

Ben de böyleydim çünkü! Belediyedeki işim gereği katıldığım sıkıcı planlama toplantılarında gizli gizli hayal kuruyordum. Oradan kaçıp yapmak için yaratıldığım şeye koşmayı diliyordum, ama bunu yıllarca anlamadım. Oysa şimdi, sıcacık Kaliforniya güneşi altında durup düşünürken, hayallerim gözüme eskisi kadar ulaşılmaz görünmüyordu. Kendi işimin sahibi olmak artık çok daha gerçekleştirilebilir bir hayaldi, ama... ama nereden başlamalıydım?

Bütün bunların farkındalığına vardıktan sonra, son sorunun cevabını bulmam da artık an meselesiydi. Bunu kalpten hissediyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Fırsatların farkına varmak

“Sen iyi bir aşçısın.”

Maya iri mavi gözlerini dikmiş, dikkatle karıştırma tekniğimi izliyordu. S-O-S Kulübü’nün minik üyeleriyle birlikte meyveli kıtır bar yapıyorduk. Birden Maya’nın benim yaptıklarımı uyguladığı dikkatimi çekti. Ben ters yöne doğru karıştırırsam, o da aynısını yapıyordu. Daha önce hiçbir kâse hamur işi karışımına bu kadar dikkatle bakan seyircilerim olmamıştı, hepsi de çok tatlıydı.

“Teşekkürler Maya. Sen de çok iyisin.”

Omuz silkti. “Biliyorum, annem de hep öyle olduğumu söylüyor.”

Gönüllü konuk olarak katıldığım kulüpteki üçüncü haftamdı, ama galiba onlardan çok ben eğleniyordum. Çocuklar çok pozitif, onlarla vakit geçirince kendimi çok daha iyi hissediyordum. Maya ve JJ benim tadım ustalarımı, hamur karışımlarını nasıl daha harika yaparız diye fikir veriyorlardı. Declan, ilk haftamda ağzından sadece bir iki kelime çıkan çok utangaç bir çocuktü. O bile artık sorularıma cevap veriyor, karışım için önerilerini söylüyordu. Çizgili külotlu çorap giyen ve parlak toka takan Eva da grup aktivitelerinde yanıma oturup kâseleri ve mutfak gereçlerini hazırlamama yardımcı olmak istiyordu. İşimiz bitip

de temizlik sırası gelince ilk gönüllü o oluyordu.

“Bence burada çok eğlenceli bir iş yapıyorsunuz,” dedi Lizzie. Çocuklar gururla hâlâ sıcak olan meyveli ktır barları ailelerine gösteriyordu.

Çocukların katılımları ve heyecanları çok şaşırtıcıydı. Böyle mükemmel karakterlerle olmak neşeme neşe katıyordu. Beni en çok şaşırtan çocuklardan biri Eva’ydı. Her konuda bir fikri vardı. Yirmi yıllık aşçı gibi gururla ve ustalıkla çalışıyordu. Bazı gözlemleri ve düşünceleri beni gerçekten çok güldürüyordu.

“Böyle konuşmak canını acıtıyor mu?”

“Nasıl konuşmak?”

“Senin gibi.”

“Eee, hayır. Neden acıtsın ki?”

“Çünkü ben ne zaman İngiliz İngilizcesi konuşmaya çalışsam, hep boğazım acıyor. Senin de canın acıyordur diye düşündüm.”

Eva’nın söylediği birçok şeyin net bir cevabı yoktu, ama bu onun için önemli değildi. O aklına takılan şey ne olursa olsun, sormaktan çekinmiyordu. Bu yönünü çok takdir ediyordum. Konuşmaktan en çok zevk aldığı konu da İngiltere’ydi. Onlarca soru soruyordu, çoğu da seyrettiği filmler yüzünden merak ettiği şeylerdi. Ama ben elimden geldiğince hepsini yanıtlamaya çalışıyordum, üstelik bunu zevkle yapıyordum. Sacred Heart İlkokulu’nun koridorunda geçirdiğim zamanlar beni geçmişe götürüyordu. Bazen de kendimi evimde gibi hissediyordum.

S-O-S Kulübü’nün üçüncü etkinliğinin sonunda Eva koşarak yanıma geldi ve hoşça kal demek için bana sarıldı. Bana bir kâğıt uzattı.

“Bunu senin için yaptım,” dedi neşeyle. “Annem en iyi resimlerimden biri olduğunu söyledi. Ben de öyle düşünüyorum.”

S-O-S Kulübü’nde gönüllü olarak çalışanların resmini yapmıştı. Ben ortada duruyordum, yanıma da Mary Poppins filmindeki kuşçu kadını çizmişti. Etrafımızda da V şeklinde uçan kuş sürüsü vardı. “He-

pimiz kuşları besliyoruz,” diye açıkladı resimdeki detayı.

Eva bana resmini hediye ettikten sonra, diğer çocuklar da bu geleneği devam ettirdi. Kısa süre sonra Lizzie’nin dairesindeki yatak odamın duvarı resimlerle doldu. Declan dergilerden kestiği araba resimleriyle kolaj yapmıştı. Maya Golden beni Gate Köprüsü’nün yanında dururken çizmişti. Elimde de benden daha büyük bir kurabiye vardı. JJ bana iki adet fotoğrafını verdi. Verirken de, “S-O-S Kulübü’nde olmadığı-mız zamanlarda beni unutmadan için,” dedi.

Bir akşam Lizzie’ye, “Biliyor musun, S-O-S Kulübü’nü çok seviyorum,” diye itiraf ettim. Comida Hermasa adındaki küçük Latin Amerika restoranından aldığımız biberli quesadillaları` yiyorduk. “Sana destek olabilmek çok güzel,” diye de ekledim.

“Biliyor musun, kulüp fikrini Tyler’a ilk söylediğimde bir dönemden fazla sürmeyeceğini düşünüyordu.”

“Sahiden mi?”

“Hı hı. Ama şimdi başta neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Demek istediğim, ben onca işin altından kalkmaya hazır değildim. Hem yeterli fonumuz yoktu hem de çocukların hepsine uygun aktiviteleri organize etmek kolay değildi. Kısaca önümüzde bir sürü engel vardı, ama sonunda başardık. Bundan çok gurur duyuyorum.”

Quesadillamdan bir ısırık aldım, dudaklarımla dilimdeki baharat tadı çok güzeldi. “Hadi, ama Lizzie, anlat artık. Tyler’la aranızda tam olarak ne var?”

Lizzie sırtıttı. “O şahane biri ve çok iyi anlaşıyoruz. Ben arkadaşlıktan daha öte bir şey istesem de onun böyle bir aşamaya geçmek istediğini sanmıyorum. Bana kalırsa, iş ilişkimize çok değer veriyor ve bunu riske atmak istemiyor.”

* Tortillanın içinine başta peynir olmak üzere birçok malzemenin doldurulmasıyla yapılan Meksika mutfağı kökenli yemek. (Çev. n.)

“Hislerinden ona bahsettin mi?”

Lizzie’nin yüzünde bir korku belirdi. “Aklını mı kaçırdın sen? Tabii ki hayır! Bunu dile getirdiğim an her şey değişir.”

“Zaten değişmesini istemiyor musun? Haksız mıyım?”

“Evet, ama bu biraz karışık bir durum Nellie. Ty sadece iyi bir arkadaş değil, o aynı zamanda iş hayatımda beni destekleyen önemli biri. O araya girmese birçok kapı açılmazdı. Eğitim sisteminde çok saygı gören biri, fikir ve tavsiyeleri çok ciddiye alınıyor. Biz birlikte olursak Ty torpil yaptığı gerekçesiyle zan altında kalabilir. O zaman ben de kulüple ilgili taleplerimi azaltmak zorunda kalırım. Çok zor bir durum olur yani.”

“Ondan hoşlanıyorsun Liz ve onun da senden hoşlandığı ortada. Bana kalırsa riske girip de duygularından ona bahsedersen hiç ummadığın kadar güzel şeyler olabilir.”

“Bak sen, bunu bana Bayan Garantici mi söylüyor?” dedi Lizzie gülerek. “Şaka bir yana, senin de kendince riskler aldığını fark ediyorum ki bu çok güzel. Mesela S-O-S Kulübü’nde gönüllü olarak çalışmak, bu senin adına güzel bir gelişme. Sen doğuştan yetenekli bir aşçısın Lizzie, çocuklar sana bayılıyor. Ne diyorum, biliyor musun? Belki de İngiltere’ye dönünce çocuklarla ilgili bir iş yapmayı düşünelisin, ne dersin?”

İngiltere’ye döndüğüm zaman vermem gereken kararları düşününce bütün vücudum kasıldı. “Belki de... belki de San Francisco’da kalmalıyım ve kendime bir Pablo bulmalıyım.”

Lizzie düşünceliydi, parmağıyla şarap kadehine vurdu. “Kariyerin konusunda ne yapacağını düşündün mü?”

Soruyu düşündüm ve artık hayalimi kuzenimle paylaşmanın vaktinin geldiğine karar verdim. “Aslında bir şey var, ama muhtemelen

güleceksin.”

Kuzenim dikkatle bana baktı. “Hiç sanmam. Ben Haight’te yaşıyorum. Her gün burada gördüklerimden sonra hiç bir şey saçma ya da mantıksız gelmez.”

Derin bir nefes aldım. Aidan’la çok yakın olduğumuz anlarda bile ona hayalimden bahsetmeyi göze alamazdım. Uğursuzluk getirmesinden korkardım, ama hayalimi sesli olarak söylemek için şu an doğru zamandı. Binlerce kilometre uzakta olduğum da düşünülünce, ayrıca doğru yerdeydim de.

“Tamam, işte, söylüyorum: Bir restoran açmak istiyorum. Annie’ninki gibi gerçek bir Amerikan restoranı, ama Londra’da. Vicky’yle New York’a geldiğimizden beri aklımda, ama yıllarca içten içe kurduğum bir hayal olarak kaldı. Fakat şimdi bunu yapabileceğimi düşünüyorum. Hiçbir şey beni yemek pişirmek kadar mutlu etmiyor. Bir şeyler üretebilmek, herkesin rağbet ettiği bir mekâna sahip olabilmek beni çok heyecanlandırıyor. Böyle düşünmekle aptallık ediyorum belki, kendimi kandırıyorum... demek istediğim kendime ait bir yer açmak o kadar kolay değil. Bir yer satın alabilmek için paraya ihtiyacım var ve bunu nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Hadi, satın almayayım, kiralayayım desem onun için de para lazım. Üstelik bir restoranın nasıl işletileceği konusunda hiçbir fikrim yok, ama sürekli kendi restoranımda olduğumu, müşterilerime servis yaptığımı hayal ediyorum.”

Anlattıklarım karşısında Lizzie’nin ne düşündüğünü kestiremiyordum. Çok düşünceli görünüyordu. “Hadi, söyle lütfen. Çok saçma bir düşünce, değil mi?”

Lizzie ağır ağır kafasını salladı. “Ben öyle düşünmüyorum. Sen bütün seçenekleri, olası bütün riskleri düşünmeden bir işe kalkışacak türde biri değilsin. Bir yer açmak finansal açıdan sıkıntılı olabilir, ama bir

kere açtıktan sonra çok başarılı olacağından adım gibi eminim.”

Lizzie’nin hayalimi ciddiye almayacağını sanıyordum, beni desteklediğini görmek dünyalardan daha değerliydi. Birden duygulanarak gözyaşlarına boğuldum. Yaşlar yanaklarımdan süzülürken de elimde olmadan gülmeye başladım. San Francisco beni aşırı duygusal bir insana dönüştürmüştü. “Şu halime bakar mısın, resmen darmadağın oldum. Ama bu... bu söylediğin benim için çok önemli Liz.”

Lizzie bir kâğıt mendil uzatarak bana sarıldı. “Bu senin için çok önemli, değil mi? Neden daha önce bundan hiç bahsetmedin?”

“Boş bir hayal olarak gördüm. Bilirsin işte, pazartesi sabahı işe ayaklarını sürüye sürüye giden herkes böyle hayaller kurar. Kendimi kandırdığımı düşündüm.”

“Lütfen artık bu şekilde düşünmeye bir son ver. Bence buraya gelmenin sebebi içgüdülerin, farkında olmasan da seni buraya yönlendiren bir şey var. Lütfen sezgilerine ve kendine güven.” Duraksadı, sanki yakınında uçan görünmez bir sineği kovar gibi elini havada salladı. “Dur bir saniye... buldum!”

“Ne oldu?”

“Annie’ye sorabilirsin! Hadi, ama Nell, bence bu harika bir fikir! Kimse restoran işletme konusunda Annie Legado’dan daha fazla şey bilemez. Otuz yedi yıldır bu işi hakkını vererek yapıyor. Hatta New York’ta bir şube bile açtı, onu da kuzeni işletiyor. Annie tam bir girişimci. Biraz korkutucu görünebilir, ama o tanıdığım en azimli ve öngörülü insan.”

İtiraf etmeliyim ki iş konusunda tavsiye almak için Annie Legado’ya danışma fikri beni biraz korkuttu, ama Lizzie’nin hakkı vardı. Başarılı olma potansiyelim olup olmadığını söyleyecek biri varsa şayet, o kişi kesinlikle Annie’ydi. “Lizzie, bu süper bir fikir! Yarın gidip ona soracağım.”

Lizzie elini uzattı. “Neden yarını bekliyorsun ki? Onu hemen şimdi arayabiliriz!”

“Pardon?”

Lizzie kanepeden fırlayıp telefonu aldı. “Bende numarası var.”

Birden panik oldum. Hangi işi yapmak istediğimi Lizzie’ye söylemeye bile ancak cesaret edebilmiştim. Birine daha anlatabilir miyim, bilmiyordum. Üstelik hangi soruları soracağım konusunda en ufak bir hazırlığım yoktu. Tam olarak neyi öğrenmek istediğim konusunu oturup düşünmem gerekirdi.

“Hayır, Lizzie! Şimdi olmaz... ben... ben bu konuyu düşünmeliyim.”

Lizzie elinde telefonla dikilirken, “Düşünecek ne var ki?” diye sordu.

“*Bir sürü şey!* Lütfen, biraz bekle.”

“Çok geç... numarayı tuşladım bile. Selam Annie? Ben Lizzie. İyiyim, teşekkürler. Bu akşam bana uğramak ister misin? Şarabım var.” Güldü, başparmağıyla da bana tamam işareti yaptı. Ama bu hareket sinirlerimi yatıştıracığına daha da gerilmeme sebep oldu. “Harika olur! Görüşürüz.” Lizzie telefonu kapatıp çılgılık attı. “Başardık!”

Başımı ellerimin arasına aldım. Düşünmekten beynim çatlayacaktı. “Ona ne diyeceğim? Kahkahalarla gülerек odadan çıkıp gidecek.”

“Hayır, gülmeyecek. Bence bu akşam bana bunu boşuna anlatmadın. Bu kaçırılmayacak kadar harika bir fırsat.” Lizzie kibarca gülümседikten sonra fazladan bir kadehle şarap şişesini almak üzere mutfağa gitti. “Daha beş dakika önce bana risk almamı söyleyen sen değil miydin? Her şey yolunda gidecek. Bana güven!”

Annie geldiğinde sinirlerim altüst olmuştu. Aklıma gelen birkaç soruyu yazdım, ama hepsi de saçma sapan şeylerdi.

“Merhaba Annie,” dedi Lizzie cıvı cıvı bir ses tonuyla. Hemen sorulardan yaptığığım listemi cebime soktum. “Gelmene çok sevindim.”

“Hem şarabın var hem de bu akşam boşum. Teklifini reddetmem mümkün mü?” Beni görünce zarif bir biçimde tebessüm etti. “Selam Nell. Laverne’in söylediğine göre cheesecake tarifi çok lezzetliymiş.”

“İstersen buna bizzat tadarak karar verebilirsin,” dedi kuzenim cheesecake tabağını kaldırarak. “Bir dilim yemelisin.”

Annie zincirle boynuna asılı gözlüğünü taktı ve dikkatle eserime baktı. “İyi iş çıkarmışsın. Görünüşü, dokusu ve sunumu çok güzel. Ayrıca çok hoş kokuyor. Bana kalın bir dilim ver Lizzie.”

Haight’in yemek efsanesini yaptığım cheesecake’i yerken izlemek çok heyecanlıydı. Kendimi yemek yarışmasında gibi hissettim. Zaman geçmiyor, saniyeler aylar gibi geliyordu. Annie’nin vereceği kararı beklerken mideme kramplar giriyordu. Annie gözlerini kapatıp lokmasını çiğnedi. Acaba bu iyiye mi işaretti? İşkence gibi geçen bekleme süresinden sonra Annie gözlerini açtı.

“Bu,” dedi çatalıyla tabağına vurarak. “Çok ama çok güzel.”

Derin bir oh çektim. İçim çok rahatlamıştı, duygu seline kapılıp ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. “Gerçekten mi? Teşekkür ederim.”

“Nell bir restoran açmak istiyor,” dedi Lizzie pat diye. Sağ olsun, hiçbir fırsatı es geçmiyordu. “Senden tavsiye almak istiyor.”

Annie ela gözlerini kısarak, “Sahi mi?” dedi.

Kafamı salladım, Lizzie de tabii. Annie bir bana, bir kuzenime baktı, sonra da bir kahkaha patlattı. Zavallı Pablo bile korkup cam fânusun içinde saklanacak yer aradı.

“Bir an kafa sallayan bir çift oyuncak köpeğe bakıyorum sandım. Şimdi, açık konuşmak gerekirse Nell bu konuda yetenekli olduğun

kesin. Ama restoran işletmek için yetenekten çok daha fazlasına ihtiyacın var. Bu senin hayatın olacak. En azından ilk yıllar böyle olmak zorunda. Restoranı açtıktan sonraki üç yıl boyunca bir gün bile tatil yapmadım. Noel, Şükran Günü demeden çalıştım. Herkes tatil yaparken benim kendime ayıracak bir saatim bile olmadı. Çok zor bir iş, her gün onlarca şeyle uğraşıyorsun. Kimi zaman kızılıyorsun, kimi zaman da kırılıyorsun. Kimse bunlara katlandığın için sana teşekkür etmiyor. Şimdi söyle bakalım, böyle bir fedakârlığa gerçekten hazır mısın?”

Anlattığı şeyler beni biraz ürkütmüştü, derin bir nefes aldım. “Keşke elime bir fırsat geçse... bu hayalimi gerçekleştirmek için her şeyimi vermeye hazırım.”

Annie uzun süre beni inceledi, sonra cheesecake’inden bir lokma daha aldı. Yan tarafındaki Lizzie’ye bakarak kafasını salladı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. “O halde istediğin fırsatı sana ben vereceğim.”

“Nasıl yani?” Önce Annie’ye, sonra da Lizzie’ye baktım. Lizzie de gülümsüyordu.

“Gel, yanımda çalış. Sabah kahvaltısı kalabalığında fazladan bir eleman iyi olur. İş en iyi dükkân müşterilerle doluyken öğrenebilirsin. Daha kaç hafta buradasm?”

“Beş hafta.”

“Beş hafta, haftada dört gün diyelim: Temel şeyleri öğrenmen için yirmi gün gayet makul bir süre. Bu süre sonunda hazır olup olmadığını anlayabilirsin.”

Lizzie ellerini çırpı. “Harika, değil mi Nell?”

“Dur bir saniye...” Her şey çok hızlı oluyordu. Bir an nefes alıp Annie’nin teklifini değerlendirmem gerekiyordu. Harika bir teklif olduğunun farkındaydım, ama sonuçta Amerika’ya turist vizesiyle gelmiştim.

Yani çalışma iznim yoktu. İngiltere'den ayrılmadan önce bunların hepsini detaylıca araştırmıştım.

Birden bir şeyi hatırladım. Planlama Departmanı'nda çalıştığım son sene belediye stajyerler için bir düzenleme yapmıştı. Üç aya kadar Planlama Departmanı'nda ücretsiz çalışabiliyorlardı. Hangi işte çalışmak istediklerine karar vermeleri için deneyim kazanmalarına olanak sağlıyordu. Acaba ben de aynı şeyi yapabilir miydim?

"Turist vizem yüzünden çalışamam," diye açıkladım. Lizzie'nin yüzü düştü. "Ama bir teklifim var: Beş haftalığına beni ücretsiz stajyer olarak işe alabilirsin. Haftada dört gün sabahtan öğlene kadar çalışırım. Sen de bana restoran işletmenin ana noktalarını öğretirsin. Ne dersin?"

Annie'nin tebessümü kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Senden hoşlandım çocuk. Zeki ve cesursun. Madem öyle diyorsun, benim için de uygun. Yarın sabah altıda başlamaya ne dersin?"

Kalbim Haight ve Cole caddelerinin köşesindeki Afrikalının çaldığı davul gibi gümbür gümbür atmaya başladı. Annie ve Lizzie'ye bakarak gülümsedim. "Tam altıda orada olacağım."

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: vickster1981@me-mail.com

Konu: Bomba Haber!

Selam Vix,

Ne olduğunu tahmin bile edemezsin! Stajyer oldum!

Biliyorum otuz iki yaş bu tarz şeyler için biraz fazla büyük, ama bir Amerikan restoranında çalışmak için elime bir fırsat

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

geçti. Annie'nin restoranı, iki hafta önce sana yazmıştım, hatırladın mı? Bu akşam anlaşıma yaptık. Tatilin kalan bölümünde haftada dört gün orada çalışacağım. Yarın başlıyorum. O kadar heyecanlıyım ki!

Muhtemelen sana daha bahsetmemiştim. New York'a gittiğimizden beri bir restoran açma hayali kuruyorum. New York, West Village'daki O'Hare Restoranı'nı hatırlıyor musun? Kendi restoranımda çalışmayacağım belki, ama bu süre sonunda bunun basit bir hayal mi, yoksa gerçekten altından kalkabileceğim bir şey mi olduğunu göreceğim.

Müşterilere "İyi günler" demek ve kahve kupalarını boşalttığı an doldurmak için alıştırma yapmaya başladım bile. Beni restoranda çalışırken hayal edebiliyor musun?

Umarım orada da her şey yolundadır.

Sevgiler,

Nell xx

Gönderen: vickster1981@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: Re: Bomba Haber!

Çok komik!

Seni şirin garson kıyafetleri içinde hayal ediyorum da, hani şu Brighton'daki en sevdiğim dondurma dükkânındaki gibi, gülesim geliyor. Ayağına da paten giyecek misin bari? Arabaya da servis yapıyoruz de de keyfim daha da yerine gelsin!

Şaka bir yana, Nell seni kendi restoranını işletirken hayal edebiliyorum. Hani işe gelirken getirdiğin şu olağanüstü kekler var ya... işte, Aidan'la yeniden birlikte olmanızı en çok bu yüzden çok istiyordum. Mutlu olup da tekrar bir şeyler pişirirsin diye. Çok güzel düşünmüşsün, başarıyla altından kalkacağından hiç şüphem yok!

Burası da fena sayılmaz. Ajansla başka bir iş görüşmesi-ne daha gittim. Yemin ederim bütün personelle aramda en az on yaş var. Yetenek testinde sorulan soruları görmem lazım. *The Only Way is Essex* reality şovu için karakter arıyorlar sanırsın. Neyse, ilginç bir deneyimdi, ama en azından beni eğlendirdi. Bu arada sana iyi bir haberim var, Terry işe girdi. Yeğeninın çalıştığı emlak komisyoncusuna imar hukuku konusunda danışmanlık yapıyor. Eski arkadaşlarımızın yeniden ayaklarının üstünde durduğunu görmek güzel.

Kim tutar seni, restoran stajyeri! (Greg çok fazla *Glee** seyrettiğimi söylüyor, ben de ya onu seyrederiz ya da *Jeremy Kyle*’i,** seç diyorum.)

Gelişmelerden beni haberdar etmeyi unutma! Bol şans, sevgiler!

Vix xxx

* Fox Broadcasting Company’de yayınlanan Amerika yapımı müzikal drama televizyon dizisi. Okul korolarının yarıştığı bir yarışmada lisenin glee kulübü New Directions’ın mücadelesiyle kulüp üyelerinin ilişkilerine, cinsel yaşamlarına ve sosyal sorunlarına odaklanmaktadır. (Çev. n.)

** İngiltere’nin ITV1 kanalında yayınlanan, Jeremy Kyle tarafından sunulan reality şov. Şovda, problemli ilişkilerin tarafları bir araya getiriliyor. (Çev. n.)

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Carpe diem

Ertesi sabah alarmımla kısa süreli bir anlaşılmazlık yaşadıkdan sonra yataktan kalktım. Bana söylediği saate inanamıyordum, o kadar uykum vardı ki. Dün akşam kahvaltı ve brunch zamanı çalışmak için anlaşma yaparken Annie'nin restoranı sabah dört buçukta açtığını öğrenmiştim. Benden altıda gelmemi istemişti, yani sabah beşte kalkmam gerekiyordu.

Tost kokusu odama kadar gelmişti. Mutfağa girdiğimde kuzenimi uykulu gözlerle ve sabahlıkla çay yaparken buldum.

“Günaydın,” dedi Lizzie esneyerek.

“Günaydın. Kalkmana hiç gerek yoktu Liz.”

“Hayır, vardı. Uzun ve yorucu bir sabah seni bekliyor. Sürekli ayakta olacaksın. Onca saat bir şeyler yemeden duramazsın. Ye de enerjini topla. Annie'yi ve restoran mönüsündeki her şeyi çok seviyorum, ama oradaki çay demleme çayın yerini tutmaz.” Bana bir fincan çay uzattı.

“Sen müthiş birisin. Teşekkür ederim.”

Lizzie tost tabağını ve kendi çayını alıp arkamdan salona geldi. “Heyecanlı mısın?”

“Evet. Gece doğru dürüst uyuyamadım.” Cumba pencereden dışarı baktım. Haight Caddesi hâlâ karanlık ve boştu. Birkaç araba ve Java’nın Mahzeni’nden yansıyan ışıklar dışında bir hayat belirtisi yoktu. Ced de dükkânı yeni açmıştı. Anlaşılan bu şehirde insanlar güne çok erken başlıyordu.

Lizzie sırtıttı. “O zaman bu akşam erkenden yatarsın. İşin kaçta bitecek?”

“Saat birde. İşten sonra birkaç saat uyurum diye düşünüyorum.”

“O halde huzurlu bir akşam bizi bekliyor. Ben saat beş gibi evde olurum, pizza söyleriz.”

“Kulağa hoş geliyor.” Saatile baktım. “Artık gitsem iyi olacak.” Birden panikle kuzenime baktım. “Ya beceremezsem Lizzie? Ya bu iş sonrasında restoran işletmeciliğinin bana göre olmadığını anlarsam?”

Kuzenim bana sıkıca sarıldı. “Endişelenmeyi kes. Sonuçta bu sadece bir iş deneyimi. Çok güzel zaman geçireceğinden eminim. Seninle çok gurur duyuyorum Nellie!”

Annie’nin restoranına yürürken yolda sadece iki kişiyi görmüştüm, ama restoran sokak kadar boş değildi, hatta neredeyse dörtte üçü doluydu diyebilirim. Laverne siparişleri almaya başlamıştı bile.

“Selam Nell, ekibe hoş geldin,” dedi gülümseyerek. “Vay be!”

“İşte, yeni elamanımızı!” dedi Annie. Ellerini çırparak aceleyle servis tezgâhının önüne geldi.

Marty ve Frankie üç katlı pankeklerini yemeye ara verip arkalarına döndüler. “İngilizi işe mi aldın?”

“Teknik olarak hayır, burada staj yapacak. Bir gün buraya stajyer alacağım kimin aklına gelirdi, ha?”

Frankie kıs kıs güldü. “Kim tutar seni Donald Trump!”

“Burada çalışınca personel indirimi falan alacağını sanıyorsan, bir daha düşün derim,” diye uyardı beni Marty. “Otuz yıldır burada yemek yiyorum, müessesenin hiçbir ikramını görmedim.”

Annie hafifçe kulağını çekti, Marty kahkahalarla gülerken az kalsın tabureden düşüyordu. “Çünkü sen burada çalışmıyorsun.”

“Eee, beni işe al öyleyse.”

“Seni işe alırsam bir hafta içinde batarız Marty,” dedi Annie gözlerini devirerek. Sonra bana personelin giydiği tişörtlerden verdi. “Müşterilerimizin bazılarının mankafa olduğunu söylemiş miydin?”

Gülümsedim. “Hayır, ama tahmin edebiliyorum.”

“Güzel. Buraya çabuk uyum sağlayacaksın. Hadi, mutfağa gel de başlayalım. Laverne ben içerideyken buraya göz kulak olur musun?”

“Burası bende,” dedi Laverne.

Uzun ve dar mutfağın sonunda Annie’nin leziz yemeklerinin içeriye alındığı bir servis penceresi vardı. İşin arka planını görmek benim açımdan büyük şanstı. Birden kendi restoranımın mutfağı nasıl olur acaba diye düşünmeye başladım. Paslanmaz çelik tezgâhlar pürüzsüzdü, çelik dolap rafları malzemelerle doluydu: Büyük büyük dilimlenmiş domatesler, doğranmış taze marullar, kare şeklinde kesilmiş Amerikan ve İsviçre peynirleri, soğan halkaları, yabanmersinleri ve mor renkli yabanmersini şurubu, kornişon turşular, ekşi krema, mayonez, ketçap, diğer soslar ve bir teneke dolusu akçağaç şurubu. Şefler, yani Karin ve Dominic son derece hızlı ve hatasız çalışarak siparişleri hazırlıyorlardı. Hazırlık alanıyla üstü yassı ocak arasında gidip gelirlerken onları izledim. Pankeklerin üstüne fıstıkezmesi sürüyorlar, sonra da yabanmersinleri ve muz dilimlerini ekliyorlardı.

* ABD’li işadami, yönetici, girişimci ve yazar. (Çev. n.)

“Karin, Dom, Nell’i tanıyor musunuz?”

Gözücuyla bana baktılar, yemek koreografilerini aksatamazlardı.
“Selam Nell.”

“Bu çocuklar on yıldır benim yanımda,” dedi Annie. “Onlar olmasa, burası hiç iş yapmaz.”

“Bu maaşımıza zam yapıyorsun anlamına mı geliyor Annie?” dedi Karin gülümseyerek. Ocağın üstündeki altı dilim pankeki hızla çevirdi.

“Tabii, bana da zam yapan olursa neden olmasın,” dedi Annie göz kırparak. “Personel tuvaletinde üstünü değiştirebilirsin. Sonra da sana bir önlük veririm ve işe başlarız.”

Sonraki otuz dakika benim için son derece imtiyazlı geçti. Annie Legado, restoranında beni bizzat gezdirdi. Makineleri, aletleri, pişirme tekniklerini, müşterileri tek tek anlattı. Söylediği her şeyi aklımın bir köşesine not etmeye çalıştım. Bu kadar bilgi yüklemesinin fazla olduğunu düşünen Annie birden durup bana bakarak gülümsedi.

“Hey, korkacak bir şey yok çocuk, sakın kafan karışmasın. Hepsi zamanla oturacak.”

Küçük turdan sonra tezgâhın arkasındaki sahneye çıkma vaktim geldi. İlk görevim büyük portakal sıkma makinesinin içini kasalarda-ki taze Kaliforniya portakallarıyla doldurmaktı. Kutu gibi makinenin üstünden bıraktığım portakallar plastik çarkların arasından geçiyor, bu esnada soyuluyor ve suyu sıkılıyordu. Portakal suları makinenin altındaki büyük kaplarda birikiyordu. Neredeyse bütün müşteriler portakal suyu istiyordu, buranın portakal suyunun ne kadar lezzetli olduğunu son gelişimden biliyordum. Demek ki restoran personelinin düzenli ve sık yapmak zorunda olduğu işlerden biri portakal sıkma makinesini doldurmaktı. İkinci işimse müşterilerin kahvesini tazelemektir.

Annie'nin talimatı son derece basit ve anlaşılırdı: "Boşsa doldur. Boş değilse de üzerine tazesini ilave et. Sakın izin isteme. Reddederlerse de sakın gücenme. Sözün özü masada her daim kahve olmalı."

Kahve doldurmanın güzel yanı restoranın müşterileriyle tanışma imkânıydı. Çoğuyla tanışma fırsatım olmuştu. Marty ve Frankie kahve tazeleme tekniğimi çok beğenip bana iltifat ettiler.

"Sanki bunu yapmak için doğmuş, ne dersin Frankie?"

"Bence de Marty. İyi iş Nell. Annie'nin restoranı hakkında bilmen gereken en önemli şey şu: Sürekli kahve getirdiğin sürece bütün müşteriler seni sever."

Sabahın bu erken saatinde restoranın çok kozmopolit bir müşteri yapısı vardı, yemek seçimleri bile çok farklıydı. Şehir merkezinde çalışan takım elbiseli müşteriler kızarmış domuz pastırması ve suda pişmiş yumurta yemeyi seviyordu. Kitabevinin sahibi ve müdür yardımcısı işe gitmeden önce cevizli, tarçınlı Fransız tostunu tercih ediyordu. Gece mesaisi yeni bitmiş güvenlik görevlileri de bol baharatlı Meksika kahvaltısı yiyip birbirleriyle şakalaşıyordu.

"Demek İngilizsin?"

Yirmi numaralı masada oturan adama bakıp gülümsedim. Haight'e Aşk Yazı döneminde taşınmış, bir daha da hiç gitmemiş gibi görünüyordu. Dantel yelek, uzun kollu Hint işi gömlek ve dağınık saçlarıyla yıllardır hippy üniformasıyla yaşıyordu sanki. "Evet, Londra'dan geldim."

"Londra'ya bir kez gittim," dedi. Sırtınca büyüleyici altın dişleri ortaya çıktı. "Carnaby Caddesi ve Covent Garden'ı hiç unutamıyorum. Oralarda mı oturuyorsun?"

* Londra'nın pazar yeri, turistik açıdan da eğlenceli bir semt. (Çev. n.)

“Hayır, ama çok da uzak sayılmam.”

“Güzel günlerdi. Metro sisteminiz muazzam.”

Adama nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Yaşadığım şehirle ilgili il-tifatlarını elimden geldiğince kibar olmaya çalışarak kabul ettim. Uma-rım Boris Johnson’ kabalık ettiğimi düşünmez diye geçirdim içimden.

Zaman hızla geçti. Kapının dışında, caddeye taşan kuyruktan saatin dokuz buçuk olduğunu anladım.

“İşte, asıl eğlence şimdi başlıyor,” dedi Laverne sırıtarak bana bakıp. Müşterilerin yemeklerini servis ederken çarpışmamaya çalışıyorduk. “Hazır mısın?”

Daha şimdiden çok yorulmuştum, uzun müşteri kuyruğunu görün-ce gözüm epey korktu. Anlaşılan bu yorgunluk daha hiçbir şeydi, ama yine de restoranın en yoğun zamanındaki işlerin altından kalkıp kalka-mayacağımı çok merak ediyordum. Adrenalin patlaması yaşamam an meselesiydi, kafamı sallayarak, “Hazırım,” dedim.

Dakikalar sonra, sanki biri butona basmış gibi insanlar içeri akın etti. Birden herkes aynı anda bir şeyler istemeye başladı ve herkesin siparişi açıldı.

“Hey, buraya biraz daha kahve alabilir miyim?” diye bağırdı nemrut suratlı bir kadın.

“Birazdan sizinle ilgileneceğim.”

Aceyle servis tezgâhına giderken üç çocuğuyla oturan, yorgunluk-tan gözlerinin ferî sönmüş anne bileğimden yakaladı. Az kalsın den-gemi kaybedip düşmeme neden oluyordu. “Bayan? Biraz daha domuz pastırması alabilir miyiz?”

* Muhafazakâr Britanyalı politikacı ve gazeteci. Aynı zamanda Londra Belediye Başkanı’dır. (Çev. n.)

“Tabii ki.”

Domuz pastırması – masa sekiz... Kahveleri tazele – masa dört...

“Üç tane daha İngiliz muffin alabilir miyiz? Kahvelerimizi de tazeler misiniz?”

“Hemen geliyorum.”

Domuz pastırması – masa sekiz... Kahveleri tazele – masa dört... Üç İngiliz muffin daha ve kahve – masa... masa... Lanet olsun! Hangi masa istemişti?

Siparişleri aklımda tutmaya çalıştıkça daha çok panik yaptım. Uzun süredir kahvaltısını beklediği için iyice sinirlenmiş olan çiftten saklanmak için tezgâhın arkasına geçtim. Biraz daha beklerlerse, yanlarından geçen ilk personeli kaçırarak gibi bakıyorlardı.

“Nell, portakal sıkma makinesinin doldurulması lazım,” diye seslendi Annie omzunun üstünden. Siparişlerini not ettiği defterden başını kaldırmıyordu.

“Tamam.” Mutfaktan bir kasa portakal alıp makinenin üstüne bırakmaya başladım.

“Bu hazır, iyi pişmiş üç yumurta, masa on beş, yeni siparişler lütfen!” diye bağırdı Dom servis penceresinden tabağı uzatırken. Panikten portakal tezgâhını dik bir açıyla koymuştum. Makineye girmesi gereken portakallar yere saçıldı.

“Portakal istilas!” diye bağırdı Marty, Frankie de kahkahalarla gü-lüyordu.

“Nell, açığa dikkat et!” diye bağırdı Annie. Servis penceresindeki tabağı bizzat alıp müşteriye götürdü. O sırada önüne çıkan portakalı tekmeledi.

Kendimi aptal gibi hissediyordum. Kekeleyerek, “Özür dilerim!” dedim.

“Derin bir nefes al İngiliz!” diye seslendi Frankie. “Bu yoğunluk bir şey değil.”

“Üstüne gitme Frankie,” diye çıkıştı Annie tezgâhın arkasına geçerken. “Çocuk daha yeni!”

“Ona bir hafta veriyorum,” dedi Marty sırtarak. “Darılmak yok Nell.”

Laverne yanına geldi. “Hey Nell, masa yirminin siparişini almış mıydın?”

Telaşlıydım, yorgundum ve beynim iflas etmek üzereydi. Boş boş Laverne’e baktım. “Ben... şey... bilmiyorum, yani emin değilim.”

Akıl hastası gibi görünüyor olmalıydım ki Laverne bir anda kahkalarla gülmeye başladı. “Tamam, ilk gün paniği! Masa yirmi üç şişman turistin oturduğu yer, hani şu ortadaki?”

“İngiliz muffin mi istediler?”

“Evet.”

Rahatlamıştım. “Harika. Evet, siparişlerini aldım. Hemen ilgileniyorum.”

Laverne omzuma vurdu. “Aferin sana. Arada nefes almayı unutma, olur mu? Bundan sonraki saat de deli gibi yoğun geçecek. Ayakların sızlayacak, vücudunun her yeri ağrıyacak. Kıvrılıp uyumaktan başka bir şey yapmak istemeyeceksin, ama bunların üstesinden gelebilirsin. Hadi, biraz daha dayan, mesainin bitmesine bir şey kalmadı.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Annie’nin restoranının yoğunlukta zirve yaptığı saat gelince adrenalininim tavan yaptı. Düşünecek tek bir saniye dahi yoktu. Bütün hareketlerim otomatığe bağlanmıştı adeta. Bir siparişten öbürüne koşturup duruyordum. Son yirmi dakika Laverne’in önderliğinde iş bölümü yaptık.

“Hey bayan, bu benim siparişim değil,” diye bağırdı obez bir adam. Yüzünü öyle bir asmıştı ki hiçbir botoks iğnesi o sırada oluşan kırışıklıkları düzeltemezdi.

Telaşla sipariş defterimi kontrol ettim. “Çok özür dilerim bayım. Siz ne sipariş etmiştiniz?”

Adam bana kanatlı, tuhaf bir yaratıkmışım gibi baktı. “Sen İngiliz misin? Burada yabancıları mı çalıştırıyorlar? Aman Tanrım! Burası iyice bozuldu.” Sonra sesini yükseltti ve her kelimeyi üzerine basa basa söyledi. Sanki normal konuşsa anlamayacaktım. Belki de beni geri zekâlı falan sanıyordu. “Ben – iki – yumurta – istiyorum – iyi pişmiş.”

Adamın karşı masasında oturan nemrut suratlı kadın sinirden dişlerinin arasından nefes aldı. “Onu aptal falan mı zannettin?”

“Evet. Hem aptal hem de İngiliz!”

Müşterilerin kabalığı beni hayrete düşürdü. Hiçbir şey diyemeden onları izledim. İkisi arasında sıkışıp kalmıştım. Bu arada da olabildiğince kibar ve profesyonel olmaya çalışıyordum. Gözlerim doldu, ama gözyaşlarımın akmaması için kırıştırdım. Mütecaviz ve kaba insanlara bu zevki yaşatmak istemiyordum.

“Ve budala,” diye devam etti adam. “İstedığimi söylerim, bana karışamazsın.”

“Bir problem mi var?”

Yanıma gelen Annie gözlerini öfkeli adama dikti.

“Çok haklısınız, evet, bir problem var. Siparişimi yanlış almış.”

Annie ifadesiz bir şekilde baktı. Sonra bana dönüp, “Sipariş neydi çocuk?” diye sordu.

Not defterimi uzattım. Adamın siparişini tam da söylediği gibi yazmıştım. Annie kafasını sallayarak defterimi geri verdi.

“Siparişiniz doğru bayım.”

“Dalga mı geçiyorsun? Bunlar iyi pişmiş değil.” Adam sesini yükseltince diğer masalarda oturan müşteriler de hadiseyi ilgiyle izlemeye başladı.

Annie’nin ses tonu normal, ama sertti. “Sizden sesinizi alçaltmanızı rica ediyorum bayım. Müşterilerimi rahatsız ediyorsunuz.”

“Diğer müşteriler umurumda bile değil!”

“Görüyorum. Şu kadarını söyleyeyim, beni ya da personelimi taciz etmeye devam ederseniz sizi polise şikâyet etmek zorunda kalacağım.”

“Yemeğiniz berbat. Paramı geri istiyorum!”

“Görünüşe göre yemeğinizin çoğunu yemişsiniz. Belki söylediğiniz kadar kötü değildir.” Annie’nin ses tonu tehditkârdı, ama yüz ifadesinde en ufak bir kızgınlık belirtisi yoktu. Yıldırım düşmesinden önceki gök gürültüsü gibi konuşuyordu Annie. Restoranın düzenli müşterileri az sonra olacakları tahmin ediyormuş gibi gülümsüyordu.

“Buna inanamıyorum! Bize hizmet etmesi için yabancı birini gönderiyorsun. İşini iyi yapamayan o, ama ben suçlu durumuna düşüyorum. Müşteriye hizmet etmek kolay iş değil bayan. Tanrım bu bir şaka olmalı!”

Sonra diğer müşterilerin neden gülümsediğini anladım. Annie Legado ondan hiç beklenmeyecek bir çeviklikle adamın yakasına yapıştı ve adamı kapıya doğru sürükledi. Adamın karısı çığlık çığlığa bağırıyordu. Porto Rikolu ufak tefek kadının kendisinden en az iki kat daha iri bir adamı sürüklemesi eşine az rastlanır türden bir manzaraydı.

“Restoranımda böyle davranmana izin vereceğimi mi sandın?” diye gürledi Annie. Koskoca adamı caddeye fırlattı. “Buraya bir daha sakın gelme. Beni duydun mu?”

Adamın karısı, Annie’ye çıkışmak için telaşla dışarı çıktı, ancak Annie’nin yüz ifadesini görünce bunun iyi bir fikir olmadığını anladı. So-

runlu müşteriler restorandan defedildikten sonra Annie kapıyı çarptı. Ardından sakın sakın restoranın içinde yürüdü. Birçok müşteri onu tebrik etti. Yanımdan geçerken hafifçe omzuma vurdu.

“İşini iyi yapıyorsun çocuk. Sakın böyle dangalakların seni üzmesine izin verme. Şimdi işimize dönelim. Portakal sıkma makinesinin doldurulması lazım. İlgilenebilecek kadar iyi misin?”

Hâlâ biraz titriyordum, ama az önce gördüklerim içimi rahatlatmıştı. Annie’ye bakıp gülümsedim. “Halledebilirim. Teşekkür ederim.”

“Önemli değil.”

Sonraki yirmi dakika nispeten daha huzurlu geçti. Hadiseyi hemen unuttum. Bütün dikkatimi siparişlere ve tazelenmesi gereken kahvelere verdim. Bu yoğunluk hiç bitmeyecek diye düşünmeye başladığım sırada, caddeye taşan kuyruk kapıya kadar geldi. En sonunda da oturmayı bekleyen insan sayısı dörde indi. Bu yoğunluktan sağ çıkabildiğim için kendimle gurur duydum, ancak ortada önemli bir gerçek vardı: Bir restoranda her gün çalışmak kesinlikle çok ama çok zor bir işti. Hayallerimde kendimi hep masaların arasında dolaşırken, siparişleri alırken, müşterilerimle sohbet edip gülüşürken görüyordum. Ne yoğunluk vardı ne zor müşteriler ne de bitmek bilmez talepler... Ama şimdi, bir günlük kahvaltı maratonunu yaşadktan sonra gerçeğin çok daha farklı olduğunu anladım. Ayaklarım sızlıyor, beynim zonkluyor, bedenimin her noktası ağrıyordu. Üstelik bu işin sadece garsonluk kısmıydı. Annie Legado’ya bakınca, yıllarca ne kadar yoğun çalıştığını tahmin edebiliyordum. Kim bilir, ne zorluklara katlanmıştı? Bir saniye olsun boş durmuyordu: Tezgâhın arkasında durup müşterilere hizmet veriyor, kahveleri tazeliyor, biten malzemelerin yenilerini dondurucudan çıkarıyor, hamur karıştırıyor, meyveleri dilimliyordu. Personelin nerede ne yaptığını hep biliyordu. Hatta bazen birine seslenirken nerede olduğundan

o kadar emindi ki kafasını kaldırıp bakma gereği bile duymuyordu. Ayrıca her daim sakin, soğukkanlıydı. Kontrol hep ondaydı. Restoran işletmeciliğinde otuz yedi yıl geçirdikten sonra bunlar doğal sonuçlardı belki, ama yine de etkilenmemek elde değildi.

Eğer bir gün kendi restoranımı açarsam bu benim gerçeğim olacaktı. Onlarca işle aynı anda ilgilenmek zorunda kalmaktan ve ucu açık çalışma saatlerinden hiç bahsetmiyorum bile. Hesaplar, stok kontrolü ve sayımı, maaşlar, mönü planlamaları, personel mesai döngüsü... bütün bunlara tam anlamıyla hâkim olmalıydım. Kendine ait bir işinin olması hayatının baştan aşağı değişmesi, “iş” kavramının yeniden tanımlanması demekti. İş benim hayatım olacaktı. Peki, ben böyle bir işe girişmeye ve bu fedakârlıkları yapmaya gerçekten hazır mıydım?

Saat on bir olunca Annie omzuma dokundu ve “Hey çocuk, iyi iş çıkardın. Hadi, yarım saat mola ver ve bir şeyler ye. Dom sana dilediğin yemeği hazırlar,” dedi.

Krep, jambon, soğan, peynir ve yeşil dolmalık biberden oluşan bir kahvaltı tabağı istedim. Ardından biraz soluklanmak için pencere kenarında bir masaya oturdum. Laverne bana büyük bir kupada kahve ve bir bardak portakal suyu getirdi. Ne kadar susadığımı portakal suyundan bir yudum alınca anladım. Beynim yeniden zonklamaya başladı. Ayakkabılarımı çıkarıp masanın altına bıraktım. Soğuk karo zemine yalınayak basmak ayaklarıma ilaç gibi gelmişti.

“Sakıncası yoksa oturabilir miyim?”

Benim için son derece değerli olan otuz dakikalık molamı heba etmek istemiyordum. Tam hayır diyecektim ki sesin sahibinin yüzünü gördüm. “Ah, merhaba, lütfen otur.”

Max Rossi karşımdaki koltuğa oturdu. Annie’nin yerinde ilk tanıştığımız günkü gibi sevgi dolu bakıyordu. “Tek başına mı kahvaltı yapıyorsun?”

“Sadece biraz mola verdim. Bugün ilk günüm de...”

Max ne dediğimi anlamadığı için kaşlarını çatıp baktı. Anlaması için tişörtümdeki restoran logosunu işaret ettim. “Ahhh! Anladım. İşe ne zaman alındın?”

“Dün akşam. Aslında teknik olarak işe alınmadım. San Francisco tatilimin kalan bölümünde burada staj yapmam için beni Annie davet etti.”

“Dur bir saniye... yanlış anlamıyorum, değil mi? Tatildesin, ama gönüllü olarak burada çalışıyorsun? Tatilini çalışarak harcadığına göre aklım kaçırılmış falan olamazsın, değil mi?”

Güldüm. “Hayır. Annie bir gün kendi restoranımı açmak istediğini öğrendi ve bana burada biraz iş deneyimi kazanmayı önerdi.”

“Vaavvv! Yani her gün burada çalışıyorsun?”

“Hayır. Sadece pazartesten perşembeye kadar, o da sabah altıdan öğleden sonra bire kadar. Kalan zamanımı şehri gezerek ve tatilimin tadını çıkararak geçirmeyi planlıyorum.”

“Ya da uyuyarak...” Gözlerindeki ışıltı insanın aklını başından alıyordu.

“Evet, uyumak harika olur, özellikle de bugün.” Acaba hissettiğim kadar yorgun görünüyör muyum diye merak ettim.

“Hiç şüphem yok. Umarım tek kuruş para almadan çalışmak hoşuna gider.”

Gülümsedim. “Hoşuma gideceğinden eminim.”

Max söylediğime şaşırmışa benziyordu. “Çılgın İngiliz! Tamam, o halde buralarda görüşürüz yine.”

“Kahvaltı etmeyecek misin?” diye kaçtı ağızımdan. Sonra hayal kırıklığını sesime yansıttığım için kendimden nefret ettim.

“Edeceğim, ama gitmem lazım. Laverne siparişlerimi hazırlıyor. Sanat Galerisi’ndeki tiyatro grubu dün akşam biraz tartıştı. Aralarındaki sular durulsun diye onlara kahvaltı götürüyorum.” Kafasını sallayarak devam etti. “Sanatçılar böyle işte, biraz katil ruhlular. Hepsini alıp bir yere kapat, seyreyle manzarayı. *Kıyamet*’ filmi yanında hiç kalır, o kadar söyleyeyim. Neyse, sana iyi günler.”

“Teşekkürler, sana da...”

Max tekrar tezgâhın oraya gitti. Laverne kahverengi karton poşetler ve içi kahve dolu karton tepsiyle bekliyordu. Başım fena halde dönüyordu. Neden kahvaltı telaşının yorgunluğu mu, yoksa içtiğim sert kahve miydi, bilmiyordum. Kim bilir, belki ikisi de değildi.

* Orijinal adı *Apocalypse Now* olan, Vietnam Savaşı sırasında geçen 1979 yapımı Amerikan savaş filmi. 2000 yılında Amerika Birleşik Devletleri Kongre Kütüphanesi tarafından “kültürel, tarihi ve estetik olarak önemli” filmler arasına seçilerek ABİ Ulusal Film Arşivi’nde muhafaza edilmesine karar verilmiştir. (Çev. n.)

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İlginç gelişmeler

Öğlen Annie'nin restoranından çıktığımda çok yorgundum. Doğruca Lizzie'nin dairesine gidip kendimi yatağa attım. Tam beş saat deliksiz uyudum. Kuzenim elinde çay fincanıyla gelip beni uyandırdı.

“Demek hâlâ hayattasın? Ne bu, güzellik uykusu mu?”

Uykumu açmak için gözlerimi ovuşturdum ve sıcak çaydan bir yudum aldım. Çay o kadar iyi geldi ki kendimi cennette gibi hissettim. “Epey uyumuşum.”

Lizzie yatağın kenarına oturdu. “Eee, nasıldı?”

“İlk başta çok korkunçtu. Kahvaltı saati gelip de insanlar doluşunca kâbus gibi geçti. Annie benimle tartışan sorunlu bir müşteriye haddini bildirdi, onu resmen restorandan kovdu. Kimseye bir şey olmadı, merak etme, ama inanılmaz bir manzaraydı. Ama biliyor musun Lizzie, her şeye rağmen bu işi çok sevdim! O kadar yorgunum ki kılımı kıpırdatacak halim yok. Doğru dürüst düşünemiyorum bile. Yine de bu çok tatlı bir yorgunluk. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

“Anladım. Belki de hep istediğin şeyi yaptığın için böyle hissediyorsundur. Garsonluğu kastetmiyorum tabii. Annie’nin defettiği tipleri saymazsak, diğer müşteriler sana nasıl davrandı?”

Birden aklıma Max geldi, hınzır gülümsemesine bakarken ne hissettiğimi hatırladım. “Çok naziklerdi. Mary ve Frankie yine formundaydı. Kuyrukta çok beklediği için şikâyet eden birkaç müşteri oldu tabii, ama onları kişisel olarak algılamadım.”

“Güzel!” Lizzie sorgulayıcı bir şekilde baktı. “Tamam, bana anlatmadığın başka ne var?”

“Pardon?” Kuzenim beni bu kadar kısa sürede çözmüş olabilir miydi gerçekten?

“Sanki söylemediğin bazı şeyler var gibi hissediyorum.”

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. “Belki de vardır.”

Lizzie çığlık atarak yatakta zıpladı. Az kalsın bana çay banyosu yapıyorodu. “*Biliyordum!* Adı ne?”

“Bir erkek olduğunu da nereden çıkardın?”

“Yüzündeki şaşal ifadeden!”

Öncelikle çayımın güvenliğini sağlamalıydım, masaya bıraktım. “Tamam. Eric’in şovunu izlemeye gittiğimiz gün çarpıştığım şu adamı hatırlıyor musun?”

“Kahvelerini döken seksi adam mı?”

“Evet, ta kendisi... O da Haight’te yaşıyormuş, hatta Alfaroları bile tanıyor.”

Lizzie’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “İnanmıyorum!”

“Evet. Aslında beni onunla geçen hafta Bay Alfaro tanıştırdı. Bugün de restorana geldi.”

“Ve?”

“Ve sohbet ettik.”

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

“Bu konuyu bu kadarla geçiştiremezsin Nellie! Bütün detayları istiyorum.”

Lizzie’ye Max Rossi’yi, güvercin grisi güzel gözlerini, hınzır gülümsemesini, yani aklımı başımdan alan bütün özelliklerini anlattım.

“Nell Sullivan! Sen çok sinsi bir kadınsın! Neden bunu bana geçen hafta anlatmadın?”

Kızardım. “Bilmiyorum, olanları düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Alınmadın, değil mi?”

“Saçmalama. Dedğin kadar etkileyici biriye şayet, senin yerinde olsam ben de kendime saklardım. Vaavvv, demek burada yaşıyor? Ne acayip bir tesadüf!”

“Onu tanıyor musun?”

“Adı Max Rossi demiştin, değil mi? Hiç yabancı gelmiyor, ama nasıl biri olduğunu çıkaramadım. Anlattıklarına bakılırsa, daha önce onu görmüş olsaydım kesin hatırlardım. Nell, bu çok heyecanlı! Tekrar görüşecek misiniz?”

“Onunla görüşmüyoruz Lizzie.”

“Şimdilik diyelim. Ama hâlâ vakit var. Senin için süper bir durur. Umarım her gün restorana gelir de seni hep böyle gülümsetir. Biraz eğlenmenin tam zamanı! Neden mesain bittikten sonra onu kahve içmeye davet etmiyorsun?”

“Lizzie...”

“Hayır, sadece söylüyorum. Onu daha yakından tanıman iyi olabilir.”

“Emin değilim. Ayrıca her gün Annie’nin yerine geliyorsa, zaten fazlasıyla kahve içiyordur.”

Lizzie şaka yollu bana vurdu. “O zaman çay içmeye davet et ya da Ced’in buzlu içeceklerinden birini ya da su... Tanrı aşkına ne içtiğinin ne önemi var ki?”

Annie'nin yerinde ilk konuşmamızı anımsadım. O gün verdiği kartvizit hâlâ cüzdanımda duruyordu. "Aslında önümüzdeki hafta bir sergisi olduğunu söylemişti. Şöyle bir uğrarız diye düşünmüştüm, ne dersin?"

Lizzie'nin gözleri lemur gözü gibi oldu. "Çok haklısın, kesinlikle gidiyoruz. Bu muhteşem, Nellie, yani onu tekrar görecektir olman! Bu arada ben de nasıl biri olduğunu kontrol ederim. Bu resmen randevu!"

Lizzie'ye anlattığıma göre Max Rossi'den bahsetmem gereken bir kişi daha vardı.

Gönderen: vickster1981@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: Re: Küçük bir itiraf

Nell Sullivan, seni şıfırtı!

Cidden seninle çok gurur duydum. Birincisi bir erkek bulduğün için, ikincisi de bu kişi Aidan olmadığı için. Aidan için fazlasıyla üzıldün zaten. Biraz göz banyosu yapmanın zamanı çoktan gelmişti. Madem fırsat ayağına geldi, kendine engel olma ve keyfine bak!

Seni çok kışkandım! Demek büyüleyici biri, tıpkı Çikolata filmindeki Johnny Depp gibi. Biliyor musun, Johnny Depp de favori erkekler listemde. Ryan Gossling, Olly Murs ve tabii Greg'den sonra. Bu arada şu ilk üç erkek sıralamam yüzünden Greg ile aramız hâlâ kötü. Fırsatını bulursan dudaklarına yumul gitsin! En azından benim için yap. En iyi arkadaşımın akıl sağlığını korumasına yardım ediyorum diye düşünebilirsin. Yakın zamanda bir iş bulamazsam durup dururken cinnet geçiren kadın öykülerinden biri olacağım, haberlerde izlersin artık.

Benim için yap Nell!
Kocaman sevgiler,
Vix xxx

“Sen prens olacaksın, ben de Sindirella olacağım.”

JJ kuşkululu gözlerle Maya’yı izliyordu. “Beni tekrar öpecek misin?”

Maya derin bir of çekip ellerini kalçasına koydu. “Prens sen olduğuna göre, sen beni öpmek zorundasın. Çünkü prensler böyle yapar.”

“Keşke bu kadar kolay olsa,” diye fısıldadım Lizzie’ye. Patlamış mısır ve karamelli kapkekleri çocukların eve götüreceği torbalara yerleştiriyorduk. Lizzie’nin bir gözü Maya ve JJ’in oyunundaydı.

Lizzie gülümseyerek, “Belki de Maya’nın teorisini Max üstünde denemelisin,” dedi.

“Belki sen de Tyler’da denemelisin,” dedim karşılık olarak. Kahkhalara boğulduk. Yakışıklı bir öğretmen bize doğru yaklaşınca Lizzie koluma vurup beni susturdu.

“Burada neler oluyor böyle?” diye sordu Tyler. Pişirme masasına doğru yürüdü.

“JJ prens olmayacak, çünkü öpüşmekten hoşlanmıyor,” diye yakındı Maya okul müdürüne bakarak.

“Ah, anlıyorum,” dedi Tyler, Lizzie ve bana göz kırparak. “Belki de içinde öpüşme olmayan başka bir oyun oynasanız daha iyi olur. Goldilocks ve Üç Ayı’ya ne dersiniz?”

JJ’nin gözleri parladı. “Ben ayı olurum. Ayılar kimseyi öpmek zorunda değil,” dedi ve Maya’yı gösterdi. “Sen de Goldilocks olabilirsin. Çünkü sarı saçlısın ve her şeyi yiyorsun.”

Barışmışlardı. El ele tutuşup kostüm odasına gittiler.

Tyler gülerek bize döndü. “Bu hikâyeden çıkaracağımız ana fikir: Öpüşmekten hoşlanmıyorsan, prens yerine ayı ol.” Çok eğleniyordu. “Bugün hepimiz çok önemli bir şey öğrendik. Eee, neler pişirdiniz bakalım?”

Kapkeki uzattım. “Çok güzel oldu. Bugün pişirip dondurduk.”

“Harika görünüyorlar Nell. Umarım fazla yapmışsınızdır.”

“Tabii ki Lizzie sana verir,” dedim masumane bir tavırla. Kuzenimin gözleriyle itiraz etmeye çalışması beni çok güldürdü.

“O zaman Lizzie’yle iyi geçinsem iyi olur,” dedi Tyler gülümseyerek. Koridorun ışıkları çikolata kahvesi gözlerinden yansıyor. Kapkek almak için Lizzie’yle birlikte mutfağa giderlerken, arkalarından gülümseyerek baktım.

Arkamdan birinin alçak sesle, “Nell...” diye seslendiğini duydum. S-O-S Kulübü’ne katılan bütün çocuklar eve gitti sanıyordum, ancak başımı eğince Declan’ın utangaç gülümsemesiyle karşılaştım. Göz hizasına gelmek için çömeldim.

“Declan merhaba. Senin için ne yapabilirim?”

“Bana hikâye okur musun?” diye sordu eliyle ağzını kapatarak.

“Tabii ki okurum.” Declan uzattığım eli tuttu, birlikte hikâye bölümüne geçtik. Büyük yer minderlerine oturduk. Declan kafasını bana yasladı. Kitabı açıp hikâyeyi okumaya başladım. Bu ufaklığın bana bu kadar güvenmesi beni çok duygulandırmıştı. Birinin bana bu kadar güvenmesi, kendini bana teslim etmesi çok ama çok kıymetliydi; hele ki bu kişi sınıfının en utangaç çocuğuysa. Yaşadığım duygu selinden gözlerim yaşardı. Declan’ı almak için gelen annesi bizi öyle görünce hem şaşırdı hem de çok memnun oldu. Kadının yüz ifadesi dünyanın bütün ödülllerinden daha değerliydi.

“Teşekkürler,” dedi annesi elimi sıkarak. “Declan’ın hafif belirtilerle seyreden otizmi var. Bu yüzden sosyal ortamları tehdit olarak algılıyor.

Oğlumun birine güvendiğini görmek o kadar güzel ki... Nell'e ne diyecektin Declan?"

Declan belli belirsiz tebessüm etti. "Hikâye okuduğun için teşekkür ederim."

Utangaç bir çocuğa hikâye okumak kadar basit bir şey benim için neden bu kadar önemliydi, bilmiyorum, ama çok derinden etkilenmiştim. Ertesi gün Annie'nin restoranında çalışırken bile bunu hatırlıyor ve mutlu oluyordum. Bu arada Annie'nin restoranında da işler iyi gidiyordu: Artık daha hızlıydım, siparişleri unutmamak için de kendi yöntemimi geliştirmiştim. Müşteriler sinirlenip tartışacak yer arasa bile ben kontrolümü kaybetmiyor, her türlü strese karşı sakinliğimi koruyabiliyordum. Özgüvenim hal ve hareketlerime de yansımış olacak ki düzenli müşteriler bendeki değişikliği fark etti.

"Hakkını teslim etmeliyim Nell," dedi Marty kahvesini tazelerken. "Bir haftadan fazla dayanamayacağını düşünüyordum, ama sen yanıldığımı ispatladın."

"Teşekkürler Marty, seni duyan da benden etkilendiğini düşünecek."

Marty şaşırmıştı, benim hakkımda bir şeyler mırıldandı. Frankie kahkahalarla güldü.

"Marty, kız seni iltifatla alt etti! İyi hamle çocuk!"

Kahvaltı telaşından sonra Annie yanıma geldi. "Hey, Nell, sana kahvaltı getirdim. Hadi, gel de biraz benimle otur."

Giriş kapısının yanındaki masaya oturduk. Annie bana Dom'un özel tarifi olan dondurulmuş tarçınlı çöreği verdi.

"Sana teşekkür etmek istiyorum," dedi Annie. "Çok iyi çalışıyorsun çocuk."

"Teşekkürler Annie. Artık kendime daha çok güveniyorum. En azından portakal yuvarlama rekorumu egale etmedim."

Annie elini kaldırdı. “Ben çok ciddiym. Bunun senin için basit bir tatil macerasından ibaret olmadığını biliyorum. Bu senin hayalin! Bu yüzden sana bunu vermek istedim.”

Restoranın al götür siparişlerde kullandığı karton poşetlerden uzattı. Çok şaşırmıştım. Poşetin içinden siyah deri ciltli bir defter çıktı. Bütün sayfalarda Annie’nin elyazısı vardı.

“Son birkaç gündür senin için bunları yazmakla uğraşıyordum. Bir hayale sahip olmanın, ama onu nasıl gerçekleştireceğini bilememenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Bu restorani açtığımda acemi çaylağın tekiydim. Şu an bildiğim her şeyi en zor, en sıkıntılı yollarla öğrendim. Ama sen benim yaşadığım zorlukları yaşama istiyorum. Bu zamanda kimse yeni bir şeyler öğrenmek için vakit ayırmıyor. Hayalin için hemen kolları sıvamalı ve işe koyulmalısın. Ya bunu yapar ve başarısın ya da sonsuza dek şansını kaybedersin. Düşündüm de...” Annie kafasını kaldırdı. İlk kez gözlerinde yaralı ve hassas bir Annie gördüm, “... eğer bir kızım olsaydı, tutkularının peşinden gidecek kadar cesur ve iddialı biri olmasını isterdim. İsteddiği şeyi yapması için ona elimden geldiğince yardımcı olurum.”

Gözlerimi Annie’den alamıyordum. Böyle uzun uzun bakmamın abes olduğunun farkındaydım, ama elimde değildi. Annie Laegado; görmüş geçirmiş, zor lokma, güçlü, mantık duayeni ve Haight-Ashbury’nin restoran ikonu bana çok farklı bir yönünü gösteriyordu. Bu yönünü görebilen insan sayısının bir elin parmaklarını geçmediğinden emindim. Bu yüzden ayrıca onur duydum. “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum...” diye lafa girdim. Ama o kadar duygulanmışım ki kelimeler ağızımdan çıkmıyordu.

“Bir şey değil. Bilmen gerektiğini düşündüğüm her şeyi yazdım. Ama defteri yanından hiç ayırma, belki başka şeyler de eklemek istersin. Ben sana inanıyorum çocuk. Restoran işinde şansını denediğin

zaman çok başarılı olacağından hiç şüphem yok. San Francisco'da kaldığın sürece sana yardım etmek için elimden geleni yapacağımı da bilmeni istiyorum.”

Annie'nin hediyesi, hediyein altında yatan derin anlam benim için çok ama çok önemliydi. Daha önce hiç bu kadar değerli bir hediye almamıştım. Hislerimi anlatmaya kelimeler yetmezdi. İçimden Annie'ye sıkı sıkı sarılmak geldi, ancak bu kadar ileri gitmenin doğru olmayacağını biliyordum. Annie yerine, bana verdiği defteri göğsüme bastırdım. “Teşekkür ederim.”

“Beğenmene sevindim.” Kısa bir süre görebildiğim Annie gitti, perdeler çekildi. Her zamanki Annie geldi. Mesafeli, güçlü ve yüzünde her daim aynı hafif tebessümün olduğu Annie. “Hadi, şimdi kahveni iç.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Mutlu tesadüflerden biri daha

Annie'nin restoranındaki ilk haftam bir sürü zor şeyi kısa sürede öğrenme telaşıyla geçmişti. Hiç bilmediğim sularda yüzmek zorunda kalmıştım. Bu süreçte beni en çok şaşırtan şeylerden biri Annie'nin mönüdeki yemekler için kullandığı kısaltmalardı. Mesela Ç-K-M; krepteki harfleri çilek, kivi ve muzı ifade ediyordu. N-M-F-E waffle deyince de Nutella, dilimlenmiş muz ve fıstıkezmesini anlamak gerekiyordu. T-B-P ise tarçınlı, bademli pankek demekti. K-Y-Y karışık yağda yumurtayı anlatıyordu.

"Peki, P-M-Ü nedir?" diye sordum tezgâhın üstündeki kısaltma listesine bakarken. "Portakal, mango ve... Ü ile başlayan malzemenin adı neydi sahi? Ha, evet, o da üzüm."

Laverne sırtıttı. "O Nutella, marşmelov, kavrulmuş badem, muz ve çikolata sosuyla hazırladığım Belçika waffle. P-M-Ü diyoruz, çünkü müşteriler ilk gördüğünde böyle söylüyor."

Annie işinde usta olduğu kadar da harika bir akıl hocasıydı. Benim için önemli olduğunu düşündüğü her şeyi ayrıntılarıyla anlatıyordu. Ben de söylediklerini kelimesi kelimesine deri ciltli defterime yazıyordum. Bu arada dediğini yaptım ve defteri yanımdan hiç ayırmadım.

önlüğümün ön cebinde duruyordu. Bu defter Annie'yle aramızda bir sırды baktıkça gülümsediğimiz.

“Müşterilere iyi hizmet vermek işin olmazsa olmazı, onu ayrı tutuyorum. Ama bu yolda senin önceliğin personeline değer vermek olmalı. Personelini eğitmeli, onlardan tam olarak ne beklediğini iyice anlatmalısın ki onlar da müşterilere istediğin hizmeti verebilsin. Asla tutamayacağın bir söz verme ne müşterilere ne de personele... Ve kontrol hep sende olsun. Gerektiği yerde sözünü geçirmeyi bil. Bu senin işin olacak ve onu korumak için elinden geleni yapmalısın, gerekirse savaşımayı bile göze alacaksın. Bu arada sürekli yeni şeyler yarat. İnsanlar mönündeki birçok şeye bayılabilir, ama yine de yeni şeyler ister. Spesiyaller senin gizli silahın olmalı. Müdavimin sandığın müşteriler bile başka restorana gidebilir. Bu yüzden lezzetlerinle onları şaşırtmayı ihmal etme. Bu arada kahveleri tazelemeyi kesinlikle unutma! Bu kahve işinin seni şaşırttığını biliyorum, ama bana güven çocuk. Bedava kahve insanlara kendilerini evindeymiş gibi hissettirir. Kimse bedava kahveye karşı koyamaz.”

Akşamları Lizzie'yle oturup gelecekteki işimden konuşuyorduk. Nerede açabilirim, adı ne olur, mönüye neler koyarım gibi ayrıntılar işte... Aslında oyun gibiydi, ama içimdeki tutkunun ateşini harlıyor, hayallerime olan inancımı artırıyor. Vicky de sağ olsun, hem evimden haberler veriyor hem de restoran işinin peşini bırakmamam konusunda beni yüreklendiriyordu. “Şu gerçeği kabul edelim, kendi işyerini açma şansın yeni bir iş bulmaktan fazla,” diyordu.

Annie'nin yerindeki ilk haftamın kalanında Max'i bir daha görmedim. Yine uğrasa ne güzel olur diye içimden geçiriyordum. Stajyerlik yaparak yeni şeyler öğrenmek, yıllardır bastırduğım tutkumu hayata geçirmek, hayallerime adım adım yaklaşmak olağanüstü bir mutluluktu.

Bunların yanında Max Rossi'yi görmek pastanın üstündeki krema olurdu ve San Francisco hayatım tadından yenmezdi.

Öğleden sonraları şehrin güzelliklerini tanımak için gezmeye devam ediyordum. Yeni bir yer daha keşfetmiştim. Adı Crissy Field'dı. Golden Gate Köprüsü'nün ayağında, Marina Park'tan West Bluff'a kadar uzanan yemyeşil bir sahil şeridiydi. Denizin dibindeki bu yere koşmak, köpeklerini gezdirmek, çocuklarıyla uçurtma uçurmak, aileleri ve arkadaşlarıyla barbekü yapmak ya da San Francisco Körfez manzarasının tadını çıkarmak isteyen insanlar geliyordu. Hafta sonları küçük tekneler, beyaz yatlar körfezin mavi sularında, Fisherman's Wharf ve Sausalito arasında seyreliyor, Golden Gate Köprüsü'nün altından ve Alcatraz Adası'nın yanından geçiyorlardı.

San Francisco'ya âşık olmuştum, artık kendimi bu şehirde turist gibi hissetmiyordum. Yürüyüş yapan, köpek gezdiren, uçurtma uçuran, barbekü keyfi yapan vatandaşlardan bir farkım yoktu sanki. Crissy Field kitap okumak, rahatlamak ve akıp giden hayatı seyretmek için mükemmel bir yerdi. Nefes kesici manzaraya bakarken sürekli yeni şeyler dikkatimi çekiyordu. Ayrıca orada harika insanlarla tanışmış, keyifli sohbetler yapmıştım, tıpkı Baltimorelu kadın gibi. Otuz yıl boyunca öz annesinin izini sürmüş, onu aramak için buraya kadar gelmişti. Sonunda onu bulmuş ve daha önce varlığından bile haberdar olmadığı geniş ailesiyle annesinin yetmiş yaşına girmesi şerefine verilen kutlamaya katılmıştı. Bir de Birmingham'dan gelen bir adam vardı. Sahilde bir restoran açma hayaliyle buraya göç etmişti. Yaklaşık bir saat bana restoran işiyle ilgili öğütler verdi.

“Sakin uygun zamanın gelmesini bekleme, çünkü o zaman hiç gelmeyecek. Daha önce hiç bu kadar çok çalışmamıştım, ama daha önce hiç bu kadar mutlu da olmamıştım,” demişti bana.

The Warming Hut, ahşap dış cephesi krem rengine boyanmış çok hoş bir yerdi. Crissy Field'a her gelişimde kahvemi buradan alıyordum. Kasada duran görevli, yani Brenda oldukça dost canlısı biriydi. Kısa sürede adımı öğrendi. Her gidişimde İngiltere hakkında sorular soruyordu. Kraliyet ailesine büyük hayranlık duyuyordu. Annemin bir bahçe partisinde kraliçeyle tanıştığını söyleyince, sevinçten havalara uçmuştu.

"Bu harika bir şey! Artık herkese İngiltere kraliçesinin elini sıkmış birini tanıyorum diyebilirim. Aman Tanrım!"

Annie'nin restoranında çok yoğun geçen kahvaltı ve brunch meaisinden sonra deniz havası almak çok iyi geliyordu. Bu sayede hem dinleniyor hem de İngiltere'ye dönünce açacağım restoranımla ilgili planlar yapıyordum. Huzurlu ortamdan ilham alarak Annie'nin verdiği deftere sayfalarca not aldım. Yıllardır yok saydığım hayalimin temeli artık atılıyordu, hatta yavaş yavaş duvarları bile örülüyordu. Uçuk bir hayal olmaktan çıkıp olasılıklar dahilinde gerçekleşmeyi bekleyen bir projeye bürünüyordu.

Annie'nin restoranında yaptığım stajın ikinci haftasıydı. Crissy Field gezimden dönerken otobüse binmiştim. Bedenimle otobüsteydim, ama zihnim binlerce kilometre ötedeydi. Birden o mutlu tesadüflerden birini daha yaşadım. Tanıdık bir ses bana adımla seslendi.

"Hey Nell."

Max Rossi yanımdaki boş koltuğun başında dikilmiş, davet etmemi bekliyordu. Nasıl oldu da otobüse bindiğini göremedim diye düşündüm. Son görüşmemizden bu yana bir hafta geçmişti. Ama benim tepkim hâlâ aynıydı; hızlanan kalp ritmi, etrafımdaki dünyanın bulanıklaşması. Kibar olmam gerektiğini hatırlayıp oturmasını işaret ettim.

"Kusura bakma, kilometrelerce uzaktaydım."

"Pardon?"

“Hiç. Eee, seni otobüse bindiren sebep ne?”

Gülümsedi. “Bu ne kibar bir sorma şekli. Çalıştığım yer, yani sanat galerisi buranın bir blok kuzeyinde. İşimi erken bitirdim. Sergi yarın başlıyor. Umarım kuzeninle birlikte gelirsiniz. Cumartesi akşamına kadar sürecek.”

“Galiba biz perşembe akşamı uğrayacağız,” dedim. Tepkisi çok hoşuma gitti.

“Harika.” Bir süre uzaklara baktı. Gülümsemesi canlılığını yitirdi, sanki şimdi ne desem diye düşünüyordu.

Gülmemeye çalıştım. Üstünde baskı hissetmesin diye pencereden dışarı baktım. Belki de bu sefer ben konu açmalıyım.

“Eee...” dedik aynı anda.

Güldüm ve devam etmesini söyledim. “Özür dilerim, lütfen sen söyle.”

“Tamam, şey diyecektim,” dedi yüzüme bakarak. “Sürekli karşılaşıyoruz ve bu beni çok mutlu ediyor. Senin için de uygunsa birlikte bir akşam yemeği yiyebilir miyiz? Ya da kahve içebiliriz? Ya da...”

Gülümsememe daha fazla engel olamadım. “Ya da otobüsle bir seyahate daha çıkalım?”

Max güldü. “Evet, öyle bir şey... bence çok eğlenceli olabilir.”

Bu anı bir ay önce yaşasam, çabucak bir karar vermem gerektiği için kendimi köşeye sıkışmış gibi hissederdim, ama şimdi Masonic Caddesi'ne giden 43 numaralı otobüsteki Nell'in cevabı düşünmeye ihtiyacı yoktu.

“Tabii, çok memnun olurum.”

“Harika.” Max Rossi yine gülümsedi. Yine ayak parmak uçlarıma kadar ürperdim.

Ben de ona gülümsedim. San Francisco da halimize gülümsedi.

Kendime Yeni Bir Ben Layım

Birkaç saniye sonra yüzünde kafası karışmış gibi bir ifade belirdi. “Sadece netleştirmek için soruyorum. Şimdi hangisine karar verdik?”

Aman Tanrım, ne tatlı!

“Otobüs yolculuğu kısmını başarıyla hallettik. Kafeinsiz olduğu sürece kahve içmek harika olur. Akşam yemeği kısmına da hayır demedim.”

“Anlıyorum. Güzel. Yarınki mesainden sonra Java’nın Mahzeni’nde bir kahve içmeye ne dersin?”

“Süper olur.”

“Tamam, yarın buluşuyoruz o halde.”

Sessiz ve mutlu bir şekilde şehir manzarasını izlemeye başladık. Çok heyecanlıydım. Üstelik tek sebep Max’in teklifi değildi, ilk defa içimden geldiği gibi davranıp anlık bir karar vermiştim. İşiyile ilgili anlattığı birkaç şey dışında Max hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama onu tanımak için sabırsızlanıyordum. Tanrı aşkına, üç haftada nasıl biri olmuşum böyle: İştten kovulmuş bir planlama yetkilisinden uluslararası seyahat eden bir gezgine dönüşmüştüm. San Francisco’nun en harika restoranında stajyer olmuşum ve çok ama çok yakında yakışıklı bir Amerikalıyla randevum vardı.

Nell Sullivan! Aferin sana!

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sadece kahve

“*A*aaaaaaaaaaaaaa!”

Lizzie’nin attığı çığlıktan az kalsın kulaklarımın zarı patlıyordu. Durumu açıklamama fırsat bile vermeden salonun içinde koşturmaya başladı.

“Ya sadece kahve...”

“Bu bir *randevu*! San Francisco’daki ilk randevunu kaptın! Senin adına çok sevindim Nellie!”

İlk randevu gibi şeylerin ergenlikte kaldığını düşünürdüm, ama kuzenimin verdiği tepkiye bakılırsa, bu şehirde öyle değildi. Anlaşılan San Francisco deneyimi konusunda çok önemli bir adım atmıştım. “Mutlu olmana çok sevindim, ama şu dans olayına bir son verir misin artık? Başımı döndürüyorsun.”

Lizzie kendi tepkisine kahkahalarla güldükten sonra kanepeye yığıldı. “Özür dilerim tatlım. Belki de başının dönmesinin nedeni harika bir adamın seni kahve içmeye davet etmesidir.” Elini kalbinin üstüne koyup kıkır kıkır güldü.

Kuzenime baktım. “Hayır, tek neden dans etmen. Biraz fazla abart-

miyor musun Lizzie? Yoksa sevincinin nedeni Tyler'ı görmüş olman mı? İtiraf etmek istediğin bir şey mi var?"

Lizzie yüzünü buruşturdu. "Sakin konuyu bana çevirme. Bu senin zafer kutlaman!"

"Dediğim gibi *sadece* kahve."

"Ama o randevu olduğunu söyledi."

"Evet, ama sadece 'ajandadaki bir randevu...' Yani 'kaderimle randevu' değil."

"Ama çok heyecanlanıyorsun."

"Tabii ki heyecanlanıyorum, ama aynı zamanda *gerçekçiyim* de. Plan yapmak istemiyorum, anlıyor musun? Sadece yarın Max'le kahve içmenin tadını çıkaracağım. Sonrasında olacakları yaşayıp göreceğim. Max benimle biraz zaman geçirmek istediğini söyledi, bense bunu ben de isterim dedim, o kadar."

"Ama neler olabileceğini düşünüyorsun..."

"Lizzie, cidden şuna bir son ver. Henüz tek bir randevu deneyimi bile yaşamamışken bir ilişkinin planını yapmak istemiyorum. Her ne kadar çatlak kuzenim bu konuda benden daha heyecanlı olsa da..."

Lizzie teslim oluyorum dercesine ellerini kaldırdı. "Tamam, tartışma bitmiştir. Şimdi kendimi duşa atacağım. Bu akşam Moğol yemeği yemeye ne dersin? Telegraph Hill'in orada harika bir yer var, bayılacaksınız. *Max Rossi* dışındaki konulardan konuşuruz."

Lizzie'nin yüzündeki mutluluğu görünce bütün akşam boyunca Max'ten bahsetmeden durmasının imkânsız olduğunu anladım, ama Moğol yemeği kulağa çok ilginç geliyordu. Üstelik fena halde acıkmıştım. Risk almaya değerdı. "Harika fikir."

Miranda Dickinson

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: vickster1981@me-mail.com

Konu: Randevum var 😊

... Ama sadece kahve.

Bunu en baştan söylüyorum ki bir ilişki yaşamamanın eşiğinde olduğumu düşünüp boş yere sevinmeyesin. Max yarın işten sonra beni kahve içmeye davet etti, ben de kabul ettim. Hepsi bu kadar yani.

Lizzie'ye kalsa, romantik komedi filmlerindeki kaçınılmaz mutlu sonlarda olduğu gibi bizi evlendirecek. Her şeye rağmen ben de çok mutluyum.

Artık sen de biliyorsun.

Kocaman sevgiler,

Nell xxx

Gönderen: vickster1981@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: Re: Randevum var 😊

... AMA bu Johnny Depp görünüşlü seksi adamla bir randevu! Bu büyük bir gelişme!

Aferin sana Sullivan. YUMUL ONA. Neler olduğunu bana anlatmayı da unutma sakın.

Seninle gurur duyuyorum!

Vix xxx

Not: Lütfen Ryan Gossling'e benzeyen bir erkek kardeşi olduğunu söyle.

Lütfen 😊😊

Annie'nin restoranı her zamanki gibi çok yoğundu. Max'i düşünmemeye çalışsam da ne yazık ki bunu beceremiyordum. Saat dokuz olup da kahvaltı kalabalığı başladığı an benim de sinirlerim iyice gerilmeye başladı. Masaları silmeye, müşterileri masalarına oturtmaya, kahveleri tazelemeye ve sipariş almaya odaklandım. Onu düşünmemek için kendimi işe verdim diyebilirim. Restoranın düzenli müşterileriyle kısa ve mesafeli sohbetler ettim, bir ara da Alfalarla konuşup güлüştüm.

"Karım saçımı kestirmem gerektiğini düşünüyor," dedi Bay Alfaro kahvaltı için istedikleri waffle'larını masaya götürdüğüm sırada. Ekoseli fötr şapkasını kaldırdı ve iyice kelleşmiş kafasındaki birkaç tutam saç gösterdi. "Sence haklı mı? Hâlâ kafamda saç olması benim yaşımdaki biri için büyük şans. Bu yüzden hiçbirinden vazgeçmek istemiyorum."

"Ama kestirmezsen onları da kaybedebilirsin Saul," dedi Bayan Alfaro. "Ne diyorsun Nell, haksız mıyım sence?"

Taraf olmak istemiyordum. Bu yüzden mümkün olduğunca ortadan konuşmaya çalıştım. "Saç kesimi hassas bir mevzu. Bence kişisel tercihle alakalı."

Bayan Alfaro ellerini çırttı. "Kesinlikle! Gördün mü, Nell de benimle aynı fikirde."

Saul Alfaro kaşlarını kaldırdı. "Nell'in seninle aynı fikirde olduğunu da nereden çıkardın acaba? Bunun kişisel tercih olduğunu söyledi."

"Peki, ya benim kişisel tercihim saçlarını kestirmense? Hı?"

Saul duyduklarına inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Sonra bana döndü. "Gördün mü Nell, bunca yıldır buna dayanıyorum işte! Lütfen

bana bir konuda söz ver. Bir gün evlenirsen kocanın en azından kendi saç hakkında söz sahibi olmasına müsaade edeceksin. Tamam mı?”

Kıkır kıkır güldüm. “Eğer bir gün kocam olursa, saçıyla ilgili kararları kendi başına almasına izin vereceğim. Söz veriyorum.”

“Genç Bayan ‘Eğer kocam olursa’ yerine ‘Kocam olduğu zaman’ demeliydin,” dedi Bayan Alfaro. “Ayrıca o gün geldiğinde, kocanın bazı alışkanlıklarını kontrol etmenin neden bu kadar önemli olduğunu anlayacaksın. Bu arada hazır konu açılmışken, Max Rossi’yi görürsen bizi ihmal ettiğini söylersin.”

“Esther...” dedi Bay Alfaro karısına sert sert bakarak. “Zavallı çocuğu rahat bırak.”

Esther Alfaro son derece masum görünmeye çalıştı. “Ne dedim ki ben? Görürsen söyle dedim. Max’i seviyoruz. Son zamanlarda onu pek göremedik. Sadece bir gözlemimi paylaştım.”

“Mesajınızı iletirim, tabii onu *görürsem*,” dedim gülümseyerek. Yanlarından ayrılırken Saul karısını azarlıyordu.

“Karışmaman gerektiğini kaç kere söyledim!”

“Karıştığımı da kim söyledi? Zamane gençlerinin biraz dürtüklenmeye ihtiyacı var. Başka bir niyetim yoktu.”

“Ah, tabii, seni çok iyi tanıyorum Esther Alfaro? Dürtüklemek adı altında her şeye burnunu sokarsın.”

Bayan Alfaro’nun Max’le ilgili dokundurmalarından sonra Annie’nin söylediği şeyleri not ettim. Bir ara da ayaküstü Laverne’le sohbet ettik. Akşamları gittiği danışmanlık kursundan bahsetti. Birbirimize kariyer hedeflerimizi anlattık. Ancak onca çabama rağmen çok yakışıklı bir adamla bulaşacağım fikrini zihnimden atamıyordum. Gözleri ve gülümsemesi o kadar büyüleyiciydi ki en katı insanın bile içinin yağları erirdi.

Saat birde Annie omzuma vurdu. “Bugün de harika iş çıkardın çocuk. Artık gidebilirsin. Sana iyi günler.”

Hemen tuvalete gittim ve birkaç hafta önce aldığım çiçekli desenli mini elbiseyi giydim. Dükkân sahibi kadının verdiği kutudaki malzemelerle kumaş çiçek eklemek, küçük altın boncuklar dikmek gibi birkaç değişiklik yapmıştım. Ellerimin titrediğini fark ettim. *Saçmalama, sadece kahve içeceksin* diyerek kendime kızdım.

Java’nın Mahzeni’ne yaklaşırken gözüme inen perde kalktı ve gerçek hislerimle yüzleştim. Max’ten hoşlanıyordum. Keşke aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olsa diye düşündüm. Çok ilgimi çekiyordu. Ayrıca benimle daha çok vakit geçirmek istediğini söyleyecek kadar rahat tavırlı ve samimi biriydi. Tatildeydim ve bu şehirdeki vaktim kısıtlıydı: Neden her anının tadını çıkarmıyordum ki? Kendi kendime yaptığım itiraf seansından sonra kafenin camındaki yansımama bakıp gülümsedim. Hazır olduğumu biliyordum, içeri girdim.

Ced, Max’le derin bir sohbe dalmıştı. Oturma kabininin kenarına dayanmış Max’in anlattıklarını kafasını sallayarak onaylıyordu. Yanlarına gittiğim halde beni fark etmemişlerdi. Geldiğimi belirtmek için öksürdüm.

“Nell, merhaba,” dedi Ced. Solgun yüzü ve mor dudaklarıyla bana gülümsedi. “Çok güzel bir elbise. Kendin mi diktin?”

“Well Beloved’dan aldım, ama biraz tadilatla kendi tarzıma göre yeniledim.”

“Çok hoş. İyi iş çıkarmışsın. Hadi, otur. Siparişlerinize karar verdiğinizde bana seslenirsiniz.”

“Merhaba,” dedi Max hafifçe ayağa kalkarak. Oturma kabiniyle masa arasındaki mesafenin darlığı göz önüne alındığında, nezaket gereği yaptığı şey kolay bir iş değildi.

“Merhaba.” dedim tam karşısına oturarak. Kalbim küt küt atıyordu.

“Harika görünüyorsun,” dedi Max hoş bir yüz ifadesiyle. “Aman Tanrım, ne mesafeli bir başlangıç cümlesi oldu. Tamam, baştan başlıyorum. Nell, seni yeniden görmek çok güzel.”

Kıkırdadım. “Seni de Max. Sergi hazırlıkları nasıl gidiyor? Açılışa hazır mısınız?”

“Sanırım. Sabah altıdan beri sergi binasıındaydım. Elektrik sigortaları attı, standlardan biri çöktü ve sanatçılar sergiden ayrılmakla tehdit etti. Bilirsin işte, her zamanki aksilikler. Ama ben çıkarken her şey yolunda görünüyordu. Eee...” dedi ve siyah ciltli mönüyü kaldırdı. “Sipariş verelim mi?”

Ced, Max için kahve, bana da naneli buzlu çay getirdi. Yanında da buranın spesiyallerinden olan iki adet Sezar kanlı wrap vardı. Tortilla ekmeklerinin arasına kurutulmuş domates, göbek marul ve sezar soslu tavuk koyularak yapılıyordu, kısaca adı gibi korkunç bir yemek değildi. “Afiyet olsun,” dedi Ced ve masadan ayrılırken Max’in omzuna hafif bir yumruk attı. Erkeklere özgü şakalaşmalardan biriydi işte.

Max öksürdü ve bana bakıp gülümsedi. “Ced çok orijinal bir adamdır. Eee, restorandaki bugünkü stajın nasıl geçti?”

“Yoğun. Bu arada Bayan Alfaro ‘seni görürsem şayet’ son zamanlarda onları ihmal ettiğini söylememi istedi.”

“Aaah...”

“Bugün buluşacağımızdan onlara bahsetmedin, değil mi?”

Max omuz silkti. “Hayır, en azından bilerek değil. Alfaro’lar benim komşum. İşe giderken ya da eve dönerken onlarla karşılaşıyorum. Hatta dün biraz konuştuk, ama söylemediğimden eminim.”

“Burada haberlerin yayılma hızını göz önünde bulundurursak, zaten söylemene de gerek yok, nasıl olsa duyarlar,” dedim gülümseyerek.

Max beni inceledi. “Diğer insanların görüştüğümüzü bilmesi seni rahatsız eder mi?”

“Hayır.”

“Güzel.”

Sessizlik oldu, ikimiz de tabaklarımızdaki wrap’leri yemeye başladık. Birden masadaki tek ses marul kütürtüsü oldu. Her ısırıkta bu sesler Java’nın Mahzeni’nde yankılandı. Öyle ki bir ara müziğin sesini bile bastırdık diyebilirim. Tanrım, bir an önce yutmaya çalışmaksa, en korkuncuydu. Birkaç ısırıktan sonra yemeyi bıraktım. İştah falan kalmamıştı, naneli buzlu çayın daha güvenli bir seçenek olduğuna karar verip sadece onu içmeye başladım.

Sonra Max gülerek, “Bunu söylediğim için üzgünüm, ama bu ne gürültülü bir marul böyle?” dedi.

Ortamdaki garip, hatta korkunç gerçeği dile getirince sonunda biraz olsun rahatladığımı hissettim. “Haklısın! Özür dilerim. Bunun sadece kahve randevusu olduğunu biliyorum, ama uzun zamandır biriyle görüşmüyorum.”

“Hey, rahat ol. Sıkılacak bir şey yok. Ben de seninle aynı durumdayım. İngiltere’de seni bekleyen biri var mı?”

Bu konuyu pat diye sormasından rahatsız olmadım. “Hayır. Birkaç yıldır biriyle gelgitlerle dolu bir ilişkim vardı. Ama artık tamamen bitti. İlk randevu için biraz paslanmışım.”

“Anlıyorum. Doğrusunu istersen ben de... Biriyle ilk randevuya çıkaklı neredeyse on yıl oluyor. Öyle ki ilişkilerin başlangıç aşamalarını bile unutmuşum. Ama burada olduğuma memnunum. Seni daha yakından tanımak istiyorum. Peki, sen benimle daha çok zaman geçirmek konusunda ne düşünüyorsun?”

Tanrım, bu ne tatlı bir soru sorma şekliydi böyle! “Çok isterim Max.”

“Süper. Buna sevindim.”

Büyüdüğümüz yerlerden, ailelerimizden, hangi mesleği seçeceğimiz konusunda çocukken kurduğumuz hayallerden konuştuk. Max okula giderken ortaya çıkan heykel tutkusunu anlattı. Üzerine titreyen annesi ve büyükbabası garajın arkasında ona küçük bir atölye yapmışlar. İlk zamanlar büyükbabası yakındaki bir inşaatın kirislerini ve atık malzemelerini ona getiriyormuş. Sonra bu hobisi profesyonel mesleği haline gelmiş. “Önce ahşapla çalışmaya başladım. Üniversiteye giderken de taşları ve diğer malzemeleri kullanmaya başladım, ama ahşabın bende ki yeri çok özeldir. Sanat hayatım ahşapla başladı.”

Ben de ona on altı yaşımdan beri kurduğum hayalleri, eski kariyer hedeflerimi anlattım. Üniversitedeyken az kalsın yiyecek-içecek kursuna gidiyordum, kariyer danışmanım son anda beni vazgeçirmişti. Ona göre daha ciddi ve geçerli bir meslek seçmeliydim. Bir süre sonra “yemek yapmaktan” sıkılacağımı düşünüyordu.

“Ve şimdi kendi restoranını açmayı planlıyorsun,” dedi Max. “Hayat er ya da geç insana gerçekten neyin önemli olduğunu gösteriyor.”

“Evet, öyle. Şu an kendime ait bir restoran açmaya tam anlamıyla hazır değilim, ama en azından artık ne istediğimi ve hangi yönde ilerleyeceğimi biliyorum. Bu çok büyük bir adım.”

“Bence de...”

Konuşmaya öyle dalmıştık ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Buluşalı bir saatten fazla olmuştu. Max çok rahat ve doğal bir adamdı. Söylediklerimi ilgiyle dinlemesi, her türlü konuda katılımcı olması onu çok daha cazip kılıyordu. En tuhafı da onun yanında kendimi çok rahat hissetmemdi. Plan, program, ajanda, kandırılıyormuş hissi ya da tuzağa düşürülme korkusu olmadan konuşuyordum onunla. Onun yanında kendim olabiliyordum. Dürüst ve içtendi, ayrıca gerçekte olduğum ki-

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

şile ilgileniyordu. Max'in yanındayken ne dikkatli davranmam gerekiyordu ne de savunma mekanizmalarına ihtiyacım vardı. Belki de böyle hissetmemin nedeni bunun kısa süreli bir tatil aşkı olmaktan öteye geçmeyeceğini düşünmemdi; yani Max Rossi'nin hayatımın aşkı olmasını falan ümit etmiyordum. Bir erkeğe beklentisiz yaklaşmak güzel bir duyguydu. Onu tanımaya başladıkça hakkında daha fazla şey öğrenme isteğim artıyordu.

Java'nın Mahzeni'nden çıktık. Vedalaşmak için caddede dikilirken güneş bulutların arasından sıyrılıp parlak yüzünü gösterdi. Haight Caddesi ıslıl ıslıldı. Max öne doğru bir adım attı ve yanağıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. Tepeden tırnağa ürperdiğimi hissettim.

"Teşekkür ederim. Çok keyifli vakit geçirdim."

"Ben de..."

Ellerini lacivert kotunun cebine soktu ve başını kaldırıp göğe baktı. "Bunu tekrarlamaya ne dersin?"

"Bence harika olur."

"Bence de. Tek soru ne zaman?"

Heyecandan başım dönüyordu. Yeni bir randevu tarihi daha belirleyebilecek kadar sağlıklı düşünemiyordum. "Perşembe günü Lizzie'yle birlikte sergiye geleceğiz. İstersen bir sonraki buluşma tarihimizi o zaman belirleyelim?"

"İyi fikir. Yakında görüşürüz Bayan Sullivan."

"Kesinlikle görüşeceğiz Bay Rossi."

Yüzümüzdeki utangaç gülümsemelerle ayrıldık. Lizzie'nin evine doğru yürürken arkama dönüp bakmadım. Ayaklarım yere basmıyordu. San Francisco'ya gelirken romantizm aklımın ucundan bile geçmiyordu. Ama o zaman Max Rossi'nin hayatıma gireceğini nereden bilecektim ki?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Seni tanımak

Perşembe akşamıydı. “Sence fazla mı abartılı giyindik?” dedi Lizzie taksiden inince. Divisadero Caddesi’ndeki dışı kırmızı ruğlayla kaplı bina eski bir fabrikaya benziyordu. Kaldırımında durup binaya bakıyorduk. Lizzie turkuaz renkli bir elbise, bense siyah mini bir elbise giymiştim. İkimizin de ayağında topuklu ayakkabılar vardı.

İtiraf etmeliydim ki karşıımızdaki bina modern sanat sergisi olan bir yere kesinlikle benzemiyordu. Lizzie’yle aynı fikirdeydim, birden çıplak kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “İlanda serbest kıyafet gibi bir şey yazmıyordu.”

“Resmi kıyafet giyin de yazmıyordu ama...” Lizzie akşam soğuşundan ürperince ipek şalını omuzlarına attı.

“İçerisi sıcaktır, değil mi?” diye sordum. Heyecandan ziyade, soğuktan dişlerim zangırdıyordu.

“Umarım öyledir. Bu adamdan çok hoşlandığını biliyorum, ama katlanabileceğim şeylerin de bir sınırı var.”

Dışarıdan kolay fark edilmeyen çelik kapıdan içeri girdik. Neyse ki içerisi binanın dışı kadar kasvetli ve salaş değildi. Eski antreponun üst katları kaldırılmış, içerisi çok parlak beyaz ışık ve spot lambalarıyla-

la aydınlatılmıştı. Tam sanata uygun şık ve büyüğü bir ambiyans yakalanmıştı. Alçak siyah sahnenin yanındaki platformda beyaz tulum giymiş bir grup insan vardı. Ellerindeki renkli fırçalarla kim diğerlerinin üstüne en çok renkli noktayı koyacak diye yarışıyorlardı. Serginin nispeten daha karanlık bölümüne düz ekran televizyon ve video sistemi kurulmuştu. Beyaz duvarlara devasa kanvas tablolar asılmış, ayrıca değişik renk ve kumaşlarla ilginç bir sentez yakalanmıştı. Davetliler ağır adımlarla içeride geziniyor, genç garsonlar onlara şampanya servisi yapıyordu. Garsonların üstündeki beyaz tişörtlerde sanat sergisinin logosu vardı. İçkilerimizi aldık ve eserleri inceleyen insanların arasına katıldık.

Birinin mikrofona vurarak test yapması herkesin dikkatini sahneye çekti. Sahnedeki kişi Max'ti. Baştan ayağı siyah giyinmişti, siyah gömleğinin üst düğmeleri açıktı. Gömleğinin cebinde de kırmızı bir gül vardı. Göz kamaştırıcı görünüyordu. Onu görünce farkında olmadan o kadar sesli nefes almışım ki Lizzie dirseğiyle karnıma vurup beni kendime getirmeye çalıştı. Bir yandan da kıkır kıkır halime gülüyordu.

“Bayanlar, baylar, Haight Kentsel Sanat Galerisi tarafından düzenlenen yıllık sergilerimizin beşincisine hoş geldiniz! Bu sergideki eserlerin tümü şehrimizdeki genç sanatçılar tarafından yapılmıştır. Bu eserleri toplumun farklı kesimlerine iletmemize ve şehrimizin sanat hayatına katkılarından ötürü San Francisco Belediyesi'ne ve Güzel Sanatlar Bölümü'ne çok teşekkür ederim.”

Davetliler alkışladı. Ardından Max bazı derneklere, toplum gönüllülerine ve hayırseverlere teşekkür ederek konuşmasına devam etti. Ama ben söylediklerini duymuyordum bile... Tek yaptığım ağız hareketlerini, mimiklerini ve beden dilini incelemektir. Alkışlara müsaade etmek için konuşmasına ara verdiğinde, yüzünde memnuniyet dolu bir

ifade belirliyordu. Çok çekici ve tatlı görünüyordu.

“Lütfen serginin tadını çıkarın. Umarım çok güzel zaman geçirirsiniz. Sergilenen eserlerden satın almak istediğiniz olursa, ben dahil bütün sanatçılarımız sizlere seve seve yardımcı olacaktır.”

Alkışlar eşliğinde sahneden indi. Teknisyenler sahneyi tiyatro grubunun oyunu için hazırlamaya başladı. Davetliler Max’in yanına gidip onu tebrik etti. Onlarla el sıkışırken beni görüp el salladı. Sonra gülümseyerek yanımıza geldi.

“Geldin demek!” Yanağımdan öperken kulağıma, “Harika görünüyorsun,” diye fısıldadı. Sıcacık nefesi içimi ürpertti. Sonra geri çekilip Lizzie’ye döndü.

“Sen de Nell’in kuzeni olmalısın. Ben Max.”

“Lizzie. Nihayet tanıştığımıza sevindim.”

“İkiniz de hoş geldiniz.” Bir süre gözlerini benden alamadı. “Misafirlerle ilgilensem iyi olacak. Lütfen keyfinize bakın. Ben de birazdan gelirim. Anlaştık mı?”

Lizzie beğenisini ifade etmek için Max’in gitmesini bekledi. “Aman Tanrım, Nellie! Yakışıklı olduğunu söylemiştin, ama bu kadar çarpıcı olduğundan bahsetmemiştin.”

Gözlerim parladı. “Göz kamaştırıcı, değil mi?”

“Kesinlikle! Seninle tekrar görüşmek isterse lütfen kabul et. Sen İngiltere’ye dönmeden bu manzarayı doyasıya seyretmek istiyorum. İzin ver de gözlerim bayram etsin.”

“Lizzie!”

Diğer davetliler yanımızdan geçerken kanvas tablolardan birini inceliyormuş gibi yaptık.

“Mükemmel,” dedi Lizzie pişmiş kelle gibi sırtarak. Yarısı dolu şampanya kadehiyle tabloyu işaret etti.

“Gerçekten.”

“Şahsen ben saatlerce bakabilirim,” dedi Max’in olduğu tarafa doğru göz kırparak.

“Müthiş, değil mi?” dedi davetlilerden biri. Anlaşılan sanat düşkünlüğümüz onu da etkilemişti. “Sanatçı çok çarpıcı bir iş çıkarmış, fırça darbelerindeki ustalığa bakar mısınız?”

Lizzie ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Büyüleyici.”

Kadın bize doğru eğilerek, “Biliyor musunuz, bu tablo yatak odama çok yakışacak,” dedi. Sonra manalı bir gülümsemeyle diğer esere doğru yürüdü.

Lizzie kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyordu. Diğer konukların baktığını görünce hapşırarak üzerememiş gibi yaptı. “Bahse girerim ki sen de kadınla aynı fikirdesin Nell.”

“Uslu dur. Sanat eserlerini takdir etmek için buradayız.”

“Tabii, ben de öyle düşünmüştüm.”

Bir saat sonra kanepa servisi yapıldı. Sanatçılar, oyuncular ve teknik ekip davetlilerin arasına karıştı. Max kalabalığı yararak bana doğru yürüdü. Bunu gören Lizzie büyük bronz heykelin yanına gitti. Anlayışlı kuzenim bizi yalnız bırakmaya çalışıyordu.

“Nasıl buldun?”

“Çok başarılı Max. Keşke sanattan daha çok anlasaydım, ama gördüklerimi çok beğendiğimi söyleyebilirim.”

“Önemli olan da bu,” dedi Max. Cevabım hoşuna gitmişti. “Sanat burada hissettiğin şey aslında,” derken elini göğsündeki gülün hemen üstüne, kalbine götürdü. “Önemli olan tek şey yüreğinin sana fısıldadığı şey. Gördüğüm şey içimi titretiyorsa ya da bana güzel şeyler hissettiriyorsa, o hep benimle kalır. Sanatçı içinde bir dürtü hissederek yaratıyorsa, o his mutlaka karşı tarafa geçer. Herkes aynı esere bakar, ama herkes farklı şey algılar.” Güldü. “Tanrım, sanat profesörü gibi konuştum, değil mi? Beni bağışla lütfen.”

“Özür dileme. İşinden bahsetmen hoşuma gidiyor.”

“Teşekkür ederim.” Elini sırtıma koydu ve beni kalabalığın arasından çıkarıp daha sakin bir köşeye çekti. Bu küçücük hareket bile beni çok mutlu etti. “Sana söylemem gereken bir şey var. Öncelikle buraya gelmene çok sevindim. Cumartesi günü seni tekrar görebilir miyim?”

“Tabii ki. İstedğin saatte görüşebiliriz. Cumartesi günleri Annie’nin restoranında çalışmıyorum. Ama cumartesi serginin son günü, öncesinde biraz dinlenmek istemez misin?”

“Hayır, benim için sorun olmaz. Seninle biraz vakit geçirmek istiyorum. Cumartesi sabahı saat onda Haight’teki 43 numaralı otobüs durağında buluşalım.”

“Tamam.”

“Üstüne bir mont almayı unutma. Biraz soğuk olabilir.”

Cumartesi sabahı otobüs durağına yürürken hava güneşliydi. Max’in ortalarda olmadığını görünce caddenin karşısına geçip yeni açılan dükkânın vitrinine bakmak istedim. 4:13 Dream isimli butik ilginç kıyafetler satıyordu. Gerçi ben onların sattığı kıyafetleri giyecek kadar cesur biri değildim, ama o kadar şahane bir vitrinleri vardı ki bakmadan edemiyordum. Ezilmiş kâğıtlardan yapılmış kurukafaların etrafındaki güller ve yıldızlar bir şelaleyi andırıyordu. Dükkânın logosunda ve bazı tişört baskılarında da kuru kafa ve gül kullanılmıştı. Vitrindeki mankenin vücut kısmı gümüş renkli spreyle boyayla ve yapışkan taşlarla kaplıydı, tişörtünün üstünde bir gül motifi vardı. Boynuna ve simsiyah saçlarına da kan kırmızısı kurdeleler bağlanmıştı.

“Ne alsam diye mi düşünüyorsun?” diye sordu biri. Arkamı dönüp baktığımda Ced’in solgun yüzüyle karşılaştım. Saçlarını kestirdiğine ve taradığına dikkat ettim, bu model gözlerini daha çok ortaya çıkarmıştı.

“Nerede bende o cesaret? Ama vitrinlerine hayranım.”

“Bence bu tarz giysiler sana çok yakışır,” dedi düşünceli bir ses tonuyla. “Saçının rengi gayet güzel, soluk İngiliz tenin ve iri yeşil gözlerine de çok uyar.”

“Vaavvv... şeyy... teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Bu güzel iltifatın altında kalmak istemedim. “Bu arada yeni saçını beğendim,” dedim.

“Pardon?”

“Yani saç kesimin güzel olmuş,” dedim gülerek.

“Ah, teşekkür ederim. Dün gece Autumn kesti. Ben hâlâ pek emin değilim, sanki bir parça Jon Bon Jovi’ye benzedi. Bunu eski zombi görünüşümü tercih ettiğimden söyleyebilirim inan.”

“Bence sana yakışmış. Gözlerinin rengi ortaya çıkmış.” O beni bu kadar övdükten sonra en azından bunu söylemek zorundaydım.

“Teşekkür ederim.” Bir süre boş boş Haight Caddesi’nde dikildik, garip bir durumdu.

“Hey, bu arada sana bir şey söylemek istiyorum,” dedi Ced telaşla. Sanki bir an önce söylemesi için ardından atlı kovalıyordu. “Duyduğuma göre kendi restoranını açmak istiyormuşsun. Bence bu çok havalı! Birkaç yıldır bu sektördeyim. Sormak istediğin bir şey olursa ya da ne bileyim tavsiye falan istersen nerede olduğumu biliyorsun.”

Ced’in teklifi beni çok duygulandırmıştı. “Nazik teklifin için çok teşekkür ederim. Bu konu hakkında fikirlerini almayı çok isterim. Ne zaman uygun olursun?”

“Salı günleri ikiden sonra pek yoğun olmaz. Ya da ne zaman müsaitsen o zaman uğra, uygun bir fırsat yaratmaya çalışırım.”

“Bu harika olur. Teşekkürler Ced.”

“Bir şey değil. Ben... şey... artık gitsem iyi olacak.” Sonra parmağıyla dükkân camını tıklattı ve “Bu kıyafeti almayı düşün bence. Ortallığı sarsarsın,” dedi.

Ced’in moda otoritesi olduğunu da öğrenince hayli şaşırdım. Haight-Ashbury gerçekten de sürprizlerle dolu bir yerdi. Otobüs durağına bakınca durağın yakınlarında gezinen flörtümü gördüm. *Flörtüm...* galiba bu kelimeye alışmam biraz zaman alacaktı.

“Selam,” dedi yanına gittiğimde. Siyah deri ceket, beyaz tişört ve siyah taşlanmış kot giymişti. Yanağımdan öperken yeşil çay ve limon karışımı kokusu burnuma geldi. “Kahve ya da sanat galerisi buluşmasından fazlasına hazır mısın bakalım?”

“Evet.” Birden tek omzuna astığı sırt çantasını fark ettim. “Yürüyüş mü yapacağız?”

“Belki evet, belki de hayır.” Başını eğip spor ayakkabılarına baktı. “Ayakkabı seçimin kesinlikle çok doğru.”

“Teşekkürler. Otobüse bineceğimize göre sonrasında yürüyeceğimizi düşündüm.”

Max güldü. “Demek karşımda genç bir Bayan Marple’ var. Şu kadarını söyleyeyim, evet, yapacağımız şeyin içinde yürüyüş var. Ama başka ipucu yok. Kalan kısmı sürpriz olsun istiyorum.”

Max dediğini yaptı ve gideceğimiz yere varana dek tek bir ipucu bile vermedi. San Francisco’nun rengârenk evlerinin yanından geçerek keyifli bir otobüs yolculuğu yaptık.

“Oradaki sarı evi görüyor musun, köşedeki evin hemen yanındaki? Oakland’dan buraya taşındığım zaman ilk o evi kiralamıştım. Dört kişi aynı evi paylaşıyorduk. İki kişi şehir merkezinde çalışıyorduk, be-

* Jane Marple, Agatha Christie tarafından yaratılan kurgusal İngiliz amatör dedektif karakteridir. Hercule Poirot ile birlikte Christie’nin ünlü karakterlerinden biridir ve 12 romanda ve 8 kısa öyküde boy göstermiştir. (Çev. n.)

nim dışımda bir sanatçı daha vardı. Biz iki sanatçı her gün evde olduğumuz için yemekleri biz yapıyorduk, onlar da şarabı alıyordu. Mükemmel bir anlaşmaydı.”

“Hep burada mı yaşamak istedin? Yani bunu başından beri mi hayal ediyordun?” diye sordum. Artık bu evler bana son derece normal gelmeye başlamıştı, ilk haftamdaki gibi her birinin fotoğrafını çekmek istemiyordum.

“Oaklanda’da büyüyünce San Francisco şehri hep gözünün önünde oluyor, hemen körfezin karşısında. Ancak bu şehir beni çağırdı desem yalan olur. Benimki daha çok kendini evde hissetmekti. Bu şehre ne zaman gelsem böyle hissederdim. Buraya gelince hem kendi hayatımı kurabilecektim hem de ailemden tamamen kopmamış olacaktım. Gençken insan böyle şeyleri pek önemsemiyor, ama olgunlaşınca sevdiklerine yakın olmak istiyorsun. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

Kesinlikle anlıyordum. Eğer bir ailem olmasaydı, şu an sokakta kalmıştım. “Ben de yakın zamanda ailemin yanına taşındım.”

Suratını buruşturdu. “Vaavvv. Eee, nasıl bir şey peki?”

“Güzel. Başlarda annem fazla üzerime düştü, ama annelik böyle bir şey işte. Aslında yanlarına döndüğüm için mutluyum. Eski ev arkadaşlarımla çok yakın değildik. Neyse, bu arada neden yüzünü ekşittin? Az önce aileye yakın olmanın öneminden bahseden sendin yanılmıyorsam.”

“Yakın dedim, ama belli bir mesafe olmalı. San Francisco ile köprü-nün diğer ucu gibi mesela.” Güldü. “Sakın beni yanlış anlama. Aileme ve akrabalarımın düşkünümdür. Ancak şuna inanıyorum; bir kere taşındıysan bir daha asla dönmemelisin.”

Komik bir mantıktı: İştten kovulana dek ben de onun gibi düşünüyordum. Faturalarını ödeyebildiğin sürece bu felsefeyi benimsemek kolaydı. “Aslına bakarsan içinde bulunduğum şartlar beni buna mecbur etti.”

Max'ın yüzü düştü. "Aman Tanrım! Ben şeyi kastetmedim... yani senin durumunda ailenin yanında olması iyi bir şey tabii..."

"Alınmadım merak etme. Verdiğim en harika karar değildi belki, ama kötünün iyisini yapmaktan başka çarem yoktu."

Otobüs köşeyi döndü ve tepelerin orada yavaşladı.

"Bu arada bir şeyi çok merak ediyorum: San Francisco'ya gelmeye nasıl karar verdin? Tek neden kuzenin Lizzie'nin burada yaşıyor olması mı?"

"Aslında hayır. İlk başta Lizzie aklıma bile gelmedi. San Francisco adını duyduğum an onu aradım. Baştan anlatmak gerekirse, bütün hayatım mecbur olduğum ya da doğru olduğuna inandığım, inandırıldığım şeyleri yapmakla geçti. Hayatımla ilgili birçok önemli şey kontrolüm dışında gelişti. Artık bu döngünün kurbanı olmak istemiyordum ve kendim için güzel bir şey yapmaya karar verdim. Eve döndüğümde meteliksiz olacağım tabii, ama buradayken hayatımın kontrolünü elim almışım gibi hissediyorum. Beni anlıyor musun? İngiltere'ye dönmünce ya da sonradan düşününce bu yaptığım aptalca gelebilir, ama en azından çok eğlenceli bir iki ay geçirmiş olacağım."

Max gözlerimin içine bakıyordu. Ellerimizin arasında sadece milimetreler vardı diyebilirim. "Böyle düşünmen hoşuma gitti Nell. Bu çok cesurca bir davranış. Bence hayat böyle riskler alan ve fırsatları değerlendiren insanları er ya da geç ödüllendirecektir."

"Teşekkür ederim." İçimden parmaklarımız arasındaki görünmez engeli aşıp elini tutmak geliyordu. Birden yüzlerimizin çok yakın olduğunu fark ettim. Kendimi toplamak için arkama yaslandım ve pencereden dışarı baktım. "Hâlâ gelmedik mi?"

Max hafifçe doğruldu ve dur düğmesine bastı. "Burada ineceğiz," dedi.

Otobüs şoförlerinin çok sert fren yaparak durduğunu hemen öğrenmiştim. Bu yüzden ayağa kalkmak için otobüsün tamamen durmasını

bekledim. Yolculuğumuz boyunca yanından geçtiğimiz sayısız banliyönün birinde indik.

“Neredeyiz?”

Max yürümeye başladı. “Göreceksin. Hadi gel.”

Caddenin sonunda ağaçlarla çevrili parkın girişini gördüm.

“Burası Presidio Parkı mı?” diye sordum.

“Bir kısmı. Buraya daha önce gelmiş miydin?”

“Parkın aşağısına geldim, Güzel Sanatlar Sarayı’nın olduğu yere.”

On dokuzuncu yüzyılı anlatan film dekorlarını andıran beyaz renkli ahşap binaların önünden geçtik. Hepsinin de son derece bakımlı bahçeleri ve neredeyse hiç ayak değmemiş güzel patikaları vardı. Boş bir otoparkta yürürken Max birden elimi tuttu.

“Nell... bak,” diye fısıldadı.

Elimi tutmasının şokunu hâlâ üzerimden atamadığım için dediği yöne bakmam biraz zaman aldı. İşaret ettiği yere doğru baktığımda otoparkın yanındaki çalı ve çiçeklerin üstünde uçuşan bir şey gördüm. İlk başta büyük bir pervane ya da yusufçuk olduğunu düşündüm. Yabanarısından büyük, başparmağımdan küçüktü. O kadar hızlı uçuyordu ki göz açıp kapayıncaya dek bir çiçekten diğerine konmuş oluyordu. Güneş gözlüklerimi çıkardım ve daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıtım. Birden Vicky’nin de okurken böyle yaptığını anımsayıp gülümse dim. Sonra gördüğüm şeyin ne olduğunu anladım.

“Yüce Tanrım! Bu sinek kuşu!”

Televizyondaki belgeselleri saymazsak hiç sinek kuşu görmemiştim. Babam tam bir vahşi yaşam düşkünüydü. Bu şirin yaratık tahmin ettiğimden daha küçük ve daha güzeldi. Minik kuş o kadar hızlı kanat çırpıyordu ki kafa ve sırt kısmının yeşil oluşu dışında bir özelliğini seçemiyordum. Çalılıktaki çiçeklerin özünü toplayan kuşu seyrettikçe daha çok büyülendim.

“Müthişler, değil mi?” dedi Max kulağıma ve elimi sıktı.

“Bu kadar güzel olacakları hiç aklıma gelmezdi... ve tabii bu kadar küçük.”

Max bana çok yakın duruyordu, öyle ki nefesini hissedebiliyordum. Heyecan ve çok huzur verici bir duyguydu. Hislerimi bastırmaya çalışmadım ve minik kuşu izlemeye devam ettim.

Max tekrar yürümeye başlamadığımız sürece elimi bir an olsun bırakmıyordu. Birkaç dakikalığına bıraktığı zamanlarda hayal kırıklığına uğruyordum. İkimiz de gergindik, ama gerginliğimizi gülere dışavuruyorduk.

Max’le olunca kendimi on beş yaşına dönmüş gibi hissettim. O günleri hâlâ bugün gibi hatırlıyordum. Aşk acılarıyla geçen ergenlik dönemim, erkek arkadaşlarımın yanında sudan çıkmış balığa dönmem ya da Buster Keaton’ filmlerinden fırlamış gibi komik durumlara düşmem hâlâ aklımdaydı. Ya konuşamazdım ya da en olmayacak zamanda çok yanlış bir laf ederdim. Benle zerre kadar ilgilenmeyen çocukları etkileyeceğim diye yapmadığım şey kalmazdı. Hatta birkaç kere ilgi duyduğum çocukların önünde yere düşmüşlüğüme bile vardı. Dokuz yaşındayken Ross Andrews isimli on dört yaşındaki bir çocuktan hoşlanıyordum. Onu etkilemek için yan komşumuzun kaykayını gizlice almıştım. Sözde kaykayla önünden geçip şov yapacaktım. Ancak işler umduğum gibi olmadı, hoşlandığım çocuğun gözü önünde kaykayla parkın duvarına tosladım ve yere kapaklandım. Sol dizimdeki yara izi işte o günden hatıraydı.

Şimdi otuz iki yaşındaydım, ama hâlâ ilk randevulardaki beceriksizliği üstümden atamamıştım. Gerçi bu teknik olarak ikinci randevum sayılırdı, yoksa üçüncü mü? Tabii ya, dün geceki sergi ziyaretimi de sayarsak bu üçüncüydü. Max Rossi’yle olunca, daha doğrusu Max

* ABD’li komedi oyuncusu, sinemacı, yapımcı ve senarist. (Çev. n.)

Rossi'yle baş başa olunca hem çok heyecanlanıyordum hem de çok korkuyordum. Heyecanlanıyordum, çünkü ondan çok etkileniyordum. Korkuyordum, çünkü daha şimdiden ona karşı yoğun duygular besliyordum. Kendimi ona bu kadar çabuk kaptırmış olmak ister istemez beni ürkütüyordu.

Hayli dik bir yokuşu daha tırmandıktan sonra başka bir otoparka vardık, birden nerede olduğumuzu anladım. Başımızın üstünde bulutsuz gökyüzü San Francisco Körfezi'nin masmavi sularını yansıtıyordu, Golden Gate Köprüsü hemen önümüzdeydi. Buradan bakınca manzara olağanüstüydü. Körfezin sağa doğru uzanan bölümünü, Crissy Field'in üstündeki tepelerdeki koyu yeşil sedir ağaçlarını, San Francisco şehrinin büyük bölümünü ve ilerideki Oakland'ı görebiliyordum.

"Müthiş bir manzara Max," dedim. Nefesim kesilmişti, sonra serin ve bol oksijenli havayı ciğerlerime çektim.

"İşte, gideceğimiz yer orası," dedi Max. Sürprizinin başarıya ulaştığını görmenin sevinci gözlerinden okunuyordu. "Golden Gate Köprüsü'nün üstünde yürüyeceğiz."

San Francisco'ya geldiğim ilk günden beri kırmızı renkli devasa metal yığınının defalarca görmüştüm. Çelik halatların bağlı olduğu direklerin ucu çoğu zaman sisle kaplı oluyordu. Ufukta Fisherman's Wharf ve Aqua Park görünüyordu. Yan tarafımızdaysa yemyeşil West Bluff ve Crissy Field vardı. Diğer tepedeki sedir ve palmiye ağaçlarının arasında Alamo Meydanı uzanıyordu. Ama daha önce köprüye hiç şu an bulunduğum noktadan bakmamıştım.

Yerli ve yabancı turistler manzaranın en güzel görüldüğü küçük alanın etrafında kümelenmişti. Çoğu kaçırılmayacak pozu ölümsüzleştirmek için fotoğraf çekmekle meşguldü. Birkaç yerli turist de köpekleriyle oynuyordu. Kentin simgesi köprünün büyüleyici manzarasına alışık oldukları belliydi.

Spanyel' cinsi çok tatlı bir köpeği olan yaşlı adam Max'le ikimizin fotoğrafını çekmeyi teklif etti. Ben kibarca adamı reddetmek üzereyken Max adama teşekkür etti. Elini omzuma attı ve sırtarak poz verdi.

"Çok mutlu görünüyorsunuz! Hadi, şimdi gülümseyin!" dedi ve fotoğrafımızı çekti. Sonra makineyi Max'e geri verdi. Neşeyle, "Ne kadar zamandır San Francisco'dasınız?" diye sordu.

"Ben burada yaşıyorum," diye cevap verdi Max. "Ama Nell kısa süreli bir tatil için buraya geldi."

Adam bilgece başını salladı. "Hımm, anlıyorum. *Tatil romantizmi* desenize, ne hoş... Şansınıza harika bir gün."

Kızardığımı biliyordum, ama tebessüm etmeye devam ettim. Max adamla aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Değil mi? Ben de tam Nell'e havanın bu kadar açık olması büyük şans diyecektim."

"Haftalardır hiç bu kadar bulutsuz olmamıştı," dedi adam. "Genelde öğleden sonraya kadar sis olur. Karımla buraya gelip de köprüyü tam olarak görebildiğimiz zaman çok seviniyoruz. Bunu güzel şeyler olacağına dair bir işaret olarak görüyoruz. Dilerim sizin için de öyle olur."

Adam uzaklaşınca dirseğimle Max'i hafifçe dürttüm. "Demek şu an yaşadığımız şeyin adı tatil romantizmi?"

Yüz ifadesi çok şirindi, elini uzattı. "Öyle görünüyor. En azından ben öyle olduğunu düşünmek istiyorum."

"Ben de..."

Sımsıcak ve yumuşak elini tuttum. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken midemde kelekler uçuştı. Parmaklarımız birbirine aynı puzzle'in iki parçası kadar uymuştu, sanki uzun zamandır biri

* Av kuşlarını gizlendikleri yerden ürkütüp havalandırmakta kullanılan çeşitli av köpeği soylarının ortak adıdır. Bu köpekler adlarını, en eski soylarının olasılıkla İspanya kökenli olmasından alırlar. (Çev. n.)

diğerini bekliyordu. Ona dokunmak, dokunuşunu hissetmek o kadar büyük bir mutluluktuk ki o halimizi gören insanlar manzarayı bırakıp ellerimizin fotoğrafını çekmek isteyebilirdi. Max'le görünmez bir sınırı daha aşmış, bir aşama daha kat etmiştik. Acaba Max de benim gibi mi hissediyordu? Bilmiyordum, ama çok rahat ve huzurlu görünüyordu ve bu o anki mutluluğumu daha da pekiştiriyordu.

Diğer turistlerle birlikte köprünün üzerinde yürümeye başlayınca içimde büyük bir heyecan dalgası yükseldi. Köprünün metal sütunları tam tepemizdeydi. Bu şehirle ilgili o kadar çok anı aklıma kazınmıştı ki eve döndüğümde her birini mutlulukla hatırlayacaktım. Ancak hiçbir meşhur köprünün yürüyüş yolunda Max'le el ele yürüdüğümüz an kadar özel değildi. O anı hayatım boyunca hatırlayacağımdan emindim. Sanki her yer bir palet mavi tonlarındaki boyayla boyanmıştı: Tepemizde açık mavi gökyüzü, altımızda körfezin kobalt mavisi suları, önümüzde de Marin County'nin çelik mavisi loş tepeleri. Bu üç maviyi ayıran ya da kesiştiren tek şey kırmızı köprünün metal direkleri, çelik hatları ve geniş yollarıydı. Köprünün Alcatraz Adası ve körfeze bakan kısmı tel örgülerle çevriliydi, ama bu teller manzaranın güzelliğini zerre kadar etkilemiyordu. Çoğu turist manzaranın fotoğrafını rahat çekebilmek adına makinelerini tel örgünün deliklerine yapıştırıyordu.

“Biliyor musun, daha birkaç yıl öncesine kadar ben de bu köprünün üstünde yürümemiştim. Uzun zamandır bu şehirde yaşıyorum. İnsanların köprünün üstünde yürüdüğünü sürekli görürdüm. Bir gün Baltimore'dan bir arkadaşım ziyaretime geldi. Onunla birlikte denemeye karar verdim. O, manzaradan pek etkilenmedi, ama benim ağzım hayatında ilk kez Noel Baba gören bir çocuk gibi bir karışık açık kaldı.” Elimi sıktı. “Eee, sen ne düşünüyorsun?”

“Bence fevkalade!”

Max güldü, elimi kaldırıp öptü. “İşte, tipik İngiliz tepkisi, çok şekersin!”

“Seni eğlendirebildiğime sevindim.”

“Burada olduğun için çok mutluyum,” dedi ve hemen ekledi. “Yani benim yanımda.”

Kafamı kaldırıp yukarıya baktım. Max’in sözleri beynimin içinde yankılanıyordu. Yanında duyduğum huzur bütün hücrelerimi tutkuyla harekete geçirdi. Acaba o da benimle aynı şeyleri hissediyor muydu? Max bana doğru yaklaştıkça güneş gözlüklerindeki yansımam büyümeye başladı. O kadar yakındık ki! Serin körfez rüzgârının üşüttüğü dudaklarım sıcakık nefesiyle ısındı. Gözlerimi kapattım. Umarım Max hâlâ bir nefes kadar yakınımdadır diye düşündüm, ama aslında aramızda nefes bile olmasın istiyordum.

Birden aramızdan bisiklete binmiş Amerikalı turistler geçti. Köprü’nün tam orta yerinde durup yüz yüze olduğumuzu ancak o an idrak ettim. Utançtan biraz kızardım. İkimiz de ergenler gibi kıkır kıkır güldük. Sonra yürümeye devam ettik. O an da yaşanamadan geçti gitti haliyle.

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: vickster1981@me-mail.com

Konu: Neredeyse öpüşüyorduk

Gerçekten öpüşmek üzereydik Vix. Öpüşmek için daha uygun bir ortam olamazdı. Güneşli bir günde Golden Gate Köprüsü’nün üstünde yürüyorduk, hava hiç olmadığı kadar güzeldi. Max elimi tutuyordu (çok ciddi söylüyorum Vix heyecandan aklım başımdan gitti resmen. Hâlâ kendime gelmiş değilim) ve konuşuyorduk. Sonra birden konuşmayı kes-tik. Max bana doğru eğildi. Onu öpmeme ramak kalmıştı.

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Bisikletli Yankiler aramızdan geçmemiş olsaydı, öpüşmüş olacaktık. Halimizi görmek lazımdı Vix. Sonra bisikletli tipler geçip gitti, ama o romantik anı yaşama fırsatı da onlarla birlikte gitti tabii. Günün geri kalanı olağanüstü geçti, ama bir daha öpüşecek kadar yaklaşmadık. Max elimi tutmaktan çok hoşlanıyor gibi görünüyordu. Eve dönerken bir arkadaşı telefon etti, otobüsten benden iki durak önce inmek zorunda kaldı. Ayrılmadan önce yanağımdan öptü, gerçi gün boyu birkaç kez yanağımdan öptü diyebilirim, ama hepsi bu kadar.

İşin garibi onu öpmeyi gerçekten çok istedim. Randevumuzdan sonra olanları düşünecek vaktim oldu. Burada bir erkeğe kendimi kaptırmak ne kadar doğru bilmiyorum. Biliyorsun, bu seyahatin sadece benimle ilgili olması gerekiyor. Bir sevgili bulmak planlarımda yoktu. Sence doğru mu düşünüyorum? Yoksa boşuna mı panik yapıyorum?

Her şeye rağmen onu öpmeyi çok istedim.

Offf.... düşünmekten beynim patlayacak. Seni haberdar ederim.

Kocaman sevgiler,

Nell xxx

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: vickster1981@me-mail.com

Konu: Re: Neredeyse öpüşüyorduk

Aaaaa Nell!!!!

Mailini okuyunca *EastEnders** dizisi en heyecanlı yerinde bitmiş gibi üzüldüm.

* Popüler ve birçok televizyon ödülü kazanmış bir pembe dizi. İlk yayını BBC One'da 19 Şubat 1985'te yapılmış olup İngiltere'de en çok izlenen dizilerden biridir. (Çev. n.)

Miranda Dickinson

Adamın üstüne atlamak için neden bisikletli adamların geçmesini beklemedin ki? Neden? Az önce Golden Gate Köprüsü'nü Google'da aradım. Toplam uzunluğu 2,73 kilometreymiş. Yani o mükemmel adamın dudaklarına yapışman için önünde iki kilometreden uzun bir yol vardı. Tabii bu sadece tek yön... yani köprüyü geçip geri döndüğünüzü düşünürsek, bu uzunluk yaklaşık 5,5 km'ye çıkıyor. Ve sen bu uzun yolda onu öpmek yerine elini tutmayı tercih ettin, sana inanamıyorum!

Şaka bir yana senin adına çok üzıldüm, özellikle de Aidan'ın seni öpmesini haftalarca beklediğini bildiğim için. Hatırlıyor musun? Acaba ilk ben mi onu öpsem, belki de o benim gibi değildir diye ne çok düşünmüştün. Aidan'la ilişkiden biraz olsun bir şey öğrendiysen, anı yaşamayı bilmelisin. Anı yaşa; daha direkt konuşmak gerekirse hayatına giren harika adamı yaşa. Eline geçen fırsatı sakın ama sakın tepme.

San Francisco'ya gitme nedenlerin arasında yeni bir ilişki olmadığını, hatta böyle bir şeyin akılının ucundan bile geçmediğini biliyorum Nell. Ama bence bunu da hayatın sana sunduğu özel bir fırsat olarak nitelendir, tıpkı şu restoranda gönüllü stajyer olma şansını yakalaman gibi. Bir kere uçağa bindiysen paraşütle atlamaktan korkmamalısın. Buraya döndüğünde işsizlik yüzünden zaten yeterince bunalacaksın. Burada seni bekleyen can sıkıcı ve rutin yaşamı düşün ve orada geçirdiğin HER SANİYENİN HAKKINI VER!

Sana güveniyorum kızım!

Kucak dolusu sevgiler,

Vix xxx

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

En tatlı şey

Sonradan öğrendiğime göre ben Max'le dışarıdayken Lizzie de kendi özel hayatıyla meşgulmüş. Dairesine girdiğim an Lizzie'nin yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. Bu gülümsemenin Sacred Heart İlkokulu'nun yakışıklı müdürüyle ilgisi olduğunu anlamam uzun sürmedi. Çünkü Tyler beline sarılı bir havluyla pat diye salona girdi. Tyler'ın yüzündeki şaşkınlık, Lizzie'nin durumu kurtarmak için sinirle öksürmesi o kadar komikti ki kendimi tutamayıp kahkahalarla gülmeye başladım. Zaten hayli garip olan durum tam bir komediye dönüştü. Sonra çay eşliğinde sohbet etmeye başladık. Neyse ki Tyler üstüne bir şeyler giymişti.

Tyler gidince kuzenim bana döndü. "Özür dilerim tatlım. Max'le olduğun için eve daha geç döneceğini düşündüm."

"Özür dileme lütfen! Ders programı hazırlayacağım dediğinde *bu tarz* bir dersi kastettiğini düşünemedim."

Lizzie'nin yanakları üstündeki tişört gibi pespembe oldu. "Kes sunu! Böyle olacağını ben de bilmiyordum. Tyler, Okul Yönetim Kurulu'na sunacağım ders programını hazırlamama yardım etmeyi teklif etti. Java'nın Mahzeni'nde buluştuk. Sonra da öğle yemeği için eve gel-

dik. Ve sonra... yemin ediyorum ki nasıl olduğunu ben de anlamadım Nell. Ders programı hakkında konuşuyorduk, sonra birden öpüşmeye başladık.”

“Geç bile kalmıştınız! Anlaşılan arkadaşlıktan fazlasını isteyen tek kişi sen değilmişsin. Nihayet bu konuda bir adım atabilmiş olmana çok sevindim.”

“Ben de...” Buzdolabından çıkardığı portakal suyundan bana da bir bardak verdi. “Aslına bakarsan Tyler beni çok şaşırttı. Biliyorsun, daha önce onunla birkaç kez çıkmıştık. Hepsinde de çok güzel zaman geçirdim, ama Tyler her zaman çok kibar ve kontrollüydü. Ama bu öğleden sonra... hiç bilmediğim bir yönünü öğrendim.”

“Ama şimdi mutlusun, değil mi?”

Lizzie birkaç saniye duraksadı, ama gözlerindeki ışıltı zaten yeterince şey anlatıyordu. “Mutluluktan havalara uçuyorum! O mükemmel biri Nell... hem o da benim gibi hissediyor. Yıllardır böyle hissetmemiştim. Senin randevun nasıl geçti peki?”

Şimdi ılıdama sırası benim gözlerimdeydi. “Olağanüstü. Neredeyse öpüşüyorduk.”

“Olamaz! Gerçekten mi?”

“Evet. Bence bir dahaki buluşmamızda kesin öpüşeceğiz.”

“Çok sevindim Nellie! İkimizin de mutlu bir ilişkiye adım atması çok güzel. Hayatımız çok iyi gidiyor.”

Kuzenimdeki değişiklik fark edilmeyecek gibi değildi. Hafta sonunun kalan kısmını çok neşeli geçirdi. Küçük şeylerde bile mutlu olacak bir yan buluyordu.

Ertesi gün erkenden kalktım ve Lizzie’nin bilgisayarından mailimi kontrol ettim.

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Gönderen: vickster1981@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: Doğum Günün Kutlu Olsun (Umarım tarih kısmında yanılmıyorumdur.)

İyi ki doğdun Nellie!

Tamam, öncelikle bir şeyi itiraf etmek zorundayım: Londra ve San Francisco arasındaki zaman farkını hâlâ tam olarak hesaplayamıyorum. Umarım mailim eline geçtiği an orada doğum günün başlamış olur. Zamanında geldiyse ne mutlu bana... Ama erken kutladıysam da idare et artık, bu seneki doğum günü kutlamalarını uzun tutmuşsun gibi düşün.

Keşke yanımda olsaydın da seni doyasıya kutlayabilseydim. Ama orada da güzel bir kutlama yapacağından hiç şüphem yok. Şimdi doğum günün şerefine bir şişe Merlot şarap açacağım ve üzerinde Ryan Gosling'in resminin olduğu kadehimle içeceğim. RYAN'IN YÜZÜNE BAKARAK İÇECEĞİM!*

(*O kadehi Etsy'nin internet sitesinden almıştım, süper bir şey! Şarap ve Ryan! Hayatta en sevdiğim iki şey bir arada olunca dünyada benden daha mutlu biri olamaz!)

Çok güzel bir doğum günü geçirmeni dilerim Sully!

Kocaman sevgiler,

Vix xxx

Lizzie, "Sürpriizzz!" diye bağırarak üstüme atladı. Yatakta sevinç gösterisi yapan beyzbol oyuncularını gibi alt alta üst üsteydik. "İyi ki doğdun sevgili kuzenim!"

Lizzie'yi iterek üstümden kaldırmaya çalıştım. Bir yandan da kıkır kıkır gülüyorduk. "Otuz dört yaşında olduğundan emin misin?" diye sordum.

"Evet. Ve sen... benim harika geçici ev arkadaşım... sen de bugün otuz üç yaşına girdin! İnanabiliyor musun Nell? Daha dün ergenlik çağında iki kızdık, McFly' grubundaki Harry'yle kim evlenecek diye didişip dururduk."

"Bir kere onunla ben evlenecektim," dedim sırtarak. Birden ergenlik dönemimde hayalini kurduğum hayatla şimdiki hayatım arasında dağlar kadar fark olduğunu düşündüm. Her şeye rağmen çok mutluydum. Otuz üçüncü doğum günümü San Francisco'da biricik kuzenimle geçirecek olmak rüya gibiydi.

"Tamam, öyle olsun bakalım! Neyse, bak bugün pazar ve ikimizin de işe gitmesi gerekmiyor. Bugünü tamamen sana ayırdım. Gün boyu sürececek bir doğum günü kutlaması organize ettim! Hadi, kalk şimdi. Güne süper bir kahvaltı yaparak başlayalım."

Her gün çalıştığım yere götürülmek pek doğum gününe özel bir durum değildi. Ama oraya gittiğim an gördüklerim ne kadar yanıltıcı mı ispatladı. Annie'nin restoranındaki herkes bana sürpriz bir doğum günü hazırlamıştı. Tezgâhın yanındaki masanın üstü pembe, mavi balonlarla ve rengârenk kâğıtlarla süslenmişti. Karın mutfaktan getirdiği şef kepini bana giydirdi, üstünde kokteyllere konulan renkli şemsiyelerden vardı. Dom doğum günüm şerefine bir sürü pankek hazırlamıştı; bol krem şanti, çikolata ve karamel sosu, dilimlenmiş muz, fıstıkezmesi, kavrulmuş pıkan cevizi ve ucu yassı damla şeklinde olan *Hershey's Kisses* marka meşhur çikolata. Tam bir ziyafetti. Tabâğın yanındaki kahveli kremanın üstüne "İyi ki doğdun!" yazan süs bile koymuştu.

* 2004 yılında kurulmuş bir İngiliz pop rock grubudur. Grup Tom Fletcher, Danny Jones, Dougie Poynter ve Harry Judd'dan oluşur. (Çev. n.)

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Annie doğum günümü kutlamak ve iyi dileklerini iletmek üzere yanıma geldi. Lizzie borcumuzun ne kadar olduğunu sorunca da para almak istemedi. “Bu müessesenin ikramı... sonuçta bugün restoranımızın değerli bir elemanının özel günü,” diye ısrar etti.

Laverne, restoran çalışanlarıyla düzenli müşterilerin imzaladığı bir kart hediye etti. Frankie de doğum günü hediyesi olarak kendini sundu, bütün gün özel şoförlüğümü yapmak istiyordu.

“Öğleden sonra üçe kadar hizmetindeyim,” dedi Marty’ye sert sert bakarak. Marty kahkahalarla gülüyordu, az kalsın tabureden yere düşecekti.

“Evet. Ve ikinci hediyeni açıklıyorum; Frankie bir haftalığına senin,” diye takıldı.

Lizzie’nin yüzünde haklı bir gurur vardı. Kahvaltı boyunca deniz feneri gibi ışıldadı durdu. Tabağımdaki pankeklerden patlayana kadar yedikten sonra ki bu tabağın yarısıydı, Lizzie bana küçük bir zarf verdi. İçinden çıkan kâğıtta şöyle yazıyordu:

Doğum günün şerefine hazırlanmış özel etkinliğe,

San Francisco define avına hoş geldin!

İşte, başlıyoruz! Para ve gezmenin kesiştiği yere git.

**Mantık en büyük armağan, ama kenarında kalanların da
keyfini çıkarmayı unutma!**

“Şimdi bu ne anlama geliyor?”

“Orasını sen bulacaksın,” dedi Lizzie parmaklarını çıtlatarak. “Sevgili şoförümüz Bay Frankie, gitmeye hazır mısınız?”

Frankie birden ayağa fırladı ve bizi selamladı. “İstediğiniz zaman gidebiliriz bayanlar.”

Frankie’nin taksisinin arka koltuğunda otururken ilk güzergâhımızla ilgili daha çok ipucu öğrenmeye çalıştım, ama ne Frankie ne de Lizzie bana yardımcı oldu. Şehrin aşağısına doğru gidiyorduk. Bir süre sonra San Francisco Körfezi’ne yukarıdan bakan eski tramvay yolunun oradan geçtik. North Point Caddesi’nde durakladığımızı görünce nereye gittiğimizi bulduğumu düşündüm.

“Pier 39’a gidiyoruz, değil mi? Orada turistler para harcıyor. Kenarda kalan keyif de Eric’in şovu. Doğru mu?”

“Mantık yürütme şeklin hoşuma gitti kuzen. Ama ne yazık ki yanılıyorsun.” Define avı olayı kuzenimi çok eğlendiriyordu. Anlaşılan şifreli mesajı çözmek için tekrar kafa patlatmak zorundaydım. Canım kuzenim! Benim için bunca zahmete katlanması ne hoştu, çok duygulanmıştım.

Tarihi iskelelerin yanından geçtik. Sonra şehrin doğu kıyısında körfeze paralel uzanan bölgeye, Embarcadero’ya geldik. Birkaç saniye sonra da gökdelenler ve San Francisco’nun Finans Merkezi’nin olduğu plazalar görüldü.

“İpucunda geçen para Finans Merkezi’yle mi ilgili?”

“Aferin sana,” dedi Frankie omzunun üstünden. “Lizzie ben sizi girişe yakın bir yerde bırakacağım. İşiniz bitince de gelir alırım.”

San Francisco’nun en meşhur binalarından biri olan Ferry Plaza’nın önünde durduk. Uzun gri binanın tam ortasından bir saat kulesi yükseliyordu.

“Para ve gezmek... Finans Merkezi ve Ferry Plaza!” diye sevinçle haykırdım. “Çok zekice Lizzie! Eee, peki son kısım nerede? Hani, şu mantık armağandır, kenarında kalanların da keyfini çıkarmayı unutma cümlesinde kastettiğin?”

Geniş kaldırımın kenarında Frankie'nin taksisinden indik. Lizzie'yle kol kola tarihi binaya doğru yürüdük. "O kısmı içeride bulacağız," dedi Lizzie.

Ferry Plaza'nın içi devasa bir çarşıya dönüştürülmüştü. Restoranlar, kafeler ve özel ve etnik yiyecekler satan salaş tezgâhlar... akla gelebilecek her türlü yiyecek vardı diyebilirim; şifalı otlar, etler, zeytinyağlar, turşular, ev yapımı çikolata ve kekler. Bir de sadece mantar ürünleri satan koca bir stand vardı.

Mantar standını görür görmez gülmeye başladım. Lizzie beni standı doğru götürdü. Mantarla ilgili her şey vardı: Mantar yetiştirme setleri, çok ender bulunan mantarlar, egzotik mantarlar, mantar konseptiyle hazırlanmış hediyelik eşyalar. "Mantık armağan – Mantar! Lizzie sana inanamıyorum, bu ne ince bir zekânın ürünü!"

"Buranın sahibi S-O-S Kulübü'ndeki çocuklardan birinin annesi," diye açıklamaya başladı. "Ne yapayım, aklıma ondan başka ipucu gelmedi," dedi gülümseyerek. Önüne mantar rengi bir önlük takmış sarışın, minyon bir kadın bize yaklaştı. Kadını hemen tanıdım, Maya'nın annesi Kenney SymsBannerman'dı.

"Selam Lizzie. Nell, seni görmek ne güzel. Doğum günün kutlu olsun!"

"Teşekkür ederim."

"Sana bir hediyem var," dedi ve bana mantar şeklinde küçük bir demlik verdi. Çok güzel bir kurdeleyle bağlanmıştı. "Bu standı hatırlatması için küçük bir hediye ve yemek pişirme konusunda kızıma verdiğin ilham için küçük bir teşekkür. Bu arada, işte, sıradaki ipucun..."

"Bana yardımcı olduğun için çok teşekkür ederim Kennie," dedi Lizzie.

"Benim için zevkti. Çocuklarım Nell'in patlamış mısır ve karamelli kapkeklerine bayıldı. Çok güzel bir gün geçirmeni dilerim Nell."

"Teşekkürler Kennie."

Standan ayrılıp ön kapıya yürüyorduk ki Lizzie birden beni durdurdu. “Hazır buraya kadar gelmişken tipik bir San Franciscolu gibi davranalım ve hakiki bir kahve alalım.”

Peet’s Kafe isimli bir kahve zincirinden üç adet kahve aldık. Beş dakika sonra da üstünde dumanı tüten kahvelerimizle Frankie’nin taksisine bindik.

“Evet, şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu kuzenimin uzattığı kahveyi alırken.

“Evet, Nell?” dedi Lizzie de. Sıradaki ipucunu rahatça açabilmem için karton bardaktaki kahvemi tuttu.

Sıradaki durağımızda çanlar çalar

1201 numarada da yatan tarih

Raylarda gider

“Bu Mission’daki kilise mi? Çan kısmı tamam da ‘raylarda gider’ bölümüyle ne alakası var, çözemedim. Bilemiyorum...” Ben bilmeceyi çözmeye çalışırken Frankie eski bir tramvaya yol verdi. Ne yazık ki önümüzdeki taksinin şoförü bizim kadar nazik değildi. Vatman şoföre sinirlenip çanı çaldı. “Aaaaa... bir dakika! Buldum! Tramvay!”

“Çok yaklaştın. Raylarda giden ve ona çok yakın bir şey söyle.”

“Nostaljik tramvay mı? Sıradaki ipucu onunla mı ilgili?”

Frankie’nin dikiz aynasından Lizzie’ye sırtarak baktığını gördüm. “Bence buldu sayılır.”

Körfezin uzağındaki caddelerden geçtik. Bir süre sonra Frankie kırmızı tuğladan yapılmış bir binanın önüne yanaştı. Tabelada “San Francisco Tramvay Müzesi” yazıyordu. Cam kapılı girişin üstünde altın renginde büyük rakamlarla “1201” yazıyordu.

“1201 Mason Caddesi’ne hoş geldin,” dedi Lizzie.

Frankie’yi güneşin altında beklemesi için bıraktık, gazete okuyarak oyalanacaktı. Lizzie’yle birlikte müzeyi gezdik. Neredeyse bir saati tarihi tramvaylara hayranlıkla bakarak geçirdik. Basit kablolu sistemlerle, makaralarla insanların bir yerden bir yere taşındığını görmek büyüleyiciydi. Kim bilir, bu tramvaylar şehrin yokuşlarında kaç kere gidip gelmişti. Hediyelik eşya dükkânına uğrayınca Lizzie bana minyatür bir tramvay çanı aldı. Ardından da sıradaki zarfı uzattı.

Macera dolu arayışından keyif alıyor musun?

Geldik üç numaralı ipucuna...

Görürsün iki tarafta da San Francisco silüetini

Bul bakalım ünlü şahsın eserini

“Tamam, bununla ilgili en ufak bir tahminim bile yok,” diye itiraf ettim. Defalarca okumuş olmama rağmen hiçbir şey çağrıştırmıyordu. “Bana yardım etmelisiniz.”

“Çok kolay,” dedi Frankie. “San Francisco’yla çok özdeşleştirdiğin bir şekil düşün.”

“Piramit! Transamerica Piramidi, değil mi?”

Lizzie hayır anlamında kafasını salladı. “Ondan daha *romantik* bir şey düşün.”

“Romantik mi? Buldum galiba, kalp mi? Boyalı kalp heykelleri!” Geldiğimden beri sürekli boyalı kalpleri görüyordum. Ama San Francisco silüeti ve ünlü şahıs kimdi? Bir süre daha düşündükten sonra sevinçle haykırdım. “Şimdi anladım! Tony Bennett’in boyadığı kalp heykeli değil mi? Union Meydanı’ndaki? Üstünde Golden Gate Köprüsü’nün resmi var.”

Union Meydanı'na gittik, palmiye ağaçlarının yaprakları rüzgârdan sallanıyordu. Frankie bizi Tony Bennett'in boyadığı kırmızı kalp heykelinin önünde indirdi. Lizzie oradan geçen bir turistten fotoğrafımızı çekmesini rica etti. Kalbin iki yanına geçtik, dişle-
rimizi göstere göstere gülümsedik ve ellerimizi kaldırdık. Tatil zamanlarında Londra'da gezerken de böyle poz verirdik. Ergenlik dönemimiz boyunca yatak odamızın duvarında asılı duran fotoğrafların çoğunda bu pozu vermiştik diyebilirim. O günleri hatırlamak da en az o an kadar mutluluk vericiydi. Kıkır kıkır gülerken Lizzie bana yeni ipucunu verdi. Kendi yaptığı plandan bu kadar heyecanlanması inanılmaz güzeldi.

**Anlaşılan dördüncü durağa gitmek için hazırsın
Ama önce cesur olup saç firketelerinde yol almalısın
Beyaz perdeye adım atmaya ne dersin?
Geç kalma! Hillard Ailesi'nin evine davetlisin...**

"Tamam," dedim. İpucunun ilk bölümünü çözdüğüme inanıyordum. "Bence 'saç firketesi' Lombard Caddesi'nin keskin virajlı yollarını ifade ediyor. Tıpkı saç firketeleri gibi zikzaklı. Ve 'Hillard Ailesi'nin evi...' Ben bu ismi nereden biliyorum?" Birden hatırladım, çocukluğumdan beri en sevdiğim film. "Müthiş Dadı *Bayan Doubtfire*!" Filmdeki bütün replikleri ezbere biliyordum.

Lizzie beni alkışladı. "Adres neydi?"

"Evin nerede olduğunu bilmiyorum. Sadece filmde Sally Field'ın belirttiği adresi hatırlıyorum, ama..."

"Tamam, onu söyle işte..."

"2640 Steiner Caddesi... ama o filmdeki adrestir."

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Frankie'nin taksisine atladık. Lizzie bana döndü. "Filmde gerçek adresi kullandılar. Hatırlamana çok sevindim. Tebrik ederim. Aslına bakarsan ben biraz araştırma yapmak zorunda kaldım."

Lombard Caddesi'nin meşhur virajlarında ki tam sekiz taneydi, yol almak olağanüstü bir tecrübeydi. Gerçi trafik çok yoğun olduğu için oldukça yavaş gidiyorduk, ama olsun. Özel arabalar, taksiler, turist otobüsleri bu kıvrımlı yoldan geçip de mideleri ağızlarına gelsin diye can atan insanlarla doluydu. Sonra Frankie bizi Steiner Caddesi'ne götürdü. Lizzie'yle arabadan indik. Çocukluğumdan beri seyrettiğim filmde defalarca gördüğüm sarı evin hemen önünde dikildik. Bu şehirde birçok kez tattığım duygular yüreğime akın etti. Bu ev hem gerçek olamayacak kadar harikaydı hem de yıllardır yaşadığım bir yer kadar tanıdık. San Francisco insana bu tarz çelişkili duygular yaşatmak konusunda bir hayli başarılıydı.

"Tamam, işte, son ipucu," dedi Lizzie ve son zarfı verdi.

Geçmiş yılları anmaya
Geleceği gözünde canlandırmaya
Hepsinden de önemlisi bugünü kutlamaya
Hazır mısın bakalım Nellie?
O halde buluş benimle
Loş ışıkların gölgesinde
Masam karanlık, ama görürüm seni
Sevgili arkadaşın zombi...

İşte, bu ipucunu düşünmeme bile gerek yoktu. Gülerek taksiye bindik. Parmağımla Frankie'nin omzuna vurdum.

"Java'nın Mahzeni'ne gidelim lütfen!" dedim.

Her zaman gittiğimiz kafenin içi daha da karanlıktı. Ancak Zombi isimli oturma kabiniinde oturan yeni arkadaşlarımı görmemek imkânsızdı. Beyaz ve pembe kremalı üç katlı bir masanın etrafında toplanmışlardı. İtiraf etmeliyim ki ortamın tarzına aykırı bir görüntüydü, ama çok tatlıydılar. Tyler kolunu Lizzie'nin omzuna attı. Rosita da bana küçük bir çay kutusu hediye etti. İçine dükkânında görüp beğendiğim çaylardan koymuştu.

"En sevdiğin çaylarla doldurdum. Umarım beğenirsin," dedi Rosita.

"Beğenmez olur muyum, çok teşekkür ederim!"

"Sen hediyelerini açarken ben de kaldırım sanatçısı hakkındaki son dedikoduları aktarayım. Arkadaşım Ricardo gizemli sanatçının dayısı olabileceğini düşünüyor. Sevgili kızım, bu konuyu uzun uzun konuşmalıyız."

"Çok kalamayacağım için üzgünüm. Bunu senin için yaptım," dedi Laverne ve muhteşem bir el çantası uzattı. Yama işi çantanın üstünü boncuk ve çiçeklerle süslemişti.

"Çok güzel Laverne. Benim için kendi ellerinle yaptığına inanamıyorum. Çok teşekkür ederim."

"Sevgili Nell," diye fısıldadı Eric kulağıma. Sonra arkamdan kurdeleyle bağlanmış hoş bir kutu uzattı. "Umarım bu küçük hediye bazı insanlara yapmaları gereken şey konusunda ilham verir," dedi ve Lizzie'ye göz kırptı. Max'le ilgili bir sırrı saklamanın imkânsız olduğunu anladım. Çünkü sevgili kuzenim arkadaşlarımıza çok detaylı bilgi veriyordu. Kutuyu açtım. İçinden çıkan kolyede gümüş bir çift dudak ve iç içe geçmiş iki kalp vardı. Gülerek Eric'e sarıldım, tabii parmağımı sallayarak kuzenimi ikaz etmeyi de atlamadım.

Ced'in karısı Autumn gümüş yaldızlı siyah ambalaj kâğıdına sarılı bir paket uzattı. "Ced sana alınabilecek en doğru hediye bu olduğu

konusunda beni ikna etti,” dedi Autumn. Çok güzel bir kadındı. Yanağımdan öperken kızıl bukleleri solgun yüzünün etrafında dalgalandı. Paketin içinden 4:13 Dream isimli butikten alınmış bir tişört çıktı, tabii üstünde gül ve kurukafa deseni vardı. Tişörtü üstüme tutarken kahkaha attım.

“Gördün mü? Sana çok yakışacağını söylemiştim,” dedi Ced.

“Çok beğendim,” dedim. Herkesin bu kadar nazik ve cömert olması ne kadar güzeldi.

Ced kızcılık ve şampanya kokteyllerini servis edince kahkaha, iyi dilek ve sohbetle dolu doğum günü partim başladı. Zaman geçtikçe daha da rahatladım, keyiflendim. Eğlenceli bir muhabbetin tam ortasında-yken kendimi evimde gibi hissettiğimi fark ettim. Belki şu anki hayatım yıllar önce hayal ettiğimden çok farklıydı, belki hiçbir şey planladığım gibi gitmemişti... ama kendi restoranımı açma hayalim, yakışıklı sanat direktörüyle ilerleyen arkadaşlığım ve şu an yanımda olan arkadaşlarım vardı. Bunca güzel şeye sahip olmayı hayalimde bile canlandıramazdım. Her şey çok iyi gidiyordu. Gerçekten çok şanslıydım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Birlikte gezmek

Kahve filtrelerini dolduruyordum. “Hey Nell! Masa on birle ilgilenir misin?” diye seslendi Annie. Restoranın uğultusunu bastırması için biraz fazla bağırması gerekmişti.

“Hemen,” diye cevap verdim. Tezgâhtan sipariş defterini alıp Haight Caddesi’ne bakan masalardan birinin yanına gittim. Masaya yaklaştığım sırada kalbim takla, parende, salto, kısaca ne varsa atmaya başladı.

“Günaydın güzellik,” dedi Max sırtarak. Lacivert kasketinin altındaki gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Seni buraya getirmek için plan yaptım, itiraf ediyorum ve bunun için özür diliyorum. Ama sana bir şey sormam gerekiyordu.”

“Aaa?”

“Neden doğum günün olduğunu bana söylemedin?”

Biraz utanmıştım. Tek ayağımı yere sürte sürte konuşmaya çalıştım. “Söylemek aklıma gelmedi. Sonuçta daha yeni tanıştık.”

“Hey, yanlış anlama, kesinlikle alınmadım. Laverne dün söyledi. Doğum gününü kaçırdığıma çok üzüldüm, ama bunu telafi etmek istiyorum. Bugün öğleden sonra ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey. Ama senin işe gitmen gerekmiyor mu?”

“Ben sanatçılarla çalışıyorum, yani çalışma saatlerim çok esnek.”

Kafamın karıştığını açık eden yüz ifademe bakıp gülümsedi. “Salı ve perşembe günleri akşam toplantıları yapıyoruz. Bu yüzden haftanın iki günü öğleden sonra çalışmıyorum. Eee, ne diyorsun şimdi? Geç kalınmış bir doğum günü randevusuna hazır mısın?”

Max Rossi kendini daha fazla mı sevdirmeye çalışıyordu, bilmiyorum, ama yaptığı şey kesinlikle işe yarıyordu. “Evet. Çok sevinirim.”

Fettuçini Alfredo yerken şık ve çekici görünmenin imkânsız olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Bütün karizmam yerlerdeydi. Neyse ki Max de bunu yeni öğreniyordu. Kuzey sahilinde hoş bir mekânda karşılıklı oturmuştuk. Bir yandan şerit makarnamızla mücadele ediyor, bir yandan da gülüşüyorduk. Max’in o kadar derin ve etkili bir kahkahası vardı ki neşesi resmen bulaşıyordu. Neye güldüğümüzü bilmeyen yan masadaki çift bile nedensiz yere gülmeye başlamıştı. Güldükçe gülüyorduk.

“Tamam, bu olaydan çıkardığımız anafikir neymiş; sevgilinin yanında havalı görünmek istiyorsan, kesinlikle makarna yeme. Bunu hiç unutmayacağım,” dedi Max.

“Bir de iyi yanından bak. Ya spagetti ve köfte yeseydik? Korkarım o zaman burnunla köfteyi bana doğru itiyor olurdun, seyrete o zaman Leydinin Aşkı’nı!”

“Senin için kesin denerdim.”

“Ah, Max, çok duygulandım bak.”

“Ne demek. Eee, nasıl gidiyorum?”

Boş boş yüzüne baktım, ne kastettiğini anlamamıştım. “Pardon?”

Max’in gülüşü sıcak ve samimiydi. “Bugün, geçen hafta Ced’in yerinde ve Golden Gate Köprüsü’nde... randevularımız hoşuna gidiyor mu?”

* Walt Disney tarafından üretilen 1955 yapımı Amerikan animasyon filmidir. (Çev. n.)

Kızardım. "Evet, hem de çok."

"Güzel. Emin olmak istedim." Sonra masanın üstünden bana doğru eğildi ve elimi tuttu. "Bence sen harika birisin Nell." Başparmağı elimin üstünde ağır ağır daireler çizdi. Bana dokundukça bütün bedenim ürperdi. "Haddimi aştıysam özür dilerim."

Gri gözlerinin derinlerine dalarken nefesimin kesildiğini hissettim. "Kesinlikle hayır Max. Ben de senden hoşlanıyorum."

Max tekrar gülümsedi. Hemen oracıkta kollarına atılmamak için kendimi zor tutuyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki gözlerimi kaçırdım, şarap kadehime bakmak benim için çok daha güvenliydi.

Tatlı ve kahve servisi boyunca sohbet edip durduk. Karşılıklı itirafımızdan sonra aramızdaki çekim daha da arttı. Yemeğimiz bitince Max garsona hesabı ödedi ve sıcak haziran güneşine çıktık. Taksi çağırırken elimi tuttu.

"Öğle yemeğini sindirmek için biraz yürüyelim ister misin?" diye sordu Max. "Çok güzel bir yer, ama çok dik bir yolu var."

Benim de midem alarım veriyordu, biraz yürümek ilaç gibi gelecekti. "Harika olur."

Taksiden inince gezi rehberimden tanıdığım Telgraf Tepesi'ni gördüm. Dik tepenin zirvesinde ünlü Coit Kulesi vardı. Taksiden Filbert Caddesi'nde indik. Max'le yürüyeceğim için çok heyecanlıydım, kendimi acayip enerjik hissediyordum. Dik yoluyla hızla tırmandık. Tepeye çıktıkça San Francisco manzarası çok daha güzel görünüyordu. Coit Kulesi'ne gelince biraz durup soluklandık. Uzun uzun aşağıdaki şehre baktık. Şehrin üstüne sis çökmüştü, kendimi bulutların üstünde gibi hissettim.

Max ellerini dizine koyup bana baktı. "Oraya kadar çıkmaya hazır mısın?" dedi kuleyi göstererek. "İnan bana, yukarıdaki manzara yorulduğuna değecek."

İkendiye Yeni Bir Ben Lazım

Kafamı kaldırıp kuleye baktım, kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. “Buraya kadar geldik nasıl olsa. Neden olmasın?”

Kulenin tepesinden görünen San Francisco manzarası olağanüstüydü. Körfezin üstündeki sis yavaş yavaş kalkıyordu. Bulunduğumuz yerden masmavi sulara seyreden beyaz yatlar minicik görünüyordu.

“Çok güzel, değil mi?” Max’in kolu sırtımdan aşağı kaydı ve belimi sardı. Yan yana dikilmiş manzaraya bakıyorduk. Hem manzara hem de bu kadar yakın olmamız müthişti. Dipsibe duran bedenlerimiz birbirini tamamlıyordu adeta, birbirimize çok yakışıyorduk. Max’in hislerinden emin olmanın ve belimdeki güçlü kollarının yarattığı özgüven ve huzurla kafamı ona doğru çevirdim. Anında dudaklarımız buluştu. İlk öpüşmemiz nefes almak kadar doğal, mucizeye tanık olmak kadar da sıradışıydı. Max beni kendine doğru çekti. Dizginlemeye çalıştığım hislerimin freni boşaldı, son hız ona akıyordum. O an... bütün bedenim Max Rossi’yle çevriliyken bir şeyi fark ettim; sonsuza dek bu şekilde kalabilirdim.

Öpüşmemiz sona erince Max gülerek yüzünü boynuma gömdü. “Seni öpmeyi tanıştığımız andan beri istiyorum,” dedi.

Ayaklarım yerden kesilmişti, artık Telgraf Tepesi’nden çok daha yükseklerdeydim. Sadece, “Ben de” diyebilirdim.

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: vickster1981@me-mail.com

Konu: Görev başarıyla tamamlandı!

Onu öptüm. Veeee MUHTEŞEMDİ!

N xxx

Gönderen: vickster1981@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Miranda Dickinson

Konu: Re: Görev başarıyla tamamlandı!

AFERİN KIZIMA!!!

Şimdi detayları bilmek istiyorum! Ne zaman? Nerede? Nasıldı? Ne kadar sürdü? Senin adına daha çok mutlu olmam için bu detaylara ihtiyacım var.

Seninle gurur duyuyorum.

Vix xxxxxxxxxxxxxxxxx

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: vickster1981@me-mail.com

Konu: Re: Re: Görev başarıyla tamamlandı!

Nerede: Coit Kulesi'nin tepesinde muhteşem San Francisco manzarasına bakarken. (Sonra aşağı inerken merdivenlerde, kulenin önünde, Filbert Caddesi'ne dönerken, taksi beklerken, takside ve Lizzie'nin evinin önünde vedalaşırken... Evet, sürtüğün tekiyim. Ama bu umurumda bile değil 😊

Ne kadar: İlk öpücüğümüz sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Bitmesini hiç ama hiç istemedim.

Nasıldı: Bunu hayal gücüne bırakıyorum!

Kocaman sevgiler,

Nell xxx

O günün bomba haberlerini verdiğim an Lizzie sevinçten çılgına döndü.

"Ah, Nellie! Bu müthiş bir şey!" diye haykırdı. "O çok hoş bir adam ve seninle çok ilgileniyor! Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

“Perşembe,” dedim. Olayların bu kadar hızlı gelişmiş olmasına hâlâ inanamıyordum, sersem gibiydim. “Onu yeniden görmek için sabırsızlanıyorum.”

Anlaşılan Max’in durumu da benden farklı değildi. Ne mi oldu? Çarşamba akşamı Lizzie’yle birlikte film seyrediyorduk. Birden kapı çaldı. Lizzie diyafondan konuşmaya başlayınca Max’in sesi geldi.

“Selam Lizzie. Nell’i aşağıya gönderir misin? Burada bekliyorum.”

Üstümde pijama olması zerre kadar umurumda olmadı. Koşarak merdivenlerden indim. Caddede beni bekleyen Max’in kollarına atıldım. Konuşmasına bile fırsat tanımadan dudaklarına yapıştım. Bütün gün onu düşünmüştüm, dudaklarım dudaklarının hasretiyle kavrulmuştu. Tanrım! Dünyada bundan daha güzel bir duygu olamazdı. Öpüşmemiz bitip de ayrılınca Max güldü, yüzü kıpkırmızıydı.

“Bu ne hoş bir karşılama böyle! Sana da merhaba...”

“Merhaba. Yukarı gelmek ister misin?”

“Ne yazık ki gelemem. Başka bir yere gitmem lazım. Ama sana bunları vermek istedim.” Bana bir buket çiçek uzattı. Pembe, sarı, turuncu, mor ve kırmızı renkli çiçekler olağanüstüydü.

“Çok güzeller, teşekkür ederim.”

“Tıpkı senin gibi! Zamansız geldiğimin farkındayım, ama seni görmek için yarına kadar bekleyemedim.”

“Gelmene çok sevindim.”

Max beni tekrar öptü ve oflayarak geri çekildi. “Özür dilerim, ama gitmek zorundayım. Sanat Galerisi için yeni bir yatırımcıyla toplantım var. Ama yarın Annie’nin yerinde görüşürüz, tamam mı?”

Çiçeklerimi sıkıca göğsüme bastırarak Max’in arkasından baktım. Yakışıklı, düşünceli, kibar, seksi ve sürprizlerle doluydu. Tanrım, bunca özellik tek bir erkekte toplanabilir miydi? Max Rossi hayal ettiğimden bile harika biriydi.

Ertesi gün Annie'nin restoranında çalışırken sürekli gülümsemekten kendimi alamıyordum. Hiçbir şey ama hiçbir şey içimdeki mutluluğa engel olamıyordu. Ne nefes almayacak kadar yoğun çalışmak ne tıkanan portakal sıkma makinesi (kolumu sokup açarken her yerim berbat oldu, dakikalarca yıkamak zorunda kaldım diyebilirim), ne de beni "küstah İngiliz" olmakla suçlayan öfkeli müşteri. Sinirli adamla Marty arasında az kalsın yumruklar konuşuyordu, Annie, Marty'ye son anda engel oldu.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu Laverne elindeki tabaklarla yanımdan geçerken.

"Hiç. Sadece mutluyum, o kadar."

"Kimi kandırıyorsun? Max'le işleri ilerlettiniz, değil mi?"

Şok oldum. "Laverne!" dedim önce uyarmak istercesine, ama sonra gülerek kendim itiraf ettim. "Tamam, tamam. İkimiz için de her şey çok iyi gidiyor. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Laverne sıçrayarak öyle bir bağırdı ki az kalsın elindeki tabaklar düşüyordu. "Çok havalı! Birbirinizle ilgilendiğinizi başından beri anlamıştım. Bu konuda bir şeyler yapmanıza çok sevindim. Yürü be Nell! Kim tutar seni!"

"Max'le ilgili bir şey mi olmuş? Bu kadar çabuk mu?" dedi Bay Alfaro bana bakıp sırtarak. O ve karısının hemen yanıımızdaki masada oturduğunu, işte, o an fark ettim. Bütün konuştuklarımızı duymuşlardı tabii.

"Gibi," dedim. Restoranın içi birden cehennem kadar sıcak olmuştu, yoksa ateş basan sadece ben miydim?

"Gördün mü? Böyle olacağını sana söylemiştim," dedi karısına.

Esther Alfaro sinirle nefes aldı. "Bundan şüpheli mi vardı Saul? Onları biz tanıştırdık, unuttun mu? Planımızın işe yarayacağını biliyordum."

“Yine de bu çok güzel bir şey. Gençlikte aşk narin ve güzel bir çiçek gibidir.”

“Narin ve güzel bir çiçek mi? Kimin şiiirinden bu?”

Saul karısına göz kırptı. “Hadi, ama Esther, kelimelerle aramın ne kadar iyi olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Beni sevmeye nedenlerinden biri de bu değil miydi? Seni böyle baştan çıkarmamış mıydım? Şimdi anlamıyormuş gibi mi yapacaksın?”

“Konuşarak baştan çıkardığın kişi ben değil, annemdi.” Esther gözlerini devirdi, ama hâlâ gülümsüyordu. “Ben sadece onun kararına uydum.”

Bay Alfaro uzanıp elimin üstüne hafifçe vurdu. “Ondan hoşlanıyorsun, değil mi genç bayan? Maxim harika bir adamdır. Onunla çok mutlu olabilirsin.”

Benimle ve ilişkimle bu kadar yakından ilgilenmeleri çok hoştu. Ama kendimi Max’le değil de koca bir komiteyle flört ediyor gibi hissediyordum. Annie’nin restoranındaki herkesin aşk hayatım hakkında rahatça öğüt vermesine tam alışamamıştım. İngiltere’ye, yani evime dönünce kesinlikle böyle olmayacaktı. Aidan’la ilişkiimi tartıştığım tek kişi Vicky’ydi. Buradaki herkesin mutluluğumu istediğini ve mutlu olmanın onları da çok mutlu ettiğini biliyordum tabii. Üstelik bunu bana gerçekten değer verdikleri için yapıyorlardı. Yine de mahremiyetime *birazcık* daha saygılı olunsun istiyordum.

Max benimle buluşmak için restorana biraz erken geldi. Onu Annie karşıladı.

“Bay Maxim Rossi! Seni görmek ne güzel! İşler nasıl gidiyor?”

Max gri fötr şapkasını çıkarıp düzeltmek için ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Samimi olmak gerekirse biraz durgun, ama çok hoş bir bayanla vakit geçirmek için bütün öğleden sonra boşum.”

“Çok tatlı, değil mi? Nell artık gidebilirsin.”

Kafamı kaldırdım ve tezgâhın üstündeki krom ve neon karışımı satare baktım. On iki kırk beşi gösteriyordu.

“Emin misin? Mesaimin bitmesine on beş dakika var ve bugün burası gerçekten çok yoğun.”

Annie bir kahkaha attıktan sonra Max’le ikimizi restorandan kovar gibi dışarı attı. “Biz hallederiz. Siz eğlenmenize bakın. Hadi, gidin artık!”

Dışarı çıktığımızda Max beni kendine çekti ve uzun uzun öptü. Sonra birbirimize bakıp gülümseyerek Haight Caddesi’nde yürümeye başladık.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum Max’in elini tutarak.

“San Francisco’daki en sevdiğim yere,” diye cevap verdi. “Golden Gate Park’taki Japon Çay Bahçesi’ne. Bence sen de çok seveceksin.”

Haight Caddesi’nin sonundaki yoldan karşıya geçtik, parkı çevreleyen yolu yürüdük. Ulu ağaçlar parkı caddeden ayırıyordu. Ağaçlarla çevrili Martin Luther King Yolu’nda yeşilin farklı tonlarıyla çevrili geniş alanlar vardı, hepsi de sonbaharın renklerini kuşanmaya hazırlanıyordu. Sonra sağa, Hagiwara Çay Bahçesi Yolu’na döndük ve parkın girişindeki altın rengindeki Budist tapınağına doğru yürüdük. Ne kadar güzel bir yer olduğu girişinden bile anlaşılıyordu.

“Büyükannem beni hep buraya getirirdi,” dedi Max tapınağa bakarak. “O bir yere oturup yanında getirdiği kitabı okurdu, ben de göldeki sazın balıklarını seyrederdim. Ardından birlikte çay içerdik.”

Max’in gözlerindeki sevinci de düşünceli hali de görmek hoşuma gidiyordu. Max Rossi’nin nasıl bir çocuk olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bence sevimli, güzel, neşeli bir çocuktü. Muhtemelen herkesin büyümüş de küçülmüş dediğı çocuklardan biriydi. Koyu renk gür saçları ve iri gri gözleriyle çok canlar yaktığından şüphem yoktu.

Dalıp gitmiştim. Birden kendime geldim ve Max'e bakıp gülümse-
dim. "Buradan bile büyüleyici görünüyor, içerisini görmek için sabır-
sızlanıyorum."

Çay bahçesi muhteşem bir yerdi. Patikalardan dönerken insanı ya yeni
bir renk ya da yeni bir bitki karşılıyordu. Yürürken Max'in ne kadar ya-
kışıklı olduğuna dikkat ettim. Biliyorum, buna daha önce de en az yüz
kez dikkat etmiştim, ama elimde değildi. Her seferinde gözüme ayrı bir
yakışıklı görünüyordu. Gün ışığı biçimli çenesine vuruyor, grinin en güzel
tonundaki gözleriye parktaki suyun yüzeyi kadar parıltılı görünüyordu.

Parkın ortasındaki göle vardık. Gayet sanatsal biçimde budanmış
ağaç ve çalılar, dik bayırlardaki çiçekler... gökkuşağının bütün renkleri
vardı burada. Bu estetiğe ve renk cümbüşüne bakarken babamın çalış-
ma masasında duran Murano^{*} camından yapılmış renkli kâğıt ağırlığını
hatırladım. Yeşil, altın, mavi ve bal renginin farklı tonları o kadar güzel
harmanlanmıştı ki hayran olmamak imkânsızdı. Tepenin yamacında
yükselen kırmızı iki tapınak bir imparator kadar heybetliydi. Gölde-
ki yansımaları bile olağanüstü güzellikteydi. Derin bir nefes alarak bu
güzellikleri içime çektim. Max'in burayı neden bu kadar çok sevdiğini
şimdi çok daha iyi anlıyordum. Buradaki her bir çiçek, her bir yaprak
bir sanatçının elinden çıkmış kadar kusursuzdu. Burası bilgi ya da tek-
nolojinin hiçbir zaman yaratamayacağı kadar doğal bir güzelliğe sahip-
ti. Burada zaman bile farklı akıyordu.

Tanrı elinden çıkmış kadar kutsal görünen bu alanda yürüdük. Bir
yandan da keyifle sohbet ediyorduk. Kendimiz gibi, içimizden geldiği
gibi davranıyorduk. Ben bir yandan da fotoğraf çekmeye çalışıyordum.
Fotoğrafların bir kısmını benden sürekli fotoğraf isteyen arkadaşım Vi-
cky'ye gönderecektim, özellikle de içinde Max'in olduklarını.

^{*} Venedik yakınlarında yer alan geleneksel cam üfleme sanatıyla ünlü ada. (Çev. n.)

Bir saat sonra şatafatlı çay bahçesindeki uzun banklara oturduk. Japon kadınlar bize fındık tadı olan Genmaicha çayı ve pirinç keki servis etti. Genmaicha çayı kavrulmuş pirinç ve yeşil çayın hoş bir karışımıydı. Tatlı pirinç kekinin içinde de yeşil çay, çilek, kinako adı verilen soya tozu ve liçi isimli tropik bir meyve vardı. Daracık ortamı dünyanın değişik ülkelerinden gelen turistlerle paylaşıyorduk. Farklı dillerde bir şeyler konuşuyorlardı, ama hepsinin ortak özelliği ellerinden fotoğraf makinelerini düşürmemesiydi. Fazla samimi bir ortamdı. Ülkelerinden uzak kırk kişi mükemmel bir çay bahçesinden Japon lezzetleri tadıyordu, böyle bir şey insanın başına her gün gelmezdi.

“Restoran bugün acayip kalabalıktı,” dedi Max pirinç kekini yerken. “Bir restoran işletmeyi hâlâ istiyor musun?”

“Bugüne kadar gördüğüm en yoğun gündü diyebilirim. Bazen yoğunluktan hiçbir şey düşünemez hale geliyorsun, her hareketin otomatige bağlanıyor. İş bildiğin sürece o tempoya ayak uydurmak sorun olmuyor.”

“Eve döndüğünde ne yapacağını düşündün mü hiç? Demek istediğim bu işe nasıl başlayacaksın?”

Bu benim de son birkaç haftadır kendime sorup durduğum bir soruydu. Zaman hızla geçiyordu. “Araştırmam gereken şeylerin bir listesini yapmaya başladım. İşletme kursları, fon bulma, danışmanlık... bunun gibi yığınla şey var.”

“Bu seni korkutmuyor mu?”

“Korkutmaz mı? Deli gibi korkuyorum. Ama yapmak istediğim şeyin bu olduğundan eminim. Bu arada başka bir iş de arayacağım tabii. Maddi anlamda uzun süre aileme bağımlı olmak istemiyorum. Biraz para biriktirmem şart. Her şeye rağmen hedefimi belirlemiş olmak bana huzur veriyor. Artık yönümü biliyorum.”

Max beni öptü. “Başaracağına inanıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Sen tuttuğunu koparan birisin Nell. Azminle yapamayacağın şey yok. Bu yönünü çok seviyorum.”

Gülümsedim. Max’in beni böyle görmesi çok güzeldi. Birden “Aca-ba beni işten kovulmadan önce tanıyaydı hakkımda neler düşünürdü?” diye merak ettim. Ne kadar değiştiğimi en iyi ben biliyordum, üstelik bu değişim son hız devam ediyordu.

“Peki, ya sen? Senin hayalin ne?” diye sordum ona.

“Pardon? Ne demek istediğini anlamadım.”

“Şu an eline bir fırsat geçse, ne yapmak isterdin?”

Gülümsedi. “Seninle olmak isterim,” dedi Max, beni kendine çekti ve boynumdan öptü. “Tabii çok daha sakın bir ortamda... bir de daha uzun vaktimiz olsun...”

Kıkırdadım ve onu ittim. “Bu çok ciddi bir soru. Bir gün kendi atölyeni açmak istiyor musun? New York’ta ya da Londra’da bir sergi açma hayalin var mı?”

Max gülerek kafasını salladı. “Böyle şeyleri hiç düşünmedim.”

“Neden?”

“Çünkü... çünkü ben plan yapmaya inanmıyorum. Hayatımda bir sürü güzel şey oldu, çünkü ben başından beri her ihtimale, hayatın bana getireceği her şeye açıktım. Hedef koymak çok anlamsız geliyor. Anlık yaşamayı seviyorum.”

Çayımı içip dediklerini düşünürken ona uzun uzun baktım. “Ama az önce hayalimin peşinden gitmemi söyleyen sen değil miydin?”

“Söyledim, çünkü sen henüz benim yaşadığım şeyleri yaşamadın. Ama artık hayatın sana sunacağı fırsatları değerlendirmeye, güzel şeyler yaşamaya hazırsın ki bu çok iyi bir şey. Çünkü evren güzel şeyler hak

ettiğini ve artık bunlara hazır olduğunu biliyor, er ya da geç beklediğini verecektir.”

“Evren mi?”

Max gözlerini devirdi. “Hayat, kader, talih... adına ne dersen de. Mesela ben sanatçı olmak istedim ve şimdi bir sanatçıyım. Bu saatten sonra olacak her güzel şey ekstra mutluluğa girecek.”

Kafam karışmıştı. Üstelik bunu Max de anlamıştı. Söylediği şeyler bana pek mantıklı gelmiyordu: Max kadar yetenekli biri nasıl olur da başarabileceklerinin hepsini gerçekleştirmek istemezdi? “Anlıyorum,” dedim sadece.

“Nell bu konuda bana güven. Farklı ülkelerde yaşıyoruz. Ama bu kötü bir şey değil.” Saçımı okşadı, sonra da dudaklarımdan öptü. “Şimdi, etrafımızı saran bu kalabalıktan kurtulma konusundaki dâhiyane fikrime ne diyorsun?”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

İnanması güç hikâyeler ve sırların ifşası

“**B**ize hikâyeyi anlatsana Nell!”

Eva’yla ilgili öğrendiğim en önemli şey ne kadar azimli ve inatçı olduğuydu. Bir şeyin olmasını istedi mi, hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermezdi. Hele ki “hayır” kelimesini cevap olarak kabul etmek, kesinlikle ona göre değildi. Sürekli bir şeyler isteyen arsız bir çocuk değildi. Yüzündeki şirin ifadeyi gördüğüm an kendimi istediği şeyi yaparken buluyordum, özellikle de hikâyeler konusunda.

Haftalardır S-O-S Kulübü’nde gönüllü olarak çalışıyordum. Eva, Maya ve JJ İngiltere hakkında anlattığım hikâyelere bayılıyordu. Maya hep Londra Kulesi’ni, Kraliçe Elizabeth’in tacını ve mücevherlerini anlatmam için yalvarıyordu. JJ kaleleri merak ediyor, o kalelerin altında ejderhaların yaşadığına inanıyordu. Eva ise İngilizlerin çoğunun saraylarda yaşadığına, uşaklar ve dadılarla büyüdüğüne inanıyordu. Ülkem hakkında düşündükleri şeyler beni çok eğlendiriyordu. Hollywood çağında büyüyen çocuklar olarak İngilizlerin ortaçağ ve Viktorya Çağı arasında bir dönemde yaşadığını sanıyorlardı. Bizim de buradaki gibi yollarımız, arabalarımız ve alışveriş merkezlerimiz olduğunu söyledimde Maya bana inanmamıştı. Eva krallar ve kraliçelerle ilgili hikâ-

yeleri dinlemekten zevk alıyordu. Kafasındaki İngiltere kavramını yıkmamak adına hikâyelerin çoğunu uydurmuş olmam onun umurunda bile değildi.

En sevdiği hikâye, aynı zamanda şu an anlatmamı istediği hikâye, Aziz Paul Katedrali'nin merdivenlerinde güvercin besleyen kadın hakkında olandı. Aslında bu *Mary Poppins* filmindeki en sevdiği sahnenin sözlü anlatımından ibaretti, ama ikimiz de bu kısma takılmıyorduk. Eva dinlemekten zevk alıyordu, ben de anlatmaktan.

Hikâye alanındaki minderler üstüne oturduk. Sonra ben, ona ve diğer çocuklara Ethel adını verdiğim kadının hikâyesini anlatmaya başladım. Bu kadın güvercinleri çok seviyordu. Ama onların yeterince iyi beslenemediğini düşünüp endişeleniyordu. Kadının küçük fakir yuvasını, kömürlüğünde sakladığı kuşyemlerini ayrıntılarıyla anlattım. Bu kadın sabah erkenden kalkıyor, kuşyemlerini kese kâğıtlarına dolduruyor ve Aziz Paul Katedrali'ne gidiyordu. Bu yemleri satarsa, Londra halkının çok sevdiği kuşları besleyeceğine inanıyordu.

"Çok güzel hikâye anlatıyorsun," dedi Lizzie sırtarak. Miguel ve Poppy de çocukları koridorun ortasına topladı, lunapark treni oyununu oynayacaklardı. Bu oyunda çocuklar arka arkaya sıralanıp uzun bir kuyruk oluşturuyor, koşarken önlerine dik bir tepe çıkmış gibi hareketler yapıyorlardı. Onlar açısından çok eğlenceliydi. "Fakat büyüyüp de Londra'ya gittikleri zaman büyük hayal kırıklığı yaşayacaklar, benden söylemesi," diye ekledi Lizzie. Çocuklar hep bir ağızdan kuşları beslemekle ilgili şarkıyı söylerken gülümseyerek onlara baktı. En çok da Eva'nın sesi duyuluyordu. "Eva'nın bu filmi bu kadar çok sevmesi ne hoş değil mi? Ben çocukken o filme tahammül edemezdim."

Bu itiraf beni dumura uğratmıştı. "Lizzie, bunu hiç bilmiyordum! Ben herkesin *Mary Poppins*'i sevdiğini sanıyordum."

Lizzie pişman olmuş gibi görünmüyordu. “Ben hariç. Julie Andrews sinirlerimi bozuyordu. Hem o baca temizleyicilerinden de çok korkuyordum.”

“Vaaavvv. Seninle ilgili her şeyi bildiğimi düşünüyordum Lizzie Sullivan. Anlaşılan hâlâ gizemini koruyan bazı yönlerin var!”

“Yani,” dedi Lizzie gülerek. “Aslına bakarsan Nell sana bir şey sormak istiyordum.

S-O-S Kulübü pişirme alanı için birkaç tarif bırakmak ister misin? Sen dönünce onları kullanabilirim. Birkaç hafta daha burada olduğunu biliyorum, ama tarifleri ayarlamak konusunda iki ayağını bir pabuca sokmak istemedim. Erken söyleyeyim de düşünecek bol vaktin olsun dedim. Senin sayende yemek pişirme etkinliğimiz çok başarılı oldu. Ne dersin?”

S-O-S Kulübü’nde geçirdiğim zamanın sona ereceğini hatırlayınca ister istemez bir hüznü çöktü. Ancak ben gittikten sonra bile tariflerimin kullanılacak olması fikri çok hoşuma gitti. “Çok isterim, güzel olur.”

Ertesi gün erkenden kalktım ve cumartesi sabahına özel büyük bir kupa dolusu sert kahve hazırladım. Sonra Lizzie’nin bilgisayarının karşına geçip kulübe bırakacağım tarifleri araştırmaya koyuldum. Aklıma gelen yeni fikirleri not ettim, aslında bu araştırma benim için de faydalıydı. Yeni restoranımın mönüsü için bir ön çalışma niteliğindedeydi. Tam yirmi tarif seçtim. Birden kapı zili çalınca boş bulunup sıçradım. Koşarak mutfağa gittim. Lizzie uyanmadan diyaфона bakmak istiyordum. Aşağıdaki Rosita’ydı, sesi çok telaşlı geliyordu.

“Hemen aşağı gelmen lazım!”

“Rosita ne oldu?”

“Kaldırım sanatçısı adam, o şu an burada, aşağıda!”

“Aşağıda mı? Nerede?”

“Stanyan Caddesi’nin hemen yanında, Golden Gate Parkı’nın giriş kısmında. Kuzenim Seve onu görmüş. Acele edersen onu yakalayabilirsin!”

Son hız giyindim, anahtarları alıp bacaklarımı elverdiğince hızlı koşarak Haight Caddesi’ne gittim. Caddenin sonuna vardığım an trafik lambası kırmızı yandı, mecburen durmak zorunda kaldım. Tek yapabildiğim son hız gelen kamyon ve arabaların arasından el kol hareketi yaparak adamın dikkatini çekmeye çalışmaktı. Adam orada göz alıcı renklerdeki boyalarıyla çalışıyordu. Kat kat giyinmişti. Turuncu renkli eski kalın montun altında bile başka şeyler vardı.

Işığın değişmesi asırlar gibi geldi. Gözlerimi adamdan bir saniye bile ayırmadım, ben gelmeden gitmesin diye dualar ediyordum. Sonra yeşil ışık yandı, hemen yolun karşısına geçmek için atağa kalktım. Tam o anda adam ayağa kalkıp boya ve fırçalarını topladı. Yürümeye başladı.

“Bekle!” diye bağırdım arkasından.

Adam hafifçe döndü. Kafasındaki yünden balıkçı beresini, gözlerini kapatan güneş gözlüklerini gördüm. Yüz hatlarını gizlemek için desenli bir fular takmıştı. Adam adımlarını hızlandırdı, onu yakalayabilmek için daha hızlı koşmaya başladım.

“Lütfen, dur bir saniye!”

“Duramam,” dedi fuların altından, sesi biraz boğuk geliyordu.

Nihayet adama yaklaştım, parmaklarım parlak turuncu montunun kol kısmını kavradı.

“Amacım kim olduğunu öğrenmek değil,” dedim nefes nefese. “Sadece teşekkür etmek istiyorum.”

Adam durdu ve yavaşça bana döndü. Kat kat kıyafetten nefes aldığı bile anlaşılmıyordu. “Öyle mi?”

“Evet. Buraya tatil için geldim. Yaptığın resimler bu şehri tanımamda çok yardımcı oldu. Eğer sen o resimleri yapmasaydın, belki de o kaldırımların olduğu güzel semtleri görme fırsatım olmayacaktı. Şey... teşekkür...”

Adam bir şey söylemedi, ama arkasını dönüp gitmedi de... Ben de fırsattan istifade ressamı inceledim. Daha önce onunla karşılaşırsam ne derim diye hiç düşünmemiştim. Şimdi onunla karşılaşma şansına erişmiştim. Ama yine İngiliz mantığım devreye girmişti ve kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu. Söyleyecek başka bir şey bulamayınca kendimi aptal gibi hissettim. Aptal durumuna düştüğün yeter diye gitmeye niyetlendiğim esnada adam boyalı elleriyle elimi tuttu.

İşte, bu hiç hesapta yoktu! Bu adamı tanıımıyordum! Tek bildiğim San Francisco caddelerine çok güzel resimler yaptığıydı. Hem ürkmüş hem de sinirlenmiştim. Ya boş vakitlerinde kaldırım boyayan bir seri katilin tekiyse? Ya resimlerine hayran olan insanların peşini bırakmamak gibi kötü bir alışkanlığa sahipse? Ya... Bir sürü kötü olasılık beynimi kemiriyordu.

Ben bunları düşünmekle meşgulken ressam ihtiyaten etrafına bakındı ve beni Golden Gate Parkı'nın girişine doğru sürükledi. Şimdi gerçekten panik olmuşum. Elim adamın güçlü parmaklarının arasından kurtarmaya çabaladım.

“Bırak gideyim!”

“Sakin ol,” dedi adam, ama ben korkudan onu duymuyordum. Hiç tanımadığım biri tarafından kaçırılıyor olmam dışında bir şey düşünmüyordum. Şimdi ne olacaktı peki? Adam boşuna kimliğini gizli tutmak istemiyordu. Ne halt etmeye onun karşısına çıkmıştım ki?

“Sana para veririm, tabii istediğin paraysa? Lütfen canımı yakma!” Hâlâ çok gergindim. Adam tekrar konuşmaya başlayınca öylece kalamadım.

“Lütfen sakin ol Nell!”

Ne?

Adam hâlâ beni çekiştiriyordu. Ama bu kez direnmiyordum. Adımı duyunca gardım düşmüştü. Parkın içine girip köşeyi döndük. Adam öne doğru birkaç adım yürüdü. Sonra gözlüğünü ve fularını çıkardı.

Ağzım bir karış açık kaldı. “Max?”

“Sırrımı saklayacağına söz vermelisin,” dedi. Gözleri endişeli bakıyordu. “Yemin et Nell!”

San Francisco’nun gizmeli kaldırım sanatçısı Max Rossi’ydi. Bu gerçeği idrak etmem epey zaman aldı. Neden bana daha önce söylememişti ki? O kadar çok kişisel şey paylaşmıştık ki birbirimize tamamen açık olduğumuzu sanmıştım. Bu son gelişme beni kızdıracağına ilgimi çekmişti. İnanılmaz resimler yapıyordu. Anlaşılan harika adam Max Rossi hakkında hâlâ çok az şey biliyordum. “Bütün o büyüleyici resimleri sen mi yaptın?”

“Evet.”

“Ama bana heykeltıraş olduğunu söylemiştin?”

“Evet, söyledim, öyleyim zaten. Ama aynı zamanda ressamım da. Bu da yetenekli olduğum başka bir sanat dalı.”

“O resimler olağanüstü! Bence herkese söylemelisin.”

“Çok ciddiym Nell. Bu sırrı saklayacağına söz vermelisin.”

“Tabii ki kimseye söylemem. Ama anlamıyorum, neden kimliğini gizliyorsun? Yaptığın resimler... çok güzel, ilham verici!”

“İnsanların kim olduğumu bilmemesi hoşuma gidiyor. Bu sayede resimlerim kendilerini anlatıyor. Kim olduğumu bilirlerse, kaldırım sanatım her zaman yaptığım bir iş gibi olacak, zamanla da değerini kaybedecek. Kimse bilmiyor Nell. Ne ailem ne arkadaşlarım...”

“Peki, bana neden söyledin?”

Max'in yanakları pespembe oldu. "Çünkü sen sensin. Çünkü sen beni takip ettin, merak ettin, izledin..." Yanağımı okşadı. "Yaptığın şey beni çok mutlu etti."

"Rağbet görmeyi seven bir adam ha?"

"Tabii ki. Hangi erkek güzel bir İngiliz kadını tarafından takip edilmekten hoşlanmaz ki?"

Kollarımı kavuşturdum, farkında olmadan vakıf olduğum sır hiç hoşuma gitmiyormuş gibi yaptım. "Yalnız ben o kişinin sen olduğunu bilmiyordum, bu kısma dikkat çekmek isterim."

"İşte, asıl nokta bu!"

"Ben sadece kaldırım sanatçısının resimlerine âşık oldum, bunu sen de biliyorsun."

"Âşık mı oldun? Bu kelimeyi seçmen çok ilginç."

Şimdi kızarma sırası bendeydi. "Eserlerinden bahsediyordum..."

"Biliyorum."

İkimiz de gülümsedik.

"Sonunda maskemi düşürdüğüne göre kahve içmeye ne dersin?"

"Sessiz kalmam için bana rüşvet mi veriyorsun?"

Güldü. "Hayır. Seninle zaman geçirmek için kahveyi bahane ediyorum."

Max'in uzattığı eli tuttum, kalbim güm güm atıyordu. "Tamam, bu durumda teklifini geri çeviremeyeceğim."

Max'le daha çok zaman geçirdikçe ondan ayrılmak daha da zor geliyordu. Ona o kadar bağlanmışım ki İngiltere'ye döneceğim gün ne olacağını düşünmek bile istemiyordum. San Francisco'ya gelirken yeni bir erkek-le tanışacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Max'le çıkmaya karar vermemin de asıl nedeni bunun uzun süreli bir ilişkiden ziyade, hoş bir tatil flörtü olacağını düşünmemdi. Ama Java'nın Mahzeni'nde karşılık-

lı oturduğumuz o gün, o büyümlü gri gözlere bakarken bunun sandığım kadar basit bir şey olmayacağını anlamıştım. Gerçek şuydu ki Max beni çok etkiliyordu; alışılmamış mantığı, dünyaya bakış açısı ve her duruma iyi yönden bakabilmesi... Max'in karakteri Haight Caddesi'ndeki binalar kadar renkliydi. Bana gösterdiği alaka ise içimi Kaliforniya'nın sıcak güneşinden daha çok ısıtıyordu. Max'in yanındayken dünyada olmaz dediğim bir şey yoktu. En küçük ayrıntılar bile ihtimal dahiline giriyordu. Kendi restoranımı açma hayalimi ona anlattığım zaman Max hayallerim konusunda çok daha azimli, cesur ve ısrarcı olmamı öğütlemişti. Hep daha fazlasını, daha güzelini istemenin iyi bir şey olduğunu Max'ten öğrenmiştim. Hayata bakış açısından bahsederken onu hayranlıkla dinliyordum. Evet, bu benim için sıradan bir tatil aşkından çok daha öte bir şeydi. Bu hayatımı değiştirecek kadar önemliydi, ama bu duygularımı Max'i korkutmadan nasıl dile getirecektim? İşte, asıl soru buydu.

Bu soru ve tereddütlerle boğuşurken imdadıma Lizzie yetişti. Canım kuzenim iyi ki vardı! Çin Mahallesi'nde oturmuş, baharatlı Çin mantısı yiyorduk. Birden Lizzie tabağını itip dik dik bana bakmaya başladı.

"Tamam Sullivan. Sorun ne?"

"Hiç."

Bu cevap kuzenim için yeterli olmayacaktı. O gözlem gücü ve vizyonu yüksek biriydi. Onu geçiştirmek ya da ona yalan söylemek imkânsızdı. "Saçmalama, bir şey var. Bütün hafta boyunca kaşların yarı çatık, yüzünde derin bir düşünce ifadesiyle gezdin. Bu halin dün akşamki yemekte Tyler'ın bile dikkatini çekmiş. Çok önemli bir şey olmadığı sürece bu tarz şeyleri söylemez, özel hayat der geçer. Kısaca kuzen, dökül bakalım!"

"Ben galiba Max'e âşık oluyorum."

Lizzie hiç şaşırmamıştı, omuz silkti. "Bu yeni bir haber değil ki. Eee?"

"Hayır, demek istediğim ben ona gerçekten âşık oluyorum Liz."

"Tekrar söylüyorum, bu yeni bir şey değil. Sorunun ne olduğunu

hâlâ anlamadım.”

“Sorun tam da bu Liz! Buraya yeni bir ilişki karmaşasında başrol oynamak için gelmedim. Bu konuda payıma düşeni Aidan’la ilişkimde aldım zaten. Buraya problemlerden, hiçbir yere varmayan sorunlu ilişkimden kaçıp nefes almak, kendimle kalmak ve sakince düşünüp kararlar almak için geldim. Yani buraya...”

Lizzie içini çekti. “Yani buraya biraz eğlenmek istediğin için geldin. Bence bunu fazlasıyla hak ediyorsun. Peki, Max’le birlikteyken eğlenmiyor musun?”

“Tabii ki çok eğleniyorum, ama...”

“Aması yok Nell! Sana abayı yakmış, yakışıklı ve inanılmaz bir erkekle çıkıyorsun. Sırf korkuyorsun diye bunları sakın çöpe atma.”

Tabağımdaki sıcak karideslere, pirince ve mantıya baktım. “Korkmuyorum. Ben sadece...”

“Sadece kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyorsun. Çünkü San Francisco’da yapılacaklar listende böyle bir şey yoktu. Sadece rahatla Nell! İlişkiniz bir sonraki aşamaya geçerken sen bütün bir hafta boyunca gereksiz endişelerle kendine işkence ettin. Durduk yere bu ıstırabı kendine yaşatmaya hakkın yok.”

“Ya bizim için bir sonraki aşama diye bir şey yoksa?”

Kuzenim sessizce gülümsedi. Kendimi daha iyi hissettim. Tanrım, böyle bir durumda bile beni sakinleştirmeyi nasıl başarıyordu?

“Lütfen bunları İngiltere’ye döndüğün zaman düşün. Çünkü bunlar o zaman ilgilenilmesi gereken sorunlar, burada boş yere endişelenerek kendini heba etme. Hadi, şimdi burada kalan günlerinin tadını çıkar!”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Malum iki kelime

Günden sonraki iki hafta boyunca Max'le çok daha fazla zaman geçirdik. Lizzie'nin tavsiyesine kulak verdim. Sonra ne olacak diye düşünmeden her anın tadını çıkarmaya çalıştım. Max'in San Francisco'da en sevdiği yerlere gittik; küçük sanat galerilerine, kenarda köşede kalmış restoranlara, turistik yerlere ve ona ilham veren caddelere. Lizzie'nin evindeki yatağında sarılıp yatarken sanat tutkusundan ve şehrin caddelerine yaptığı resimlerden konuştuk. Max'in işi hakkında konuşmasını çok seviyordum. Gözlerinin içi parlıyor, sanatın neden hayat damarı olduğunu hevesle açıklıyordu.

Birlikte geçirdiğimiz günlerin sayısı arttıkça Max'e olan duygularım da yoğunlaştı. Tabii bu diğer insanların da gözünden kaçmadı.

"Max Rossi birlikte çok vakit geçirdiğinizi söyledi," dedi Bayan Alfaro yemek masalarında otururken. Lizzie'yle birlikte evlerine gitmiştik, yemekte krem peynirli somon füme vardı.

Lizzie gülmemek için kendini zor tuttu. Ben de soğukkanlılığımı korumaya gayret ettim. "Evet, geçiriyoruz. İyi biri ve ondan çok hoşlanıyorum."

"Ben bu 'hoşlanmak' kelimesinden pek emin değilim. Bence sen ona düpedüz âşık olmuştun."

Şaşkınlıktan ne söyleyeceğimi bilemedim. “Şey, ben...” diye geveledim.

Bayan Alfaro uzanıp elimin üstüne şefkatle vurdu. “Sakın utanma. Âşık olmak çok güzel bir şey.”

“Tabii her gün bana da böyle söylüyorsun ya,” diye homurdandı Bay Alfaro balığını çiğnerken.

Karısının kafası anında ona doğru döndü. “Ben seninle ilgili konuşmuyorum. Senden mi bahsettim şimdi? Bu konuşma ne zaman sana geldi?” Sonra tekrar bana döndü. “Âşk çok güzel bir şey Nell. Kuzenine ve yakışıklı okul müdürü sevgilisine bir baksana. İkisi de çok genç ve birbirlerine deli gibi âşıklar.”

Şimdi kızarma sırası Lizzie’deydi.

Lizzie’nin utancına takılmayan Bayan Alfaro konuşmasına devam etti. “... Âşık olduğun zaman bunu bütün yüreğinde hissedersin. Ama bunu söylemen aylar alabilir,” dedi kocasına suçlayıcı bir bakış fırlatarak. “Ama bir kez söyledin mi, her şey çok güzel olur.”

“Söylemek için benim önümde aylar yok,” diye cevap verdim. Ancak Alfaro çiftinin gözlerindeki parıltıyı gördüğüm an bunu söylediğime bin pişman oldum. İkisi de neler hissettiğimi açıkça görebiliyordu. Ancak bu kadar çabuk âşık olmuş olamazdım? Yoksa olmuş olabilir miydim? Hissettiğim şey âşk olabilir miydi? “Önümüzdeki haftadan sonra döneceğim.”

Bayan Alfaro bana göz kırptı. “Bence âşık olmak için gayet yeterli bir süre.”

Bay Alfaro kafasını salladı. “Karım burada bana gönderme yapıyor. Cesaretimi toplayıp da malum iki kelimeyi söylemem neredeyse bir yıl sürdü. Tabii o çoktan anlamıştı, ama bir kere bile anladığını belli etmedi.”

“Bak şimdi,” dedi Bayan Alfaro sitemle. Ama elmacıkkemikleri çoktan pembeleşmişti. “Yine mi aynı hikâye?”

“Belki de hikâyeleri seviyordumdur Esther. Belki sen de seviyorsundur, ama hiç itiraf etmemişsindir.”

“Neyi itiraf edecekmişim? *Garip* bir adama âşık olduğumu mu? Bunu her gün itiraf ediyorum zaten.”

Bay Alfaro iç çekti, sonra bana bakıp omuz silkti. “Birine onu sevdiğini söylediğinde neler olduğunu görüyorsun, değil mi? Yıllardır bunu...”

“Sakin bundan hoşlanmıyormuşsun gibi yapma Saul Alfaro.”

Kararlı Bay Alfaro sandalyesine yaslandı. “Biliyor musun Nell, bu kadın aylarca ağzımdan laf almaya çalıştı. Bir akşam, Mission’daki en sevdiğimiz restoran olan Friedrich’te yemek yerken söyleme zamanının geldiğini anladım. Mum ışığının Esther Miechowicz’in güzel yüzüne vurduğunu gördüm ve pat diye söyleyiverdim. Aylarca kıvrandıktan sonra, o bana ne dedi, biliyor musun? ‘Sonunda söyledin.’ Sonuç olarak içinden ne geliyorsa onu yap! O akşam Viyana usulü şinitzel yiyorduk. O günden sonra ne zaman onu sevdiğimi söylesem, bana ‘Viyana şinitzeli kokusu alıyorum galiba,’ dedi.”

Bir an Esther Alfaro elli dokuz yıllık kocasına duyduğu öfkeyi unuttu ve karıkoca bakışıp gülümsedi. Beden dillerindeki değişikliğe sadece birkaç saniye tanık oldum. Ama o kısacık süre neden onca yılı birlikte geçirdiklerini anlamama yetti. Bütün o didişmeler, iç çekmeler, yakınmalar, göz devirmeler sadece işin görünen yüzüydü. Evliliklerini uzun yıllar ayakta tutan şey çok derinlerde gizliydi. İki de birbirini kelimelemlerle anlatılamayacak kadar çok seviyordu.

Alfaro Ailesi’nin krem rengindeki tüllerinden sızan güne ışığına bakarak kendime bir soru sordum. Âşık mıyım? Bunu net olarak cevaplamam imkânsızdı. Max’e hissettiğim şeyler Aidan’a hissettiklerimden çok farklıydı. Aidan Matthews’u sevmek tanıdık ve konforlu bir duyguydu. Ara ara ayrılıp tekrar barıştığımız zaman da

heyecanlı... ama Max'leyken kendime çok daha fazla güveniyor, birbirimize denk olduğumuzu hissediyordum. Acaba böyle hissetmemin nedeni evden uzakta olmam mıydı? Gereğinden fazla uzun tutulan bir tatil bana gerçek hayatı unutturmuş muydu yoksa? Aidan'ın beni beklediği şehre döndüğüm zaman ona olan duygularımın ne durumda olduğuna karar vermem gerekiyordu. Acaba eski aşkıma yakın olup da Max'ten kilometrelerce uzak olunca Max için de mi böyle hissedecektim?

San Francisco'daki son haftamın başıydı. Bir akşamüstü Max beni Ferry Plaza'nın yanındaki iskeleye götürdü. Karanlık, şehrin üstüne ağır ağır çöküyordu. Akşam oldu, şehrin ışıkları yandı. Finans Merkezi'ndeki gökdelenlerin ışıkları körfezin siyah sularına yansıyor. Suda titreyen ışıklar çok canlı ve güzel görünüyordu.

"Sana bunu göstermek istedim," dedi Max. Elimi tutup beni Ferry Plaza'nın arkasına götürdü. İskelenin üzerinde körfezin üstünde köprüye bakan sıra sıra banklar duruyordu. Köprüye baktığım an hayranlıktan nefesim kesildi, köprünün her yeri milyonlarca led lambasıyla aydınlatılmıştı. Yanıp sönerken değişik şekiller oluşturuyor, rengârenk ışıklar suya yansıyor. Büyüleyici bir manzaraydı.

"Vaavvv!"

Bir grup insan daha yanımızda dikildi. Herkes keyifle ışık gösterisini izliyordu.

Max kolunu omzuma atarak, "Hadi, gel," dedi.

Diğer izleyicilerin arasından geçip iskelenin ucuna doğru yürüdük. Orada bulduğumuz bir banka oturup öpüştük. Akşamın serinliğine karşın dudaklarımız alev alev yanıyordu. Max geri çekilip bana baktı. Sıcacık parmaklarını yüzümde gezdirdi ve gözlerimin içine içine baktı.

"Seni seviyorum Nell."

Afalladım. Cevap vermek üzere ağzımı açacağım sırada Max parmaklarıyla dudaklarımı mühürledi.

“Sakın bir şey söyleme. Sadece dinle: Seni seviyorum. Bu ikimiz için neler getirecek bilmiyorum, ama hissettiğim şey gerçekten de bu.”

Aklımdan aynı anda milyonlarca şey geçti, ama bir tanesini bile sesli söyleyemedim. Ben de kendi duygularımı ona anlatmak istiyordum. Ancak sonra bunun için doğru zaman olmadığına karar verdim. Bu şehirde sayılı günüm kalmıştı ve adamakıllı düşünmem gereken bir sürü şey vardı. Eğer Max’e cevap vereceksem bunu duygularımdan ve kendimden son derece emin olarak yapmalıydım. Çünkü bu kadarını Max’e borçluydum. Ona, onu sevdiğimi söylemeden önce bu ilişkinin aramızdaki mesafeye rağmen yürüyeceğinden emin olmam gerekiyordu.

Annie’nin restoranındaki son iş günlerimde sürekli bu konuyu düşündüm. Max beni seviyordu. Eve gitme zamanım yaklaştıkça garip bir hüznün kalbimin tam ortasına çörekleniyordu. Haight-Ashbury’de kurduğum geçici düzenin ve keyifli hayatımın bitmesine sayılı günler kaldığını bilmek beni delirtiyordu. Max’in güzel yüzü gözlerimin önünden bir an olsun gitmiyordu. Haftaya bu saatlerde ondan, buradaki her şeyden, herkesten kilometrelerce uzakta olacaktım. Tanrım, bu gerçek olamazdı!

Restorandaki son günümde Annie bana veda partisi düzenlemek için sürekli gelen müşterileri bir şeyler içmeye davet etmişti. Marty ve Frankie o gün çok duygusaldı. Gelecekteki başarılarım şerefine kadeh kaldırırken Marty’nin gözleri doldu. Tabii, o bunun mutfaktan gelen duman yüzünden olduğunu söyledi.

“Tezgâha yakın oturursan olacağı bu işte. Duman gözüme kaçtı.”

“Eğer gözlerin duman yüzünden yaşardıysa Marty Mulhern, ben de George Clooney’yim,” dedi Frankie kıkırdayarak. Sonra bana öyle sıkı

sarıldı ki ciğerlerim ağzıma geldi. “Çok mutlu ol çocuk. Seni tanıdığım için şeref duydum.”

“Beni mutlaka Facebook’tan ekle,” diye söz vermemi istedi Laverne. “Tariflerini dört gözle bekliyor olacağım.”

“Gönderirim tabii.”

“Beni de ekle,” dedi Annie. Laverne’le ikimiz kahkahalarla gülmeye başladık. Çetin restoran sahibinin bile bir profili olması bize çok komik gelmişti. “Ne? Ben de sosyal medya kullanıyorum. Bunun için beni suçlayamazsınız.” Sonra kollarını açıp beni çağırdı. Annie’nin bana sarılması çok garip, ama çok hoş bir davranıştı. Ayrılınca eliyle yanağımlı tuttu. “Bir şeye ihtiyacın olursa burada olduğumu biliyorsun, değil mi? Konu her ne olursa olsun beni mutlaka arayabilirsin.”

Gülümsedim. “Arayacağım Annie. Teşekkür ederim.”

Bay ve Bayan Alfaro da bana hoşça kal demek için uğrayanlar arasındaydı. “Nell seni tanımak zevkti,” dedi Bay Alfaro gülümseyerek. “Umarım hayatındaki her şey çok iyi olur. Tanrı seni güzellikleriyle kutsasın.”

“Belki de kalbini bu şehre kaptırmışsındır,” dedi Bayan Alfaro. Gözlerindeki anlam sözlerinin çok ötesindeydi.

“Evet.”

Ellerimi avucuna aldı. “O zaman imkânsız diye bir şeyin olmadığına inan. Aşk... aşk en büyük gizemdir! Aşkta her şey mümkün! En basitinden şunu hatırla: Saul Alfaro bana aylar sonra beni sevdiğini söylediye ve elli dokuz yıldır ara ara bu cümleyi tekrarlıyorsa, o zaman her şey olası.”

“Ara ara da ne demek? Ben sana seni sevdiğimi her zaman söylüyorum.”

“Öyle mi, neden peki ben sürekli duymuyorum?”

“O zaman kendine bir işitme cihazı al. Seni seviyorum. Yeterince yüksek sesle söyledim, şimdi duydun mu bari?” dedi Bay Alfaro sırıta-

rak. “Aşk bütün bilmeceleri çözer, bütün engelleri aşar, bütün düğümleri açar. Bunu sakın unutma Nell!”

Mesaimin sonunda önlüğümü ve tişörtümü Annie’ye verirken göz yaşlarıma hâkim olamadım. Annie onları bana geri verdi.

“Bunlar sende kalsın çocuk. Kendi restoranında kullanırsın, anlaşıktır mı?”

Gitme zamanım yaklaşıyordu. Yarın San Francisco’dan ayrılacaktım. Gideceğim günün evvelinde Max’in gün boyu sürecektir bir iş toplantısı vardı, ama son akşamımızı baş başa geçireceğimiz konusunda bana söz vermişti.

“Son buluşmamızın şerefine seni çok özel bir yere götüreceğim,” demişti. “Son gecemizin her saniyesini yanında geçirmek istiyorum.”

Lizzie benimle zaman geçirmek için sabahki piyano derslerini iptal etmişti. Birlikte Ghirardelli Meydanı’ndaki butiklere gittik. Aileme ve Vicky’ye hediye almak istiyordum. Alışverişe gidince kendimi San Francisco’yu gezmeye gelen sıradan turistlerden biri gibi hissettim. Kısaca biraz olsun gerçek dünyaya döndüm diyebilirim.

Öğle vakti Lizzie’nin dairesine döndük. Hemen S-O-S Kulübü’ndeki son etkinliğim için gereken malzemeleri hazırlamaya başladık.

“Bunu son kez yapıyor olmam ne garip, değil mi?”

Lizzie iç geçirdi. “Haklısın. Çocuklar için yaptığın her şey için çok teşekkür ederim tatlım. Hepsi seni çok özleyecek.”

“Ben de onları özleyeceğim. Onları tanımak çok güzeldi. Yanlarında harika vakit geçirdim.”

Mission’ın tanıdık caddelerinde son kez yürürken Max’le olan akşamki randevumu düşündüm. Ona bir şey söylemeye karar vermiştim. Hayır diyebilirdi, üstelik bunun için onu suçlayamazdım. Uzun mesafedeki ilişkilerin genelde yürümediği bir gerçektir, özellikle de bizimki gibi tatil aşkı olarak başlayanların.

"Bu akşam Max'e onu sevdiğimi söyleyeceğim," dedim Lizzie'ye. Kararımdan caymak istemediğim için çabucak söyleyiverdim.

Kuzenimin ağzı açık kaldı. "Ah, Nell! Emin misin?"

O an acınacak halime kahkahalarla güldüm. "Aslında emin değilim. Ama bu şehirde son gecem... şimdi söylemezsem bir daha hiç fırsatım olmayabilir."

"Peki, bu ilişki nasıl yürüyecek? Kısa süre içinde uçağa atlayıp buraya gelemezsin, Max'in de ha deyince oraya gelebileceğini sanmıyorum. Bu ilişkinin bu şartlar altında devam edeceğine inanıyor musun sahidenden?"

Bu denli cesur olmam beni bile hayrete düşürmüştü. "Aslına bakarsan böyle bir şeyin başıma gelmesini hiç beklemiyordum, çok büyük bir sürpriz oldu. Yine de bu ilişki kendi işimi kurma planlarımı zerre kadar etkilemeyecek. Max'e benim için basit bir tatil aşkından çok daha önemli olduğunu söylemem lazım. Onu seviyorum Lizzie. Bunu bilmek onun da hakkı."

Sacred Heart İlkokulu'na vardığımızda Tyler bizi bekliyordu. Üstünde okulun logosu olan bir svetsörtü paketlemiş, bütün okul adına bana hediye etmeyi planlamıştı.

"Seni özleyeceğiz Nell," dedi. "Yaptığın her şey için çok teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," dedim ve Tyler'la kucaklaştım. "Kuzenime iyi bakacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

Tyler'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ne demek, zevkle," dedi. Son birkaç haftadır onları sürekli birlikte görüyordum, birbirlerine çok âşıklardı. Lizzie ve Tyler'ın çok mutlu olacağı konusunda en ufak şüphem yoktu.

Lizzie son kez pişirme alanını hazırlamama yardım etti. Her bir tah-ta kaşığı, kâseyi, malzeme poşetini masanın üzerine özenle yerleştirdim. Etkinlik zamanı gelene dek bunları kullanacak sevimli yumurcamların

yüzlerini gözümün önüne getirdim. Maya, JJ, Bonita, LeSean, Tommy, Madison, Declan, Eva... dakikalar sonra bağıra çağıra, koşarak buraya akın edeceklerdi ve S-O-S Kulübü'nün son pişirme etkinliği başlayacaktı.

Oyun oynayan çocukları izlerken onları çok özleyeceğimi fark ettim. Birden gözlerimden yaşlar boşaldı, ağladığımı kimse görmesin diye koşup mutfığa saklandım.

"Seni özleyeceğim Nell."

Telaşla gözlerimi sildim. Sonra arkamı döndüm ve Eva'yla Maya'nın kederli yüzlerini gördüm. Dağıldım resmen. Ellerinden tuttum, birlikte koridora yürüdük. "Ah, şirineler! Ben de sizi özleyeceğim."

"Neden İngiltere'ye dönmek zorundasın?" diye sordu Maya.

"Çünkü orada yaşıyorum."

Eva bana baktı. "Niçin *burada* yaşayamıyorsun? Lizzie de İngiltere'den geldi, ama evi artık burada."

Bana bakarken Eva'nın gözlerinde yaşlar birikti. "Mary Poppins, Jane ve Michael'a hoşça kal diyor gibi oldu. O sahneden nefret ediyorum."

Gülümsemeye çalıştım, ama çok üzgündüm. "Ama onlar mutlular, değil mi? Çünkü Mary Poppins gerçek bir aile olabilmeleri için babalarıyla olan sorunlarını çözdü. Sonra da onun yardımına ihtiyaç duyan başka bir ailenin yanına gitti."

Burnunu çekti. "Biliyorum. Ama yine de çok acıklı."

Yemek etkinliği göz açıp kapayıncaya kadar sona erdi. Aileleri onları almak için okula gelirken onlar da vedalaşmak için sırayla yanıma geldi. Ağlamamak için çabalamak nafileydi, gözyaşları dışarı akmanın yolunu öyle veya böyle buluyordu. Çocuklar bana bir sürü hediye getirmişti, bir de hepsinin adının, imzasının ve iyi dileklerinin bulunduğu bir kart vardı. Kartın etrafı tüylerle süslenmişti, bence tüyler yine Maya'nın yoğun ısrarları sonucu koyulmuştu. Çok duygulanmıştım, darmada-

ğındım. Minik JJ, utangaç Dylan, özgüvenli LeSean ve tatlı Maya'ya hoşça kal demek çok zordu. Her kucaklaşma sonrası zoraki bir şekilde tebessüm ediyordum. Ama gerçekte her kucaklaşma yüreğimdeki ayrılık ateşini daha da harlıyordu. Eva bana sarılınca çok kötü oldum. Hele bir de kollarımın arasında iç çeke çeke ağlaması yok mu, çok ama çok üzgündüm.

"Ağlama birtanem. Sen benim süper starımsın. Ben yokken Lizzie'ye yardım etmelisin. Pişirme alanı ve arkadaşların sana emanet. Anlaştık mı?"

"Tamam." Ona uzattığım kâğıt mendili alıp burnunu sildi. "Benimle gelip annemle de vedalaşacak mısın?"

Gülümsedim. "Tabii ki vedalaşacağım."

Eva'nın elinden tutup kapıda bekleyen ailelere doğru yürürken Lizzie'yle göz göze geldik, mahzun bir şekilde gülümsedi.

"Bugün son gününmüş, öyle mi Nell?" diye sordu JJ'in annesi.

"Evet."

"Sana bol şans dilerim. Bu arada JJ'i aşçılık konusunda bilgilendirdiğin için çok teşekkür ederim."

"Ne demek."

Birkaç aile daha yanıma gelip iyi dileklerini ilettiler. Gözyaşlarıma hâkim olmak dışında elimden bir şey gelmiyordu. Aileler uzaklaşırken Eva birden elimi bıraktı.

"Baba!"

Eva kalabalığa doğru koşarken Declan'ın annesi bana doğru yürüdü. Onunla vedalaşmak için durmak zorunda kaldım. Gözucuyla da Eva'nın gittiği yöne bakmaya çalışıyordum. Declan'ın annesi gidince aceleyle Eva'nın peşinden gittim. Önümdeki kalabalık hafifçe aralanınca uzun boylu bir adamın kucağında döndürdüğü Eva'yı gördüm.

Babasının gündüzleri hep işte olduğunu sanıyordum, çünkü onu almaya genelde annesi Shanti geliyordu. Babasını gören minik arkadaşımın heyecanını ve neşesini uzaktan izledim.

Babası onu yere bırakınca Eva babasının kolunu çekiştirmeye başladı, bana doğru getirmeye çalışıyordu. "Gel baba, öğretmenimle tanış. Tıpkı Mary Poppins gibi konuşuyor."

Beni tarif ediş şekline çok güldüm. Yanlarına geldiğimde Eva'nın babası kafasını kaldırdı.

Ve benim kalbim paramparça oldu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sırlar ve yalanlar

Öz göze geldiğimiz an Max korkuyla baktı bana. Eva hâlâ onu bana doğru çekiştirmekle meşguldü, minicik yüzünde de kocaman bir gurur vardı.

“Nell! Bu benim babam!”

Diğer çocuklar ve ailelerin de etrafımızda olduğunu bildiğim için tebessüm etmeye çalıştım, ama berbat hissediyordum. “Ah, merhaba.”

“Merhaba.” Dikkatle beni inceliyordu, ancak bakışları söylenmemiş binlerce şeyi anlatmaya yetmiyordu.

“Nell yarın İngiltere’ye, evine dönmek zorunda. Ama bugün çok eğlendik, değil mi?”

“Evet, canım, çok eğlendik.” Max’in sözleri aklıma geldikçe canım acıyor, tebessüm etmek işkence gibi geliyordu. Bana son ilişkisini on yıl önce yaşadığını söylemişti, ama tamamen bitti dememişti. Ben mi yanlış hatırlıyordum? Ona direkt “Bekâr mısın?” diye hiç sormamıştım. Ona ve bana olan ilgisine o kadar güvenmişim ki başka biriyle olabileceğini aklıma bile getirmemiştim. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

Max, Eva’nın babası. Shanti’nin eşi. On yıldır birlikteler.

“Beni almaya neden sen geldin baba?” Eva aramızdaki sessiz savaş-
tan habersiz, aramızda dikiliyordu. “Hep annem gelirdi.”

Max boğazını temizledi. “Annen büyükanneni görmeye gitmek zo-
runda kaldı. Büyükannen düşmüş de...” Yüzünde üzgün ve mahcup bir
ifade vardı. Kafasını yavaşça salladı, kelimelerin yardımı olmadan özür
dilemeye çalışıyor gibiydi. “... Bu yüzden annen yerine ben geldim.”

“Büyükannem iyi mi?”

“Hastaneye gitti, doktorlar bacağına tedavi edecek. Anne dedi ki...
yani annenin söylediğine göre durumu gayet iyiymiş.”

“Eva! Kurabiyelerini almayı unutma. Aaa...” Lizzie yanımıza gelin-
ce hayrete düştü. “Max, bu ne sürpriz! Seni daha sonra görürüz sanı-
yordum.”

“Babamı tanıyor musun Lizzie? Süpermiş!”

“Max, Eva’nın babası,” dedim alçak sesle. “Shanti, Eva’nın büyük-
annesini hastaneye götürmek zorunda kalmış.”

Kuzenimin kafası karışmıştı. “Hımm, anladım.”

Max sesini alçaltarak, “Lizzie rica etsem beş dakika Eva’ya göz kulak
olur musun? Nell’le konuşmam lazım,” dedi.

“Hayır, bence bu hiç iyi bir fikir değil,” dedim hemen. Ancak Lizzie,
Eva’nın elinden tutup yürümeye başlamıştı bile.

“Bence gayet iyi bir fikir Nellie. Eva rica etsem yoklama defterinde her-
kesin adının karşısına tik atıp atmadığımı kontrol eder misin? Çok iyi bir
hafızan olduğunu biliyorum. Bana birilerini atladım gibi geliyor da...”

Eva omuz silkti. “Tabii ki yardım ederim. Bugün gelen herkesi ha-
tırlıyorum.” Kendisinden yardım istendiğini duymak Eva’nın çok ho-
şuna gitmişti. Seve seve Lizzie’yle birlikte gitti ve biz de Max’le baş başa
kaldık.

“Lütfen Nell? Açıklamama izin ver.”

“Sakin!”

Etrafımızdaki diğer ailelere baktı. “O zaman benimle dışarı gel. Bunu burada konuşmayalım.”

Bence bunu hiçbir yerde konuşmayalım, diye bağırdım kafamın içinde, ama Max’in peşinden yürüdüm. Bahçeye çıkarken midem fena halde bulanıyordu. Max’e bağırarak, göğsünü yumruklamak, bana neden yalan söylediğini sormak istiyordum. Sonra bunun ilk olmadığını anımsadım. Daha önce de benden bir şeyi gizlemişti. Şu kaldırım sanatı konusunda da aynı şeyi yapmamış mıydı? Tabii, o zaman eserlerine hayran olduğum için değil kızmak, sesimi bile çıkarmamıştım. Bu olaydan sonra Max’in yeni bir sırrını daha keşfetmenin neresi garipti ki?

Dışarıda rüzgârlı bir hava vardı. Max kafasındaki şapkayı çıkarıp montunun cebine koydu. Sonra direkt yüzüme baktı.

“Çok özür dilerim. Böyle öğrenmeni istemezdim.”

“Tabii tabii...”

“Böyle olmasını istemedim Nell. Bana inanmak zorundasın.”

Ayaklarımın altındaki toprak kayıyor da boşluğa düşüyordum sanki. “Sen Eva’nın babasısın.” Bu cümleyi sesli söylemek dilimi bile acıttıyordu.

“Evet.”

“Ve birlikte geçirdiğimiz onca zaman bana bundan bahsetme gereği bile duymadın.”

Bahçedeki taşlardan birine tekme attı. “Evet, çünkü...”

“Neden? Bilmemi istemiyor muydun yoksa?”

“Hayır, Nell.”

“O zaman sebep ne? Bana neden söylemedin?”

“Çünkü ‘Bir çocuğum var,’ demek o kadar da kolay değil. Yani pat diye söylemek çok zor.”

“Ama ‘Seni seviyorum’ demek çok kolay, değil mi?” Rüzgârdan gözümün önüne gelen saçlarımı sinirli bir hareketle düzelttim.

“Sen de biliyorsun, ikisi çok ayrı şeyler.”

“Ben sana hayatımla ilgili *her şeyi* anlattım. Senden hiçbir şeyi saklamadım. Senin de benden bir şey saklamadığını sanmıştım.”

“Bu... bu biraz karışık bir durum...”

“Hayır, değil Max. Ben sana dürüst oldum ve hep gerçekleri söyledim. Ancak sen bana yalan söyledin!”

O kadar yüksek sesle tartışıyorduk ki sesimiz rüzgârın ve hışırdayan yaprakların sesini bile bastırıyordu.

“Yalan söylemedim. Sana yalan söylemeyi katiyen istemem. Bana inanmak zorundasın. Lütfen açıklamama izin ver.”

“Hayır, sakın!” Hiçbir şey duymak istemiyordum. Orada öylece dikilip bu işten paçayı sıyırmasına izin verecek değildim. Max daha şimdiden bana iki kez yalan söylemişti. Ona tekrar güvenemezdim. “Tek bir şey soracağım.”

Max ağır ağır nefes alıyordu, hayran olduğum gri gözlerindeyse pişmanlık vardı. “İsteddiğini sorabilirsin, gerçeği söyleyeceğim.”

“Eva’nın annesi... onu seviyor musun?”

Max bu soru karşısında afalladı. Cevap vermeden önce birkaç saniye bana baktı. “Shanti çocuğumun annesi, tabii ki onu seviyorum.”

İşte, duymak istediğim tek şey buydu. Artık Max Rossi sayfası benim için tamamen kapanmıştı. Tek kelime bile etmedim. Arkamı dönüp koşarak okula girdim.

Arkamdan geldiğini biliyordum, ama dönüp bakmadım bile. Kori-dorun kapısını çarptığım gibi Lizzie ve Eva’nın yanına gittim. Kafam ve duygularım karmakarışıktı. Max’le yaşadıklarımız film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

“Gel, sana bir sarılayım.” Dizlerimin üstüne çöküp Eva’ya son kez sarıldım. Yüzümü boynuna gömüp gözyaşlarımı saklamaya gayret ettim. “Seninle ilgili bütün gelişmeleri Lizzie’den öğreneceğim. Hep aklımda olacaksın,” diye söz verdim. “Seni tanıdığıma çok ama çok mutlu oldum Eva.”

“İngiltere’ye döndüğünde benim için bir şey yapar mısın?” diye sordu Eva.

Max’in ailelerin arasından geçip bize doğru geldiğini görebiliyordum. Eva’yı geçiştirmeyi kesinlikle istemiyordum, ama bir tartışmayı daha kaldıracak durumda değildim. “Tabii ki yaparım hayatım. Ne yapmamı istiyorsun?”

Eva’nın hüznü yüzü içime çok dokundu. “Kuşları besler misin? Tıpkı hikâyedeki kadının yaptığı gibi?”

“Tabii ki.”

Eva somurttu. “Söz mü?”

“Söz canım.” Max yanımıza gelince ayağa kalktım. “Şimdi babanla gitsen iyi olacak. Hoşça kal Eva.”

“Hoşça kal Mary Poppins.”

Onlar giderken kafamı diğer tarafa çevirdim. Sadece Lizzie’nin endişeli ve meraklı yüzünü görüyordum.

“Nell... ben çok... çok üzgünüm. İnan bilmiyordum.”

“Buradan hemen gidebilir miyiz? Lütfen!”

Lizzie kafasını salladı. “Tabii ki. Hadi eşyalarımızı alalım.”

Poppy, Miguel, Sam ve Astrid ayrılık yüzünden ağladığını sandı. Sırtıma vurup güzel dileklerini iletiler. Ardından Lizzie beni çabucak okuldan çıkardı. Apartmanın merdivenlerinden çıkmama yardım etti. Sonra beni dinlenmem için kanepeye oturtup aceleyle mutfağa, çay demlemeye gitti. Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım.

Lizzie'nin elini omzumda hissedince gözlerimi açtım. "Nell, tatlım. Bak, sana çay getirdim. Derdine derman olamaz belki, ama sana iyi gelecek bir şey yapmak istedim."

Fincanı aldım. "Teşekkür ederim."

Kuzenim yanıma oturdu. "Ne söyleyeceğimi inan bilmiyorum. Eva ve Shanti'yi üç yıldır tanıyorum, ama Max'in babası olduğundan habirim yoktu. Daha önce okula hiç gelmemişti. Onu almaya hep Shanti ya da büyükannesi gelirdi. Ah, Nell, bilseydim..."

"Sorun değil. Nereden bilebilirdin ki? Bu kadar önemli bir konuda bana yalan söylemiş olmasına hâlâ inanamıyorum."

Lizzie omzumu sıktı. "Aslında tam olarak sana yalan söylemiş sayılmaz. Biliyorum, onun sana yalan söylediğini ve kandırıldığını düşünüyorsun, ancak bir çocuk sahibi olması... yani bu bir ilişkinin başında kolaylıkla söylenebilecek bir şey değil. Bunu nereden biliyorsun dersin, S-O-S Kulübü'ndeki ailelerle yaptığım sohbetlerde öğrendim."

"Shanti'yi sevdiğini söyledi."

"Aaa!"

"Yaaa... hem de açıkça." Kafamı sallayarak, "Benim için bitmiştir," dedim.

"Peki, bu akşamki randevun ne olacak?"

Acılı bir kahkaha attım. "Bence 'randevum' iptal. Çünkü Max kızına bakmak zorunda. Malum, büyükannesi hastanede olduğu için annesi onun yanında."

Lizzie birkaç saniye beni inceledi, kelimelerini çok dikkatle seçmeye çalıştı. "Nell çok üzgünüm. Ama bu akşam şehirdeki son akşamın aynı zamanda. Bazen hayatın zamanlaması gerçekten çok kötü olabiliyor!"

Bütün vücudum ağrıyordu. San Francisco'daki kısıtlı ve değerli vaktimin çoğunu hiç tanımadığım bir adamla heba ettiğim için kendime çok öfkeliydim.

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

“Bu akşam evde oturalım Liz, sadece sen ve ben. Zaten son zamanlarda yeterince görüşemedik. Üstelik yarın eve dönüyorum. Pizza söyle, saçma sapan şeylerden konuşur, çocukken yaptığımız aptalca şeyleri hatırlayıp güleriz. Ama lütfen Max’ten bahsetmeyelim. Tatil aşkı benim için resmen bitmiştir.”

Lizzie hüznüyle tebessüm etti. “Tabii ki evde kalabiliriz, madem öyle istiyorsun. Son geceni baş başa keyif ve huzurla geçiririz.”

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: vickster1981@me-mail.com

Konu: Eve dönüyorum

Selam Vix,

San Francisco’daki son gecem. Sekiz haftalık tatilim sona erdi, yarın İngiltere’ye uçuyorum. Oradan ayrılalı yıllar olmuş gibi geliyor. Ayrıca seni görmek için de sabırsızlanıyorum. O kadar çok fotoğraf çektim ki bakmaktan için bayılacak. Hazırlıklı olsan iyi edersin.

Bu şehirden, özellikle de Haight’ten ayrılacağım için çok üzülüyorum. Duygularım ve kafam allak bullak. Çok ama çok üzgünüm. Neyse... eve döndüğümde detaylıca konuşuruz. Ancak şu kadarını söyleyeyim, Max artık hayatımda değil. Bugün çok kötü bir şey oldu ve ilişkimiz sona erdi, durum kısaca bu. Dediğim gibi zaten uzun uzun konuşacağız. Beni merak etme, iyi sayılırım. Bunun ciddi bir ilişki olacağına inandığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Cumartesi sabahı erkenden Heathrow’da olacağım. Jetla-

gın etkisinden kurtulmam birkaç gün sürebilir, ama kendime gelir gelmez seni arayacağım.

San Francisco'daki son gecemi Lizzie ve büyük boy bir pizza eşliğinde geçireceğim. Lizzie'yi çok özleyeceğim! Senin şerefine Ryan Gosling'in rol aldığı bir film seyredeceğiz. (Lizzie de onun büyük bir hayranı...)

Mailime cevap yazmana gerek yok. Çünkü sen bu maili okuduğunda, ben muhtemelen Atlantik Okyanusu'nun üstünde uçuyor olacağım. Çok yakında görüşmek üzere!

Sevgiler,

Nell xxx

Salona girdiğimde Lizzie, "Mail mi gönderdin?" diye sordu.

"Evet. Son mailimi attım. Birkaç gün sonra Vicky'yle karşılıklı sohbet ediyor ve sana mail atıyor olacağım." Boğazımda bir şey düğümlendi. "Seni gerçekten çok özleyeceğim."

Lizzie bana sıkıca sarıldı. "Aman Tanrım! Yine başlama, sakın, zaten kendimi zor tutuyorum. Ben de seni çok özleyeceğim. Ama sık sık yazıştır ve konuşuruz. Hem Noel zamanı oraya gelmeyi planlıyorum. O zaman da görüşeceğiz."

Haziran gecesinden bakınca aralık ayı hiç gelmeyecek kadar uzun bir zaman gibi geliyordu. "Mutlaka gel ama!"

"Şöyle düşünsene, oraya geldiğim zaman belki de kendi restoranını işletiyor olacaksın!"

Kuzenimin bana bu denli inanması çok dokunaklıydı, biraz abartılı bir hayal olsa da güzeldi. "Belki..."

“Ah, az kalsın unuttuyordum. Annie bu akşam vedalaşmak için uğrayabilirim dedi. Sen Vicky’ye mail yazarken telefon etti. Bence senin gibi bir stajyeri çok özleyecek.”

Büyük boy pizzayı iştahla mideye indirdikten sonra Lizzie bir şişe kırmızı şarap açtı. Tam *Zirveye Giden Yol* isimli filmi seyretmeye başlayacaktık ki kapı çaldı. Gelen Annie’ydi.

“Davetsiz misafir kabul ediyorsunuzdur umarım, yoksa keyfinizi mi bozdum,” dedi kafasıyla televizyonu işaret ederek. “Bu sabah restoranda söylemek istediklerimin hepsini söyleyemedim. Sıkı çalışman ve emeğin için bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Hep bir telefon uzağında olduğumu hatırlatmama gerek yoktur umarım.”

“Bir kadeh şarap?” diye teklif etti Lizzie.

“Hayır diyemeyeceğim. Eee... eve döndüğünde neler yapmayı planlıyorsun Nell?”

“Şimdilik kesin bir şey yok. Kendi işimi kurmak için araştırma yapacağım. Belki işletme kursuna giderim ya da bu konudaki seçenekleri değerlendirim. Beni restoranına kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Benim için çok büyük bir zevkti, onur duydum.”

Annie şarap kadehini benimkine vurdu. “O zevk de, onur da karşılıklı çocuk. Sen doğuştan yeteneklisin. Restorandaki yokluğunu çok hissedeceğim.”

“Çok zarıfsın, ama benim tek yaptığım...”

“Hayır, ciddiym. Seni çalışırken görünce bu işi ilk kurduğum zamanları, o zamanki tutkumu ve heyecanımı hatırladım.” Ağır ağır şarabından bir yudum aldı. “Sayende yeni bir vizyon kazandım. Bu benim için çok değerli. Bu arada, ne zaman uçuyorsun?”

“Yarın sabah on birde,” diye cevap verdim. “Dürüst olmam gerekirse eve dönmek hiç içimden gelmiyor.”

“Belki beni ziyaret etmek için yine gelirsin,” diye önerdi Lizzie. “İstediğin zaman gelebileceğini biliyorsun, değil mi? Burası senin evin. Buradaki her şey seni bekliyor olacak, tabii şey hariç...”

Neyi kastettiğini anlamıştım. Lizzie ağzından daha fazlasını kaçırmadan elimi kaldırıp, “Biliyorum,” dedim.

Annie araya girerek, “Annie’nin restoranı hariç,” dedi.

Lizzie’yle birlikte şaşkın şaşkın Annie’nin suratına baktık. “Pardon?”

Annie omuz silkti. “Doğru duydunuz. Demin de söylediğim gibi son zamanlarda hayata çok farklı bir açıdan bakmaya başladım. İşimi çok seviyorum. Ancak bu işi yapmak için genç bir kadın olmak gerekiyor. Bense altmış iki yaşındayım. Bütün hayatımı restoranımda çalışarak geçirdim. Artık bir değişiklik yapmanın zamanı geldi diye düşünüyorum.”

Önce Lizzie’ye, sonra tekrar Annie’ye baktım. Ciddi olamazdı! Olabilir miydi yoksa? Annie Legado o restoranın hayat damarıydı. O olmanınca restoran bütün büyüsunü kaybederdi.

“Ne tür bir değişiklikten bahsediyorsun?” diye sordu Lizzie.

“Belki satarım.”

Satmak... kelime o kadar yabancıydı ki bir süre gerçek anlamıyla restoranın geleceğini bağdaştıramadık.

“Peki, ya müşterilerin ne olacak?” diye sordu yine Lizzie. “Onlar nereye gidecek?”

Annie kıkır kıkır güldü. “Bir yer bulurlar herhalde. Bu işe ilk başladığımda burasıyla Alamo Meydanı arasında sadece bir restoran vardı. Ama bugün her köşe başında yiyecek satan bir yer var. Gençler bu sektöre girmek için can atıyor. Herkes pastadan pay almanın peşinde. Sözüm meclisten dışarı tabii. Kız kardeşimin oğlu Mario yıllardır restoranımı almak istiyor, belki de artık satmanın zamanı gelmiştir.”

Bu kabullenmesi zor bir durumdu. Ancak Annie'nin yüzünde gördüğüm huzur bana bunun onun hayatı ve onun kararı olduğunu hatırlattı. Bize laf düşmezdi. "Peki, sonra ne yapacaksın Annie?"

"Öncelikle sabahları dörtte değil de sekizde kalkacağım. Belki gazete okurum, belki de Haight Caddesi'nde bir yürüyüş yapar ve bir kahve içmek için Ced'e giderim. Her şey olabilir kısaca." Bardağındaki şaraba baktı. "Daha da çok yaşlanmadan önce hayatın tadını çıkarmak istiyorum. Bunu senin sayende fark ettim çocuk. Sendeki tutkuyu ve kararlılığı gördüm. Bu işte çok başarılı olacağından eminim, çünkü bunu gerçekten çok istiyorsun. İşte, benim için de durum aynı. Ben de başka bir şeyi, yeni bir şeyi başarmak istiyorum."

"Vaavvv. Haight'i sensiz düşünemiyorum," dedi Lizzie.

Annie güldü. Kadehini kaldırıp biraz daha şarap istedi. "Rahat ol çocuğum. Ölmüyorum ya! Zaten bu bugünden yarına olacak bir şey değil. Uygulamaya sokmam aylar sürer. Ailemdaki herkes yasalar konusunda fazla titizdir. Demek istediğim Mario satın almayı kabul etmeden önce restoranla ilgili her detayı kontrol etmek isteyecektir. Ben de o süreçte bundan sonra neler yapacağımı planlarım. Bu arada Haight'ten ayrılmayacağım. Ben burada büyüdüm, burası benim evim. Hey, belki de senden uzun zamandır konuştuğumuz şu piyano derslerini almaya başlarım."

"Ne demek, seve seve..."

"Evet, belki de öyle yaparım. Ancak seni uyarmam gerekir, ben çok kolay bir öğrenci sayılmam. Seni uğraştırabilirim." İkimize bakıp gülmüsedti. "Aaaa, suratınızı asmayın ama! Nell, eve döndüğün zaman bana düzenli haber vermeyi unutma. Ne yapıyorsun, ne ediyorsun bilmek istiyorum. Bence senin de, benim de geleceğimiz çok parlak. Kim bilir, hayat bize ne gibi sürprizler hazırlıyor?"

Annie gidince Lizzie'yle birlikte sessizce oturduk. Durumu kabullenmeye çalıştık. Birden bir şeyi fark ettim: Son bir hafta boyunca olan her şey bu şehri yaşadığım, hatırladığım gibi bırakmak için olmuştu sanki. Sanki hayat bana merak etme, sen gidince zaman duracak, kendini üzmeneye gerek yok diyordu. Ama San Francisco değişimin, gelişimin, hareketin, hızın şehriydi. Nostaljik bencilliğim buna engel olacak değildi ya! Sonuçta burada ben de değişmiştim. Yıllardır kurduğum hayalimi hatırlamıştım. Hayattaki en büyük tutkumu hayal olmaktan çıkarıp gerçeğin sularında yüzdürmek kararlığıyla buradan ayrılacaktım. Ne kadar sürerse sürsün, umurumda değildi. İstedğim şeye er ya da geç ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacaktım!

Birden zil çaldı, ikimiz de boş bulunup sıçradık. Lizzie diyafonun yanına gitti.

“Kim o?”

Diyafondan gelen ses yabancı değildi. “Lizzie, ben Max. Nell’le konuşmam lazım.”

Lizzie dönüp bana baktı, ama ben hayır anlamında kafamı salladım. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Max. Nell çok üzgün.”

Max derin derin iç çekti. “Kırıldığını ve beni suçladığını biliyorum. Ama birkaç dakika olsun beni dinlerse her şeyi açıklayabilirim.”

Max’in söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Sesini duymak bile içimi acıtıyordu. Ağlamamaya çalışsam da gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı bile. Ayağa kalkıp Lizzie’nin yanına gittim. Lizzie şaşırdı ve geri çekildi. Diyafonun düğmesine uzandım.

“Max...”

“Nell...” Sesindeki ümidi fark edince ondan bir kez daha nefret ettim.

“Seni bir daha görmek istemiyorum.”

“Lütfen Nell... Lütfen aşağı gel de konuşalım!”

“Konuşacak bir şey yok Max. Evine git.”

“Seninle konuşmadan hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Lizzie kolumu tuttu. “Ben aşağı inip onunla konuşurum.” Cevabımı bile beklemeden kapıdan çıktı.

Boş boş diyafona baktım, parmağımı bile düğmesinden çekemedim. Ona söylemek istediğim öyle çok şey, ihtiyacım olan o kadar çok cevap vardı ki ama çok yorgun ve yaralıydım. Üstelik San Francisco’daki son saatlerimi yine aynı şeye üzümlere geçirmek istemiyordum. Max’in benden hiçbir şey istemeye hakkı yoktu. Bana yalan söylemiş, aramızdaki her şeyin bitmesine sebep olmuştu. Bu yüzden artık hiçbir beklentisi olamazdı. Son saatlerimi kalbimi kıran ve beni hak etmeyen bir adam için harcamayacaktım. Kalbim çok kırılmıştı. Parmağımı yavaşça diyafonun düğmesinden çektim. Böylece Max Rossi’yle konuşmak için elime geçen son fırsatın uçup gitmesine de izin vermiş oldum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve dönme vakti

Çabucak sabah oldu. Gece boyu sürekli sıçrayarak uyandım. Her uyanışında da Max'i ve bu şehirden ayrılmak üzere olduğumu düşünüp üzüldüm. O ana dek gelecek konusunda kendime olan güvenim sonsuzdu. Ancak gitmek için hazırlanırken gerçekler beni korkutmaya başlamıştı. Eve dönüyordum, ancak hem işsizdim hem de parasız. Üstelik Aidan'la aramızdaki sorunları çözüme kavuşturmamıştık. Tanrım, hepsiyle nasıl başa çıkacaktım? O an kendi restoranımı açma hayalim gözüme dünyalar kadar uzak göründü. Yapmam gereken bir sürü şey vardı, ama kendimi yeterince güçlü hissetmiyordum. Son sekiz haftayı bunlardan uzak geçirdiğim için şimdi hepsi gözümde büyüyordu. Beni nasıl bir geleceğin beklediğini bilememek, bu belirsizlik çok ağır geliyordu.

Ben bavulumu hazırlarken Lizzie de kahvaltıyı hazırladı. Ancak ikimizin de iştahı yoktu.

"Bu kadar zor geleceğini sanmıyordum," dedi Lizzie gözyaşlarıyla. Sonra kâğıt mendil kutusuna uzandı. "Bunu yanıma alsam iyi olur. Anlaşılan ikimizin de çok ihtiyacı olacak!"

Benim de gözlerim yaşarmıştı, hem de ağlamak için saymakla bitmeyecek kadar çok nedenim vardı. "Tanrı aşkına, şu halimize bak! Acı-nacak durumdayız. Bak, birkaç ay sonra yine görüşeceğiz."

“Görüşeceğiz tabii ki.”

San Francisco’daki yuvamın içine bir göz gezdirdim. “Gitmeyi hiç istemiyorum!”

“Gitmeni ben de istemiyorum, ama hayatının bir sonraki ve en harika bölümü başlamak üzere Nell Sullivan. Ve ben hep yanında olacağım!”

San Francisco Havaalanı’nın 2 numaralı terminali dönüş bölümünden çok daha etkileyici bir yerdi. Çok kubbeli tavanların çerçeveleri çelikten, orta bölmeleriye mor renkli camdan yapılmıştı. Sıra sıra gri masaların olduğu check-in bölmeleri lüks bir nöbetçi kulübesini andırıyordu. Havaalanının parlak yer döşemelerinde bavulumu sürüklerken buraya daha yeni gelmişim gibi hissettim. Burada sekiz hafta geçirmiş gibiydim. Terminalin büyük camlarından dışarı bakınca uzaktaki tepeler masmavi görünüyor, sanki beni çağırıyorlardı. Haight’e, Lizzie’ye ve iki ayda hayatımın önemli bir parçası olan şeylere geri dönmemi söylüyorlardı.

Bavulumu bagaja verirken kuzenime baktım. Lizzie’nin gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

“Uçakta yanında olmasını istediğin her şeyi aldın, değil mi?”

“Evet, sanırım. Senin ve San Francisco şehrinin tamamı dışında her şeyi aldım.”

Kuzenim hıçkırarak ağlamaya başladı. Yanında getirdiği kutudan bir kâğıt mendil daha çıkarmak zorunda kaldı. “Çok üzülüyorum Nell. Senden ayrılmayı hiç istemiyorum.” Bir yandan burnunu çekiyor, bir yandan da sırtımaya çabalıyordu. “Sağ salim eve gidince bana haber vereceksin, değil mi?”

“Tabii ki. Burada hayatımın en güzel zamanlarını geçirdim Liz. Tatilimin her anı çok ama çok muhteşem geçti. Çok teşekkür ederim.”

“Max’e rağmen mi?”

Max’in adını duymak canımı yaktı. “Evet, ona rağmen. Bu kadar kötü bitmesini hiç istemezdim. Dün gece çok düşündüm. Her şeye rağmen güzel bir şey yaşadım.”

Lizzie ikna olmamıştı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet,” dedim net bir ses tonuyla. “Gerçekçi olmak lazım. En başından beri hiç şansı olmayan bir ilişkiydi, gelip geçici bir tatil aşkıydı işte. Sanırım evden uzakta olduğum için kendimi bu denli kaptırdım. Onu sevdiğimi söylemediğim için o kadar memnunum ki söyleseydim şimdi çok pişman olabilirdim. Aramızdaki şeyi abartmaya gerek yok, kısa süreli bir heyecandı. Max’in bana yalan söylediğini öğrendiğimden beri onu arkamda bırakıyormuşum gibi hissetmiyorum. Her şey olması gerektiği gibi.”

Lizzie beni kucakladı. “Tamam canım. Havaalanını sular altında bırakmadan buradan gitsem iyi olacak.”

“Git bence de... Her şey için çok ama çok teşekkür ederim Liz.”

“İstedğin zaman gelebileceğini biliyorsun Nell. Kapım sana hep açık. Haftaya seni ararım, tamam mı?”

Uçağımın kalkış saatine neredeyse iki saat vardı. Bu süreyi havaalanındaki dükkânları gezerek geçirdim, aslında kendimi oyalamaya ve bir şey düşünmemeye çalışıyordum. Yolculuk esnasında okumak için bir kitap aldım. Öte yandan o kadar yorgundum ki yolculuğun büyük kısmını uyuyarak geçirebilirdim de. Hediyelik eşya dükkânlarından birinin önünde gördüğüm kartpostallar içimi sızlattı; bir tanesinde şehrin beni kendine âşık eden parlak ve güneşli havası, bir diğerindeyse Haight-Ashbury’nin bir fotoğrafı vardı. Annie’nin restoranına çok yakın bir yerde çekilmişti. O an evimin fotoğrafına bakıyormuşum gibi hissettim. Hem o kartpostalı hem de fonda da yemyeşil Marin County

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

tepelerinin görüldüğü Golden Gate Köprüsü'nün fotoğrafının olduğu kartpostalı satın aldım. İkisini de yeni aldığım kitabımın arasına koydum.

Uçağa binme saatim gelince son bir kez büyük pencereden baktım. Uçuş pistinin ucunda parıldayan güneşi, ufuktaki mavi tepeleri, manzarayı zihnime kazıdım. Bir sonraki toprağa basışımda kilometrelerce uzakta olacaktım.

Artık eve dönüş yolundaydım. Bu yüzden beni nelerin beklediğini düşünmem gerekiyordu. Vicky'yi tekrar göreceğim için sabırsızlanıyordum. Sekiz hafta boyunca düzenli olarak yazışmıştık. Bu süreçte hayatımda olan şeyleri az çok biliyordu, sürekli yanımda gibiydi. Annie'nin hediye ettiği defter de yanımdaydı; fikirler, tavsiyeler, taslaklar, şemalar, yapılacak işler listesi gibi bir sürü değerli bilgiyle dolu defter. Hayalimin peşinden koşmak için dönüyordum eve. Bu kararı vermemde bana yardımcı olan San Francisco'ya da büyük teşekkür borçluydum.

On buçuk saat sonra Paris Charles de Gaulle Havaalanı'na indim. Bütün hüznüme rağmen beni gülümsetmeyi başaran mesajı okudum:

Seni çok özledik Nellie! Dönüşünü sabırsızlıkla bekliyoruz!

Bizi Paris'ten mutlaka ara... Saat kaç olursa olsun...

Kucak dolusu sevgiler, Baban xx

Hemen evi aradım.

"Merhaba yorgun yolcu!" diye haykırdı babam. Biricik babamın sesini duyunca gözlerim yaşardı. "Uçağın kaçta inecek?"

"Beş buçukta Heathrow'da olacak. Metroya yetişirim diye düşünüyorum."

“Saçmalama, seni almaya geliyoruz. Annen Volvo’nun motorunu ısıtmaya başladı bile.”

Gülümsedim. “İyi olur, sağ olun.”

“Ne demek tatlım! Tabii ki geleceğiz. İyi yolculuklar!”

İki saat sonra Heathrow Havaalanı’na indim. Annem ve babamı tekrar görmek çok güzeldi. Tam yanlarına geldiğim sırada, annem üstüme atladı. Bana o kadar sıkı sarıldı ki babam gülmekten kendini alamadı. Herkesin içinde büyük bir sevgi gösterisi yaşıyorduk.

“Eve dönmene çok sevindim Nellie! Dur sana bir bakayım. Tanrım, şu rengine bak! Tam bir Kaliforniyalı olmuşsun. Kilo da vermişsin. Sence de biraz zayıflamamış mı Doug?”

“Kilo vermeye ihtiyacı yoktu ki,” dedi babam ve o da bana sarıldı. “Harikulade görünüyorsun kızım!”

“Yola çıkmadan önce bir fincan çay içmeye ne dersin? İki aydır oradasın. Demleme çay hasreti çektiğinden eminim.”

Lizzie’nin İngiliz çayı stoğundan bahsetmedim. Kendimi yeniden ailemle olmanın keyfine bıraktım. Çok duygusal bir kırk sekiz saat geçirmiştim ve yorgunluktan ölüyordum. Kısaca ebeveyn şefkatiyle şımartılmak iyi gelmişti. Her şey bir yana, evde olmak gerçekten çok güzeldi.

Tam on dört saat kesintisiz uyudum. Ertesi gün uyandığımda kafam biraz karışık. Yine de havaalanındakinden çok daha iyi hissediyordum. Öğle yemeğini annemle ki tuhaf biçimde kendini orada hiçbir şey yemediğime inandırmıştı, yedikten sonra Harlesden trenini yakalamak için Richmond İstasyonu’na gittim. Vicky’nin eviyle istasyon arası yürüyerek on dakika sürüyordu. Tekrar İngiliz trenine binmek, İngiltere’nin caddelerinde yürümek garip bir histi. San Francisco’daki

ilk birkaç günümde hissettiklerimin aynısını hissettim. Bunca yıllık ülkemi yadırgamam çok tuhaftı.

Vicky kapıyı açtığı gibi üstüme atladı. Az kalsın beni kapı eşiğine düşürüyordu. “Seni yeniden görmek çok güzel! Hadi, içeri gel, seni bronz şey seni!”

İçeri girince dikkatle yürümek zorunda kaldım. Çünkü Rubby’nin oyuncakları bütün koridora saçılmıştı. Birlikte yemek yenen tezgâha geçtik. Vicky kızını parmaklıklılı oyun alanından aldı. Tanrım, iki ayda ne kadar da değişmişti böyle! Kendisini annesinin kucağından öne attı, bana sarılmak istiyordu. “Merhaba tatlım, kocaman bir kız olmuşsun! Mükemmel görünüyor Vicky.”

Ruby kıkır kıkır güldü ve bana emdiği galetayı uzattı.

“Aman Tanrım! Şunun yaptığına bak. Nell bahse varım uçaktan inince ilk aklına gelen şey bol salyalı galeta olmuştur.”

“Ruby beni iyi tanıyor.”

Vicky kahve yaptı. Kahvemizi içerken San Francisco’dan getirdiğim hediyelerini verdim. Sonra Rubby kanepede oynarken karşılıklı oturup seyahatimin detaylarını konuşmaya başladık. Konu kaçınılmaz olarak Max’e de geldi tabii.

Vicky olayların bu şekilde gelişmesine şaşıtı kaldı. “Eva’dan sana bahsetmemiş olmasına inanamıyorum. Ne tür bir baba çocuğunu saklar ki? Hiç aklım almıyor.”

“Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyorduk. Bu yüzden ailesini korumak istemesini bir açıdan anlayabiliyorum. Bunun için onu suçlayamam. Canımı asıl yakan şey özgür bir adam gibi peşimden koşması. Ancak artık Eva’nın annesine âşık olduğunu biliyorum. Kısaca o, ben ya da ikimiz adına düşündüğüm şeylerin hiçbirinin artık bir hükmü yok.”

“Bence yine de şanslı sayılırsın. Ya kızı olduğunu öğrenemeden buraya dönmüş olsaydın. Sen burada onu düşünüürken ve bir ilişkin olduğuna kendini inandırırken, o mutlu mesut ailesiyle takılacaktı. Düşüncesi bile korkunç.”

“Biliyorum. Aidan’layken en azından bir yerlerden gizli bir ailesi çıkacak diye endişelenmiyordum.”

Vicky birazcık yüzünü ekşitti. Acaba işten kovulduğumuz için hâlâ Aidan’ı mı suçluyordu? “Hazır konu açılmışken,” dedi sesini alçaltarak. Ama Ruby’nin annesinin anlatacaklarını duyması imkânsızdı. “Son gelişmelerden haberinin olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Bana gönderdiği maillerin çoğunu özellikle okumadım. Bu arada neyi kastediyorsun?”

“Hayır, ondan bahsetmiyorum. Aidan da bizim gibi işten atıldı!”

İşte, bu büyük bir sürprizdi. Bizi sepetlemesi karşılığında kendini güvenceye aldığını düşünmüştüm. “Ciddi misin? Ne zaman?”

“Üç hafta önce! Önce bizi işten attılar, sonra da ondan kurtuldular. Adi herifler! Tabii, nasıl olsa pis işlerini yaptırıldılar, bütün millete kötü haberi onun aracılığıyla verdiler.”

“Bu korkunç bir şey! Peki, sen bunu nasıl öğrendin?”

Vicky boğazını temizledi ve kanepenin ucuna eğreti biçimde oturdu. “Ben... geçen hafta onu gördüm desem...”

İşte, bundan hiç haberim yoktu. Bir açıdan Vicky’nin onu günah keçisi ilan etmekten vazgeçmesine seviniyordum. Diğer açıdan da maillerinde bundan neden bahsetmediğini anlamıyordum. “Eee, nasıldı peki?”

“Güzeldi aslında. Kendimi daha iyi hissettim. Sırf o da işini kaybettiği ve ilahi adalet tecelli ettiği için değil. Ne kadar mahcup olduğunu da gördüm. Başımıza gelenler için çok üzgündü. Seni de sordu tabii.”

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

“Ona ne anlattın?”

“Hiiççç. Güzel zaman geçirdiğini, San Francisco’da çok mutlu olduğunu falan söyledim.”

Kollarımı kavuşturdum. “Biriyle görüştüğümden de bahsettin mi?”

“Az biraz,” dedi Vicky sırtarak, o da suçunu biliyordu. “Her neyse, sana selam söylememi istedi. Bir de galiba şimdi babasıyla çalışıyormuş. Niye öyle bakıyorsun? Ona sonsuza dek kızmamı beklemiyordun, değil mi?”

“Tabii ki hayır! Neyse, iş arama çabaların ne durumda?”

Vicky’nin yüzü aydınlandı. “Aslında çarşamba günü bir mülakatım var.”

İyi haberler duymak ne güzeldi. “Nerede?”

“Islington’da bir mimarlık firması. Planlama hukuku konusunda uzman bir danışman arıyorlar.”

“Bu harika! Tebrik ederim Vix!”

“Amerikan İngilizcesi de konuşurmuş!” dedi Vicky gülerek. İş şakaya vursa da tebrik etmem çok hoşuna gitmişti. “Fazla umutlanmamaya çalışıyorum. Ama yine de önemli bir gelişme.”

Trenle eve dönerken en yakın arkadaşımın iş konusunda kaydettiği ilerlemeyi düşünüp sevindim. Diğer taraftan Aidan’la ilgili haber tahminimden fazla ilgimi çekmişti. Sinyalle ilgili bir sorun nedeniyle tren küçük bir mola verdi. Mola sırasında Aidan’ın gönderdiği son maili açıp okudum. San Francisco’dan ayrılmadan birkaç gün önce atmıştı:

Gönderen: a.matthews@me-mail.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu : (konu yok)

Miranda Dickinson

Selam Nell,

Maillerimi okuyup okumadığını merak etmeyi bıraktım. Okumadığını bilsem de bu mailleri yazmak tuhaf biçimde iyi geliyor. Bu yüzden mail göndermeye devam edeceğim.

Bugün Vicky'yle buluştum, sana söyledi mi? İşinizi kaybettiğiniz günden beri bir sürü gerginlik yaşadık. Hakkımdaki şüphelerinizi gidermenin zamanı geldi diye düşündüm. Aslında iyi bir görüşmeydi, beklediğimden çok daha iyi geçti diyebilirim. O toplantıdan sonra işyerinden kimseyle görüşmemiştim, kendimi biraz dışlanmış hissettim. Bunun için kimseyi suçlayamam, onların yerinde olsam ben de aynı şekilde davranırdım. Vicky çok güzel zaman geçirdiğini ve bir restoranda gönüllü olarak çalıştığını söyledi. Seni masanın başında sipariş almak için beklerken hayal ediyorum da... Umarım sana şu şirin garson kıyafetlerinden giydirmemişlerdir. Bahse varım çok eğlenceli bir iştir. En azından buradakine kıyasla çok daha eğlenceli bir hayat vardır...

Yakın zamanda döneceğini duydum. Seninle görüşmeyi çok isterim, sen de istersen ve uygun olursan tabii. Kesinlikle baskı yok, sadece havadan sudan konuşacağız. Aramızdaki şeyin bu şekilde bitmesi beni çok rahatsız ediyor. Durumumdan haberin vardır. Neyse, numaram sende var. Seninle görüşmeyi çok istiyorum.

Kendine iyi bak,

A x

Tren yeniden harekete geçti. Kafamı kaldırıp dışarı baktım. Aidan'ın Vicky'yle arasını düzeltmesi iyiydi. Anlaşılan benimle de aynı şeyi yapmak istiyordu. Ne yazık ki ben bundan o kadar da emin değildim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Harekete geçme zamanı

A rtık evdeydim. İlk iş olarak geçici işlerle ilgili bazı ajanslarla görüşmeler ayarladım. Öncelik ve önem sıralamamda ilk sırada banka hesabıma biraz para koymak vardı. Gelecekte kendi işimi kurmak istiyorsam, şimdiden para biriktirmeye başlamalıyım. Ofis işinden nefret ediyordum. Ancak ekonominin malum durumu göz önüne alınırsa ve uzun süre ailemin yanında kalamayacağım düşünülürse, başka çarem de yoktu.

İki hafta geçti. Dört ajansa kayıt yaptırmış olmama rağmen, sadece üç iş günü çalışabilmiştim. Sürekli iş ve güvenli gelir teorim anında çökmüştü, hatta ajanslardan biri telefonda açıkça “fazla kalifiye” olduğumu söylemişti. İşverenler bu yüzden beni tercih etmiyormuş. Her an daha iyi bir iş bulabileceğim için işi bırakmamdan endişe ediyorlarmış. Gülsem mi, ağlasam mı, bilemiyordum.

Durumu anlattığımda babam, “Endişelenme kızım,” dedi. “İş hayatı böyle ne yazık ki, kolay değil. Bak, ne diyeceğim, bazı arkadaşlarıma senden bahsedeceğim. Belki evrak, telefon gibi bazı ofis işleri için fazladan elemana ihtiyaçları vardır. Çok bir faydası olmaz, ama en azından kafan dağılır, biraz da para kazanırsın. Ne dersin?”

O günden sonra bulabildiğim birkaç geçici işe girdim. O süreçteki bütün boş zamanımı da kendi işimi kurma konusunda araştırma yaparak geçirdim. Hayalimi gerçekleştirmek yıllar sürebilirdi, ama bunun için bir şeyler yapmak kendimi çok iyi hissettiriyordu.

Bir gün Ticaret Odası'ndaki bir iş danışmanıya bir toplantı ayarladım. Eski işyerimde çalışırken giydiğim takım elbiselerimden birini üzerime geçirdim, araştırma sonuçlarımı ve iş planlarımı alıp erkenden randevuma gittim. Plastik saksı bitkileriyle dolu resepsiyonda beklerken, sinirden elim ayağım titriyordu.

"Nell Sullivan?" diye seslendi resepsiyona bakınan cüsseli bir adam. Elinde not panosu vardı. İçeriye nasıl taradığını gören biri de salonda bekleyen bir kalabalık var sanırdı. Halbuki tek bekleyen bendim.

"Merhaba, benim."

Adam kıkır kıkır güldü. "Bunu yapmak hoşuma gidiyor. Bir sürü bekleyen varmış gibi yapınca insan kendini önemli hissediyor." Adamın uzattığı yumuşak eli sıktım. "Bill Jones. İşletme başdanışmanı. Buyurun, ofisime geçelim." Bekleme salonunun diğer kenarındaki mavi bölmenin ardına geçtik. Bir masa ve iki sandalyeli küçük bir yerdi. Buradaki raflarda da plastik bitkiler vardı tabii. "Böyle söylemek de hoşuma gidiyor. Ofis demek kendimi çok daha önemli hissettiriyor. Lütfen, oturun Bayan Sullivan."

Tuhaf mizah anlayışına rağmen Bill'den anında hoşlanmıştım. Oturdum, Bill de portatif mavi bölmeyi tekrar kapattı.

"İşte, başlıyoruz. Kapımız kapandı, yerlerimize geçtik. Size bir fincan kahve ikram etmek isterim, çünkü mataramın kapasitesi sadece bir fincanı doldurmaya yetiyor," dedi neşeyle gülererek. "Yine şaka yaptım. İçecek bir şey isterseniz koridorda makine var. Ama hiç tavsiye etmem. Tabii en sevdiğiniz içecek tozlu plastik bardakta ikram edilen bayat çay

değilse. Bu arada bu şaka değildi. Buranın çayı sahiden çok kötü! Eve-eet!” dedi ellerini birbirine sürterek. “Bu güzel günde size nasıl yardım edebilirim?”

“Kendi işimi kurmak istiyorum, ama bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Öyle bile olsa, nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Ooo, bir saniye. İzin verin, tahmin edeyim. Seyyar kuaförlük mü?”

“Şey, hayır.”

“Hımm,” dedi Bill ve kaşlarını çattı. “Gaz tesisatçısı? Mimar? Çocuk bakıcısı?”

“Hiçbiri değil. Ben...”

“Lütfen, durun! Hemen söylemeyin. Tahmin etmek çok eğlenceli oluyor. Bana bırakın. Sizinle konuşurken bulacağım nasıl olsa. Aslına bakarsanız çok doğru bir yere geldiniz. Danışanlarımıza yardım, tavsiye ve eğitim gibi her türlü hizmeti sunuyoruz.” Gözlerini döndürerek, “Dövme sanatçısı?” diye sordu.

Bu tahmine gülmeden edemedim. “Hayır. İğnelerle aram o kadar da iyi değil.”

“Anladım. Hadi, başlayalım. Öncelikle doğru tavsiye almalısınız ki maliyeti yüksek olan hatalar yapmayın.” Adam gayet eğleniyordu. “Devam edelim. Ne zaman ticarete atılmayı düşünüyorsunuz?”

“Şey, şu an belli bir tarih yok.”

“Tamam, sorun değil. Bence artık işinizi söylemenin zamanı geldi. Aksi halde bulmak için psişik güçlerimi de kullanacağım. İnanın bana, bunu istemezsiniz.”

Gülümsedim. Adamın sıradışı bir hizmet anlayışı vardı, ama beni rahatlatmayı başarmıştı. “Kendi restoranımı açmak istiyorum. Otantik, Amerikan tarzı bir yer.”

Bill'in gözleri parladı. "Şimdiden acıktım. Yemek sektörüyle ilgili tecrübeniz var mı?"

"San Francisco'dan yeni döndüm. Oradayken beş hafta gönüllü olarak bir restoranda çalıştım. Orada çok şey öğrendim ve bu işin altından başarıyla kalkabileceğimi anladım."

Bill arkasına yaslandı ve ellerini karnının üstünde kenetledi. "Etkileyici. Peki, bir işle ilgili bir planınız var mı? Herhangi bir gayrimenkulünüz ya da yeterli fonunuz?"

Boş boş yüzüne baktım. "Hayır, hiçbiri yok."

"Tamam, endişelenmeyin. Biz bunun için buradayız. Bu arada mönünüzü oluştururken test etme aşamasında da yardımcı olabilirim," dedi göz kırparak. "Şimdi, birkaç üniversitede dört haftalık işletmeye giriş kursu var. Hatta bir tanesi perşembe günü başlıyor. Kursun toplam fiyatı kırk pound, haftada iki gün. İsterseniz hemen ona kaydınızı yaptırabilirim?"

Kursa kaydoldum. Bill'in planlarımı duyunca olumlu tepki vermesi ve ihtiyacım olan kursu çok uygun fiyata bulmuş olmak beni daha da yüreklendirdi.

Bill bana ayrıca müteşebbislere fon temin eden birkaç kurumun irtibat numarasını verdi. Kısacası restoran açma hayalimi kesinlikle saçma ya da imkânsız bulmamıştı. Bu iyiye işaretti.

Fon temin eden kurumlarla görüşmelerimden hiçbir şey çıkmadı. Kraliyet fonu için yaşım fazla büyüktü. Diğer kurumlar da para vermeden önce kapsamlı bir iş planı görmek istiyordu. İşletme kursundaki eğitmenler bana çok yardımcı oldu. Gereken fonu bulana dek neler yapabileceğim konusunda tavsiyeler verdiler. Haftada iki gün gittiğim kurs sayesinde çok güzel bir iş planı ve kalın bir dosya dolusu tedarikçi buldum.

İki hafta geçti. Ailemin evindeki kutu gibi yatak odamda oturuyordum. Birden iş planlarımı, araştırma sonuçlarımı, edindiğim bilgilerin yazdığı kâğıtları yatağın üstüne yaydım. Yatağın üstünde koca bir yığın oluşurken, bunu gerçekten yapabilir miyim diye sordum kendi kendime. Sonra gözüm duvardaki panoda asılı duran Haight-Ashbury kartpostalına takıldı. Acaba şimdi Annie'nin yerinde hangi müşteriler vardı? Muhtemelen kahvaltı telaşı yeni bitmişti. Laverne mola vermiş, dinleniyordu. Dom'dan kendisine yabanmersinli ve akçağaç şuruplu büyük bir omlet yapmasını istemişti. Laverne bu omlete "Suçlu Haz" adını vermişti. Alfalarlar da kurabiye yemek, kahve içmek ve her zamanki gibi didişmek için birazdan uğrardı. Acaba Max de orada mıydı? Max'i düşünmekten vazgeçip kendi restoranıma gelecek insanları hayal etmeye başladım. Acaba hangi tarzdaki insanlar düzenli müşterim olacaktı? Annie harika yemek ve kahve servis ettiği için çok geniş bir kesime hitap ediyordu. Belki ben de onun yaptığını başarabilirdim. Kim bilir?

Ertesi hafta Annie'nin verdiği defteri yanıma alıp Richmond High Caddesi'nde bir kafeye gittim. Sabah olunca aklıma hemen kahve içmek geliyordu. San Francisco'daki alışkanlıklarımdan hâlâ vazgeçememiştim. Buradaki kahve oradaki kadar sert değildi belki, ama fena da sayılmazdı. En azından ailemin yanından bir saat da olsa uzaklaşıp kafa dinlememe vesile oluyordu. Rahat tekli koltuğa oturup Annie'nin restoranında aldığım notları okumaya başladım.

İyi bir tedarikçiye sahip olmanın önemini tahmin bile edemezsin. Doğru ve kaliteli malzeme kullanırsan, yemek de harika olur. Aslında sen yemeği satmazsın, yemek kendini satar. İnsanlarla konuşmayı ihmal etme. Ne yaptıklarını, kim olduklarını, ne istediklerini öğrenmenin tek yolu onlarla konuşmak. Müşterileriyle yakından ilgilen; karşılığını mutlaka alırsın. Yeni müşterilerle bile birkaç cümle sohbet et. Muhabbetiniz ne kadar

ilerlerse, onlar da o kadar sık gelecektir. Müşteriler restoranını geliştirmek için sana ayna tutar, fikirlerinden faydalanmayı unutma.

Gülümsedim, Annie Legado bilgelik incilerini döktürmüştü. Her bir cümleyi ne zaman, nasıl, hangi muhabbetin ortasında not ettiğim hâlâ hatırımdaydı. Kafede oturmuş, kahve kokusunu içime çekerken bile kendimi Annie'nin yerinde kahveleri tazelemek zorundaymış gibi hissediyordum. San Francisco deneyimlerimin etkisinden kurtulmak için epey uzun bir zaman...

“Şey, merhaba.”

Kafamı kaldırıp baktım ve birden Aidan'la yüz yüze geldim. Dudaklarında çekingen bir gülümsemeyle masamın yanında dikiliyordu. “Aaaa, merhaba,” dedim.

Elinde tuttuğu karton bardağa bakılırsa, kahve almak için uğramıştı. “Babamın yönettiği gayrimenkullerden biri bu yolun üstünde de, oraya uğramıştım. Buraya geldiğini bilmiyordum yani.”

“Aslında gelmiyorum. İlk kez bugün gelmeye karar verdim.” Uzun bir sessizlik oldu, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk. Sonunda aramızdaki buzları kırmaya karar vererek, “Bana katılmak ister misin?” diye sordum.

Aidan yanımdaki koltuğa oturmakta önce tereddüt etti, ama sonra oturdu. “Seni görmek güzel! Yani... aslında çok şaşırdım, ama sevindim de.”

“Teşekkür ederim.”

Aidan güldü, üzerindeki gerginliği yavaş yavaş atmaya başladığını omuzlarından anladım. “Özür dilerim. Beni görmek isteyip istemeyeceğinden emin olamadım. Biliyorsun işte, onca mail ve olanlardan sonra...”

“Aslına bakarsan seni görmek istediğimden hâlâ emin değilim, ama karşılaştığımıza sevindim,” dedim gülümseyerek. “Hayat nasıl gidiyor?”

“Daha iyi. Vicky’yle konuşma fırsatın oldu mu?”

“Evet, konuştuk.”

“İşle ilgili olanları biliyorsun yani?”

Kafamı salladım. “İşten atılmana çok üzıldüm. Kimsenin böyle bir şey yaşamasını istemem.”

“Nasıl hissettiğimi biliyorsundur.” Dikkatle beni inceliyordu.

Aidan’ı gördüğüm zaman söylemeyi düşündüğüm çok şey vardı aslında, ama şimdi bunlar için doğru bir zaman değildi. İşten kovulduğum zaman ona çok kızmıştım, San Francisco’dayken onu kötü adam ilan etmek gayet kolaydı, ama şimdi karşımda oturan adama bakıyordum da galiba onu gördüğüme sevinmiştim.

“Vicky artık babanla çalıştığını söyledi.”

“Evet. Ben ve ihtiyar babam, kimin aklına gelirdi ki?” Kahvesinin kapağını açıp içine iki paket şeker boşalttı. “Emlâk portföyünü yönetmesinde yardımcı oluyorum. Kiracılarla görüşüyorum, kira sözleşmelerine aracılık ediyorum. Bu tarz işler işte. Onunla çalışmam için babam yıllardır bana baskı yapıyordu, bu durum en çok onu mutlu etti. En azından bir işim var.” Kafasını eğip masadaki notlarına baktı. “Bunlar ne?”

“Planlar.”

“Neyin planları?”

Aidan’a anlatıp anlatmamakta kararsız kaldım. Yakın gelecekte gerçekleştiremeyeceğim bir hayali onunla paylaşmak ne kadar doğruydı, bilemedim. Ama burada, tam karşımdaydı. İlgiyle bana bakıyordu. Üstelik ondan kaçmaya çalışmaktan yorulmuştum. “Kendi işimin patronu olmayı düşünüyorum,” dedim. Birden aklıma kurstaki yöneticilerden biri olan Claire’in sözleri geldi ve hemen düzelttim. “Pardon, kendi işimin patronu *oluyorum*. Yani bir süre sonra. Bu işin planlama

aşaması. İşletme kursuna gidiyorum. San Francisco'dayken de beş hafta bir restoranda gönüllü olarak çalıştım."

"Vay canına! Bu çok büyük bir değişiklik Nell!"

"Şey... bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Bu işi yapmayı gerçekten çok istiyorum. Çok uzun zamandır bunun hayalini kuruyorum."

Aidan yeni tandığı birine bakar gibi baktı yüzüme. "Bence kesinlikle başarısın. Cumartesi sabahları yaptığın kekler ve tatlıların tadı hâlâ damağımda." Birden başını eğip kahvesine baktı. "Uygun bir yer bulabildin mi peki?"

"Ne? Aaa, hayır. Bunun için erken. Önce bu çapta bir yatırım için para bulmalıyım ki bu işin en zor kısmı. Ya fazla yaşıyım ya fazla züğürdüm ya da sektörde çok yeniyim. Kısacası başımı ağrıtan bir sürü dert var, fakat bir yolunu bulacağım mutlaka."

"Hiç şüphem yok." Ayağa kalktı. "Şimdi gitmem lazım, seni görmek güzeldi."

"Seni de Aidan. İş hayatının yolunda gitmesine sevindim."

Tereddütle dikildi, henüz gitmek istemiyor gibiydi. "Bak, Nell, seni bir daha ne zaman görürüm, bilmiyorum. Ancak işimi şansa bırakmak istemem. Seyahatinin ayrıntılarını dinlemek istiyorum. Birlikte takıldığımız zamanları da çok özledim. Birlikte bir öğle yemeği yemeye ne dersin, cumartesi mesela?"

Aidan'ın hevesli tavrını görünce mideme yumruk yemiş gibi oldum. Duygusal bir hesaplaşmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. "Bilmiyorum ki..."

"Peki, kahve? Son günlerde buraya çok sık geliyorum. Eğer yarın da burada olacaksan aynı masada oturup bir kahve içebiliriz, olur mu?"

Aidan Matthews cazibesinden hiçbir şey yitirmemişti anlaşılan, reddetmeyi düşünürken kendimi gülümserken buldum. Her zamanki

gibi çok çekiciydi, ama özgüveninde küçük çaplı bir düşüş sezdim. Bu versiyonu daha çok hoşuma gitmişti. Arkadaş olarak güzel zaman geçirebilirdik. Aramızda geçenlere rağmen bu kadarını yapabiliydik.

“Olabilir, yarınki duruma göre bakarız, olur mu?”

Hızırca güldü, işte, bunu tanıyordum. “Tamam, umarım görüşürüz.”

Öğleden sonra Vicky’yi aradım. “Sevimli serseri, pis herif!” diye bağırdı Vicky telefonda. “Yine seni kandırdı, değil mi?”

“Yarın gideceğimi söylemedim.”

“Gitmeyeceğim de demedin ama! Onu bu kadar kolay bağışlama Nell! Ben bile özrünü kabul etmeden önce bir şişe şarap aldıldım, hem de en kalitelisinden. Bizi işten attığı için onu affedebiliriz tabii, ama önce biraz terletelim bakalım!”

“O kısmı sen bana bırak. Ben gereken cezayı vereceğim. Ama esas konuya gelirsek, bence o çok yalnız Vix. Arkadaşa ihtiyacı var. Böyle olmasını hiçbirimiz istemedik sonuçta, durum iki taraf için de çok zor.”

“Tamam, mantığının sesini dinle bakalım! Yalnız şu kadarını söyleyeyim: Yarın buluşacağın adam sen onunla yeniden bir araya gelme hayalleri kurarken, seni işten atan, tek kelime cevap yazmadığın halde sekiz hafta boyunca seni mail yağmuruna tutan hasta biri! Bunları aklından çıkarma, olur mu canım?”

Vicky’nin çoğu zaman patavatsızlık sınırlarına dayanan dürüstlüğü-nü ve iğneleyici sözlerini çok seviyordum. Konuşmamız aklıma geldikçe gün boyu gülümseyip durdum.

O akşam yatmaya hazırlanırken telefonumun mesaj bildirim sesi çaldı. Mailin gönderen kısmındaki ismi görür görmez heyecanla açıp okumaya başladım.

Gönderen: LizzieS@SF-music tuition.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: Merhaba!

Selam Nellie!

Sana mail yazmak çok tuhaf geliyor. Sana o kadar alışmışım ki hâlâ eve gelince gözlerim seni arıyor, yanımda olsa da anlatsam diyorum sürekli. Umarım Blightly'de her şey yolundadır ve planladığın şeyleri yapabiliyorsundur.

Burada her şey neredeyse bıraktığın gibi. Tek fark Tyler bu eve daha sık geliyorJ ama bu gelişmenin seni mutlu edeceğini biliyorum. O beni çok mutlu ediyor Nell, bence en önemli şey bu.

S-O-S Kulübü'ndeki çocuklar bana sürekli seni soruyor. Senin için de uygunsa sana mail göndermeleri için ortak bir kulüp hesabı açacağım, ne dersin? Tyler, JJ gibi oyun konsolu tutkunu çocuklar için özel bir teknoloji alanı yapılması adına Aile-Öğretmen Komitesi'nden özel fon talep etti.

Tahmin ettiğin üzere Eva ve Maya seni deli gibi özliyor. İngiltere'den onlara bir şey göndermek istersen seve seve aracı olurum.

Kendine iyi bak ve çok mutlu ol. Yakın zamanda yine mail atarım.

Kucak dolusu sevgiler,

Lizzie xxx

Eva ve Maya'yı düşününce doğal olarak Max'i de hatırladım. Eva'yı çok özlemiştim ve ona İngiltere'den hediye göndermek çok güzel bir fikirdi, ama sonra ya hediyeler Max'in eline geçerse, ya benimle iletişime

Kendime Yeni Bir Ben-Lagem

geçmek için bunu bir fırsat olarak algılasa diye düşünüp vazgeçtim. Çocukların hepsine hediye göndermek istiyordum. Hem onlar için büyük sürpriz olurdu hem de kendimi S-O-S Kulübü'nden kopmamış gibi hissederdim. Yarından tezi yok çocukların yaşına uygun hediyeler bakmaya başlayacaktım. Yatağıma kıvrıldım. Lizzie ve Tyler'ı, çocukları, Haight-Ashbury'yi düşünüp gülümsedim. Ardından defterimi elime alıp Annie'nin elyazısıyla yazdığı ilk sayfayı okudum:

KAHVE

*Boşsa doldur. Boş değilse de üzerine taze ilave et.
Sakın izin isteme. Reddederlerse de sakın gücenme.
Sözün özü masada her daim kahve olmalı!*

Benim restoranımda hep çok lezzetli kahve olacak dedim kendi kendime. İnsanlar sırf kahvem i içmek için bile gelecekler.

Kıkrır kıkrır güldüm. Ailemin evinde, küçük yatak odamda kalıyordum, kendi adıma kayıtlı ne bir malım ne de birikmiş param vardı, ancak bunca hiçliğ e rağmen kendi restoranımdan bahsetmek bana çok gerçekçi geliyordu. Büyük ve köklü organizasyonların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi: Doğru yaşıyordım, gerekli tecrübeye sahiptim. İhtiyacım olan tek şey yatırım için gereken paraydı. Hevesliydim, azimliydim, coşkuluydum ve çalışmak için istekliydim. Bu hayalin peşini bırakmayacaktım.

Nasıl olacaktı, ne zaman olacaktı, bilmiyorum, ama restoran açma fikrini hayata geçirmenin bir yolunu mutlaka bulacaktım.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Beklenmeyen teklif

Ertesi gün kafeye gittiğimde Aidan içeride oturmuş, beni bekliyordu. Her zamanki gibi umursamaz ve havalıydı, ancak her zamanki kadar göz alıcı değildi. *Günlük kıyafet için biraz fazla abartılı değil mi* diye düşündüm kahve sırasında beklerken.

“Yeni geldin, değil mi?” diye sordum masasına otururken.

Omuz silkti. “Aslında bir süredir burada bekliyorum.”

Gülümsedim. “Öncelikle şunu belirtmek istiyorum. San Francisco’dan döndüğümde seninle buluşmayı beklemiyordum. Daha doğrusu seninle görüşmemekte kararlıyım.”

“Hiç şaşırmadım. Yine de fikrini değiştirmene sevindim.”

“Yeni işin nasıl?”

Aidan suratını ekşitti. “Babam tam bir patron! Bu yanını onunla çalışana dek fark etmemiştim. Beni emir eri gibi görüyor, günün yirmi dört saati arıyor diyebilirim. Belediyede çalışırken en azından geceleri aranmıyordum ya da kesintisiz çalışmamı beklemiyorlardı.” Kırdığı potun farkına varıp sözünü yarıda kesti. “Özür dilerim. Bunları dinlemek zorunda değilsin.”

Aslında bu sabah hiç tartışma modumda değildim. Yine de Aidan'ın özenli tavrı hoşuma gitmişti. “Özür dilemene gerek yok. Hayatımın o sayfası kapandı. Kin gütmenin de bir anlamı yok. Başka bir iş bulmana çok memnun oldum.”

“Senin için ufukta bir şeyler var mı peki?” dedi risk alarak.

“Birkaç gün o işte, birkaç gün bu işte çalışıp duruyorum, ama hepsi geçici şeyler.”

“Nell işini kaybettiğin için çok ama çok üzgünüm.”

“Üzülme. Senin suçun olmadığını biliyorum. Neyse, zamanımı olabildiğince verimli kullanmaya çalışıyorum. Yeniden üniversiteye bile döndüm.”

Bunu duyduğuna çok şaşırmıştı. “Niçin? Ne okuyorsun ki?”

“İşletmeye giriş kursuna gidiyorum. Bir de insan sağlığı ve hijyen konusunda bir sertifika alacağım. Gelecekte bunlara ihtiyacım olacak.” Not defterimi masanın üstüne koydum.

“Planlamaya devam mı?”

“Hı hı. Olabildiğince hazır olmak istiyorum. Gerçi uzun bir süre daha bunları kullanamayacağım, ama...”

Bana doğru eğildi. “Belki de kullanırsın.”

Boş boş yüzüne baktım. Elimde şeker paketiyle kalakalmıştım. “Ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes aldı. “Tamam, şöyle söyleyeyim, sanırım sana yardım edebilirim.”

“Aidan, ben...”

“Lütfen, sadece dinle. Dünkü konuşmamızdan babama bahsettim. O da kiralamak istediği bir dükkân olduğunu söyledi.”

Bu çok hoş bir jestti, ama dükkân kiralayacak durumda değildim. “Henüz o aşamada değilim, keşke olsaydım. Sıfırdan iş kurmak için ge-

reken parayı toplayana dek buna kalkışamam. O kadar cesur değilim.”

Aidan elini salladı. “Biliyorum, ama sana önerdiğim şey için bu maliyetlere katlanmana gerek yok.”

Arkama yaslandım ve dikkatle Aidan’ı inceledim. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Babam yakın zamanda Acton’da bir kafe aldı. Biraz salaş bir yer, son kiracı orayı ucuz yiyecekler satan bir kafe olarak işletmiş. Ama geniş bir müşteri kitlesi var. Büyük bir plazanın hemen yanında ve işlek caddeye de yakın. Babam orayı satmak istemiyor: Onun adına işletecek birini arıyor.”

Güzel bir teklifti, ama sırf hayalimi gerçekleştirmek adına sadece kendime ait bir yer açma konusunda taviz verebilir miydim? “Başka birinin işini devralmak istemiyorum. Özellikle de ucuz yiyecekler satan büfe tarzı bir kafeyi.”

“Ama orası böyle kalmak zorunda değil, anlamıyor musun? Dükkânın eski sahibi yıllardır orayı ihmal etmiş, çok kapsamlı bir tadilatın geçecek. İstersen orayı tam istediğin gibi yaptırırız, sen de restoran olarak işletirsin. Tek fark ilk başta orayı babam namına işletecek olman. Sana maaş artı kâr payı verecek. Ayrıca beş yıl içinde satın alma opsiyonu da sunacak. Babam için önemli olan tek şey oranın gelir getiren bir işletmeye dönüşmesi. Bunu ancak tecrübeli ve vizyon sahibi biri yapabilir. Bu kişi neden sen olmayasın?”

Böyle bir şey duymayı hiç beklemiyordum, hem de hiç! Harika bir fırsattı! Ancak bana uygun muydu, işte, ondan emin olamıyordum. Ben hep restoranın yerini bizzat seçmeyi hayal etmiştim, hedeflediğim müşteriler için en uygun yeri bulacaktım. İşin bir de diğer boyutu vardı tabii; hazır kurulu bir işyeri demek hazır müşteri kitlesi demekti. Annie’nin restoranını, mönüdeki bazı yemekleri hatırlayınca bazı yemek-

lerin oradaki eski dükkânın servis ettiklerinden çok da farklı olmadığı dikkatimi çekti; yumurta, domuz pastırması, peynir, kahve. Bunların hepsi her yerde bulunabilecek şeylerdi, ucuz bir kafe de olsa, şık bir restoran da olsa... Kısaca kafenin eski müşterileri alıştıkları yiyeceklerden çok da uzak kalmayacaktı. Evet, evet, benim mönümü yadırgamazlardı.

Gereken parayı, doğru yeri, doğru müşteriye bulacağım diye beklersem, yıllarca beklemek zorunda kalabilirdim. San Francisco'ya gitmek için de param, zamanım, birlikte gidebileceğim bir sevgili olmasını bekleseydim, ne oraya gidebilirdim ne de bunca güzel şeyi yaşayabilirdim. Acaba bu hayatın bana sunduğu başka bir fırsat mıydı?

“Peki, dükkânı benim işletmem konusunda baban ne düşünüyor?”

Aidan hayretle baktı, ama sorduğuma da memnun olmuştu. “Aslına bakarsan bu onun fikriydi.”

Londra'nın kırmızı renkli otobüslerine, siyah taksilerine, kaldırımda yürüyerek vitrinlere bakan yayalarına bakarken hep bu konuyu düşündüm. Bu işe ilk başladığında Annie Leagado'nun da hiç parası yoktu. Restoranın şimdiki yerini Union Meydanı'ndaki lüks ve pahalı yerlere göre çok daha ucuz olduğu için seçmişti. Sevdği işe başlamak için şartların olgunlaşmasını ya da her şeyin mükemmel olmasını beklememişti. Risk almış ve sıfırdan başlamıştı.

“Dükkânı görebilir miyim?”

“Bu öğleden sonra seni oraya götürebilirim.”

Temmuz başı olmasına rağmen şehre şakır şakır yağmur yağıyordu. Aidan'ın kullandığı BMW'nin silecekleri neredeyse zor yetişiyordu. Yolcu koltuğunda otururken birden küçüldükçe küçüldüğümü hissettim. Okulun ilk günü yaşadığım paniğin başka bir versiyonunu yaşıyordum adeta. İçimdeki minik çocuk korkuyla çığlık attı: *Hayır! Dur! Henüz buna hazır değilim! Geri dönmek istiyorum!*

Sadece bir bakacağım diye hatırlattım kendime. Henüz ortada bir anlaşma yoktu. Muhtemelen eşikten içeri adımımı attığım an hiç beğenmeyecek, hatta nefret edecektim. Evet, bunu sadece bir ön araştırma, mekân keşfi olarak görmek gerekiyordu. Panik yapmaya gerek yoktu yani.

“Sen iyi misin?”

“Evet, iyiyim.” Camdan dışarı bakıp yağmurun sesini dinledim.

“Çok sessizsin de...”

“Niye, olamaz mıyım?”

“Hayır, sessiz kalabilirsin tabii ki. Ah, işte geldik.” Aidan, BMW’yi Acton Caddesi’ndeki iki mağazanın arasına, büyük mavi konteynırın hemen dibine park etti. “Girmeden seni uyarmak istiyorum. İçerisi biraz dökük, bu yüzden hayal gücünü kullanmak zorundasın.”

Kafenin ön camına bantla yapıştırılmış büyük kartonda tadilat nedeniyle kapalı olduğu yazılıydı. İçerisi bozuk yağ ve küf kokuyordu, yerdeki halıfleksler de hayli yıpranmıştı. Çok bölmeli çelik ocağın üstü yağ ve kir bağlamıştı. Mutfaktaki tezgâhlar ve depodaki raflar boştu. Mutfağın iki yanında da buzdolapları ve derin dondurucular duruyordu. Tezgâhın üstü loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Kırmızı marleyler yapış yapıştı. Büyük bölümü kalkmıştı, kalan kısımlar da ayakla bile sökülebilecek kadar emanet duruyordu. Normalde beyaz olan mutfak seramikleri senelerin yağ ve kiri yüzünden sapsarı olmuştu. Hayalimdeki restoran ortamıyla uzaktan yakından alakası yoktu diyebilirim. Ancak şu an sorunlara değil de çözümlere odaklanmalı ve buradaki potansiyeli görmeliydim. Zaten bunu yapmasam, burada bir saniye daha durma gerek yoktu. Çünkü kafenin durumu gün gibi ortadaydı.

Servis bölümüne bağlanan metal tezgâhın üstü yer yer çökmüş, yüzeyine “Digsy” adı kazınmıştı. Emektar yazar kasa tezgâhın üstü-

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

ne monte edilmişti. Tezgâhın arkasındaki tahta doğrama bölümünün üstü vinil kaplıydı. Uzun zaman orada duran içecek makinelerinin izi çıkmıştı. Küçük servis penceresi posta kutusu şeklindeydi. Oturma salonundaki zemin lamine ahşaptandı. Metal masa ve sandalyeler diğer eşyalara kıyasla çok daha yeni görünüyordu. Saydım, tam kırk tane sandalye vardı. Annie'nin restoranındakilerin üçte biri kadardı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Aidan. Ben kafeyi incelerken, o da beni inceliyordu. Bana baskı yapmamak için belli bir mesafede durmayı tercih ediyordu.

Kafenin şu anki durumuna değil de içinde barındırdığı potansiyele bakmaya çalıştım. Annie'nin verdiği öğüt hâlâ aklımdaydı: *Mekâna bakarken duvarlar, tavan ve yerler dışındaki her şeyi unut. Onları görme! Önemli olan tek şey alanın büyüklüğü ve kullanılabilirliği... geri kalan her şey bir şekilde halledilir.*

“Geniş bir yer. Mutfak da fena sayılmaz. Yer döşemelerinin değiştirilmesi şart. Ayrıca o fırını kontrol ettirmeden hayatta kullanmam. Yeri de güzel görünüyor; cadde üstü işlek bir yer. Bence burası iyi iş yapabilir.”

Aidan'a dönüp baktım, dikkatle bana bakıyordu. “Ne istediğini çok iyi biliyorsun.”

“Bunu o kadar uzun zamandır düşünüyorum ki...”

“Peki.” Duraksadı, bana doğru bir iki adım attı. “Biz birlikteyken de bu aklında mıydı?”

İşte, bu soru arkadaşılık çizgisinin bir çıt ilerisine geçmek demekti. Bazı mevzuları deşmek için kendimi hazır hissetmiyordum. “Aidan...”

“Hayır. Neyse, unut gitsin. Özür dilerim.”

“Tamam, sorun değil.”

Aidan derin derin iç çekti. “Buradan sonra nereye gitmek istersin?”

Bir an bizi kastederek bunu sorduğunu düşündüm, ama sonra konuyu tekrar kafeye getirmek için sorduğunu fark ettim. "Aslında babanla konuşmak fena olmaz."

Aidan afalladı. Hemen cep telefonunu çıkarıp babasını aradı. "İster-sen şimdi onu arayıp müsait mi diye sorabilirim?"

Kalbim hızla atıyor, avuçlarım terliyordu. Bu kaçırılmaz bir fırsattı! "Evet, ara onu."

Gönderen: nell.sullygirl@gmail.com

Alıcı: LizzieS@SF-musictuition.com

Konu: Bir mekân buldum gibi!

Kesin bir şey söylemek için henüz erken. Yani resmi bir anlaşma yapmış değilim. Ancak ayağıma öyle bir fırsat geldi ki belki bu Noel kendi restoranımı işletiyor olacağım!

İşin komiği bu fırsatı Aidan sayesinde elde etmiş olmam. Dikkatini çekiyorum: Aidan Matthews bana yardım ediyor! Gerçekten çok destek oluyor. Eski bir arkadaşımı geri kazandığımı hissediyorum. Bana karşı çok iyi. Aramızdaki sorunların düzelmiş olmasına çok seviniyorum. Çok iyi anlaşıyoruz diyebilirim.

Geçen hafta kafeyi görmeye gittim. Bugün de Aidan'ın babası John'la buluşup neler yapacağımızı konuştuk. Teknik olarak dükkân sahibi o, ben sadece işletme müdürü olacağım. Yani her ay düzenli maaş alacağım. Yakıt, elektrik, personel, stok gibi giderlere o katlanacak, tabii sadece ilk zamanlar. Kâr etmeye başlayınca dükkân kendini döndürecek. İşin güzel yanı o da komple bir değişiklik yapmak istiyor. İşin başında olmamdan da çok memnun.

Karar vermek için iki haftam var. John tadilat çalışmalarını

eylülün son haftası başlatmayı planlıyor. Noel yoğunluğunu kaçırmamak için açılışı aralık ayı gibi yapacağız. Eee, ne düşünüyorsun? Aklımı kaçırmış olamam, değil mi?

Çok korkuyorum, ama çok da heyecanlıyım!

Kocaman sevgiler,

Nell xxx

Gönderen: LizzieS@SF-musictuition.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: YÜRÜ BE!

Lütfen konu kısmına dikkat et!

Bence sen ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun Nellie.

Bu senin hayalin... sakın peşini bırakma!

Kucak dolusu sevgiler,

L xxxx

Yaklaşık bir hafta bu konuyu düşündüm. Hayalimdeki şey tam olarak bu değildi tabii. Ayrıca anlaşma kapsamında bazı tavizler vermek zorunda kalacaktım, ama bu önemli bir fırsattı. Bu işi mutlaka yapmalıydım!

Kararımı verdim. Salondaki telefonda Aidan'ı aradım, o sırada annem ve babam da yanımda dikiliyordu. Babam kararımı kutlamak için elinde şampanya şişesiyle bekliyordu.

"Aidan, ben varım! Kabul ediyorum."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Yoğun çalışma temposu başlıyor

Eski kafeyi işletmeyi sözlü olarak kabul ettikten sonra, günümün büyük bölümü yapılacak işler listesiyle geçmeye başladı. İnşaat ustaları, elektrik teknisyenleri, sıvacılar, gaz tesisatçıları, mutfak teçhizatı tedarikçileri, kiremitçiler, boyacılar ve yalıtım firmaları, hepsinin listesi yatak odamın panosunda asılıydı. Panoda yer kalmadığını görünce bu listeleri daha düzenli tutmak için bir dosya almak zorunda kaldım.

Bir gün babam da benimle birlikte kafeyi görmeye geldi. Elektrik ve inşaat işleriyle ilgili çok değerli tavsiyelerde bulundu; neresi tamamen yenilenmeli, neresi elden geçirilmeli...

"Biraz işi var, ama güzel bir yer. Gayet de sağlam," dedi beğenerek. "Aidan'ın babası tadilat masraflarım karşılamayı kabul ettiyse, kısa sürede yepyeni bir yer olur. Sen bile tanıyamazsın." Elindeki çelik şerit metreyle bir o köşeyi, bir bu kenarı ölçtükten sonra yanıma gelip saçımı öptü. "Annenle beni ne kadar gururlandırdığını biliyorsun, değil mi?"

"Teşekkür ederim baba. Sizlerin desteği benim için çok önemli."

"Ne demek hayatım, yıllardır seni bu kadar azimli, bu kadar hevesli görmemiştik. Yardımcı olmak için elimizden geleni yapmaya hazırız."

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Ailemin ilgisi ve bana duydukları sarsılmaz inanç çok kıymetliydi. Bazen doğru mu yaptım diye şüpheye düşüyordum, ama onlar endişelerimin yersiz olduğunu söylüyordu. İyi ki annem ve babam yanımdaydı!

Defterimde yazılı o kadar çok iş vardı ki bir kısmını bizzat halledecektim, ama çoğu için ustaların başında durmam gerekecekti. Burası açılış gününe kadar her şeyiyle hazır olmalıydı. Her şeyi yazdım diye düşünsem de aklıma sürekli yeni bir şey daha geliyordu. Unutmamak için her şeyi ayrıntılı olarak not ediyordum. Biten işleri fosforlu kalemle çizdim. Böyle takip etmesi daha kolay oluyordu.

Bir akşam Vicky, “Kızım, sen tam bir makinesin!” dedi gülerek. Richmond’da bir barda oturuyoduk. Vicky, Greg’le birlikte bir aile dostlarının evinde yediği yemeği anlatırken aklıma tedarikçi listeme eklemem gereken bir madde daha geldi. Not defterimi ve kalemimi el çantamda bulamayınca panik oldum. Birkaç sayfa kâğıt ve bir kalem vermesi için barmene bir yalvarmadığım kaldı.

“Hiçbir şeyi atlamadığımdan emin olmak istiyorum,” dedim Vicky’ye durumu açıklamak için. Dışarıdan çılgın gibi göründüğümü biliyordum.

“Bu iş için kendini helak ediyorsun tatlım.”

“Ben iyiyim. Her şeyi doğru düzgün yapmak istiyorum. Hepsi bu.”

Vicky’nin yüzündeki gülümsemeyi biliyordum. Yaptığım şeyi onaylamadığı, daha doğrusu benden farklı düşündüğü zaman annem de böyle gülümserdi. Bu gülümsemenin anlamı, “Seni seviyorum canım, ama...” idi.

“Her şey yolunda gidecek! Sen hata yapmazsın. Çünkü bu senin hayalin, nasıl olması gerektiğini kimse senden daha iyi bilemez. İnan bana, bitince mükemmel bir yer olacak. Aksi mümkün bile değil. Sen

bu işe ruhunu adadın! Yine de arada bir dinlenmem lazım. Ne bileyim gez, eğlen, biraz kafan dağılsın. Restoran açılınca zaten fazlasıyla yoğun olacaksın. Bugünleri mumla arayacaksın. Çalış tabii, ama hazır buraya bir şeyler içmeye gelmişken işi de yanında taşıma. Tekrar söylüyorum, çok yakın bir gelecekte beş dakika boş vaktin olmayacak.”

Bir ara hâlâ restoranımdan mı konuşuyoruz, emin olamadım. Sanki söylediklerinin bir kısmı kendi hayatıyla, özellikle de anne olduktan sonraki dönemiyle alakalı gibiydi. Öyle bile olsa hakkı vardı, çünkü yeni işim de benim bebeğim sayılırdı. Ben dünyaya getiriyordum, uğruna her şeyimi adıyor ve onu çok seviyordum. “Teşekkürler Vix. Tavsiyelerin çok iyi geliyor. Sayende hem daha mantıklı davranmam gerektiğini fark ediyorum hem de sakinleşiyorum.”

“Azıcık faydalı oluyorsa ne mutlu bana. Neyse, bu akşam kutlama yapıyor muzuz bakalım?”

Listemi çantama koydum. “Kutlama mı?”

“Evet, kutlama. Çünkü hayatında bir sürü güzel şey oluyor. Ayrıca ben de önümüzdeki pazartesi itibarıyla tekrar çalışan bir kadın olacağım.”

Bomba haberi duyunca bakakaldım. “Ne, yani işi aldın mı?”

“Evveett!”

“Aman Tanrım! Vixx bu harika! Yani bu Greg’le birlikte düğün planlarınıza kaldığınız yerden devam edeceksiniz anlamına mı geliyor?”

“Evet, aslında! O seksî poposunu benden kurtaramaz!”

Vicky de, ben de ciyak ciyak bağırıyorduk. Barın yarısı bizi izliyordu. Londra’nın göbeğinde iki yetişkin kadının üç yaşındaki çocuklar gibi davranması her zaman gördükleri bir şey değildi haliyle.

Liste miste kalmadı aklımda, biricik arkadaşşıma sıkıca sarıldım. Başarıısına çok ama çok sevinmişim. Belirsizlik, geçim derdi, ev hanımlığı derken yeterince zor zaman geçirmişti zaten. Bu iş ona ilaç gibi gelecek-

ti. Artık onun da hayatı yoluna giriyordu.

“Sensiz çalışmak garip gelecek,” dedi Vicky sakinleşince. Bir kadeh daha sipariş etti. “Bu akşam buraya gelmeden önce Greg’e de aynı şeyi söylüyordum. Kulağa saçma geleceğini biliyorum, ama ben... San Francisco’dan döndüğünde birlikte iş bulur, aynı yerde çalışmaya başlarız diye düşünmüştüm.”

Vicky’nin böyle düşündüğünden hiç haberim yoktu, ne cevap vereceğimi bilemedim.

Yüz ifademi görünce gülümsedi. “Yanlış anlama, yolunu farklı şekilde çizme demiyorum tabii, hatta böyle yaptığın için seninle gurur duyuyorum. Hayallerinin peşinden koştuğun için seni kıskanıyorum. Benim söylemeye çalıştığım şu: Sana çok alışmıştım; birlikte çalışmaya, yoğun bir iş günü sonrası seninle bir şeyler içmeye, işyeri dedikodusu yapmaya... O zamanlara geri dönemeyiz, biliyorum, ama güzel günlerdi ya, haksız mıyım?”

“Dilediğin zaman gelip benim için çalışabilirsin,” dedim sırtarak.

“Yok canım almayayım. Senin mutluluk anlayışın huysuz İngiliz halkına pankek servisi yapmak olabilir, ama benimki kesinlikle öyle değil. Benimle çalışırsan bir haftaya kalmaz restoranı kapatmak zorunda kalırsın.”

“Senin hayalin ne Vix?” Bu soruyu ona daha önce hiç sormamıştım. İşin garibi, yıllardır arkadaştık, konuşmadığımız konu neredeyse kalmamıştı.

Vicky kısa bir süre düşündü, bu arada da şarap kadehiyle oynayıp durdu. Sonra pis pis sırtarak ki bu kesinlikle iyiye işaret değildi, cevap verdi. “Sarhoş ve çıplak Ryan Gosling’i bol şarap stoğu olan bir eve kapatmak. Mümkünse yirmi kilometre mesafede de hiç insan olmasın.”

Acton Caddesi’ndeki boş dükkândaki çalışmalar planladığım gibi

devam ederken, buranın nasıl bir restoran olacağını hayal ediyordum. Acaba tezgâhın yakınına kim oturacaktı? Mary ve Frankie burada olsa, nereye oturmak isterdi? Kimler pencere kenarındaki masaya oturup Acton Caddesi'nden geçen insanları izleyecekti? Aileler de gelecek miydi? Acton birçok açıdan Haight-Ashbury'den çok farklıydı. Ancak insan her yerde insandı ve herkes yemek yemek için güzel bir yere gitmek isterdi. Bu güneşli Kaliforniya için de, kasvetli Londra için de geçerliydi.

Ne kadar muhteşem bir aileye sahiptim. İştten kovulup San Francisco'ya gideceğim dediğimde kararımı desteklemişlerdi. Şimdi yepyeni bir işe atılıyordum, ama onlar yine tam destek arkamdaydı. Biricik babam güvenilir ve işinin ehli ustaları bulmak için eşine dostuna danışıyordu. Canım annemse kendini taze ve organik malzemeler satan yerleri araştırmaya adanmıştı. İşin şaşırtıcı yanı, bunu internetten yapıyordu, içinde yatan Google canavarı babamla beni hayrete düşürmüştü. Hayatımdaki bir diğer gelişme de Joe ile tanışmak olmuştu. Kendisi yakınlardaki bir otelde çalışıyordu. Restoranımda işe alacağım aşçı için en güçlü adaydı. Bazen Karin ve Dom'dan öğrendiğim pişirme tekniklerini ve tarifleri deniyordum. Prova yapıyordum da denebilir.

Ailemle arkadaşlarımla beni desteklemesi çok güzeldi, ama itiraf etmeliyim, beni en çok şaşırtan kişi Aidan olmuştu.

Projenin başlamasından iki hafta kadar sonra Marylebone'daki ofisinden birkaç cadde ötedeki bir barda buluşmayı teklif etti. Bara girdiğimde masada oturmuş, beni bekliyordu. Çok yorgun ve sinirliydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum masaya otururken.

"Babamla bir toplantı yaptık da oradan geliyorum," diye girdi lafa. "Dükkanın içiyle ilgili tadilat taleplerin var ya, işte, babam onları reddetti. Orijinal yapısını bozmadan yapılacak değişikliklerin çok daha ucuza mal olacağını düşünüyor. Bütün değişikliklerin üstesinden tek tek geçtik,

son iki saati kavga kıyamet onu ikna etmeye çalışarak geçirdim.”

Aidan’ın ne kadar bitkin ve gergin olduğunu görünce aklıma en kötüsünü getirdim. “Anladım. Bütçe ayırmayacak, değil mi?”

Aidan’ın yüzünde tuhaf bir tebessüm belirdi. “Vermemek için di-
rendi, ama ben bütün değişiklikleri kabul ettirene dek yılmadım.”

Şaşırmıştım. Karşımdaki gerçekten belediyede birlikte çalıştığım Ai-
dan mıydı? Hani, üstleri kararlarımıza karşı çıktığı zaman anında geri
vites yapan? Hangi ara bu kadar girişken ve dediğim dedik biri olmuş-
tu? Ne olursa olsun, benim için mücadele etmesi hoşuma gitmişti. “Ne
söyleyeceğimi bilemiyorum...”

“O zaman bir şey söyleme. Sen haklıydın, babam da haksız. Tek
yaptığım gerçekleri görmesini sağlamaktı,” dedi gülerek. “Sorun yok
Nell. Bu işte beraberiz. Bence senin fikirlerin çok yerinde ve güzeldi,
ben de dile getirdim. İş için gerektiğinde yaşlı adama kafa tutmaktan
çekinmem.”

Birkaç gün sonra elektrik kablolarının döşemesiyle ilgili bir hata
oldu. Daha doğrusu John’un bulduğu şirket işi anlaştığımız gibi yap-
mamıştı. Konuyu görüşmek için defalarca John’u aradım, ama telefonu
hep sesli mesaja düştü. Problem çözülmeden işi yapıp bitirecekler diye
aklım çıktı. Sonra panikle Aidan’ı aradım ve hata bir saat içinde düzel-
tildi.

“Her şey halloldu,” dedi Aidan beni arayarak. “Hatayı fark etmene
çok sevindim. Ben tamamen atlamışım.”

“Tekrar teşekkürler. Çok yardımcı oldun.”

“Tamam, o halde bana bir akşam yemeği ısmarla.”

Bir süre elimde telefon, öylece kalakaldım. Kalp atışlarım hızlandı.
“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden? İkimizin de yemek yemeye ihtiyacı var. Yemek sorununu

senin adına halletmeyi teklif ediyorum işte.”

Gülümsememe mani olamadım. Aidan ikna konusunda gerçekten çok başarılıydı.

Richmond’da, en sevdiğim restoranda buluştuk. Boş masa bulmamız uzun sürmedi. Neyse ki burası hafta içi çok dolu olmuyordu. Biftek ve salata yerken restoranın gidişatından konuştuk. Ben münüyle ilgili planlarımı anlattım.

“Kahvaltıda baharatlı krep yemek çok lezzetli olabilir,” dedi gülümseyerek. “San Francisco yemeği mi?”

“Evet, Annie’nin tarifi. Restoranının yemekleri çok meşhur! Ancak böyle bir şeyi münüye koymayı herkes akıl edemez, en az onun kadar usta olmak lazım. Hem maliyet açısından da çok uygun. Bir kere yağını diğer yemeklerde de kullanabiliyorsun, dolgu malzemelerini de hamburger, sandviç ve pankeklerde. Kısacası münüdeki hiçbir şey çok özel ya da masraflı bir malzeme gerektirmiyor.”

Aidan söylediklerimi can kulağıyla dinliyordu. “Sendeki değişikliğe hâlâ inanamıyorum,” dedi birden. Verdiğim tepkiyi görünce başını eğip yemeğine baktı. “Özür dilerim, ama bu kadar değişmen... etkilenmemek elimde değil. Sanki tanıdığım Nell gitti ve yerine bambaşka biri geldi. Ama şimdi çok daha harika biri olmuşsun.”

“Sen de değişmişsin Aidan,” dedim. Ona iltifat etmek çok garip gelmişti. Ama söylemek zorundaydım, bunu o da bilmeliydi.

“Nasıl değişmişim?”

“Planlarım için mücadele ediş şeklin, düzeltiyorum planlarımız için,” pot kırdığım için biraz utanmıştım, “önceden olsa bunu yapmazdın.”

Aidan kafasını salladı. “Belki de haklısın, ikimiz de iyi yönde değiştik. Belki değişmemiz gerekiyordu.”

O akşamın ilerleyen saatlerinde yatağıma uzanıp Aidan’la konuş-

tuklarımızı düşündüm. Değişmemiz gerekiyordu derken neyi kastetmişti acaba? İşimizi kaybetmiş ve kendi yolumuza gitmiştik. Şu restoran işi olmasaydı, belki bir araya hiç gelemeyecektik. Şimdi ne olacaktı? Birden bu konulara kafa yormak istemediğime karar verdim. Max'le yaşadıklarım hâlâ çok tazeydi, beni çok kırmıştı. Aidan'la yeniden bir araya gelmek gibi saçma sapan fikirlere de üzgün ve kırgın olduğum için kapılıyordum muhtemelen. Yine de sözleri birkaç gün boyunca kulaklarımda çınladı.

Kafenin yenileme işleri yüzünden birlikte daha çok zaman geçirmeye başladık. İş konuşmak için yapılan kahvaltılar, iş konulu öğle yemekleri, çıkışta eve bırakma derken neredeyse her gün görüşüyorduk. Aidan'ın arkadaşlığından keyif almaya başlamıştım. Birlikteyken o kadar çok gülüyorduk ki son bir yıl boyunca toplamda bu kadar gülmemişizdir. Hem çalışıyor hem de laklak yapıyorduk. Onunla rahatça muhabbet edebilmek, şakalaşmak güzeldi. Eski öfkemden eser kalmamıştı. Aramızda samimi, ama bir o kadar da saygılı bir iletişim vardı. Vicky bile bizi birlikte görünce gözlerine inanmamıştı.

“Eskisinden ne kadar farklısınız. Çıkarken bile bu kadar iyi anlaşılmıyordunuz,” dedi hatta.

San Francisco'ya gitmeden önce böyle bir şeyin olmasına ihtimal bile vermezdim. O zamanlar şimdiki gibi sınırlar yoktu belki, ama yaşadığımız gelgitler iki taraf için de çok yorucuydu. Çabuk kavga eder, çabuk barışır, bir süre kabuğumuza çekilir, sonra ihtirasla bir araya gelirdik, ama karşı tarafı şimdiki kadar iyi anlamazdık. Kısacası Aidan bana karşı son derece hassastı. Artık birbirimize karşı hislerimizden değil de yanlış önyargılarımızdan, bakış açılarımızdan konuşuyorduk. Artık onu çok daha iyi anlayabiliyordum, o da bana daha fazla saygı duyuyordu. Aynı iki kişi olarak yepyeni bir hayat kurmuştuk ve ben

bundan son derece memnundum.

“Ona yeniden âşık mı oluyorsun?” diye sordu Vicky.

Sıcak bir cuma akşamında, evlerinin bahçesinde oturuyorduk. Greg minik kızını salıncakta sallıyor, biz de şarabımızı içip onları izliyorduk.

“Bu nasıl bir soru böyle?” diye çıkıştım. Cevabı düşünmek için aklımca zaman kazanıyordum.

“Bence kendine sorman gereken türde bir soru. Sakın beni yanlış anlama. Artık Aidan’a kızmıyorum ve senin için ne kadar çabaladığımı görüyorum. Sadece eski aşk küllerinden mi doğuyor diye merak ettim.”

“Hayır. Öyle bir şey yok. Aidan sadece arkadaşım.”

“Yakışıklı bir arkadaş,” dedi göz kırparak.

“Vix!”

“Hadi, ama Nell. Bu adamla daha önce çıktın. Şimdi hiç olmayacak bir şeyden bahsediyormuşum gibi davranma lütfen. Aaaa! Şunların haline bakar mısın?”

Babası onu salladıkça Ruby tombul kollarını havaya kaldırıyordu. Greg’in yüzünde kızıyla gurur duyan babalara özgü bir gülümseme vardı. Bir saliseliğine Max onu döndürürken Eva’nın yüz ifadesini hatırladım. Max, Shanti ve Eva’nın muhtemelen bir aile olduğunu düşünmek içimi sızlattı, özellikle de gözümün önünde Vix, Greg ve Ruby varken.

“İyi misin?” diye sordu Vicky. Dalıp gittiğim yerden beni çıkarıp tekrar bahçeye döndürdü.

“İyiyim, sadece biraz yorgunum. Bu arada Aidan’la aramda gerçekten bir şey yok. Onunla arkadaşlık etmekten keyif alıyorum, hepsi bu.”

Vicky şarabını bitirdikten sonra kadehin üstündeki Ryan Gosling resmini öptü. “Senden utanıyorum.”

Eylülün ikinci haftası inşaat ustaları kafede yoğun bir çalışma başlattı. Kullanılabilecek durumdaki eşyalar depoya kaldırıldı, diğerleri de atıl-

dı. Duvarlarda kocaman delikler açıldı, kablolar söküldü, her yer toz duman içinde kaldı. Yapılacak işlerin yazılı olduğu klipsli not panomu bir an olsun yanımdan ayırmıyordum. Beni elimde sürekli o varken gören Vicky not panoma en sevdiğim aktör olan Idris Elba'nın' adını vermişti. Neden bu isim diye sorduğumda da şöyle bir cevap verdi:

“Çünkü onunla yattığın zaman, hiç itiraz etme bunu yaptığını biliyorum, rüyada restoran ve yapılacak işler listesinden daha ilgi çekici şeyler görebilirsin.”

Yavaş yavaş bir sürü tedarikçi firmayla tanışmaya başladım. Alınacak mutfak ekipmanları, mobilyalar, diğer malzemeler derken telefon elimden düşmemeye başladı. Tedarikçi firmalarla yapacağım toplantılara gitmeden önce saçlarımla giysilerimdeki inşaat tozlarını temizlemek artık alışkanlık olmuştu, insanların karşısına yıkım sahasından gelen bir işçi gibi çıkmak istemiyordum haliyle. Hatta bunun için çantamda toz fırçası bile taşımaya başlamıştım. Hayatımda hiç olmadığım kadar yoğunluktum, ama halimden hiç şikâyetçi değildim. Bu iş bana büyük keyif veriyordu.

Bir akşam geç saatlere kadar süren bir iş toplantısının çıkışında Aidan beni yemeğe davet etti. Yorgunluktan ölüyor ve bir an önce kendimi yatağa yatmak istiyordum. Ancak lezzetli bir yemek fikri, özellikle de ev yemeği olması aklıma çeldi ve kabul ettim. Bunca zaman sonra yeniden onun evinde olmak garip bir duyguydu. Yaklaşık bir yıl orada yaşamıştım. O zamanlar kaprisli ev arkadaşlarımdan ziyade, Aidan'la vakit geçirmeyi tercih ediyordum.

O akşam eve gittiğimde Aidan evin girişindeki değişiklikleri fark edip etmeyeceğimi görmek için dikkatle beni inceledi. Son görüşümden bu yana büyük değişiklikler olmuştu. Mesela evin konsept ren-

*Gerçek adı Idrissa Akuna olan İngiliz aktör, yapımcı, şarkıcı, rapçi ve DJ. En bilinen rolleri *The Wire* dizisindeki işadamı Russell “Stringer” Bell ve Luther dizisindeki John Luther rolleridir. Luther rolüyle Altın Küre Ödülü almıştır. (Çev. n.)

gi değişmişti, sonra bekâr evine uygun, rahat ve şık yeni mobilyalar almıştı. Ben buradayken evin dekorasyonu toplama eşyalardan oluşuyor gibiydi, yani birbiriyle alakasız tarzlar bir araya gelmişti. Eski oturduğu evinden kalan eşyalar, yeni aldıkları, alakasız yerlerde kullanılan beyaz ve lila renkler... Kötü bir dekorasyon senteziydi kısaca. Ama şimdi... bembeyaz duvarlar, koyu renk deri koltuklar ve ahşap yer döşemeleriyle hoş bir kontrast içindeydi. Eski halıların yerini cilalı ahşap döşemelerin alması ve salonun birçok köşesinde geometrik şekilli aydınlatma armatürleri kullanılması mekâna çok modern bir hava katmıştı. Diğer odalar da salonla uyumlu olacak şekilde yenilenmişti.

“Son gördüğünden biraz daha farklı, değil mi?” dedi Aidan gülümseyerek. Bana bir kadeh şarap ikram etti.

Buraya son gelişimi düşündüm: İlişkimizi ve gidişatını sorgulama konulu şiddetli bir tartışma yaşamıştık, gece boyu süren küslük ve sinir bozucu sessizlikten sonra erkenden kalkıp burayı terk etmiştim, sonrası da salya sümük ağlama faslı işte. O zaman birbirimize ciddi olarak bağlanmaya hazır değildik. İçten içe istiyorduk belki, ama ciddi bir adım atmak için hem yeterince cesur değildik hem de henüz doğru zaman değil diye düşünüyorduk. Kim bilir? Belki başka şeyler de vardı. Aidan’ın evindeki değişikliği gördüğümde ister istemez acaba değişen başka şeyler de var mı diye merak ettim.

“Restoranın gidişatından çok memnunum, işler son derece hızlı ilerliyor,” dedi Aidan. Çabuk hazırlanabilen bir yemek olduğu için noodle ve kızarmış biftek yiyorduk. “Başta yapı ustasıyla bazı problemler yaşadığımı biliyorum, ama en kötü ve zorlu bölümü atlattık en azından.”

“Umarım haklısındır. Bana kalırsa, baban ustalarla yapılacak işler listesinin üstünden bir kez daha geçse iyi olur. Sanki planladığımız tadilatların hepsi onların çalışma takviminde yok. Sonradan bir anlaşmaz-

lık yaşamayalım. İş bittikten sonra John'a bir de bu vardı deyip ekstra maliyet çıkarmak istemiyorum.”

“Tamam, aldım notumu. Sabah babamla konuşurum,” dedi ve gerçekten de söylediğimi küçük not defterine yazdı. “Elektrikçiler yarın sabah geliyor. Müsaitsen başlarında dursan iyi olur, kabloların döşemesi esnasında bir şey atlanmasın. Tekrar iş çıksın istemiyorum.”

“Tamam, erkenden orada olurum,” dedim ve notumu aldım. Bir an önce kendime, sonra da Aidan'a baktım, karşılıklı oturmuş, liste kontrolü yapıyorduk. Halimiz çok komikti.

Kıkırdadığımı gören Aidan, “Ne oldu?” diye sordu.

“Şu halimize baksana! Liste kontrol ediyoruz. Tik işaretlerinin kölesi olduk resmen!”

“Evet, tam bir ümitsiz vakayız,” dedi Aidan gülümseyerek. Çok mutlu olduğunu fark ettim. Onunla tanıştığımda dikkatimi ilk çeken ve beni en çok etkileyen şey gülümsemesiydi. Gördüğüm en güzel gülüşlerden birine sahipti. “Emeklerimize değiyor ama. Her şey takvime uygun ilerliyor. Babam buna çok memnun olacak. İyi bir takım olduk.”

“Evet, öyle. Acton'daki tüccarlar korksun bizden.”

“O ustabaşını nasıl fırçaladığını duydum,” dedi Aidan. Yapı ustalarının amiriyle yaşadığım hararetli tartışmayı kastediyordu. “Bu hafta yapmamız gereken bütün işleri yaptık, adamlarım bugün erken paydos edecek,” deyince tepemin taşı atmıştı.

“Adamlarının on birden önce işe gelmediğini düşününce erken paydos etmeyi hak etmiyorlardı. Tek yaptığım bu durumu adama hatırlatmak oldu, kabul ediyorum, biraz sert bir üslup oldu. Ama babanın parası çarçur edilsin istemiyorum.”

“İşte, bu yüzden harika bir yönetici olacaksın,” dedi Aidan.

Tabakları lavaboya koyduktan sonra kahvelerimizi alıp salona geçtik. Aidan aniden bana döndü.

“Dinle Nell, sana bir şey söylemek istiyorum: Böyle bir hayalin olduğunu biz birlikteyken fark etmediğim için senden çok özür dilerim.”

Köşeye sıkışmıştım, itiraz etmeye çalıştım. “Özür dilemek zorunda değilsin.”

“Evet, zorundayım. Bunu anlamam gerekirdi. Sana daha çok inanmalıydım.”

“Nereden bilecektin ki? Kimseye, hatta Vicky’ye bile söylememiştim.”

“Ne olursa olsun, bu işi ne kadar istediğini bilmem gerekirdi. Şimdi sana yardımcı olabildiğim için öylesine mutluyum ki!”

“Teşekkür ederim,” dedim tebessüm etmeye çalışarak. Ama Aidan’la bu konulara girmek istemiyordum. Vicky’nin, Aidan’la giderek daha çok yakınlaşacağımız konusunda söyledikleri hâlâ aklımı kurcalıyordu. Aslında şu an olan tam da buydu, tehlikeli bir şekilde yakınlaşmaya başlamıştık. Kendime hâkim olamayıp da bu gece burada kalmaktan korkuyordum. Daha doğrusu hazır olmadığı bir şey yaşamak istemiyordum. “Şey, epey geç oldu. Eve gitsem iyi olacak.”

“İstersen burada kalabilirsin.”

Kalbim göğsümün dışına çıkacak gibi atmaya başladı. Yıllardır bu sahnenin benzerini o kadar çok yaşamıştık ki kalırsam olacakları tahmin etmek zor değildi.

Sonra Aidan hemen teklifini düzeltti. “Yani misafir odasında... yarın sabah erkenden elektrikçilerin yanına gideceğiz nasıl olsa, buradan gitmek daha kolay olur diye söyledim. İnan bana, başka bir şey ima etmedim.”

Derin bir nefes aldım, içim biraz olsun rahatlamıştı. “Çok zarıfsın, ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Taksi çağırırsam iyi olur.”

Taksi durağını aramak için mutfığa gittim, kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Tezgâha yaslanıp sakinleşmeye çalıştım. Eski Nell olsa, Aidan'ın mavi gözleri karşısında çoktan pes ederdi. Başta misafir odasında kalmayı kabul etse de gecenin aynı yatakta biteceğini bilirdi. Ama ben artık eski Nell değildim, artık çok daha iradeli ve güçlüydim. Üstelik Max'in acısı hâlâ çok tazeydi. Çivi çiviye söker mantığıyla hareket edip Aidan'ın beni baştan çıkarmasına izin veremezdim.

Taksi gelince Aidan montumu giymeme yardım etti. Omuzlarıma dokunan parmaklarını ve nefes kadar yakın oluşumuzu umursamamaya gayret ettim.

“İyi geceler,” dedi kapıyı açarken.

Aidan'a baktım. Gözlerinde o kadar büyük bir özlem vardı ki acaba onu yeniden öpmek nasıl bir şey olurdu diye merak ettim. Eğilip yanıma küçük bir öpücük kondurdu. Kendimi hemen dışarı attım.

Taksinin arka koltuğuna oturduğumda çok yorgun ve duygusal olduğumu fark ettim. Mantıklı bir şekilde olanları düşününce doğru karar verdiğime ikna oldum. Şu an odaklanmak istediğim tek şey restoranımdı. Aidan'la bir ilişki yaşamak bütün projeyi zora sokabilirdi. Aidan'ın arkadaşlığına her zamankinden çok ihtiyacım vardı. Bunca rasyonel karara rağmen o gece rüyamda “kalmaya karar verseydim” aramızda olacakları gördüm.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Revize edilen hedefler ve hay

Sevgili S-O-S Kulübü,

Hepinize İngiltere'den merhaba!

Burada artık sonbahar. Ağaçların yaprakları sarardı, çok güzel bir manzara var. Evimin yakınında büyük bir park var. Orada altın rengi, kırmızı ve turuncu yaprakların ne kadar güzel görüldüğünü izliyorum.

Yemek pişirme aktiviteleriniz nasıl gidiyor bakalım? Eğleniyor musunuz? Umarım her şey yolundadır. Sizlerle paylaşması için Lizzie'ye yeni tarifler gönderiyorum. Umarım onlar da hoşunuza gider!

Her birinize Londra'dan küçük hediyeler gönderiyorum. Lizzie benim adıma sizlere verecek.

Kendinize çok iyi bakın ve çok eğlenin! Yakın zamanda size tekrar yazarım.

Kocamaaan sevgiler,

Nell xxx

Richmond İstasyonu'nun yakınındaki bir dükkânda çocuklar için Londra'nın siyah taksilerini, kırmızı otobüslerini ve kraliyet tacı şeklinde yapılmış kalemtıraşlar buldum. Eva'ya özel bir hediye daha göndermek istiyordum. Bu yüzden üstünde Aziz Paul Katedrali'nin resmi olan bir kartpostal ve ortasında Buckingham Sarayı olan bir kar küresi seçtim. Hediyeleri paketlerken önce Eva'yı, sonra da kaçınılmaz olarak Max'i düşündüm. Max... hatırası bile içimi

sızlatıyordu. Çok sevdiğim o minik kızın onunla bağlantısının olmasından nefret ediyordum. Bazen Max'le yaşadığımız güzel şeyleri düşünmeye çabalıyordum, ama her seferinde aklıma beklemediğim bir anda öğrendiğim gerçekler ve acı sonumuz geliyordu. Keşke bana Eva'dan bahsetseydi, keşke bana hayatının en önemli sırlarını açıklayacak kadar güvensesydi. Ancak bu saatten sonra keşkelerin bir önemi yoktu, hiçbir keşke yaptıklarını değiştiremezdi. Onu unutmak zorundaydım.

Ertesi sabah saat on biri biraz geçte Acton'a vardım. Henüz kimse gelmemişti. İnşaat işleri tamamlanmadığı halde dükkân ilk haline göre çok farklı görünüyordu. Nerede o salaş kafe, nerede şimdiki restoran diye düşündüm. Tam yanlış günde mi geldim diye kuşkuya düşmek üzereyken, arka taraftaki otoparka yanaşan kamyonetin sesini duydum, yapı ustaları da gelmişti nihayet. Aniden cep telefonumun mesaj tonu çaldı, Aidan kısa mesaj göndermişti.

Selam Nell, Az önce babam telefon etti. Başka bir kiracıyla ilgili benimle acil toplantı yapmak istediğini söyledi. Üzgünüm, oraya gelemiyorum. Dün akşam kalmamakla doğru karar vermişsin 😊 Sonra konuşuruz, A x

Dün gece hakkında espri yapıyor olması içimi rahatlattı. En azından bunun için endişelenmem gerekmeyecekti.

Gary, Bill ve Adrian girer girmez geç kaldıkları için özür dilediler. En yaşlıları Bill'di, işe başlamadan önce sıcak bir şey içip içemeyeceklerini sordu. Erkek kardeşi ve genç çırak da kafalarını sallayarak onu destekledi. Zaten bir saat geç kaldıklarını, bu yüzden hemen işe koyulmalarını söyledim. Onlar çalışırken ben çaylarını yapıp getirecektim ki bu son derece makul bir teklifti, mecburen razı oldular.

Annie geçen hafta bana Facebook'tan mesaj atmıştı. Aynen şöyle

yazmıştı: *İşçi ve ustalarla iyi anlaş, onları dinle, ama sakın gereğinden fazla yüz verme. Fırsat buldukları an tepene çıkarlar. Lütfen bu konudaki tecrübelerime güven. Dizginler hep sende olursa, onlara istediğini yaptırır-sın. Ama her zaman kibar, saygılı olmayı da ihmal etme! Unutma ki bu senin paran ve senin işin!*

Annie'nin verdiği akıl çok işime yarıyordu. Eski su ısıtıcısının fişini dükkânda çalışan tek prize taktım. Bir paket çikolatalı bisküvi eşliğinde çaylarını ikram ettim. Ustalar memnun olmuştu. Çay molası verirken duvarların nasıl yapılacağından, elektrikçilerin gelmesi için hangi zamanın uygun olduğundan falan bahsettik.

Sonra onlar çalışmaya devam etti, ben de yürüyerek istasyona gittim. Aynen dediği gibi davrandığımı görse, Annie nasıl şaşırırdı diye içimden geçirdim. Umarım benimle gurur duyardı.

Bugün John Matthews'la bir toplantım vardı, oraya gidiyordum. Sorularına vereceğim olumlu cevapları düşünürken, midemde kelebekler kanat çırpmaya başladı. Sonra aklıma yine San Francisco geldi. Eva'yı ve diğer çocukları düşündüm, büyük ihtimalle onlara gönderdiğim hediyeleri almışlardı. Eva'nın, kartpostalın üstünde Aziz Paul Katedrali'nin fotoğrafını gördüğü anki yüz ifadesini görmek için neler vermezdim! Eva olağanüstü bir çocuktu, onu çok seven anne ve babasına Tanrı tarafından gönderilmiş kutsal bir armağandı. Bir zamanlar Max'in hayatının bir parçası olmayı çok istemiştim, ama olmadı. Ancak Eva hâlâ öyleydi, babasının biricik kızıydı. Onların iyiliğini dilemekten başka elimden bir şey gelmezdi. Umarım Max bir daha bu tarz kaçamaklar yapmaz ve karısına ve kızına sadık kalırdı. Eva babasını gözünde idolleştirmişti. Sırf bunun için bile aynı hatayı ikinci kez yapmaktan kaçınması gerekirdi.

Metroya bindiğimde bütün ilgi odağım yeniden tedarikçi listem oldu. Büyük restoranlara malzeme tedarik eden birkaç tedarikçi firma

daha bulmuştum. Kapsamlı bir araştırma ve görüşme sürecinden sonra işinde uzman firmalarla anlaşabilirdik. Bu bize kaliteli ürünü uygun fiyata sunabilme avantajı sağlayacaktı. Ayrıca restoran popüler bir yer olduktan sonra mönüyü de genişletebilirdim. Tabii, hepsi zamanla olacak şeylerdi.

Aidan'ın babası iş bitirici olmam ve kaliteye önem vermemden çok etkilenmişti. Hakkımda konuşurlarken Aidan'a aynen böyle söylemiş. Restoran emin ellerde demesi hem çok hoş bir iltifattı hem de özgüvenimi pekiştiren bir gerçektir. Hâlâ bana soracağı bazı zor soruları olduğunun farkındaydım, ama karşılıklı görüşünce halledeceğimizi ümit ediyordum. Restorandaki gelişmeleri yüzüne anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Lüks ve pahalı bir semt olan Marylebone Caddesi'ne vardım. Aidan'ın babasının şirketinin adı Matthews Investment Ltd idi. Son derece zarif bir şekilde ışıklandırılmış tabelası ve klasik ofis konseptiyle etkileyici bir yerdi. Resepsiyon bölümünü ve John'un ofisini çok pahalı cam avizeler aydınlatıyordu. Büyük giyotin pencerelerde brokar kumaştan yapılmış pahalı perdeler asılıydı. Bütün odalar sarı çuha çiçeğinin çok açık bir tonunda boyanmıştı, simsiyah masa ve mobilyalarsa dişbudak kerestesinden yapılmıştı. Ofisin dekorasyonu çok şık ve klastı.

Asistanı John'un ofisine kadar bana eşlik etti. Dakikalar sonra da gümüş fincan altlıkları, cam fincanlar ve kahveyle odaya girdi.

"Çok sıkı çalışıyorsun," dedi John kahvemle ikram ederken. "Aidan bana sürekli senden bahsediyor. Duyduğuma göre büyük işler başarmışsın. Etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Genelde yeni kiracılar emlakla ilgili inşaat işlerine pek karışmaz."

Gurur duydum, biraz da kızardım sanırım. Böylesine başarılı bir işadamanın ağzından bu lafları duymak büyük şerefte. "Teşekkür ederim. Bu yatırıma çok inanıyorum, başarılı olmakta kararlıyım."

"Güzel." John'un tebessümü sıcak ve samimiydi. Aidan'ın gülüşü-

nü kimden aldığını artık biliyordum. “Doğrusunu söylemek gerekirse beni çok şaşırttın Nell. İş hayatında yanıldığım ya da şaşırdığım çok nadirdir. Aidan ve sen birlikteyken bu kadar başarılı ve özgüvenli bir işkadını olabileceğini düşünmemiştim. Yanlış anlama, o zamanlar da seni takdir ediyor ve senden hoşlanıyordum tabii. Hatta siz ayrılınca epey üzüldüm. Birlikte çalışabilmeniz büyük başarı, herkes yapamaz. Bu arada azmin ve kararlılığın da takdire şayan!”

Beni daha önceden tanıyan birinden bunları duyunca duygulandım. “Galiba bu işi yapmak hep yüreğimde ve beynimdeydi. Sadece uygun zamanın gelmesini bekliyordum.”

“Haklısın. Bazen hedeflerimize ulaşmamız için bir şeyin bizi dürtmesi, rahatımızı bozacak bir şey olması gerekir. İnsan ancak böyle zamanlarda yeterince gözü pek ve girişken olabilir. Krizleri fırsata dönüştürmek gerekir.” Masasının üstündeki belgeleri eline aldı. “Gelelim işe, hazırlamış olduğun tedarikçi listelerini inceledim. Gayet başarılı.”

“Teşekkür ederim.” Bunu duymak içimi rahatlatmıştı.

“Ancak yapacağımız işe uygun değil.”

Son cümlesini duyunca devasa bir kayanın altında kalmış gibi hissettim.

“Pardon?”

“Vizyonunu takdir ediyorum Nell ve bunun senin için ne demek olduğunu anlıyorum. Ancak biz Knightbridge’te faaliyet gösteriyoruz: Burası Acton. İleride çok daha faal ve merkezi bir yer olacak. Restoranın nerede olduğunu ve daha önce ne olarak hizmet verdiğini unutmamalı-sın. Kafe çok hoş bir yer değildi belki, ama para kazanan bir işletmeydi. Müşterilere istedikleri hizmeti sunuyordu.” Özenle hazırladığım dokümanları karıştırdı, sonra sayfalardan birindeki bir maddeyi parmağıyla işaret etti. “Mesela burada yazan Artisan Ekmeği... El yapımı çok lez-

zetli bir ekmek olduğunu biliyorum, ama çok yüksek maliyeti var. Bir de şey var, ha bir de başka illerden getirtmek istediğin köy yumurtaları var. Yolun karşısında, dükkâna beş dakika uzaklıkta yumurta satan bir yer varken, böyle bir şey bana hiç mantıklı gelmiyor.”

İçim daralıyordu, kalbim hızla atmaya başladı. Bu toplantıya özel giydiğim takım elbise beni terletmeye başladı. “Ama doğal ürünler çok önemli, yani satış politikamızı olumlu etkileyecek bir unsur,” diye itiraz ettim. “Bölgenin demografik yapısı sürekli değişiyor. Artık bölgedeki profesyonel çalışanların çoğu genç kesimden. Gençler de kaliteye, lezzete ve fiyata çok önem veriyor. Hem o bölgede hiçbir yer bunu yapmıyor.”

“İşte, ben de tam bundan bahsediyorum.” John’un sabırlı ve keskin yüz ifadesini görünce karşımda duran kişinin patron olduğundan emin oldum. “Başka kimse bunu yapmıyor. Zor bir zamandayız Nell, bu söylediğim meslek ahlakı ve beklentileri yüksek olan genç profesyoneller için de geçerli. Kafeyi satın aldım, çünkü güzel bir yer. Daha geniş bir müşteri kitlesine kaliteli hizmet vermek için doğru bir satış noktası, geleceği parlak bir yatırım. Büyük değişiklikler yapıp da mevcut müşteri potansiyeline zarar vermek istemiyorum. Yenilemek ve daha kârlı bir yer haline getirmek istiyorum, ama başlı başına yeni bir mekân yaratma fikri bana gereksiz riskli geliyor. Sıradışı bir mekân olsun istemiyorum.”

Vücudumdaki adrenalin tavan yapmıştı. “Öncelikle John, burası sıradışı bir yer olmayacak. Restoran topluma kaliteli hizmet veren merkezi ve popüler bir mekân olacak.”

“Böyle süslü lafları önceden de duydum Nell. Benim amacım topluma hizmet etmek değil, ben para kazanmanın peşindeyim.”

“Ama para da kazanacak!”

John iç çekti. “Burada seni ikna etmeye çalışmıyorum, bana katılıp katılmadığını da sormuyorum. Sadece kararımı bildiriyorum, bu işi

makul bir yatırım seviyesinde tutmak için bazı maliyetleri azaltmalıyız. Bu benim işim, benim gayrimenkulüm, benim yatırıмым ve senin görevin de bu işi başarıyla yönetmek! Sağduyunu, öngörölü olmanı ve potansiyellerini takdir etmediğimi sanma, ama tecrübesiz olduğunu da kabul et. Daha önce hiç bu tarz bir projede çalışmadın. Ama benim hayatım böyle işlerle geçti. Restoran başarılı olursa beş yıl sonra tüm haklarıyla satın alma opsiyonunun mevcut zaten. İstedığın radikal değişiklikleri o zaman uygulamaya koyarsın, ama şu an orası benim ve gerçekçi yaklaşmak istiyorum. Ben gelir getirecek bir yer istiyorum, ütöpik projeler değil!”

Yapmamı istediğı şeye inanamıyordum. “Ama burayı farklı bir yer yapmak için çok çalıştım.”

“Çabalarını takdir ediyorum tabii ki, ancak bu projeye bakış açını en kısa sürede değiştirmek zorundasın. Aksi takdirde bu işi seninle yürütemeyeceğiz. Tutumumun anlayışsız ya da sert görüldüğünün farkındayım, ama ne yazık ki anlaşma bu şekilde! İş hayatı da böyle bir şey!”

Metroyla eve dönerken uzun uzun elimdeki listeye baktım. Kaliteden ödün vermeden maliyetleri nasıl azaltabilirdim ki? Belgeleri çantama tıktım, bütün hevesim kaçmıştı. John Matthews bana kaba bir üslupla patronluk taslıyordu. Ortaya çıkarmak için canımı dişime taktığım, saatlerimi, günlerimi harcadığım, her detayına kafa yorduğum çok değerli bir şeyi elimden almış gibi hissediyordum. İşin özü ve kalite için verdiğim bunca emek birkaç dakikada basite indirgenmiş, hatta yok sayılmıştı. Bütün önerilerimin kabul görmesini beklemiyordum elbette, bazı anlaşmazlıklar olacaktı. Ancak bunların birkaç detayla ilgili olacağını düşünmüş, hoşgörü ve mutabakat çerçevesinde ortak bir noktada buluşulacağını ümit etmiştim. Projenin maddi sınırlarını belirlemek onun sorumluluğundaydı, bunu anlayabiliyordum. Bunu kabul

ederek bazı tavizler vermeyi en başta göze almıştım. Ama onun istediği şey küçük bir tavizden ziyade, bütün projeyi ilgilendiren yepyeni bir bakış açısidir. Benden sadece bu yaptırıma itaat etmemi bekliyordu.

Burayı bir restoran haline getirmek için o kadar emek vermiştim ki! Ancak artık bunları düşünmek anlamsızdı. Bu saatten sonra cevaplanması gereken tek bir soru vardı: *Ben, Nell Sullivan, yıllardır hayalini kurduğum bir projenin ucuz ve basit bir taklidinde çalışmak istiyor muydum?*

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

*Taviz ver ya da bırak! Tamam mı?
Devam mı?*

“İyi misin Nellie?”
“İyiim baba.”

Babam bir avuç ekmek kırıntısını Thames Nehri’nin sığ sularında yüzen heyecanlı ördeklere fırlattı. Ördekler de ekmek kırıntılarını kapmak için sert bir mücadeleye girişti. “Pek iyi görünmüyorsun tatlım!”

Çocukken sık sık buraya gelir, annem ve babamla birlikte ördekleri beslerdik. O zamanlar bunu eğlenmek için yapardık. Ama yıllar geçip de ben büyüdükten sonra buraya ciddi konuşmaları, kriz değerlendirme toplantıları yapmak için gelmeye başladık, yani “Ördekleri beslemek eğlenceli olabilir” cümlesi “Aklını kurcalayan bir şey olduğunun farkındayım. Hadi, sakın bir yere gidip konuşalım” demekti. Sabahki üzgün halimi gören babam buraya gelmeyi teklif etmiş, ben de anında kabul etmiştim. Ancak restoranımın artık benim restoranım olmadığı konusunda konuşmak isteyip istemediğimden emin değildim.

En güzel ekmek kırıntısına talip büyük bir kuğu bize doğru yüzerken, derin bir iç çektim. “Restoran konusunda emin değilim,” dedim.

“Aaa?” Babam bana bakmamaya çalışıyordu, ama başarılı olduğu söylenemezdi. Bu sırada küçük bir ördek kendisinden en az beş kat daha büyük bir kuğuya kafa tutmaya başladı. “Niçin tatlım? İşlerin yolunda olduğunu sanıyordum. Hem çok keyif alıyordun hem de son derece başarılıydın. Şimdi ne değişti?”

“Öyleydim, ama... yani şimdi... bilmiyorum işte...”

“Nellie! Kızım, ne oldu?” Babamın sesindeki şefkat beni çok duygulandırmıştı, gözlerim yaşardı.

“Planlarımı değiştirmem istendi. Böyle bir şeyi bekliyordum tabii, ama benden istedikleri şey birkaç basit değişikliğin çok ötesinde. Dediklerini yaparsam restoranın hayalimdekiyle alakası kalmayacak.”

“Ayak diretemez misin peki? Yani madem senden ödün vermeni bekliyorlar, onların da ödün verebileceği şeyler olmalı. Haksız mıyım?”

“İşe yarayacağını sanmıyorum baba,” dedim bir parça daha ekmek koparıırken. Richmond Köprüsü’nün altındaki ördek trafiği fena halde yoğunlaşmıştı.

“Bence yaramak zorunda, bu iş için çok fazla çalıştın. Ne kadar emek verdiğini görmeleri lazım!”

“Teşekkürler baba.” Bir çift cesur güvercin kuğu ve ördeklerin gazabına uğramayı göze alarak ekmek kırıntılarına yanaştı. Birden aklıma Eva’ya verdiğim söz geldi. Benden kuşları beslememi istemişti. Torbanın içindeki ekmekleri ufalayıp güvercinlere attım.

“Nell, ne olursa olsun şunu unutma; bu senin hayalin!” dedi babam. “Kimsenin yapman gerekenleri dikte etmeye hakkı yok! Madem iş bu noktaya geldi, iyice düşün. İstedğin zaman vazgeçebilirsin. Kararın ne olursa olsun, annen de, ben de hep arkadayız. Bu saatten sonra bırakmam diye düşünüp kendini üzme tatlım!”

Biricik babama sıkıca sarılıp, “Seni seviyorum,” dedim.

“Hislerimiz karşılıklı,” dedi babam tebessüm ederek. Benimle gurur duyduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Güneşli bir günde, Rich-

mond Köprüsü'nde beni bu kadar çok seven ve destekleyen bir babayla olmaktan daha güzel ne olabilirdi ki!

“Demek patronluk taslıyor, aşağılık herif!” diye özetlemişti Vicky durumu. “John Matthews tam olarak senden ne bekliyor? Bütün ayak işlerini Nell halletsin, ben de paramı kazanayım diye mi düşünüyor? Oh, ne güzel dünya!”

Güldüm. “İş sahibi ve yönetici ilişkileri böyle ne yazık ki! Her şeyi o yapacak olsa niye mekânı bana yöneltirsin ki?”

Vicky askıdan aldığı küçük çizgili tişörtü Ruby'nin üstüne tuttu. “Benim burnuma kötü kokular geliyor. Bu adam seni kullanıyor olmasın sakın? Ya bütün ıvır zıvırları sana yaptırdıktan sonra emeklerinin üstüne yatarsa?”

“Öyle bir şey yok Vix. John işadamı. Kâr amaçlı düşünmesi normal. Şartlarını kabul etmekten başka çarem yok. Zaten aksini düşünmüş olmam büyük aptallıktı.”

Vicky bebek arabasını mağazanın reyonları arasında iterken Ruby de oyuncak ayısıyla konuşuyordu. “Eee, bunu nasıl yapacaksın peki?”

“Tedarikçi listesini revize ettim bile. Restoranın yakınında uygun fiyatla malzeme temin eden üç firma buldum. John buna sevinecek.” Vicky'nin gözden kaçırdığı iki tane tişört buldum, çok şirin şeylerdi.

“Sevinir tabii! Peki, sen bundan mutlu olacak mısın?”

Aidan'ın babasıyla yaptığım toplantıdan beri bu soruyu ben de kendime defalarca sormuştum. Noel zamanı bir restoran yönetmek istiyorsam, bunun beni de mutlu etmesi gerekirdi. “Ben de mutluyum tabii. İşe devam edeceğim.”

“Lütfen bunu söylemiş olmak için söyleme Nell. Gerçekten istemiyorsan, bu işe devam etme.”

“Biliyorum. Sorun yok, merak etme. Ben iyi olacağım,” dedim Vicki’nin içini rahatlatmak için. Ama dediğimin doğru olmasını ben de bütün kalbimle diliyordum.

Pazartesi sabahı, yenilediğim tedarikçi listesinin üzerinden geçmek için Aidan’la bir kafede buluştuk. Çok yorgun görünüyordu, mavi gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu.

“Harika iş çıkarmışsın Nell,” dedi düşük maliyetli listemin üzerinde parmağını gezdirirken. “Bu liste babamın daha çok hoşuna gidecek. Bu arada ben de sana mutfak için istediğin üstü yassı elektrikli ocakla ilgili ufak bir sorun olduğunu söyleyecektim.”

Bu kadarını duymaya dayanamıyordum. “Neden? Ne oldu ki?”

Sempatikçe gülümsemeye çalıştım, ama ben haberlerin iyi olmadığını anlamıştım. “Ne yazık ki bu ocakların satış fiyatı bütçemizi hayli aşıyor. Bizim verebileceğimiz paraya satan bir şirket de bulamadık. Çok ciddi söylüyorum Nell, inan bana bir ocak için dünyanın parasını istiyorlar. Söylediklerine göre bu model elektrikli ocaklara talep son on iki ayda patlama yapmış, fiyatlar da yükselmiş haliyle. Bunun tartışmaya açık bir konu olmadığını babama anlatmaya çalıştım, ama ekstra bütçe vermemekte ısrarlı. Başka bir çare düşünmek zorundayız.”

“O zaman gazlı ocağı iptal edelim,” dedim son bir çare. “Annie’nin restoranındaki aşçılar yemeklerin çoğunu üstü yassı ocakta pişiriyordu.”

“Dediğim gibi babam buna bütçe ayırmayacak. Zaten yeni buzdolapları almak için bir ton para harcadık. Ayrıca tadilat maliyeti de tahmin ettiğimiz rakamın üstüne çıktı. Aralık ayında açmayı planlıyorsak, şu andan itibaren maliyeti düşük alternatiflere yönelmemiz gerekiyor.”

Çıldırarak üzereydim. Maliyetlerin yazılı olduğu belgeleri masanın üstüne fırlatıp arkama yaslandım. “Pardon, ama bu restoranı zamanında açacağız diye başka nelerden feragat etmek zorundayız? Her detayı o kadar çok gözden geçirdim ki orijinal halini hatırlayamıyorum bile. Ne

yalan söyleyeyim, ben de artık sadece açılış gününe odaklandım, artık o gün gelip de ne açacaksak? Yalnız o gün açacağımız yer benim işletmeyi düşündüğüm restorandan çok uzak olacak, bak o kesin.”

Aidan elini dizimin üstüne koydu. “Sinirlendiğinin farkındayım, ama bunlar iş hayatının gerçekleri. Lütfen bana güven. Açılış günü gelip de ismini restoranın tabelasında gördüğün an bütün bu saçmalıkları ve stresi unutacaksın. Burası senin hayalin ve başarın olacak, sana söz veriyorum.”

Belki de Aidan haklıydı. Belki son aşamalara gelirken bunca sinir ve stresin olması doğaldı. “Senin sözüne güveniyorum.”

“Güvenmelisin de zaten. *Sözlerle* aram gayet iyidir.” Bir süre bana baktı. “Ayrıca ne zaman biraz eğlenmeye ihtiyacın olduğunu da çok iyi biliyorum. Neden restoranla ilgili işleri konuşmaya burada bir son verip günün kalanını eğlenerek geçirmiyoruz?”

İşte, bu tam da duymak istediğim bir teklifti. Listelerle mücadele etmekten aklımı kaçırmak üzereydim. Birkaç saatliğine de olsa sadece kendimle kalmak, biraz kafa dinlemek istiyordum. “Aklında ne var?”

Pis pis sırıttı. “Göreceksin.”

O sıralar aklıma gelecek en son şey deniz kenarında günübirlik bir gezi yapmaktı. Son haftalar o kadar yoğun ve stresli geçmişti ki Brighton’da trenden indiğim an bambaşka bir dünyaya gelmiş gibi hissettim.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum,” dedim sırtarak. Aidan’la birlikte denize doğru yürüyorduk.

“Bunu hak ettik. Yazları her pazar buraya gelirdik, hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. Aidan’la birlikteyken beni en mutlu eden şeylerden biriydi pazar günleri deniz kıyısına gelmek. Sabah erkenden trene atlar, bütün günü avare avare dolaşarak ve iskelede abur cubur yiyerek geçirirdik. Aidan’ın beni buraya boş yere getirmediğini anlamıştım tabii. Ancak buraya gelmek bana o kadar iyi gelmişti ki esas niyetine çok takılmadım. Ne olursa olsun düşünceli bir davranıştı.

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

Hava serin ve kapalıydı. Ancak sahildeki insanların havaya aldırış ettiği yoktu. Kimileri yürüyor, kimileri topla oyunlar oynuyor, kimileri de koşuyordu. Çakılların üstünde yürürken Aidan benimle göz göze gelmeye çabalıyordu. Bir günlüğüne işten kaytarmak ikimize de iyi gelmişti. Yaramaz çocuklar gibi olur olmaz her şeye gülüyorduk.

“Burada olduğumuzu bilse baban ne der acaba?”

“Bence kesin küplere biner,” dedi Aidan ve cep telefonunu havaya kaldırıp ekledi. “Bak, daha şimdiden üç cevapsız çağrım var.”

“Onu geri aramayacak mısın?” Oğlunu her aradığında sesli mesajla karşılaşan John Matthews’un şık ofisinde nasıl sinirle volta attığını gözümde canlandırırdım.

“Hayır, şimdilik ne hali varsa görsün,” dedi elimin üstüne dokunarak. “Denize son varan dondurmaları ısmarlar,” dedi ve koşmaya başladı.

Aidan sprint atarken gülerek peşinden koştum. Tam suyun kenarında duracağım derken ona çarptım. Birkaç adım denize girdi. Sonra gülerek kolumdan tuttu ve beni de suyun içine çekistirmeye başladı. Ben itiraz etsem de o inatla çekiyordu. Birbirimizin üstüne birkaç kez su sıçrattıktan sonra denizden çıktık. Çakıltaşlarının üstüne oturduk. Kendimi çok mutlu ve huzurlu hissediyordum. Şakalaştık, sohbet ettik.

“Daha iyi misin?” diye sordu Aidan daha sonra gittiğimiz dondurmacıda. Gardner Caddesi’ndeki eski dondurmacı çok güzel bir yerdi, Vicky buranın meyveli dondurmasına bayılıyordu.

“Çok daha iyiyim. Teşekkür ederim Aidan, yani beni buraya getirdiğin için.”

Omuz silkti. “Bence bu ikimiz için de iyi oldu.”

Kelimelerinin ardında yatan gerçek anlamı anlayabiliyordum. “Evet, bence de. Aidan, ben, üzgünüm. Yani San Francisco’dan döndüğüm zaman sana soğuk davrandıysam, özür dilerim. Buradan gitmeden

önce öyle kötü şeyler olmuştu ki çoğu için de seni suçladım. Hem de haksız yere.”

“Seni anlayabiliyorum Nell. İşini kaybetmen çok kötü oldu, kabul-lenmen kolay değildi.” Dondurmasından dolu bir kaşık aldı. “Hem bir de öbür adam vardı.” Yüzümdeki şaşkınlığı görünce hemen elini kaldırdı. “Sakin ol, Vicky anlattı. Duyduğuma göre işler yolunda gitmemiş.”

Aniden Max’ten bahsetmesi beni tedirgin etti. Sanki hayatımın iki ayrı parçası birbirleriyle çarpışıyor gibiydi. “Evet, zaten bir daha da görüşmedik.”

“Sadece bir tatil macerası mıydı?”

“Evet,” dedim kararlı bir ses tonuyla. “Sadece bir tatil macerasıydı.”

Aidan masanın üstünden uzanıp kolumu tuttu. “Kırılmış olmana çok üzüldüm Nell. Sen mutlu olmayı çok hak ediyorsun.”

Uzaklara baktım. Aidan’la aramızdaki yakınlık tuhaf bir biçimde beni huzursuz etti. “Mutlu olacağım zaten. Hele şu restoran bir açılsın ve tam anlamıyla faaliyete geçsin. Bütün listeleri yakacağım.”

Mesajımı anlamış olacak ki kolumu bıraktı. “Umarım. Ne diyorum bak, acaba şu olağanüstü kapkeklerden birkaç tane alsak mı? Eve dönerken yolda yeriz.”

O gün öylece sona erdi, ancak Aidan’ın beni neşelendirme çabaları bununla bitmedi. Kasım ayı geliyordu. Aidan sürekli yeni sürprizler yapıyordu. Bir akşam yemeğe çıkarıyor, başka bir gün elimizde çaylarla Thames Nehri kıyısında bir yürüyüş organize ediyordu. Hatta bir akşam beni West End’e, görmeyi çok istediğim bir müzikale bile götürmüştü. O da çok yoğun çalışıyordu ve en az benim kadar yorgun olması gerekirdi. Ama o bir fırsatını bulup restorana bana yardıma geliyordu. Sürekli kısıtlamalar getiren babasıyla aramda köprü görevi görüyor, restoranla ilgili sorunların çözümünde büyük rol üstleniyordu. Her an yanımda olması

Kendime Yeni Bir Ben-Lazem

sebebiyle sırtımı ona gereğinden fazla yasladığımı farkındaydım, ancak Aidan bu durumdan son derece hoşnut görünüyordu.

Gönderen: LizzieS@SF-musictuition.com

Alıcı: nell.sullygirl@gmail.com

Konu: Teşekkürler... Ve tebrikler!

Merhaba canım,

Mailine geç cevap yazabildiğim için beni affet lütfen. Tyler bana sürpriz yaptı, birlikte Los Angeles'a tatile gittik. Erkek kardeşinin orada bir evi var, bir hafta onda kaldık. Döndüğümde bir sürü mail birikmişti.

Öncelikle şunu söyleyeyim, S-O-S Kulübü'ndeki çocuklar gönderdiğin hediyelere çok sevindi. Düşünceli davranışın için çok teşekkür ederim. Eva'nın sevinciyse görülmeye değirdi, kartpostala ve kar küresine bayıldı. Onun hediyelerini vermek için diğer çocukların gitmesini bekledim. Bu arada Shanti de sana çok teşekkür ediyor. Onun adını duymak istemiyorsundur belki, ama teşekkür ettiğini sana söyleyeceğime dair ona söz verdim. Özür dilerim tatlım.

Aidan'la aranızın düzelmesine çok sevindim. İşten atıldıktan sonra ona ne kadar öfkeli olduğunu biliyorum, en azından şimdi iyi geçiniyorsunuz. Anladığım kadarıyla hatasını telafi etmeye çalışıyor. Bana kalırsa, babasıyla mücadele ederken Aidan'ın senin tarafında olması iyi bir şey.

Yeni restoranının fotoğraflarına baktım ve acayip beğendim. Harika bir yere benziyor Nell! Bana hayalinden bahsettiğin günün üstünden sadece birkaç ay geçti. Bu kadar kısa zamanda hayalini gerçekleştirmiş olmana çok seviniyorum ve seninle çok gurur duyuyorum kuzen. Bomba habere gelir-

sek, açılış gününde orada olacağım! Seni kendi işyerini açarken görmek için sabırsızlanıyorum. O anı düşününce bile duyulanıyorum. Beni biliyorsun işte 😊

Son hazırlıklar da başarıyla biter umarım. Bol şans! Üç hafta sonra görüşmek üzere!

Kucak dolusu sevgiler,

L xxxx

Sonbahar yerini kış mevsimine bırakıyordu. Restoranla ilgili onaylanmayan projelerimin acısı da zamanla azalmaya başlamıştı, kim bilir belki de alışıyordum. Artık tek düşündüğüm restoranın iyi ve başarılı bir yer olmasıydı, gece gündüz bunun için çalışıyordum. Bu arada Aidan'la daha çok vakit geçirmeye başlamıştım. İşle ilgili kararlar alırken, onun varlığını yanımda hissetmek bana huzur ve güven veriyordu. Restoranla ilgili planlar, detaylar sürekli değişiyordu belki, ama Aidan'ın yanımdaki varlığı sabitti. Gözümü hedefimden bir an olsun ayırmam için beni sürekli yüreklendiriyor, moralim bozuksa da düzeltiyordu.

Kasım ayının ilk günü geri sayım başladı. Bir aksilik olmazsa, tam dört hafta sonra restoranı açacaktık. Sırf maliyetleri biraz daha düşürebilmek adına duvarları bile kendi ellerimle boyamıştım. Şimdi de oturma bölümünün dekorasyonu ile ilgileniyordum. Hoş duracağını düşündüğüm için duvarlara ünlü Amerikan filmlerinin posterlerini astım. Rakamlarla dolu listeler ve maliyet hesaplamaları dışında, restorana fiziksel anlamda da bir katkımın olması beni mutlu ediyordu. Çok yakın gelecekte işyerim olacak mekânın duvarlarında elimi gezdirmek, tutkumun vücut bulmuş haline dokunuyormuş hissi yaratıyordu. Restoranın işlerine kendimi o kadar kaptırıyordum ki çoğu zaman hava-

nın karardığını bile Acton'ın ışıkları yandığı zaman fark ediyordum. Eski kafenin yerine açılacak dükkânı merak eden insanlar ellerini cama yaslayıp içeri bakmaya çalışıyordu. Hatta bazılarının kendi aralarında ettikleri ilginç sohbetlere kulak misafiri oluyordum. Bu insanların dört hafta sonra müşterim olacağını düşünmek çok tuhaf bir histi. Bölge halkıyla yakın ilişki kurmam restoranımın başarısı için önemli bir unsurdu. Açılış öncesi onlarla kaynaşabilme imkânına sahip olmak benim için büyük şanstı.

Robert De Niro'nun başrolünü oynadığı *Kızgın Boğa* isimli filmin afişini de yapıştıırıp merdivenden indikten sonra çıkardığım işi kutlamak için kendime bir fincan çay koydum. Birçok açıdan hayalimdeki restorandan çok farklı olabilirdi, ama bu afişler hayallerimde yaşattıklarımın birebir aynısıydı.

Nell'in Yeri. Aralık ayındaki açılışa restoranın üstündeki tabelada aynen böyle yazacaktı işte. Çok şatafatlı bir isim değildi, son derece basit, ama anlamlıydı. Bu iki kelime dünyaya buranın benim, Nell Sullivan'ın hayali olduğunu haykıracaktı. Lezzetli yemek, kaliteli hizmet ve harika bir kahve içmek isteyen insanlar bu yazıyı görüp buraya üşüşecekti.

Haftalar sonra kendimi ilk kez bu kadar heyecanlı hissediyordum. Boş restorana bakarken kendi kendime gülümsedim. John Matthews ne derse desin, burası *benim* restoranımdı. Birkaç hafta sonra burası benim günlük rutinim, hatta hayatım olacaktı. İşte, o zaman başlarda yaşadığım bütün hayal kırıklıkları silinip gidecekti.

"Bunlara ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Gözlerimi posterden ayırıp arkamı döndüğümde Aidan'ı gördüm. Karton bardakta iki Starbucks kahvesi ve iştah açıcı çöreklerle girişte dikiliyordu.

"Aidan Matthews seni seviyorum," dedim sevinçle. Kahvaltı yapmadığım için fena halde acıkmıştım.

“Beni sevmen için kahve ve çöreğin yeteceğini bilseydim, bunu yıllar önce yapardım.”

Dilimi çıkardım, tatlı tatlı flört ediyorduk işte. “Bir kızın kalbine giden yol şeker, yağ ve kolesterol taşlarıyla döşelidir. Erkekler sadece aracıdır. Bunu bu kadar geç öğrenmen ne kötü.”

“Galiba haklısın. Daha önce kimse beni şeker ve yağlı yiyecekler için aracı olarak görmemişti.”

Tatlı tatlı sıırttım. “Hem de çok yakışıklı bir aracı.”

“Teşekkür ederim. Dur, ben bunu sosyal ağdaki profilime ekleyeyim.” Aidan duvardaki afişe baktı. “Çok güzel görünüyor Nell.”

“Ben de çok beğendim. Ona bakınca yaşadığım şeyin gerçek olduğunu anlıyorum.”

“Birkaç hafta sonra burayı işletmeye başlayacaksın? Heyecanlı mısın?”

“Bunu hatırlattığın iyi oldu, bak, yine heyecanlandım işte.”

“Bu heyecan ve belirsizlik bir süre daha devam edecek,” dedi Aidan elini sarı saçlarının arasında gezdirerek. “Ama sonra bütün bu sinir ve strese değdiğini göreceksin.”

“İşte, bu, şu ana dek bana söylediğin en güzel şey.”

“Şu ana dek mi?” dedi gülerek. Kahkahası boş restoranın içinde yankılandı. “Vay canına! Demek sana hiç düzgün bir şeyler söylemiyorum, o kadar beceriksizim ha?”

Göz kırpıttım. “O kadar da kötü sayılmazsın, kendine haksızlık etme.” Bir an gözümün önüne birlikte olduğumuz zamanlar geldi. Yüreğime ılık bir şeyler aktı. “Babanla konuşabildin mi? Görmeye bugün mü gelecek?”

Aidan yeni tezgâha yaslandı. “Kesin bir şey söylemedi, daha sonra uğrayacak galiba. Burada yalnız çalışacağım diye endişelenme lütfen.

Bu öğleden sonra burada olacağım. Halletmem gereken bazı evrak işleri var. Hem burası ofisten çok daha sakın.” Gerildi ve ellerini kafasının üstünde birleştirdi. Daha önce hiç kol kaslarını bu kadar belirgin görmemiştim.

Dik dik ona bakmamak için ilgilenebileceğim bir şeyler aradım. Duvar boyalarına bakmaya başladım. O kadar yorulmuştum ki buradan biraz olsun uzaklaşmaya fena halde ihtiyacım vardı. “Peki, sen nasıl istersen... Ben elimdeki işi bitirdikten sonra eve gidip biraz uyuyacağım,” dedim ve çöreğimden büyük bir ısırık aldım. Şekeri damağımda hissetmek anlatılamayacak bir keyifti.

“Çok mu güzel?” dedi Aidan kıkırdayarak.

“Pardon?”

“Çörek yerken ağzını burnunu nasıl batırdığını unutmuşum,” dedi gülerek. Kahvesini tezgâhın üstüne koyup bana doğru yürüdü. “Hiç abartmıyorum, çöreğin kremasının yarısı yüzünde. Gel buraya.”

Aidan peçeteyle yanağıma bulaşmış sosu ve reçeli silerken uslu uslu durdum. Hatta biri bitince silmesi için diğer yanağıma uzattım. Çok yakın duruyorduk, yüzümüzdeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu. Aidan peçeteyi bırakıp parmaklarıyla silmeye başladı, ama bu seferki dokunuşları son derece nazikti. Hızlanan soluğunu yüzümde hissediyordum. Benim göğsüm de onun nefesleriyle aynı tempoda inip kalkıyordu.

“Nell...”

Dudakları dudaklarıma temas ettiği an gözlerimi kapattım. Ağzımda hâlâ şeker tadı vardı. Aidan’ın öpücüğü hem tanıdık hem de yepyenyidi. Daha önce de böyle olurdu. Uzun zaman ayrı kaldıktan sonra, aynı şimdiki gibi öpüşmeyle özlemimiz son bulurdu. Bir ayrılıp bir barışmak hasretimizin yanı sıra tutkumuzu da körüklerdi. Onunla savaşılmaya çalışmaktan yorulmuştum. Uzun zamandır tanıdığım ada-

mın öpücüğüne karşılık verdim. Aramızdaki çekim ve haz sıcacık bir battaniye misali önce bizi, sonra da restoranı sardı.

Bizim restoranımız...

Bir dakika, bir dakika... Tanrım, ben ne yapıyordum böyle?

Buz kestim. Hemen kendimi çektim. Hâlâ nefes nefeseydim. Aidan da geri çekildi, gözleri özür dilemek istercesine bakıyordu.

"Lanet olsun, az önce ne oldu öyle? Özür dilerim, ne yaptığımı bilmiyordum."

"Özür dileme. Benim yüzümden oldu."

"İkimizin yüzünden!"

"Böyle bir şey olmamalıydı."

"Evet, olmamalıydı," dedi Aidan bana bakarak. "Ama ben pişman değilim."

Restorana derin bir sessizlik çöktü. Ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Öpüşürken doğru bir şey gibi gelmişti, yani kendimi iyi hissetmiştim. Acaba üstümüzdeki onca baskı sonucu oluşmuş anlık bir şey miydi? Tanrı aşkına, bu sahneyi defalarca görmüştüm! Peki, bunun anlık bir şey mi, yoksa gerçek bir öpücük mü olduğundan nasıl emin olacaktım? Az önce olan şeyi nasıl açıklayacaktık?

"Gitmem lazım."

"Hayır Nell, gitme! Lütfen bunu konuşalım."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum Aidan. Bence en iyisi..."

"Hayır. Her şeye rağmen güzeldi, öyle değil mi?"

Ağır ağır kafamı salladım. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. O beni ne kadar öptüyse ben de onu en az o kadar öpmüştüm.

"Peki, ya," dedi Aidan tekrar yaklaşarak. "Ya bunun bir anlamı varsa?"

"Aidan..."

“Konuşmama izin ver lütfen Nell. Son birkaç haftadır sürekli seni düşünüyorum: Bunca yıldır aralıklarla süren ilişkimiz, onca şeyden sonra bir araya gelmemiz ve az önce olan şey... ya bunların bir anlamı varsa? Ya yeniden denememize dair bir işaretse?”

Bir süre konuşmadan birbirimizin gözlerine baktık. Söylediklerinde haksız sayılmazdı. Ama şu an dikildiğimiz yer yakında benim işyerim olacaktı. Bu konuyu burada konuşmak istemiyordum. Şu an tek odağım iş olsun istiyordum.

Aidan’ın koluna dokundum. Sakin, ama kararsız bir ses tonuyla konuşmaya başladım. “Şu an sadece yaptığımız işle ilgilensek? Nell’in Yeri faaliyete geçtikten ve işler yoluna girdikten sonra, yani daha ileriki bir tarihte belki tekrar konuşuruz. Olur mu?”

Aidan gülümsedi. “Bence haklısın. Bu konuyu şimdilik unutalım. Dostça bir kucaklaşmaya ne dersin?”

Aidan’a sarıldım. O zor konuşmayı yapmadığımız için rahatlamıştım.

Eve dönerken dalgınlıktan acayip yavaş hareket ediyordum. Otobüse mi yetişsem, yoksa trenle mi gitsem diye yaşadığım kararsızlık da cabasıydı. Tek isteğim bir an önce annemle babamın yanına dönmek, ılık bir duş alıp uyumaktı. Günün başı olmasına rağmen beynim çatlayacak gibiydi, yeni bir şeyi daha kaldıracak durumda değildim. Zaman geçirmek adına çantamdan cep telefonumu çıkardım ve galerideki resimlere bakmaya başladım. Crissy Field’den çektiğim Golden Gate Köprüsü’nü görünce gülümsedim. Orada olmak için neler vermezdim. Sımsıcak Kaliforniya güneşinin altında keyif yapmak, bir yandan kitabımı okurken diğer yandan yürüyüş yapan insanları izlemek ne güzel olurdu. Körfezin dalgalı suları ve martı sesleri hâlâ kulağımdaydı. Denizin tuzlu kokusu da burnumda tütüyordu. Şimdi yanımda oturan

asık suratlı ve yorgun yolculara bakınca San Francisco yolculuğum yıllar öncesinde kalmış gibi geliyordu.

Eve gidip planladığım şeyleri yaptım; duş ve derin bir uyku. Uyumak gerçekten de iyi gelmişti, bedenimi ve zihnimi dinlendirence kendimi çok daha sakin hissettim. Akşam olunca da annemle babama yemeği dışarıda yemeyi teklif ettim, ben ısmarlayacaktım. İkisi de hıf-talardır bana çok destek olmuştu, onca hengâmeyle boğuşurken, onların varlığından güç almıştım. Bu yemek vasıtasıyla kendimce onlara teşekkür etmek istemiştim.

“Ne güzel düşünmüşsün,” dedi annem montunu ve şalını alırken. “Çok zarıfsın birtanem.”

Ailece High Caddesi’nde yürüyorduk. Hava açık, ama soğuktu, tipik bir kasım akşamıydı. Yürürken uzun uzun ne yiyeceğimizi düşündük. En sonunda da Odeon Sineması’nın yanındaki bistro barda karar kıldık. Bu fikir annem ve babamın da hoşuna gitmişti.

Domuz göbeği, elma ve yabani havuç püresi ve et sulu bezelye sipariş ettik. Yemeğimizi yerken annemle babama restoranla ilgili son gelişmeleri anlattım, Aidan’la öpüşme kısmını es geçtim tabii. Neler olup bittiğini henüz ben bile anlamamışken, onlara Aidan’dan bahsetmek doğru olmazdı. Aslında bugün yaşananları kimseyle paylaşmayı düşünmüyordum, en azından geleceğin ne getireceğini görene dek.

“Bence restoranın harika bir yer olacak,” dedi annem. “John Matthews’un yaptığı onca uyanıklığa ve saçmalığa sabırla dayandın, sırf bu yüzden bile başarılı olmayı hak ediyorsun.”

“Teşekkür ederim anne.”

“Kızımıza güvenmemekle büyük hata etti, aptal herif,” dedi babam da. Babamın pervasız konuşmalarını oldum olası çok severdim. “O mankafaya gününü göster kızım.”

Bistro barın içi sıcak ve gürültülüydü. Müzik ve kahkaha seslerinden ötürü insan aynı masayı paylaştığı kişilerin sesini bile güçlkle duyabiliyordu. Bunlara rağmen yemeği dışarıda yemek çok iyi gelmişti. Üstümdeki stresi biraz olsun atmıştım.

Yemeğimiz bitince hesabı ben ödedim. Ardından soğuk gecede evimize doğru yürüdük. Nehir kıyısındaki barların ışıkları Thames'in serin sularına vuruyor, yıldızlar Richmond Köprüsü'nün üstündeki gökyüzünü süslüyordu. Köprünün yanma gelince trafikte seyreden araçların ön ve arka farlarının sudaki yansımalarını izledik. Bir kırmızı, bir beyaz...

Köprüyü geçtiğimiz sırada annem, "Bu gece kuğular dışarı çıkmış mıdır?" diye sordu.

Babam taş köprüünün aşağısına bir göz attı. "Henüz bir tane bile görmedim. Bu gece nehir çok hızlı akıyor."

Gülümsedim. Richmond'a taşındığımızdan beri annem ve babam Thames Nehri'ne büyük ilgi duymaya başlamıştı, hatta bir parça takıntılı olduklarını bile söyleyebilirim. Her zaman yaptıkları gibi karıkoca ciddi ciddi nehrin yavaş mı, hızlı mı aktığını değerlendiriyordu. Onların bu halini görmek beni hep çok eğlendiriyordu.

Babam köprüünün kenarından çekildikten sonra yanıma gelip koluma girdi. "Bak, aklıma ne geldi? Eve gidince kendimize sıcak kakao yapalım, yanında da annenin hindistancevizli makaronlarından yeriz. Nasıl plan ama?"

"Tek kelimeyle müthiş!"

Montumun cebindeki telefonum titreşti. Babam telefonu açmamı işaret etti ve rahat konuşabilmem için kolumdan çıktı.

"Annenle biz önden gidelim, sen de rahat rahat konuş. Bu saatte aradıklarına göre gerçekten önemli bir şey olmalı," dedi babam alnımdan öperek. "Fazla uzun sürmesin ama. Baktın seni sinirlendiriyorlar,

anında telesekreter taklidi yap. Ben bazı müşterilerime yapıyorum ve ne yalan söyleyeyim, epey faydasını gördüm.”

Uzun boylu, gerçekçi ve sakın babamın duygusuz bir makine gibi konuştuğunu gözümün önüne getirince kıkır kıkır güldüm. O esnada da telefonumun ekranına baktım, numara rehberimde kayıtlı değildi, ama bu yeni bir şey sayılmazdı, son zamanlarda muhatap olduğum esnaf, usta, firma sayısını düşününce tanımadığım numaralar tarafından aranmak gayet normal gelmeye başlamıştı. Hatta son haftalarda bizzat tanıdığım insanlardan çok tanımadıklarım beni arıyor desem yeri ydi.

“Alo, ben Nell Sullivan.”

“Merhaba Nell, ben Max. Lütfen kapatma!”

OTUZUNCU BÖLÜM

Tekrar merhaba

Öylece kalakaldım.

Richmond Köprüsü'nün üstünde kımıldamadan duran genç bir kadın olduğunu gören bazı arabalar beni telekız zannedip geceyi birlikte geçirmeyi teklif etti. Ancak ben hiçbir şeyi duyacak durumda değildim, köprü lambalarının cılız ışığı altında durmuş, boş gözlerle geceye bakıyordum.

“Lütfen bir şey söyle.”

“Numaramı nereden buldun?”

“Lizzie'den aldım.”

Tanrı aşkına Lizzie! Ne halt etmeye bunu yaptın ki? Sinirden tepem atmıştı.

“Sakın ona kızma. Bunu yapmak için makul bir nedeni vardı.”

“Nasıl bir nedeni varmış?”

“Buradayım, yani Londra'da. Eva da yanımda.”

Kalbim sıkışmıştı, derin bir nefes alarak kendime gelmeye çalıştım.

“Shanti de var tabii.”

Kısa süreli bir sessizlik oldu. “Shanti evde, annesiyle birlikte.”

“Sen neden geldin peki?”

“Burada bir sergim var, buna inanabiliyor musun? Kaldırımların üstüne yaptığım resimlerle ilgili söylediklerini uzun uzun düşündüm. Sonunda da ressam olarak kimliğimi açıklamaya karar verdim. Resimlerim internette tıklanma rekoru kırdı. Bir sürü kurum ve insan eserlerime hayran kaldığını belirtti. Sonra da Londra’ya, sokak sanatı konulu bir konferansa konuşmacı olarak davet edildim. Bu arada sergi Millennium Köprüsü’nün yanındaki bir otelde yapılacak, gelirsın, değil mi?”

“Max, gelemem.” Sıcacık gözyaşlarım buz gibi yanaklarımdan süzüldü.

“Benim için olmasa da Eva için gel. Buraya geldiğimizden beri seni sayıklıyor. Seni görmek için can atıyor.”

“Bilmiyorum.”

“Sergi pazartesi günü başlıyor. Lütfen geleceğini söyle!”

Gözlerimi kapattım.

Gitsem mi, gitmesem mi, emin olamıyordum. Karar vermek için önümde koca bir hafta sonu vardı. Max Rossi yaşadığım şehirdeydi, öncelikle bu gerçeği idrak etmem lazımdı.

Aidan restoranda olanların konusunu hiç açmadı, bu yüzden ona minnettardım. Max’in telefonundan ona bahsetmedim, bilmesine lüzum yoktu. Ayrıca büyük ihtimalle sergiye gitmeyecektim. Restoranda yapılacak çok iş vardı. Bu durum Eva’nın minik kafasını boş yere karıştırmaktan başka bir işe yaramayabilirdi. Onun üzülməsi beni de üzerdi.

Max Rossi’nin durup dururken ortaya çıkması çok garipti, bütün hafta sonu bunu düşündüm. Neden beni arıyordu? Neden şimdi? Onu San Francisco anılarımla birlikte rafa kaldırmayı daha yeni yeni başarıyordum. Niçin şapkadan çıkan tavşan misali bir anda hayatımda beliriyordu? Bir

an Lizzie'yi arayıp onunla konuşmayı düşündüm. Ancak numaramı Max Rossi'ye verdiği için ona hâlâ çok kızgındım. Annem ve babamla da konuşamazdım. Son gelişmeleri doğru değerlendirebilmeleri için her şeyi en başından anlatmak zorunda kalabilirdim ve buna hiç halim yoktu. Düşünürken olayları detaylı olarak bilen tek bir kişinin olduğunu hatırladım.

“Bana daha yeni mi söylüyorsun! Bu tam olarak ne zaman oldu?”

“Cuma akşamı.”

“Yani durup dururken seni aradı, öyle mi?”

“Evet. Numaramı Lizzie'den almış.”

“Tanrı aşkına, neden böyle bir şey yapıyor ki?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Garson masamıza çay servisi yaparken Vicky derin bir nefes aldı. “Demek küçük kızı da yanında?”

“Evet. Onun için olmasa da Eva için gelmemi rica etti.”

“Bu korkunç bir şey! Ne tür bir baba minicik kızını böyle bir pazarlığa alet eder ki?”

“Küçük kızının varlığı konusunda yalan söyleyen ve karısının arkasından iş çeviren bir baba tabii ki.”

“Doğru söyledin. Shanti de yanında mıymış?”

“Hayır.” Vicky'nin aklından geçenleri yüzünden okuyabiliyordum.

“Gidecek misin?”

“Hayır. Büyük ihtimalle hayır.”

Vicky bana manalı bir bakış fırlattı. “Bu iki cevap arasında dağlar kadar fark var. Gerçekten gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Bir meyveli kurabiye alıp parçaladım. “Bilmiyorum Vix. Sence ne yapmam lazım?”

Vicky ellerini kaldırdı. “Bunu sakın bana sorma. Ben kızları ‘biraz

daha şarap ister misin tatlım,' diyerek tavlayan bir adamla beraberim. Standartlarım son derece düşük sayılır. Hele ki böyle üçlü durumlardan hiç anlamam." Yavaşça elimdeki kurabiye parçalarını aldı. "Bu konuda en doğru kararı sadece sen verebilirsin."

"Teşekkür ederim, çok yardımcı oldun."

"Tamam, öyleyse bir de şu açıdan bak; gidersen kafadaki soruların cevabını alacaksın. Ondan sonra da ondan tamamen ayrılıp hayatına devam edeceksin. Ya da kafan daha çok karışabilir. Gitmezsen de restoranın açılış arifesinde boş yere kalp ve baş ağrısı çekeceksin. Ya da bunu yapmadığın için hayatın boyunca pişman olacaksın."

En yakın dostum durumu değişik açılardan ele alıp gayet başarılı özetlemişti. Sürekli düşünmenin bir faydası olmayacağı ortadaydı. İçgüdülerime güvenmek zorundaydım.

Pazartesi sabahı olmasına rağmen kararım hâlâ netleşmemişti. Bütün dikkatimi o hafta yapılacak işlerin yazılı olduğu listeye verdim. Cuma günü John restoranı görmeye gelmişti. Neler düşündüğünü, son halini nasıl bulduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Bu yüzden Aidan'la bir öğle yemeği organize ettim.

Thames Nehri manzaralı bir restorana gittik. Önce listenin üzerinden geçtik ve çalışma takvimini değerlendirip birbirimizi bilgilendirdik. Aidan hâlâ çok yorgun görünüyordu. Sorularıma da son derece kısa ve sert yanıtlar veriliyordu. Her ne kadar beni sevse de bitmek bilmez planlarım ve sabırsızlığımdan dolayı biraz gına gelmişti.

"Neyse, yakında açılışı yapıyoruz. O zaman bunların hepsini sonsuza dek unutabiliriz," dedim gülümseyerek.

Aidan zoraki bir şekilde güldü. Gözlerini ovuşturarak, "Umarım," dedi.

"Sen iyi misin? Çok yorgun görünüyorsun."

“Çünkü gerçekten öyleyim. Cuma akşamı geç saatlere kadar restorandaydım. Pazar günümün çoğu da babamla iş planları yaparak geçti. Babamı çok seviyorum, ama ara vermek, dinlenmek gibi şeylerin de olabileceğini öğrenmesi lazım.” Dikkatle beni süzdü. “Sen nasılsın peki?”

“Aynı. Ne zaman yatağa yatsam aklıma milyonlarca düşünce üşüşüyor.” Uykusuzluğumun gerçek nedenini ondan sakladığım için bir parça suçluluk duydum.

Aidan gözlerimin içine baktı. “Bunun, şeyle... yani cuma günü olanlarla ilgisi yok, değil mi?”

Artık kendimi daha da berbat hissediyordum. Zavallı Aidan uykularımı kaçıranın kendisi olduğunu zannediyordu. Aslında hafta sonu aklıma bile gelmedi diyebilirdim. “Hayır, ondan değil. Nell’in Yeri açılana dek bu konuyu askıya almaya karar vermiştik.”

Aidan’ın içi rahatlamıştı, gülümsedi. “Ben de öyle yapıyorum. Şu halimize bir baksana! Nell’in Yeri açılmadan önce bile bu durumdayız, bir ay sonraki halimizi hayal bile edemiyorum.”

Bir ay sonra Max, San Francisco’ya dönmüş olacak. Benim de onunla görüşüp görüşmemek konusundaki tereddütlerimden eser kalmayacak.

Gülümsedim, Max’le ilgili düşünceleri beynimden uzaklaştırmaya çalıştım. Aidan’ın gözlerine bakarken, mideme bir ağrı saplandı. Geçen hafta olan şey büyük bir hataydı, ama Aidan hâlâ o günü düşünüyordu. “Bir ay sonra Acton’ın en şahane restoranının açılışı şerefine bir kutlama yapıyor olacağız.”

Aidan gülerek kadehini kaldırdı. “O halde Acton’ın en gözde mekânı olacak yeni yerin şerefine!”

Gün boyu Max ve Eva’yı düşünmemeye çabalasam da beceremedim. İkisi de sergide olacak ve beni bekleyecekti. Aidan iş çıkışı Kensin-

gton'da yemek yemeyi teklif etmişti. Teklifini kabul edersem, duruma kesin bir çözüm getireceğimi düşündüm. Saat sekiz otuz için rezervasyon yaptırdığımız restoran şehrin bir ucunda, serginin olduğu otel de öteki ucundaydı. Aynı akşam iki yerde birden olmam imkânsızdı. Aidan'ın davetini de çoktan kabul etmiştim. Ayrıca o an için elimde de bir sürü iş vardı. Kısaca artık ortada sorun falan kalmamıştı.

Öğleden sonra saat üçte işten çıktım. Aidan'la çıkacağım akşam yemeği öncesi biraz dinlenmeyi planlıyordum, gözümünden uyku akıyordu. Ancak odamdaki yatağa uzandığım an cin kesildim. Bir sağa bir sola döndüm, ama bir türlü uyuyamadım. Sonra uyumaktan vazgeçip yatağımın yanındaki komodinin üstündeki kitabı aldım. Sayfaların arasından bir şey düştü. Eğilip aldım. Ne olduğuna bakmak için ters çevirdiğim an kalbim duracak gibi oldu: Masmavi denizin ve yemyeşil tepelerin ortasında duran görkemli bir kırmızı köprü... Golden Gate Köprüsü'ne bakarken gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Ne yapacağımı artık biliyordum. Bunu yapmaya mecburdum.

Gelen metronun içi aşırı kalabalıktı. Durmayı bırakın, nefes alacak yer yoktu. Saatile bakınca panik oldum. Bir sonraki metroyu bekleyecek vaktim yoktu. Dirseğimle kalabalığı yararak ilerledim ve zor da olsa kendimi metronun içine attım. San Francisco defterini kapatmak için Max'le yüzleşmem gerekiyordu. Bunu yapmazsam Aidan'a olan hislerimden asla emin olamazdım.

İş çıkış saati olduğu için metro giderek kalabalıklaşıyordu. Buraya kadar gelmişken geri dönemezdim. İki görüşme arasında üstümü değiştirecek zamanım olmayacağını bildiğim için Aidan'la yiyeceğim akşam yemeğine uygun hazırlanmıştım. Siyah dantel elbisemi giyip kırmızı

topuklu ayakkabılarımı da yanıma aldım. Ayağımda babetlerle Londra caddelerinde koşturuyordum.

Evden çıkmalı iki saat olduğu halde serginin olduğu otele hâlâ varmamıştım. Metrodan indikten sonra dış cephesi cam ve çelik sütunlarla kaplı otel binasına doğru hızla yürüdüm. Çok yüksek tavanlı pembe ve sarı ışıklarla aydınlatılmıştı, bir an kendimi Union Meydanı'ndaki Westin St Francis Otel'i'ne gidiyor gibi hissettim. Otele girmeden önce camdaki yansımama bakıp kendime çekidüzen verdim. Atkuyruğundan çıkan saçları topladım, koştuktan kızaran buz gibi yanaklarıma hafifçe vurdum. Soğuk havayı derin derin içime çektim ve lobiye adımlarımı attım.

Resepsiyon görevlisi beni yedinci kata, serginin olduğu Wren Sui-ti'ne yönlendirdi. Paltomu çıkardım, ayağımdaki babetleri kırmızı topuklu ayakkabılarla değiştirdim. Cam kabinli asansör yükseldikçe heyecanım da tavan yapmaya başladı. Bir daha asla görmem dediğim bir adamla bir araya gelmek bütün kimyayı bozmuştu.

İçimden, *bunları düşünme Nell, kalbinin sesini dinle*, diye tekrarlayıp durdum. Asansörün kapıları açıldı ve otelin en şık suitindeki lüks halının üstüne ilk adımlarımı attım.

"Paltonuzu alabilir miyim hanımefendi?" diye sordu kibar vestiyer görevlisi. Paltomu ona uzattım, ama ayakkabı poşetim yanımda kalsın istiyordum. Sonra kapıdan içeri girdim ve onu gördüm.

Max Rossi beyaz bir gömlek ve haki rengine bir pantolon giymişti. Gömleğin üstten iki düğmesi açıktı. Beyaz gömlek Kaliforniya güneşinin bronzlaştırdığı tenini daha da ortaya çıkarmıştı. Sohbet ettiği sergi organizatörlerinin yanında farklı ve karizmatik duruyordu. Sohbet o kadar dalmıştı ki içeri girdiğimi görmedi. Ayağının altında duran bir resmi işaret ediyordu. Bu resmi biliyordum; Lizzie'nin evinin yanına çizmişti: Buz kütesini kıran kutup ayısı figürü. Ressamın Max olduğu-

nu keşfetmeden hemen önceydi. İlişkimizin yalanlarla dolu olduğunu bilmediğim mutlu dönem...

Beyaz ağırlıklı dekore edilmiş suitin her yerinde Max'in kaldırım sanatının eşsiz eserleri duruyordu. Davetliler her birini hayranlıkla inceliyordu.

Daha önce görmediğim bir resme bakıyordum ki birden bir çığlık sesi duydum, biri kalabalığı yararak bana doğru koşuyordu.

"NELL!!!"

Kızı sevinçle kucağıma atlarken Max kafasını çevirip bize baktı. Bana o kadar sıkı sarıldı ki dengemi sağlamak için üç yüz atmış derece dönmem gerekti. Minicik yüzünü omzuma gömdü.

"Merhaba," dedim gülerek. Max'in bize doğru geldiğini gördüğüm için aslında acayip gergindim. "Seni yeniden görmek çok güzel..."

"Geldin demek," dedi Max gri gözlerini kocaman açarak.

"Evet, çünkü Eva gelmemi istedi," diye cevap verdim. *Aramızda geçen onca şeyden sonra sen de onu bahane ederek beni çağırmamış mıydın Max...*

"Nell'i gördüğüne sevindin mi tatlım?"

Eva omzuma bastırıldığı kafasını sallayarak, "Seni çok özledim," diye mırıldandı. Sonra kafasını kaldırdı. Sırıtarak gözlerimin içine baktı. "Bütün gün seni bekledim."

"Şey... geldim, ama değil mi?" Max'le göz göze gelmekten kaçınıyordum, ama bana baktığını hissediyordum. "Londra'yı nasıl buldun bakalım?"

"Çok soğuk. Babam beni üstü açık bir otobüse bindirdi. Buckingham Sarayı'nı ve Londra Kalesi'ni gördük. Ama Kraliçeyi de, Prens William'ı da göremedik."

"Bize merhaba dememekle büyük kabalık yaptılar," dedi Max.

Gülmemeye çalıştım. "Peki, babanın resimlerini nasıl buldun? Beğendin mi?"

“Hı hı. Babamın renklerle arası gayet iyi, tıpkı benim gibi.”

“Senden daha iyi olabilmek için önümde çok uzun bir yol var kızım.”

Eva omuz silkti. “Biliyorum. Ama üzülme, sana yardımcı olurum.”
Sonra yere inip elimi tuttu. “En güzelini görmek ister misin?”

“Kesinlikle.” En sevdiği kaldırım resmini göstermesi için onu takip ettim. Ama o beni resimlerin yanına değil de çıkışa doğru götürdü. Çift kanatlı kapıdan dışarı, mermerden yapılmış geniş terasa çıktık. Hava çok soğuktu, Thames Nehri altımızda uzanıyordu. “En sevdiğin şey buradan bakınca gördüğün manzara mı?”

“Sadece manzara değil,” diye cevap verdi Eva ve eliyle sol tarafı işaret etti. “Bak!”

Küçük parmağının gösterdiği yerde bir sürü çatı vardı, onların ilerisinde de Aziz Paul Katedrali’nin beyaz kubbesi görünüyordu. Loş ışıklar yüzünden kapkaranlık gecede belli belirsiz seçiliyordu.

“Bu çok güzel!”

“Değil mi? İlk gördüğümde çok heyecanlandım. Babam beni buraya bu sabah getirdi. Kuşları da gördüm, biliyor musun? Bazen buraya konuyorlar.”

Gülümsedim, Eva’nın yüreğini dolduran heyecanı görmek çok güzeldi. “İçeri girsek iyi olur. Paltomuzu giymeden burada durursak üşütebiliriz.”

“Burası *sürekli* soğuk,” diye yakındı içeri girerken.

Sergi salonunun içi daha da kalabalıklaşmıştı. Otelin garsonları kırmızı ve beyaz şarap ikram ediyordu. Çiçek desenli şifon bir elbise giymiş iri yapılı bir kadın Max’i köşeye çekmişti. Evinin önündeki bahçeye kalıcı bir resim yapması için onu ikna etmeye çalışıyordu. Max kibarca tebessüm etmeye çalışsa da omzunun üstünden bana doğru kaçamak

bakışlar atıyordu. Eline geçen ilk fırsatta özür dileyerek kadının yanından ayrılıp yanımıza geldi.

“Tatlım, rica etsem getirdiğimiz broşürleri dağıtması için organizatör bayana yardımcı olabilir misin? Bak, hemen orada duruyor, şelale resminin yanında dikilen kadın. Onu görebildin mi?”

“Görüyorum baba. Ayrıca onun adı *Kathy*.” Babasını düzelttikten sonra görevini yapmak üzere kadının yanına gitti.

“Seni görmeyi çok istedim,” dedi Max dibimde dikilerek. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Dediğim gibi, ben buraya Eva’yı görmek için geldim.” Max’le göz göze gelmemek neredeyse imkânsızdı, dört bir yanım kuşatılmış gibi hissediyordum. Koluma dokununca sıçradım.

“Açıklamak istiyorum. Bilmen gereken bazı şeyler var.”

Onu orada öylece bırakmak, arkamı dönüp gitmek istiyordum. Ama bir yanım da aradığım cevapları bulmak için can atıyordu. Aramızdaki şey pat diye bitmişti. Benim açımdan kabullenmesi ve katlanılması zor bir acıydı. Nedenini öğrenmek zorundaydım. Saatime baktım, neredeyse yedi oluyordu. Şehrin diğer ucunda Aidan’la buluşmayı planlıyorsam burada çok az vaktim kaldı demekti. “Tamam, söyle o halde. Dinliyorum.”

Max şaşırmıştı. Rahatça konuşabileceğimiz bir yer bulmak için etrafa bakındı. Yeni gelen davetliler girişin önünü kapamıştı, suitin bütün çıkışları insan doluydu. Birden bana döndü. “Bekle bir saniye, bir fikrim var.” Kolumdan tutup beni kalabalığın arasından geçirdi. Birlikte terasa çıktık. Dışarı adım attığım an sert bir rüzgâr yüzüme yüzüme vurdu. Keşke paltom yanımda olsaydı diye düşündüm. Üstümdeki dantel elbiseyle kasım ayının soğuğuna dayanamazdım.

“Burası çok soğuk ama! Dondum...”

“Özür dilerim. Konuşabileceğimiz tek yer burası.”

“O zaman acele etsen iyi olur.”

Max yüzüme baktı, güçlü bedeniyle de önüme geçip beni rüzgârdan korumaya çalıştı. Duvarın hemen dibinde titreyerek dikildim. “Nell, Eva’nın okul kulübünde gördüğün şey... inan bana, düşündüğün gibi değil.”

“Kızını okuldan alıyordun,” dedim. “Benim varlığından haberdar olmadığım kızını. Ben onun annesiyle tanıştım Max! Çok hoş ve güzel bir kadın. Kadının yüzüne baka baka o kadar zaman kocasıyla çıktım, çocuğuyla arkadaşlık yaptım. Bunu düşününce kendimi nasıl berbat hissettim, haberin var mı?”

“Sana söylemem gerekirdi.”

“Evet, söylemeliydin. Bunlar olmadan önce söylemeliydin. Ben sana...” Yarım kalan cümlemi *“Ben sana âşk olmadan önce,”* diyerek içimden tamamladım. “Beni önemseddiğini sanmıştım Max.”

“Önemsedim. Hâlâ da çok önemsiyorum!”

Bunun aramızdaki durumu değiştireceğini sanmasına inanamıyordum. Acaba yaptığı hatanın büyüklüğünü hâlâ anlamamış mıydı? Kafası mı basmıyordu, salak numarası mı yapıyordu? “Sen Shanti’ye ihanet ettin Max! Üstelik onu hâlâ sevdiğini bana kendi ağzınla itiraf ettin. Bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu görmüyor musun?”

“Nell, beni dinle...”

“Neden? Daha fazla yalan söyle diye mi?”

“Sana hiç yalan söylemedim.”

Max’in tavrı beni dumura uğrattı. “Sen bana resimlerinden bahsetmedin. Bana Shanti’den bahsetmedin. Bana bir kızın olduğunu söylemedin. Üç yalan etti, değil mi Max?”

“Ben sana hiç yalan söylemedim!” Öfkeden yüz kasları seyiriyor-

du, bana biraz daha yaklaştı. Aramızdaki elektriği, buz gibi havayı bile ısıtacak güçteki çekimi hissedebiliyordum. “Evet, sana o resimleri benim yaptığımı söylemedim. Ama bunu hiç kimseye söylemedim. Çok sevdiğim kızım bile bilmiyordu. Bu arada haklıydın. Kaldırım ressamı kimliğimi deşifre etmem gerekiyordu. Bunu yapmak beni bu şehre getirdi. Hem başarılarımdan bir sürü insanın haberi oldu hem de biricik kızıma güzel bir hayat yaşatabilecek kadar çok para kazanacağım. Sana Shanti'den bahsetmedim, çünkü o benim karım değil. On yıl süren bir beraberliğimiz ve harika bir kızımız oldu. Ama on bir ay önce yollarımızı ayırdık. Hâlâ arkadaşız. Hatırlarsan onu sevip sevmediğimi sormuştun, ben de sana evet seviyorum demiştim. Cevabım hâlâ aynı, evet seviyorum. Çünkü o bana Eva'yı verdi. Hiç sevmediğin biriyle on yıl geçirmezsın Nell. Sırf ayrıldın diye de on yılı hiçe sayıp o insanı hayatından çıkarmazsın. Şu an çok iyi arkadaşız. El ele verip çocuğumuzu olabildiğince iyi şekilde büyötmeye çalışıyoruz. Ama tekrar söylüyorum; biz Shanti'yle *birlikte değiliz!*”

Ona inanabilir miydim? Daha önce bana hiç bu kadar yürekten bakmamıştı. Acaba San Francisco'daki son gecemde onu görmeyi reddetmekle büyük bir hata mı yapmıştım?

“Bilmiyordum. Özür dilerim.”

Elini omzumun üstüne koydu, avuçlarından yayılan sıcaklık içimi ürpertti. “Gerçeği sana söylemeyi çok istedim. Ama benimle konuşmak istemediğini görünce şansımı kaybettiğimi sandım. Eva dedi ki...” Sesi titredi. Ben de elinin altındaki omzumu çektim.

“Eva,” diye tekrarladım. “Bir çocuğun olduğunu bana neden söylemedin?”

“Ben... bilmiyorum... aramızdaki ilişki çok hızlı ilerliyordu, nereye varacağını görmek istedim.”

“Ben kendimle ilgili her şeyi sana anlattım, hem de her şeyi. Ben de bazı şeyleri kendime saklamayı bilirdim, ama beni yanlış ya da eksik tanıma istedim.”

Max başını eğdi, sert bir rüzgâr boynuma çarptı. “Küçük kızımı çok seviyorum. Onu korumak istedim. Daha önce hiç baba olmadım. Hatalar yapmam normal. Üstelik Shanti'den sonra görüştüğüm ilk kadın sensin. Korktum, ne yapacağımı bilemedim. Kızımı tanıdığını nereden bilebilirdim ki?”

“Bu neyi değiştirecek ki?” Saat yediyi çeyrek geçiyordu, kırmızı topuklu ayakkabılarıma baktım. “Gerçekten gitmem lazım.”

“Nell, seni seviyorum. Bence sen de beni seviyorsun. Hem Eva da seni çok seviyor. Bu ilişkiyi yürütebilir miyiz, bilmiyorum, ama ben en azından bir kez denemek istiyorum.”

Kalbim paramparçaydı. Gerçeği Max'in gözlerinde gördüm. Üzüntüden burnumun direği sızlıyordu. Nell'in Yeri'ni, restoran açma hayalimi gerçekleştirmek için nasıl canımı dişime takıp çalıştığını düşündüm. Sonra da aklıma Aidan geldi, Londra'nın öbür ucunda beni bekleyen Aidan... San Francisco'dan döndüğümünden beri aramızdaki yakınlık her geçen gün artıyordu. Max'e âşık olduğumu düşünsem de bizim bir geleceğimiz olamazdı. Aramızda o kadar çok engel vardı ki!

Max yüzümü okşadı. İçimden onu sevdiğimi söylemek geliyordu, ama yapamazdım. Burada bir hayatım ve gerçekleştirmem gereken bir hayalim vardı.

“Sevmek yetmez Max! Özür dilerim.”

“Hayır!” diye haykırdı biri arka taraftan. Arkamı dönüp bakınca minik arkadaşımın acıklı yüz ifadesini gördüm. Korktuğum başıma gelmiş, konuştuklarımızı duymuştu. İçeri kaçarken, “Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı.

“Eva!” Max koşarak kızının peşinden gitti.

Buz gibi terasta yalnız kalmıştım. Ellerimle yüzümü kapadım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Saniyeler içinde aramızdaki tek bağı da koparmıştım. Artık kesin olan tek bir şey vardı: Max Rossi hiçbir zaman hayatımın bir parçası olamazdı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Gerçek dünyaya dönme zamanı

Telaşla içeri girdiğim sırada ilerideki kilisenin saati sekizi gösteriyordu. Kalabalığı yarıp vestiyerden paltomu aldım. Asansöre binince ağlamamaya çalıştım, ancak yaşlar göz pınarlarımda birikmişti bile. Caddeye çıkıp yoldan geçen taksilere el ettim. Önümde duran ilk siyah taksiye atladığım gibi oradan uzaklaştım.

“Kensington High Caddesi lütfen.”

Londra’nın ışıklı yollarından geçerken kafamı ellerimin arasına alıp düşündüm. Ne demeye bu akşam buraya gelmiştim ki? Max’in bana yalan söylediğine inanmaya devam ederek bu macera defterini sonsuza dek kapatmalı ve hayatıma devam etmeliydim. Eva’nın Londra tatilinin eğlenceli geçmesi için elimden geleni yapmalı, arkadaşı olarak onu buradan mutlu anılarla uğurlamalıydim. Hep hayalini kurduğu şehri çocukluk hatıralarında güzel anmasını sağlamalıydim.

Ama ben ne yapmıştım; Max’i bir daha kaybettiğim yetmezmiş gibi tartışmamızı duyan Eva’nın da minik kalbini kırmıştım. Koşarak terastan kaçışını, gözlerindeki kırgınlığı ve mahzun kederini ömrüm boyunca unutmayacaktım. Artık Max hakkındaki gerçeği biliyordum. Bu yüzden ömrüm boyunca ya birlikte olsaydık diye meraklanmaya ve acabalarla

dolu bir hayata mahkûm olmuştum. Şimdi Aidan'la buluşmaya giderken bile kendimi ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Tanrım, her şey altüst olmuştu. Üstelik kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Restorana yaklaşırken gözyaşlarımı saklamak için pudra sürdüm. Üzgün ve bitkin görünüşümü stresli güne ve zahmetli metro yolculuğuna bağlamaktan başka çarem yoktu. Bu akşam olanları tamamen arkamda bırakacak, hayatıma yeni bir çizgi çekecektim. Yeni hayatım ve yeni işim beni bekliyordu: Nell'in Yeri'nin başarısı için bütün dikkatimi işe vermek ve çok sıkı çalışmak zorundaydım.

Restorana vardığımda Aidan rezerve ettiğimiz masada oturmuş, beni bekliyordu. Onu gördüğüm an kalbim sızladı. Suçluluk ve özlem beni iki yandan çekiştirip duruyordu.

"Merhaba, üzgünüm geç kaldım."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu yanağımdan öperken. "Stresli görünüyorsun."

"Metro korkunç kalabalıktı," dedim. Mazeret olarak uydurmuştum, ama yalan da sayılmazdı. "Sonra inip taksiye bindim, bu sefer de trafiğe takıldım."

"Londra'nın zor yanları işte... Nell'in Yeri açılınca evden işe gelmen o kadar sorun olmayacak neyse ki. Ama trafik çilesinden daha korkunç bir şey var; çok yakında her gün kendi işinin başına geçeceksin."

Aidan'ın gülümsemesi biraz olsun keyfimi yerine getirdi. Kendi restoranıma gelmek için evden çıkma fikri bile heyecan vericiydi. "Evet, o zaman restorana *'işyerim'* diyebileceğim. Şimdi bile söylemesi çok güzel."

Aidan kendine bol buzlu viski, bana da bir kadeh kırmızı şarap sipariş etti. "Ne istediğini biliyor musun?" diye sordu aniden.

Sorusu karşısında afalladım, ama sonra mönüyü kastettiğini fark ettim. "Sanırım hafif bir şeyler yiyeceğim. Pek aç değilim."

“Tamam, korkarım bu konuda sana eşlik edemeyeceğim. Çünkü kurt gibi açım.”

İştahla mönüyü inceleyen Aidan’ı seyrettim. San Francisco’dan döndüğümden beri onun hakkındaki fikirlerim nasıl da değişmişti! Bunca zamandır hep yanımdaydı, özellikle son birkaç ayda verdiği desteğin hakkını ödemem mümkün değildi. Onun gibi birine sahip olduğum için çok şanslıydım.

Yemek siparişlerimizi verdikten sonra Aidan bir kadeh daha viski istedi.

“Ne çabuk bitirdin,” dedim boş bardağı göstererek.

“Speyside malt viskileri harika. Daha şimdiden öbür kadehin hayalini kuruyorum.”

“Bu kadar çok içersen eve gittiğin gibi uyuyakalacaksın, hafta sonunu ne kadar yoğun geçirdiğini düşünürsek bence gayet olası.”

“Belki sen de bana eşlik etmelisin,” dedi tek kaşını davetkâr bir şekilde kaldırıarak.

“Aidan!”

Anında masum adam ifadesini takındı. “Ne? Viskiden bahsediyorum Nell. Sen ne sanmıştın?”

Ruhumda kopan fırtınalara rağmen güldüm. “Çok komik.”

“Kabul et ki seni güldürmeyi başardım. Dinle bak, geçen hafta hiç beklenmedik bir şey oldu,” dedi sesini alçaltarak. “Ama benim içimde en ufak bir pişmanlık yok. Bence aramızdaki şeyi göz ardı etmemeliyiz... yani ben daha fazlasının olmasını çok istiyorum.”

Max’le ilgili düşüncelerimi zihnimden kovmaya çalıştım. Kendimi Aidan’ın sözlerinin büyüüne kaptırmak istiyordum. Belki ben de onunla aynı fikirdeydim. Belki ben de bundan daha fazlasını istiyordum. Onca yıllık geçmişimizi düşününce belki de bu yaşanması gere-

ken bir şeydi. “Umarım,” dedim ama anında tuhaf bir ürperti bütün bedenimi sardı.

Aidan elimi tuttu, ben de çekmedim. Zangır zangır titrediğimi fark edince derin bir nefes aldım.

“Sana söz veriyorum Nell. Restoran açıldığı zaman bu konuyu deraylı olarak ele alacağız. Ama bu sefer gitmene izin vermeyeceğim, haberin olsun.”

Duygusal teröre bir son verip konuyu işe getirmeye çalıştım. “Eee, babanla görüşmeni anlatacaktın? Nell’in Yeri’ndeki gelişmeleri nasıl buldu?”

Aidan iç çekerek elimi bıraktı, sonra da viskisinden büyük bir yudum aldı. “Bebeğim, istersen önce yemeğimizi yiyelim. Aylardır sürekli bu konuyu konuşuyoruz zaten.”

Aidan’ın hal ve tavırlarındaki bu ani değişiklik hayra alamet gibi gelmedi, yeni bir şeyler vardı. “Ama yemek yerken konuşuruz demiştin. Ayrıca her şeyi en az iki kez kontrol etmek için elimize geçen her fırsatı değerlendirmeliyiz diyen de sendin.”

“Özür dilerim. Buraya gelmene çok sevindim, iş konuşmayı biraz daha erteleriz diye düşündüm.”

“Ben de burada olduğum için memnunum. Ama daha fazla beklemeyeceğim. John ne dedi, söyler misin?”

Aidan viskisinin kalanını da tek yudumda bitirdi. “Bazı çekinceleri var.”

Hâlâ mı? Tanrım, böyle bir şey nasıl olabilir? “Mesela?”

“Aslına bakarsan konuşarak uzlaşabileceğimiz türden bir şey değil.”

“Aidan, lütfen söyler misin, ne gibi çekinceler?”

Kadehine baktı. “Sorun mönü.”

İçim rahatlamıştı. John Matthews’un tek derdi Nell’in Yeri’nin mönü dizaynıysa bu gayet halledilebilir bir durumdu. “Mönünün ne-sini beğenmedi? Nasıl istediği konusunda örnek bir taslak verirse, mat-

baayla konuşurum.”

“Mönünün tamamı Nell. Fransız tostı çeşitleri dışındaki her şey. Babam bir sürü ıvır zıvır yiyeceklerle dolu olduğunu düşünüyor ve fazla aykırı buluyor.”

Hayretle Aidan’a baktım. “İvır zıvır mı? Mönüdekilerin hepsi Amerikan klasiği. Çünkü restoran Amerikan restoranı...”

“Lütfen o kelimeye çok takılma Nell. Baktığın zaman konşpet baştan aşağı aykırı, bunu kabul edelim.”

“Hayır, değil. Öyle olmadığını sen de biliyorsun.” Aidan’ın gözlemini kaçırdığını görünce adrenalin salgım hızla arttı. “Peki, babam tam olarak ne yapmamı istiyor? Kısaca benden beklentisi ne?”

Beyaz masa örtüsünün üstünde duran bıçağıyla oynamaya başladı. “Mönüyü eski haline getirmeni talep ediyor.”

“Pardon, ama anlamakta güçlük çekiyorum.”

“Babam, Acton’da küçük çaplı bir piyasa araştırması yaptırmış. İnsanlar eski kafeyi geri istiyormuş. Amerikan restoranı açılmasını istemiyorlarmış, lezzetli ya da otantik yemekler olması umurlarında değilmiş.”

“Hayır...”

Aidan bana baktı. “Bunu ona ben de söylemedim mi sanıyorsun? Öylece durup bunca emeğimizi göz ardı etmesine izin vermedim tabii ki, sonuna kadar savaştım.”

“Göz ardı etmek mi?” Sandalyemin ucunda oturmuş, parmaklarımla masa örtüsünü sıkıyordum.

“Özür dilerim. Keşke her şey daha farklı olabilseydi. Ama babam bu kafeye çok para yatırdı.”

“Öncelikle orası kafe değil, restoran. *Benim* restoranım!” Sesimi gereğinden fazla yükselttiğim için yan masalar bize bakıyordu, ama o an

kimse umurumda değildi. John bu saatten sonra nasıl fikir değiştirebilirdi, bu ne cüretti! Aidan'la birlikte verdiğimiz onca emeğin gözünde hiç mi değeri yoktu?

“Lütfen sesini biraz alçalt,” diye ikaz etti Aidan. Diğer müşterilerin bakışları onu utandırmıştı. “Bazı ödünler vermemiz gerektiğini en başından beri ikimiz de biliyorduk.”

“Zaten benim başından beri yaptığım tek şey bu; ödün vermek,” diye cevabı yapıştırdım. “Kaliteden ödün verdim, malzemelerden ödün verdim, ekipmandan ödün verdim, dekordan ödün verdim. Daha sayayım mı? Bugüne dek sadece, ama sadece babanın istediklerini yaptım, yalan mı?”

“İnsanların bildiği yemekler olsun istiyor Nell. İngiliz kahvaltısı, domuz pastırmalı sandviç, yağda yumurta yanında kızarmış patates, bu tarz şeyler işte... Babam sağlıklı beslenmek isteyenler için kumpir, kepekli tost ekmeği ya da salata gibi şeyler satmanı istiyor. Onlar konseptte uyuyor mesela. Ayrıca... demin de söylediğim gibi Fransız tostu çeşitlerini çok doğru buluyor, özellikle genç kesimin o tostlara çok rağbet edeceği kanısında. Bu arada babam duvarlara astığın film afişlerini ve boyayla yazdığın meşhur replikleri acayip sevdi. Sevmek ne kelime, bayıldı.”

Fenalaştığımı hissediyordum. O köhne kafeye harcadığım onca emekten sonra sadece birkaç afiş beğenmiş olması dehşet vericiydi. Hakaretlerin en büyüğüyle karşı karşıyaydım. “Herhalde artık restoranın adını da değiştirir?”

Aidan hafifçe tebessüm etti. “Hayır, Nell. O kapının üstünde senin ismin yazmalı, sen bunu fazlasıyla hak ediyorsun. Nell'in Yeri çok yakında insanların en sevdiği yemekleri yediği ve harika vakit geçirdiği bir yer olacak. Sen de göreceksin ki caddenin en uğrak mekânı olacak.”

“Peki, sen? Babanla aynı fikirde misin?”

Kafasını salladı. “Tabii ki hayır, ama babamın kesin tavrını düşününce galiba bu en iyisi olacak.”

“Babanın tek yaptığı, kalbimi, ruhumu, enerjimi adadığım bir şeyi elimden almak ve kapının üstüne de dalga geçer gibi adımı yazmak!”

“Nell, beni dinle. Bu senin hayalin, ama babamın dediğini yaparsak hem para kazanırız hem de sen restoran işletmeciliği konusunda tecrübe kazanırsın. Babamı mutlu edersek bir süre sonra restoranı tamamen senin yönetimine bırakır. Lütfen bu oyunu onun kurallarına göre oynayalım Nell. En azından ilk zamanlar, belli bir süre sonra bazı değişiklikler yapmaya başlarız. Mesela bir yıl onun mönüsüne sadık kalalım, senin istediğin yemekleri yavaş yavaş günün mönüsündeki spesiyaller bölümüne koymaya başlarız. İnsanların tuttuğu yemekleri mönüye koyar, diğerlerini de çıkarırız. Bir yıllık piyasa araştırması yapıyormuşuz gibi düşün.”

Yemeklerimiz servis edildi, ama ben önümdeki tabağı ittim. Nell’in Yeri hayalimin son kısıntılarıyla birlikte iştahım da beni terk etmişti. “Ama benim istediğim bu değil. Bu kadar zaman bunun için çalışmadım.”

“Tatlım, lütfen artık endişelenmeyi bırak ve bir şeyler ye. Çok yorgun olduğunu ve hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, ama orası hâlâ senin. Üç hafta sonra kendi restoranını açacağını aklından çıkarma lütfen, enerji toplaman lazım. Ben hep yanında olacağım!”

Ama... ama ben *kendi restoranımı açmıyordum ki!* Ben başka birinin restoranının yöneticiliğini yapıyordum. Kaliteli hizmetten ziyade kâra odaklanan, yatırdığı parayı en kısa sürede geri almayı planlayan birinin restoranını... John Matthews mülkiyeti ona ait olan ve tamamen onun isteklerine göre yönetilecek bir yer için aylık verecekti. Gerçek buydu işte!

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Aidan yerinden kalkıp beni kollarının arasına aldı, çok kırılmıştım. Aynı gün içinde yaşadığım onca şey ağır gelmişti, kaldıramıyordum. Tükenmişim. “Yapabilirsin Nell. Bugüne kadar yaptıklarına bir baksana, harika bir iş çıkardın. Bir süre babamı unut ve sadece seni bekleyen açılışa odaklan. Başaracağına bütün kalbimle inanıyorum, çünkü sende başarmak için gereken azim var. Önemli olan tek şey de bu!”

Restorandaki insanlara kendimi rezil ettikten sonra Aidan’dan müsaade isteyip koşarak kadınlar tuvaletine gittim. Rimelim akmış, yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Aynada boş boş bakan kızı tanıyamadım. John Matthews bütün planlarımı, hayatımı mahvetmeyi başarmış mıydı yani? Önümde iki seçenek vardı. Ya vazgeçecek, hayatımın hayalini başka bir bahara erteleyecek, yenildiğimi kabul ederek Londra’nın işsizler ordusunda saf tutacaktım ya da kaldığım yerden devam edecek ve hayalini kurduğum şeyin çok uzağında bir yerde payıma düşenle yetinecektim.

Birkaç kez derin derin nefes aldım. Lavabonun kenarına dayanıp kendimi inceledim. Aynadaki yansıma, yeşil gözlerimin içine baktım. Birden hayatta her şeyin olabileceğini fark ettim. Bu noktaya kolay gelmemiştim. Onca risk aldıktan sonra bitiş çizgisine birkaç adım kala bırakamazdım. Ced’in gotik tarzdaki kafesini, Rosita’nın hediyelik eşya dükkânını ve Annie’nin restoranını aklıma getirdim. Hiçbiri bu işe kumsuz şartlar dahilinde başlamamıştı, ama şimdi her biri Haight-Ashbury’nin efsane mekânlarından biri olmuştu. Onlardan sonra da en az onlar kadar azimli insanlar gelecekti. Hayatın zorluklarına ve çirkinliklerine rağmen hayallerini gerçekleştirmek, farklı bir şeyler yapmak için mücadele edeceklerdi. Bu işin doğası buydu, hayatta her şeyin istediğimiz gibi olmasını beklemek aptallık olurdu. Ced, Rosita ve Annie... onlar başarabildiyse ben de başarabilirdim. Başaracaktım!

El çantamdan çıkardığım malzemelerle makyajımı tazeledim. Kendime çekidüzen verdikten sonra bütün özgüvenimle tuvaletten çıktım. Masaya, Aidan'ın yanına dönerken cep telefonum çaldı. Ekrandaki numarayı gördüğüm an Aidan'ın oturduğu bölüme arkamı dönüp telefonunu açtım.

“Alo?”

“Nell... Eva kayıp. Her yere baktım, ama onu bir türlü bulamıyorum.”

Max'in sesindeki panik tüylerimi ürpertti. “Orada bekle. Hemen geliyorum!”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kayıp küçük kız

Şehre sulu kar yağmaya başlamıştı. Kaldırımların üstünde hızla biriken sular arabaların, mağazaların ve ofis binalarının ışıklarını yansıtıyordu. Telaşla bindiğim siyah taksiye durumun acil olduğunu söyledim. Londra'nın sessiz caddelerinde hızla yol almaya çalışsak da Kensington ve Blackfriars Köprüsü arasındaki kırmızı ışıkların neredeyse hepsine denk gelmiştik. Onu son gördüğümde Eva çok üzgündü, kederli yüzü gözlerimin önünden gitmiyordu. Blackfriars Millennium kadar büyük bir otelde sekiz yaşındaki bir kız çocuğunun saklanabileceği sayısız yer vardı, hele ki bu kız çocuğu bulunmayı özellikle istemiyorsa. Saatime baktım. Eva'nın terası koşarak terk etmesinin üzerinden yaklaşık iki buçuk saat geçmişti. Acaba bunca zamandır kayıp mıydı? Kayıpsa da babası buna nasıl izin vermişti? Çok üzgün olduğunu Max de biliyordu, onu gözünün önünden ayırmaması gerekirdi.

Birden cep telefonumun ekranında Max'in numarasını gördüm, çalmasına bile fırsat vermeden açtım. “Bir haber var mı?”

“Hayır. Otel çalışanları bütün katları didik didik arıyor. Her yerde olabilir.”

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

“Şeyden sonra ne oldu...” Duraksadım. Soru cümlemin kelimelerini özenle seçmeye gayret ettim. “Yani ben gittikten sonra?”

“Eva çok üzgündü. Banyoya girip kapıyı kilitledi. Yaklaşık yirmi dakika sonra onunla konuştum. Sakinleştirdiğimi sanmıştım. Bana iyi olduğunu söyledi. En son gördüğümde vestiyer görevlisiyle konuşuyordu. On dakika sonra tekrar baktım, orada değildi. Tanrım, bu nasıl olabilir? Onu yalnız bırakmamalıydım. Ona çok iyi bakacağım konusunda annesine söz vermiştim...” Sesi çatallaştı, stresle aldığı nefeslerin sesini duyabiliyordum.

“Max aramaya devam et. Hâlâ taksideyim, ama söz veriyorum birazdan orada olacağım. Onu bulacağız.”

Nereye gittiğimi Aidan’a açıklamamıştım. Sevdiğim bir arkadaşımın acil yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyip apar topar restoranı terk ettim. Benimle gelmeyi teklif edince de reddettim tabii. O hesabı öderken bulduğum ilk taksiye atladım. Zavallı, restoranın önündeki merdivenlerde öylece kalakaldı. Onunla ilk görüşmemizde halledilmesi gereken bir sorununuz daha vardı artık, ama bu gece Aidan’ı düşünmezdim. Şu an önemli olan tek şey Eva’nın güvenliği ve sağlığıydı. O akşam Max’le aramızda geçenlerin bile hiçbir önemi kalmamıştı. Kızı kaybolunca Max hemen *beni* aramıştı.

Belki de Eva asansöre binmiş ve yanlışlıkla hiç bilmediği bir katta inmişti, sonra da yönünü kaybetmişti. Sonuçta otelin bütün katları tıpatıp aynıydı. Her yöne açılan uzun, dar koridorlar, aynalı kapılar kafasını karıştırmış olabilir.

Telefonuma baktım, çalmasını ve Eva’nın bulunduğu haberini almayı öyle çok istiyordum ki! Dünyadaki bütün ailelerin en korktuğu şey şu an Max’in başına gelmişti. Hiç bilmediği bir şehirde küçük kızını kaybetmişti. Umarım otelin içindedir diye düşündüm. Oteldeyse

güvende demekti. Ama otelden çıktıysa, hemen yanda Thames Nehri vardı. Karanlık yollarda yürürken otelden uzaklaştığını, hele ki nehrin kıyısına gittiğini düşünmek bile istemiyordum. Yabancı bir şehirde, gecenin karanlığında, yağmurun altında çok korkmuş küçük bir kız... daha korkunç ne olabilirdi?

Birden aklıma bir şey geldi; galiba nerede olduğunu biliyordum.

“Bir dakika! Hemen durun lütfen!” diye bağırdım şoföre.

“Bir şey mi oldu hanımefendi?”

“Özür dilerim bayım. Küçük bir değişiklik oldu. Lütfen beni olabildiğince hızlı bir şekilde Aziz Paul Katedrali’ne götürün. Çok acil bir durum!”

Şoför homurdanarak sert bir U dönüşü yaptı. Anayola çıkmak için bir süre tek yön olduğundan emin olduğum yan yolu kullandı. Sonra başka bir caddeye bağlandık. Yağmur o kadar çok yağıyordu ki silecekler zor yetiştiriyordu.

Şoför bir sağa bir sola manevra yaptıkça emniyet kemerime sıkıca tutundum. Max’i aradım, ama cevap vermedi. Çok gergindim, sessiz mesaj bırakıp telefonu kapattım. Katedrale doğru giderken ara ara Max’i aramaya devam ettim, ama bir türlü ulaşamadım. Artık yapmam gereken tek şey Eva’yı bulmaktı.

Şoför sert bir fren yaparak katedralin güney yakasındaki merdivenlerin önünde durdu. Eva’ya birkaç hafta önce gönderdiğim kartpostalın üstünde katedralin bu açıdan çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Çantamdan çıkardığım birkaç banknotu şoförün eline sıkıştırıp taksiden indim. Buz gibi yağmur damlaları anında bütün bedenimi istila etti.

El çantamı kafamın üstüne tutup bağırmaya başladım. “Eva! Evaaa!! Ben Nell!”

Dünyaca ünlü katedralin mermer zemini ışıkların altında parlıyor, sütunların arası karanlıkta kalıyor, uzun kuleleri yakından daha da bü-

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

yük görünüyordu. Katedralin görünüşü benim için bile çok ürkütücüydü, sekiz yaşındaki küçük bir kız çocuğu içinse dehşet verici olabilirdi. Disney filmlerindeki şirin halinden eser yoktu: Geceki hali daha çok gotik tarzda çekilmiş korku filmi sahnelerine benziyordu.

“Eva!”

Telefonumu elimden bırakmıyordum. Max’i tekrar aradım.

“Merhaba, ben Max Rossi. Şu an telefona cevap veremiyorum. Lütfen mesaj bırakın ki en kısa sürede size dönebileyim.”

“Max, yine ben, Nell. Bence Eva, Aziz Paul Katedrali’nde. Şu an katedraldeyim ve onu arıyorum. Mesajımı alır almaz beni ara!”

Katedralin kubbesine ve tepedeki haça baktım. *Mary Poppins* filmindeki katedral sahnesini hatırlamaya çalıştım. Bir keresinde babam filmde kullanılan rengin gerçek haliyle alakası olmadığını söylemişti. Yağmur damlaları yüzünden sürekli gözlerimi kırptırıyordum. Daha sakın ve mantıklı düşünmek zorundaydım. Kesin atladığım bir şey vardı... ama neydi?

“Eva!”

Merdivenlerden inip katedralin etrafına baktım, ama Eva’dan bir iz yoktu. Aralıksız yağan yağmur yüzünden pek bir şey göremiyordum, ışıklar da her köşeyi aydınlatmıyordu. Babetlerim ve ayaklarım sıırılsıklam olmuş, soğuktan yüz kaslarım uyuşmuştu.

“Eva! Eva benim, Nell!”

Kafamın üstüne tuttuğum çantam da artık beni yağmurdan koruyamıyordu. Gözümün gördüğü her yere bakmaya çalıştım. Yağmurun altında bir sağa bir sola koşarken, gördüğüm bütün gölgeleri Eva zannediyordum.

Çocukken çıktığımız bir tatilde ben de kaybolmuştum. Galiba Eva’nın yaşlarındaydım. Torquay’a gitmiştik, babam beni yakındaki

lunaparkta gezerken bulmuştı. Yiyecek standlarına bakarken ailemi gözden kaybetmiştim. Birden tek başıma olduğumu anlayıp paniğe kapılmışım. Hava kararıyordu ve her yer insan kaynıyordu. Annemle babamı bir daha göremeyeceğimi düşünüp çok korkmuştum. Günlerce eğlence fuarında kalacağımı sanmıştım, ama aslında sadece yarım saattir kayıptım. Babam beni oyuncak ördek şeklindeki standın altına kıvrılmış halde bulmuştı. Oyuncak ördeği banyo yaparken annemin küvete koyduğu ördeklere benzetip orada güvende olacağıma inanmıştım, çocuk aklı işte. Sonu iyi bitmiş olsa da benim için travmatik bir deneyimdi. Eva'nın da aynı şeyi yaşamasını istemiyordum.

"Paran var mı güzel bayan?" dedi aniden yanımda beliren bir adam. Yağmurdan korunmak amacıyla bütün vücudunu uyku tulumuyla sarmıştı.

"Üzgünüm, hiç param... aaa, bekle bir saniye..." Durup çantamın ön gözünü karıştırdım. Bulduğum bir avuç bozuk parayı adama verdim. "Küçük bir kızı arıyorum, sekiz yaşında, melez, siyah saçlı. Sanırım üstünde kırmızı bir elbise var. Onu buralarda gördün mü?"

Evsiz adam kafasını salladı. "Bu akşam burada hiç çocuk görmedim. Bence bir an önce onu bulsan iyi edersin. Burası pek tekin bir yer değildir."

Şimdi gerçekten korkmaya başlamıştım. Katedralin bahçesinin köşesini döndüm ve yukarı baktım. İşte, *bu*, dedim kendi kendime. Sütunlar, kuleler, taş merdivenlerle dolu büyük giriş, filmdeki sahnenin aynısıydı!

"EVA!" diye bağırdım defalarca. Merdivenleri çıkıp filmdeki kadının kuşları beslediği yere gittim. Yaklaşınca oranın terk edilmiş olduğunu gördüm. Telaş içinde basamakların her birini kontrol ettim. Eva'nın minicik olduğunu düşündüm. Ufaklık bedeniyle her yere sığa-

bilirdi. Onu bulup da gözden kaçırmak istemiyordum, ama baktığım her yer boştu. Gözlerimi ıslatan yağmur damlalarını sildim ve umutsuz gözlerle katedrale baktım. Biraz soluklanıp sakinleşmeye çalıştım. Burada olduğundan o kadar emindim ki! Otelde ondan bir iz yoktu, buraya da gelmemişti. Başka nerede olabilirdi ki? Aklımı kaçırmak üzereydim.

“Eva!” diye seslendim tekrar, ama yağmur damlalarından başka cevap veren olmadı. Şiddetli yağış devam ediyordu. Ağır ağır merdivenlerden çıktım. Çantamı artık elimde tutuyordum, çünkü saçlarım, yüzüm ve boynum zaten sıırılsıklam olmuştu. Merdivenlerin üst tarafındaki alanın zemini siyah beyaz karolarla kaplıydı. Yan taraflarda da korint sütunları yükseliyordu. Yağmurdan korunabileceğim bir alan bulmuştum. Hemen cep telefonumu kontrol ettim. Aidan’dan üç cevapsız çağrı vardı. Tanrım, ona ne diyecektim? Onu boş yere ümitlendirmiştim. Ya bana inanıp oteldeki aramalarına ara verdiyse, o zaman ne olacaktı? Biricik kızını bulması benim aptallığım yüzünden gecikecekti.

Yoldan geçen otobüsün kırmızı farları dikildiğim yere, dama desenli merdiven boşluğuna vurdu. Işığın aydınlattığı alanın ucuna dek yürüdüm.

Ve onu gördüm.

Son sütunun arkasına gizlenmiş, iki büklüm durduğu belli olan bir gölge vardı. Yakından bile zar zor seçiliyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gölgeye doğru koştum.

“Eva!”

Orada duran kitle hareket etmedi. Biraz daha yaklaştım, evet, bu oydu. Ufakık kollarını bacaklarına sarmış, kafasını da dizlerinin arasına gömmüştü. Devasa sütuna sırtını yaslamış, öylece oturuyordu.

Hemen yanına diz çöktüm. Tit tir titreyen bedenini kollarımla sarıp onu göğsüme bastırdım.

“Sorun yok tatlım. Artık güvendesin. Ben buradayım.”

“Nell...” dedi feryat edercesine. Çok korkmuştı.

“Hişşşttt, bak, seni buldum.”

Yavaşça kollarını çözdü ve başını çıkardı. Soğuktan buz kesmiş kollarını boynuma dolayıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Sırtımı sütuna yaslayıp Eva’yı kucağıma aldım. Paltomla da üstümüzü örttüm. Minicik başı omzumun üstündeydi.

“Çok korktum Nell.”

“Biliyorum tatlım. Neden kaçtın peki?”

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Öyle acıklı bir yüz ifadesi vardı ki! “Çünkü babamla kavga ediyordunuz. Ona beni sevmediğini söyledin.”

“Hayır, tatlım, olur mu öyle şey! Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Sen benim yıldızımsın.”

“Beni sevmediğini zannettim. Terastan kaçtığım için babam bana bağırırdı.”

Sırılsıklam saçlarının buklelerini okşadım. “Bence öyle bir şey yapmamıştır.”

“Yaptı ama... gittiğin için çok kızgındı. Sen de kaçıp gittin.”

Kalbim acıyla sızladı. Eva, Max’le konuşurken kendisinden bahsettiğimi, onu sevmem için yeterince iyi olmadığını sanmıştı. Tanrım, bilmeden de olsa kalbini kıracak, özgüvenini yerle bir edecek bir şey söylediğim için kendimden nefret ediyordum.

“Peki, kaçtıktan sonra neden buraya geldin?” diye sordum.

“Onu bulmak istedim. Kuşçu kadını! Babamla sen beni istemiyordunuz, ama o beni kabul ederdi, bunu biliyordum. O kadar kuşu besliyorsa, bana da bakabilir diye düşündüm.” Sonra yüzünü buruşturdu. “Ama onu bulamadım.”

“Eva! Nell!” diye bağırın Max’in sesini duyduk.

“Buradayız! Üst katta!” diye seslendim Eva’ya sarılarak. “Bak, baban gelmiş.”

Koyu renk gözleri korkuyla parladı. “Bana çok kızacak...”

“Hayır, kızmayacak. Senin için çok endişelendi.”

“Yine üzülecek, ama değil mi?”

“Hayır, tatlım, aksine seni gördüğüne mutlu olacak.”

“Üzülecek, biliyorum. Uzun zamandır hep üzgün. İlk kez bugün, sen gelince gülümsedi. Sonra da kavga ettiniz.”

Bir şey diyemedim, Eva’nın sözlerinin altında ezilmiştim.

“Eva!” Max bize doğru koştu. Kollarını açıp ikimize de sarıldı ve küçük kızının kafasını Aziz Paul Katedrali’nin bahçesine yağın yağmur kadar hızlı öpmeye başladı. Eva’yı öperken ıslak saçı yanağıma değdi. Korkudan titrediğini hissedebiliyordum.

“Kayboldun sandım. Çok korktum.”

“Seni seviyorum baba.”

“Seni seviyorum bebeğim.”

Max kafasını kaldırıp gözüne gelen saçlarını düzelitti. Sonra bana baktı.

“Onu buldun.”

Kafamı salladım. Birbirimize nefes kadar yakındık.

“Teşekkür ederim.”

Eva kafasını kaldırıp ikimize baktı, gülümsedim. “İyi olduğun için çok mutluyum.”

Max omuz başımı tuttu. “Sadece onu değil, beni de buldun!”

“Max...”

“Lütfen bir daha beni bırakma.”

Ne itiraz ettim ne düşündüm ne de plan yaptım. Sırtımda gezinen elleri ruhuma dokundu. Beni kendisine doğru çekerken sadece kalbimin sesini dinledim ve içgüdülerimin dediğini yaptım. Evet, Aziz Paul Katedrali'nin merdivenlerinde Max Rossi'yle öpüştüm. Aklımı kurcalayan bütün sorular da Londra semalarında kanat çırpın kuşlar misali uçup gitti.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nell'in Yeri'ne hoş geldiniz!

“Onu hafif sola kaydır. Hayır, hayır, sola...”

Seyyar merdivenin tepesindeki Vicky ellerini kalçasının üstüne koyup bana cevap yetiştirdi. “Bu Noel ağacı Nell! Eyfel Kulesi dikmiyoruz.”

Gülümsedim. “Özür dilerim Vix. Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.”

“Olacak zaten, merak etme. Ama önce nevrotik tipler gibi davranmaya son vermek gerekiyor. Tamam, hadi, bana oradaki süsü ver. Onu takip içeri gireceğim.”

“Selam, yeni tabela harika görünüyor,” dedi caddeden bize doğru gelen Max. Elini belime dolayıp sıcacık dudaklarıyla boynumdan öptü. “Hımmmm, Nell'in Yeri'ni şimdiden sevdim diyebilirim.”

“Çok ayıp Bay Rossi,” dedim kıkırdayarak. Yapılacak işler listesini yazdığım not defteriyle hafifçe kafasına vurdum. “Restoran tabelası – Halledildi. Harika! Bugünün büyük gün olduğuna hâlâ inanamıyorum.”

“Bunun için çok çalıştın canım,” dedi Vicky plastik Noel ağacının dalları arasından. Ağaç o kadar büyüktü ki Vicky'yi tam göremiyordum.

Max güldü. "Vicky haklı. Yapmamı istediğin başka bir iş var mı?"

"Burada durman yeter seni yakışıklı şey," dedi Vicky espri yaparak.

"Max buraya yardım etmeye geldi Vix, göz süzmeye değil."

"Tamam, işte, ben de onu söylüyorum."

Gözlerimi devirdim. "En yakın arkadaşım olabilir, ama Vicky'ye bakma sen. Yakışıklı erkek görünce dayanamaz."

"Hımm anladım, ama bana çok şirin geldi."

"Sevgilin hoşuma gitti Nell!"

Vicky'nin flörtöz esprilerini duymazdan gelerek defterimin sayfalarını çevirdim. Hâlâ yapılması gereken bir sürü şey vardı. İşin kötüsü resmi açılışa yarım saatten az bir zaman kalmıştı. Son birkaç gündür restoranla ilgili bir sürü karar bensiz alınmıştı. Burayı kendi yerim gibi hissetmemekten çok korkmuştum, ta ki bu sabaha kadar. Sabah erkenden gelip de karanlık restoranın ışıklarını açtuğım an gerçeği iliklerimde hissettim: Burası *benim* restoranımdı.

Caddeden bir çığlık sesi geldi, hemen ardından da Lizzie göründü. "Az önce hayatımın şokunu yaşadım diyebilirim," dedi nefes nefese. "Kaldırımın üstündeki resmi gördünüz mü? Vadiye düşünüyorum sandım!"

Max polise teslim olan bir suçlu gibi ellerini kaldırdı. "O kişi benim. Suçumu itiraf ediyorum."

"O resmi ne zaman yaptın?" diye sordum.

"Bu sabah, sen mutfakçı düzenlerken..."

"Restoranımın hemen önünde bizzat Max Rossi tarafından yapılmış harika bir resim var demek. Desene çok şanslıyım!" Kollarımı boynuna doladığım gibi dudaklarından öptüm. "Seni seviyorum. Burada olduğun için çok mutluyum."

"Başka nerede olacaktım ki? Eee, şimdi sırada ne var?"

Listemi kontrol ettim. “Kahve makinelerinin filtrelerini takar mısın? Ben yapmayı unuttum da...”

“Tamam, o iş bende.”

Lizzie koluma girdi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Gergin!” Sabahın dördünde panikle yataktan fırlayıp listeme on beş madde yazmıştım. “Peçeteleri unuttuğum için bu sabah az kalsın kalp krizi geçiriyordum.”

“Bence sen kendi restoranını işletmek için doğmuşsun,” dedi kuzenim bana güven vermek adına.

“Yalnız burası *benim* restoranım değil.”

“Şimdilik. Şu an için kiracı olabilirsin, ama bu neyi değiştirir ki? Bence burası senin sayılır. Kapının üstündeki tabelaya bak, ne yazıyor? Nell Sullivan. Demek ki burası senin!”

Bu özel günde bütün arkadaşlarım yanımdaydı. Vicky her zamanki gibi günün yıldızıydı. O buradayken Ruby’ye Greg bakıyordu. Vicky sırf bana yardım edebilmek için yeni işinden birkaç gün izin almıştı. Benim için yaptığı şeyleri düşünüyordum da hakkını ödemem mümkün değildi. Çok harika bir zamanlama sonucu Lizzie de gelebilmişti. Bu süreçte bana en çok destek veren, sürekli özgüven takviyesi yapan biricik kuzenim... iyi ki yanımdaydı.

Arkadaşlarım Nell’in Yeri’nin son hazırlıklarını yaparken restoranım içine şöyle bir baktım. Yemek sektöründeki maceramın ilk günüydü, işe koyulmak için sabırsızlanıyordum. Bir an aylar öncesine gittim ve bu noktaya varmamı sağlayan olay silsilesini düşündüm. Her şey bilgisayarımın ekranına yapıştırılmış yeşil renkli not kâğıdıyla başlamıştı. Notu uzatmalı sevgilimden gelen bir ilişki teklifi sanmıştım, ama durum hiç de sandığım gibi değildi. Belediyedeki yöneticiler radikal bir kadro değişikliği yapıp beni işten çıkarmasaydı, tazminat çekimle

birlikte San Francisco'ya giden o uçağa hiç binmeyecektim. Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel şehri görmeyecek, kendi restoranımı açma konusunu hayata geçirmeye karar vermeyecektim. Kısaca bugün sahip olduklarım tebessümle kurduğum bir hayal olarak kalacaktı. Bütün bunları Aidan Matthews'e ve suçluluk psikolojisiyle yazdığı o yeşil not kâğıdına borçluydum. İşin kötü yanı, bir tek o burada değildi. Belki bir gün benimle yeniden konuşmaya başlardı ve bunları ona da anlatabilirdim.

Şimdi hayalini kurduğum restoranın ortasında dikiliyor ve açılış saatinin gelmesini bekliyordum. Görünüşe göre yeni müşterilerim de açılış konusunda en az benim kadar hevesliydi.

Ön kapıdan kafasını uzatan yaşlı bir adam, "Kaçta açıyorsunuz?" diye sordu. "Heyecanla bekliyoruz," diye ekledi.

"Birazdan açacağız," dedim. "Şu an son dokunuşları yapıyoruz."

"Tamam," dedi ve kafasını dışarı çıkardı. "Henüz hazır değillermiş."

"Hazır değillermiş de ne demek," diye itiraz etti yaşlı kadın. "Burada beklediğimizi söylemedin mi?"

"Söyledim tabii. Pardon ama hazır değillerse ben ne yapabilirim?" Sonra özür dileyen bir yüz ifadesiyle kafasını tekrar uzattı. "Kusura bakma Nell, karım tam olarak ne zaman hazır olacağını öğrenmek istiyor."

Lizzie'yle göz göze geldik. "Saul, Esther'e söyle, isterse gelip içeride bekleyebilir."

Bay Alfaro minnettar bir ifadeyle ellerini birleştirip bana göz kırptı. "Tanrı seni kutsasın Nell! *Mazel tov.*"

İç geçirdim. "Bu kadar gösteri yetmez mi? Artık herkesi içeri alsak diyorum."

* İbranice "tebrikler" anlamına gelmektedir. (Çev. n.)

Kendime Yeni Bir Ben Lazım

“Burası senin restoranın Nell, patron sensin,” dedi Lizzie gülümseyerek.

Portakal sıkma makinesine portakal dolduran kadına bakıp sııttım, bu sefer o kişi ben değildim. Aslında teknik olarak o makine de benim değildi.

“Nasıl istiyorsan öyle yap Nell,” dedi Annie Legado. “Ben sadece işleri delege ediyorum, unuttun mu?”

Annie’nin yanına gittim. “Bundan emin misin Annie? Demek istediğim şu an Karayip Adaları’nda keyif yapıyor olabilirsin.”

“Hayır, dedim. Bence emlâk piyasası kötü durumda. İnsanın kendine ait bir gayrimenkulü olması lazım! Hem burası tutarsa beş yıl sonra restoranı benden satın alabilirsin? Ben de işleri büyütüp dünya çapına yayılırım. Kim bilir, belki zenginlik konusunda Donald Trump’ı bile geçerim.” Yüzü sevinçle parlıyordu. “Seninle gurur duyuyorum çocuk. Bunu teklif etmene o kadar sevindim ki!”

“Nell! Siparişleri ben alabilir miyim?” diye bağırdı Eva tezgâhın arkasından. “Rahat okuyabilmen için çok büyük yazarım.”

“İstersen bana yardım edebilirsin tabii.”

“Süper!”

Alfaro çifti en sevdikleri masaya oturmuştu bile. Kapının önünde bekleyen müşterilerin uğultusunu bulduğum yerden bile duyabiliyordum. Vakit gelmişti.

Restoranın ortasında durup yüksek sesle bağırdım. “Tamam, herkes hazır mı?”

“Her zaman hazırız patron,” dedi Laverne. Mutfaktan çıktı ve tezgâhın arkasındaki yerini aldı. Karin ve Dom da servis penceresinden uzattıkları başparmaklarıyla tamam işareti yaptı.

Not defterimdeki listeye baktım. “Bence hepsini yaptık.”

“Son bir şey daha var,” dedi Max elimde tuttuğum defteri alarak. Ön kapıyı açtı ve defteri Haight Caddesi’ne fırlattı.

“Bunu neden yaptın?” diye itiraz ettim.

Göz kamaştırıcı sevgilim Max Rossi avuçlarının arasına aldığı elle-rimi öptü. “Artık o listeye ihtiyacın yok. Bence başarman için ihtiyaç duyduğun her şey ve herkes burada.”

Buna itiraz edemezdim, haklıydı. Yüreğimin derinliklerinden gurur ve sevinç dalgaları yükseldi. Restoranıma, beni motive etmek için gülümseyen dostlarıma ve artık yuvam dediğim güzel şehre baktım.

“Anlaştık. O halde Nell’in Yeri’ni hizmete açıyorum! Hadi, kapıları açın ve bütün müşterilerimizi içeri alın!”

İçinde San Francisco Sahnelerinin Olduğu ve Mutlaka İzlenmesi Gereken 5 Film*

(*Ve tabii neden izlemeniz gerektiği konusunda kısa notlar...)

1. Uzatmalı Nişanım (2012)

Bu filmi Bob'la San Francisco'dan dönene dek seyretmemiştim. Seyredince de çok ağladım. Çünkü filmde San Francisco'daki en sevdiğim yerlerin neredeyse hepsi vardı. Mesela Alex ve Suzie'nin düğününün yapıldığı Presidio Güzel Sanatlar Sarayı (Bob'la düğün sahnesinin çekildiği yerdeki bir bankta oturmuştuk). Filmde Tom, Violet'a akşam vakti Oakland Körfez Köprüsü manzaralı bir yerde evlenme teklif ediyordu (Olağanüstü bir görüntü. Bu yüzden aynı manzarayı kitapta Nell ve Max için romantik bir anda kullandım). Ve final sahnesi diyeceğim, ama seyretmeyenler için sonunu açıklamak istemiyorum. Şu kadarını söyleyeyim, final sahnesi Alamo Meydanı'ndaki parkta geçiyor. Oraya görür görmez âşık oldum diyebilirim, bütün şehir ayaklarınızın altında. Lütfen bu filmi izleyin, çok beğeneceğinizden eminim.

2. Müthiş Dadı (1993)

Bu filmi izlemelisiniz, çünkü gerçek bir klasik. Çünkü içinde Robin Williams, Sally Field ve Pierce Brosnan var. Ayrıca filmin çoğunda harika bir San Francisco manzarası göreceksiniz. Şehir gerçekten de filmdeki kadar güzel. Hatta fırsat bulur da giderseniz, film sebebiyle birçok yeri tanıyormuş hissine kapılacaksınız. Bir şey daha; filmde Miranda Hillard telefonda Bayan Doubtfire'a ev adresini verirken "2640 Stei-

ner Caddesi” diyor. Bu evin gerçek adresi, filmde aynen kullanmışlar (Bunu duyunca çok etkilenmiştim. Kitapta Nell’in doğum günü için kuzeni Lizzie’nin organize ettiği define avı bölümünde bu filme ve eve özellikle yer vermemin nedenleri bunlar).

3. Tesadüf (2001)

Tamam, bu kısımda küçük bir hile var, itiraf ediyorum. Çünkü seyreden herkes bu filmin çoğu sahnesinin New York’ta çekildiğini bilir. Ama Lars’ın Sara’ya evlenme teklif ettiği sahne vardı; hani yerde gül yapraklarıyla kutunun içinden sürekli başka bir kutunun çıktığı. İşte, o sahne San Francisco’da çekilmiş. Bu arada John Corbett’in büyük hayranıyım. Ayrıca o sahnenin başında Sara tekneye biniyor, San Francisco’ya ve şehre bakıyordu. İşte, orada da şehir gerçekten görülmeye değer. Filmi izlerken Sara’nın Jonathan’ı bulması için dua edeceksiniz. Çünkü Lars tam bir budala. Ama John Corbett çok karizmatik bir adam. Sonra ne olduğunu öğrenmek için izleyip izlememek size kalmış.

4. Kalpler ve Ruhlar (1993)

İzlenmeye değer bir film daha. Çok eğlenceli ve sevgi dolu bir film. Hem 1950’li yıllarda geçiyor hem de doğaüstü sahneleri var. O zamanlar hayli genç olan Robert Downey Jr. harika bir oyunculuk sergilemiş. Ayrıca filmdeki dört hayaleti çok başarılı isimler oynuyor. Filmdeki sahnelerden bir tanesi Golden Gate Parkı’ndaki çiçek serasında çekilmiş. Lizzie’nin Haight-Ashbury’deki evi oraya çok yakındı. Sıcak çikolatanızı alın, koltuğunuza kurulun ve keyifle bu filmi izleyin derim.

5. Canavarlar Yaratıklara Karşı (2009)

Evet, bu animasyon türünde bir film. Aksiyon sahnelerinin büyük bölümü bilgisayar ortamında hazırlanmış olsa da San Francisco manzaraları muhteşem. Yaratıklar şehri istila ederken bile, şehrin güzelliğine hayran kalacaksınız. Mesela savaş sahnelerinden biri Golden Gate Köprüsü'nde geçiyor. Neyse ki Bob'la gittiğimizde bu tarz bir aksiyon olmadı J Golden Gate Köprüsü'nün çok büyümlü bir özelliği var. Hangi açıdan bakarsanız bakın, hep heybetli ve göz kamaştırıcı görünüyor. Yaratıklar dünyamızı ele geçirmeye çalışan kötü varlıklar olabilir, ama hangi şehri işgal edecekleri konusunda zevk sahibi olduklarını itiraf etmek gerekir!

San Francisco'da En Sevdiğim 10 Mekân

San Francisco inanılmaz bir şehir, ilk gördüğümde beri oraya âşığım diyebilirim (Sanırım bunu siz de fark etmişsinizdir). İşte, en sevdiğim mekânların listesi:

1. Crissy Field, Warming Hut ve West Bluff – Tek kelimeyle müthiş bir yer. Golden Gate Köprüsü ve körfez manzarası harika. Oradan bakınca şehir o kadar güzel görünüyor ki!

2. Union Meydanı – Kahvenizi alın ve gelip geçenleri seyredin.

3. Çin Mahallesi – Caddelerinde dolaşıp farklı atmosferin tadını çıkarın.

4. Alamo Meydanı – Tepeye çıkınca göreceğiniz manzara sizi hayrete düşürecek.

5. Haight-Ashbury – İlginç, çlgün, renkli, samimi bir yer. Eşi benzeri olmayan bir semt.

6. Golden Gate Parkı – Hiç sıkılmadan burada saatlerinizi geçirebilirsiniz. Japon Çay Bahçesi, Kaliforniya Bilimler Akademisi, akademinin hemen yanındaki Gökbilimleri Merkezi, Çiçek Serası ve çok başarılı peyzaja sahip yeşil alanlarıyla sizi sizden alacak.

7. San Francisco Ferry Plaza ve Embarcadero – Gündüzleri organik lezzetleri günlük olarak alabileceğiniz bir yer. Akşam olunca da Körfez Köprüsü'nün ve San Francisco şehrinin ışıklarına bakarak kendinizden geçebilirsiniz.

8. Fisherman's Wharf, Pier 39 ve Ghirardelli Meydanı – Eğlenceli, renkli, kıpır kıpır ve harika bir yer. Blackpool nostaljik tramvaylardan birine mutlaka binin. Pier 39'a gidince kıyıda tembellik yapan denizaslanlarına merhaba demeyi unutmayın.

9. Presidio Güzel Sanatlar Sarayı – Çok ilginç bir bina, kendinizi Roma dönemine tanıklık ediyor gibi hissedeceksiniz. Kesinlikle görün derim.

10. Market Street – Öncelikle harika dükkânlar var. Orada oturup tramvayları izlemek çok keyifli. Market Street'in Powell Caddesi'yle kesiştiği yerde tramvayların yönünü değiştiren ahşap bir platform var, ona da bakın mutlaka.

Bob'un San Francisco'da Yemeyi Sevdiği 5 Şey

Bu kitabın ön araştırmasını yapmak amacıyla Bob'la San Francisco'ya gittiğimiz zaman (ayrıca uzun zamandır ertelediğimiz balayımız için) hikâyenin önemli sahnelerinin geçeceği mekânların bir listesini yapmıştım. Bob ise neler yememiz gerektiğini listelemekle meşguldü. Bu süreçte yemek konusunda epey tecrübe kazandı. İşte, San Francisco denildiğinde Bob'un aklına gelen ve midesinin kazınmasına sebep olan nefis yiyecekler (kendisine sonuna kadar katılıyorum):

1. Tarçınlı & Cevizli Fransız Tostu – Muz dilimleri, sıcak akçağaç şurubu ve pudra şekeriyle yenmesi tavsiye edilir.

2. Peynirli Makarna – Tam bir Amerikan klasiği. Bizim yediğimizin içinde beyaz şarap, soğan ve bol peynir vardı.

3. Deniztarağı Çorbası – Fisherman's Wharf'da açık havada yenmesi gereken bir lezzet. Sıcak ekmek dilimleri ve çıtır isticridyeyle servis ediliyor.

4. Omletler – Dört yumurta, bolca peynir, kırmızı dolmalık biber, ekşi krema ve beyaz soğanla yapılanı tavsiye edilir. Yanında da baharatlı patates kızartması yemeyi unutmayın.

Miranda Dickinson

5. Dondurma – Denince akla Ghirardelli Meydanı gelmeli. Bence ömrünüz boyunca yiyebileceğiniz en lezzetli dondurma!